

ИЗБРАНИ

РОМАНИ

"Романите на Мерил Сойер са вълнуващи и
позволяват да се види на Мери Сойер."
С.В. Дъглас

МЕРИЛ

бестселъров автор на **USA TODAY**

СОЙЕР

ОПАСНИ

ЛЪЖИ

• КОМПАС •

МЕРИЛ СОЙЪР ОПАСНИ ЛЪЖИ

Превод: Мария Борисова

chitanka.info

Тейлър Максвел е останала при миналото и разбития си живот. Не се интересува от нищо, дори и от новия си съсед, който обаче живее само с мисълта за нея. Майка ѝ, осъдена от раково заболяване, решава да намери и другата си дъщеря, родена и изоставена от нея преди брака ѝ. И наема детективската фирма на съседа.

Докато върви издирването и докато една мъничка искрица между Тейлър и суровия съсед детектив започва да припламва в нова обич, един убиец, една душа, мечтаеща за мъст, тръгва по следите на Тейлър и нейната майка. Той иска и смъртта, и парите, и щастието им. Време е да се плаща за серията опасни лъжи. Редът е на Тейлър. След това — на майка ѝ. И тогава се намесва онзи суров мъж, за да спаси момичето, да възпре един психопат, сеещ по пътя си смърт, да спечели едно сърце — на жената, за която мечтае от години. Да сложи край на лъжата...

Тази книга е посветена на Доти Дозъл заради всичко онова, което прави, за да помага на другите. Винаги с усмивка при това!

Най-добрият начин да обичате нещо е да го обичате така, сякаш всеки момент можете да го загубите.

Дж. К. Честъртън

ПРОЛОГ

Човек може да получи вдъхновение отвсякъде. От случаен и напълно неочакван източник. Или пък от псалмите в Библията. Днес вдъхновението дойде от радиото.

Пътешествието на всеки един човек започва от мига на зачеването му. И крайната му цел изобщо не се променя през целия му живот. Тя винаги е една и съща. Смъртта.

Съвършено.

— Защо и сам не се досети да дефинираш смъртта по този простичък начин? — попита той отражението си, което го гледаше от огледалото в банята.

Казаното по радиото беше самата истина. Хората биваха зачевани, раждаха се, живееха и умираха. Някои умираха по-скоро и по-мъчително от останалите.

В крайна сметка обаче всички умираха. До един.

Смъртта привличаше хората. Очароваше ги. Особено смъртта, причинена по жесток и брутален начин. В това нямаше и капка съмнение. Достатъчно беше човек да чуе вечерните новини, за да се увери в това. Самолетни катастрофи. Пътно транспортни произшествия. Улични стрелби.

Брутални убийства.

Е, дори и той трябваше да признае, че убийствата наистина можеха да бъдат интересни.

Бяха далеч по-вълнуващи от естествената смърт, която си беше истинска скука. В телевизионните новини се споменаваха единствено имената на по-видните покойници. Смъртта на обикновените хорица биваше отразявана само с по няколко реда в някой скучен и незабележим некролог.

Не за пръв път си помисли, че много от убийствата изобщо не заслужават вниманието, което им се обръща. В повечето случаи човешкият живот биваше отнеман по необмислен и патетично бездарен начин.

Тези престъпления бяха продукт на страстта, а не на внимателно планиране и умело изпълнение.

Ченгетата без никакви проблеми залавяха идиотите, които ги извършваха. Едно изкусно извършено убийство обаче беше съвършено различна работа. Човешкият живот можеше да бъде отнет с финес. Убийството не беше задължително импулсивно, породено от глупост и невъздържаност, деяние, съпътствано от улики и доказателства, които полицаите можеха да следват и с вързани очи.

Не. Нищо подобно! Ако извършителят действаше с разум — и търпение — убийството би могло да бъде превърнато в изкуство.

— Почакай! — възкликна той, докато се взираше внимателно в отражението си, опитвайки се да открие някакъв недостатък. Нямаше такъв. — Думата *изкуство* е неподходяща в случая. *Игра*? Да, ето това е по-добрата дефиниция.

И тук не ставаше дума за най-обикновена игра, а за интелектуално предизвикателство, което — подобно на шахмата — изисква дълбока мисъл и внимателно подготвена стратегия. Убиецът трябва да планира действията си с една... две... три и дори четири стъпки напред, предугаждайки и предвиждайки реакциите на неизвестния си опонент.

Отмъщението отнемаше време и изискваше сериозна подготовка и внимателно обмислен план.

— Изобщо не се съмнявай! Аз мога да планирам съвършеното престъпление — заяви той, загаси осветлението и излезе от банята.

Внимателно планираното убийство изискваше изключителна проникателност и изкусна подготовка. Той не искаше името му да бъде прибавено към списъка на крадците, които убиваха необмислено и веднага се озоваваха зад решетките.

И в дни на просветление като днешния той изведнъж си даваше сметка, че няма нищо по-сладко и по-привлекателно от внимателното оркестриране на последните мигове от приключението, наречено *живот*.

Сухият му, мъртвешки смях, отекнал в стаята, прозвуча като музика за ушите му.

— Смъртта наистина е крайната цел...

1.

Тейлър Максвел бавно вървеше по *Оушън драйв* по посока на *Брю Ха-Ха*. Наближаваше десет часа, но Саут Бийч едва започваше да се разбужда. Животът в Саут Бийч се въртеше около клубните заведения, което означаваше танци до зори под звуците на оглушително силна, френетична музика. Не, че тя самата беше част от този живот. Тейлър живееше в Саут Бийч, защото изпитваше удоволствие от колорита и разнообразните културни тенденции, които мирно съжителстваха в тази част на града.

Или поне така твърдеше пред роднините и приятелите си.

Пред себе си Тейлър тайничко си признаваше, че продължава да живее в апартамента, който бе споделяла с Пол Ашгън, защото тук все още усещаше присъствието му. Пол обожаваше Саут Бийч. Преди той да изчезне, Тейлър бе прекарвала всеки свободен миг тук заедно с него. Саут Бийч се намираще недалеч от Коръл Гейбълс, мястото, където тя бе родена и израснала, но представляващо един съвършено различен свят.

Право към нея крачеше наперен тийнейджър и се поклащаше в такта на някаква музика, която очевидно само той беше в състояние да чуе. От тъмните му очи, прикрити наполовина от нахлупената ниско на главата му шапка с емблемата на *Долфинс* струеше неприкрито предизвикателство.

— Здравсти, мамче. Много си готина!

Тейлър отдавна бе разбрала, че е по-добре да оставя подобни забележки без коментар. Ако само му отвърнеше нещо, каквото и да било, той щеше да тръгне след нея по улицата, глух за всичките ѝ възражения и протести. Облечена беше консервативно за Саут Бийч — с бели шорти, червени сандали с високи токове и небесно синя блузка със завързани на кръста ѝ предници, която откриваше само няколко сантиметра от голата ѝ кожа. Тейлър никак не си падаше по разголените пъпове, украсени с всевъзможни халкички и други метални украси.

Хлапето нехайно се запъти към павилиона, в който се продаваха предимно списания с голи жени. Тейлър продължи пътя си по почти безлюдния тротоар, насочила поглед към величествените палми на плажа. Искрящите сини вълни се разливаха по пясъка, а после мързеливо се отдръпваха назад, оставяйки бяла пенеста диря след себе си.

Далеч над океана се виеше прозрачна, белезникава мъгла и забулваше в меката си прегръдка хоризонта, където синята вода се сливаше с още по-синьото небе. Слаб ветреца полюшваше чадърите и развяваше хавлиите на ранобудните почитатели на плажа, разхвърляли принадлежностите си по белия пясък.

Беше февруари и времето беше приятно топло — истински дар божи за всички онези туристи, които идваха във Флорида, за да избягат от студа и снега. Тейлър живееше тук вече почти тридесет и две години. Прекарала бе целия си живот във Флорида, но въпреки това не приемаше нито климата, нито живота си тук за даденост.

Един от най-горчивите уроци, които бе научила през годините, беше, че нищо не може да се смята за даденост.

Способността ѝ да превъзмогне мъката и да продължи живота си, въпреки разкъсващата сърцето ѝ мъка по Пол, се оказа една от най-силните ѝ черти. Благодарение на желязната си воля, твърда решимост и неотстъпчивост, тя бе успяла да се концентрира върху работата си и да постигне изключителни успехи.

Най-трудно ѝ беше нощем.

Тогава надеждата отстъпваше пред смразяващия страх, че може никога повече да не види Пол отново. Работата ѝ беше единствената възможност за бягство и тя стоеше почти до разсъмване пред компютъра си, потънала в игрите, върху които работеше.

Натоварваше се безмилостно, потискаше мъката си и така успяваше да държи мислите си далеч от Пол.

През повечето време.

Но в слънчеви сутрини като днешната просто не можеше да не си мисли, че в този момент той трябваше да е до нея и да се наслаждава на прекрасния ден.

Тейлър влезе в *Брю Ха-Ха*, където я посрещна силното ухание на ароматно кафе. От колоните, закачени на тавана, гърмеше латино. Кафенето беше най-обикновена бамбукова колиба, покрита с палмови

листа, но кубинското кафе, което сервираха в него, го бе превърнало в едно от най-популярните заведения наоколо.

Тейлър се огледа за приятелката си, но Лиза очевидно все още не се бе появила. Хвърли един поглед на часовника си и разбра, че е пристигнала няколко минути по-рано. Реши да си поръча кафе, докато чака.

— Safe cubano — поръча тя на момичето зад бара. — Двойно.

Кубинското кафе си беше чисто, високо октанов кофеин. Тейлър почувства прилив на адреналин само докато наблюдаваше момичето да налива гъстото и подсладено кубинско кафе в малката като напръстник розова чашка. До ноздрите ѝ достигна ароматът на препечен и намазан с масло рап cubano и Тейлър изведнъж се сети, че бе пропуснала вечерята предишната вечер.

— Бих искала и една филийка рап cubano tostado.

Плати кафето и препечения кубински хляб и се настани на една малка маса, скътана под огромното смокиново дърво, разпростряло клоните си като чадър над кафенето. Наля малко сметана в кафето си, макар че това беше едва ли не кошунство за повечето любители на кубинското кафе, които го пиеха заради силния му и неподправен аромат. Разбърка тъмната течност в чашата си, отхапа от хрупкавия кубински хляб и в същия момент зърна Лиза, която вървеше по улицата с обичайната си самоуверена походка.

Макар че бяха на една и съща възраст и почти еднакви на ръст, Лиза Абът по нищо не приличаше на приятелката си. Докато Тейлър беше блондинка със сини очи, Лиза имаше гарваново черна коса и топли шоколадово кафяви очи. Пременена беше с яркорозово бюстие и шорти в същия цвят, а фигурата ѝ привличаше всички мъжки погледи в околността.

Тейлър скочи на крака и размаха ръце.

— Лиза! Тук съм!

Лиза се затича и се хвърли в прегръдката на Тейлър.

— О, господи, толкова ми липсваше!

Очите на Тейлър се напълниха със сълзи и тя силно притисна към себе си най-добрата си приятелка. Не бяха се виждали от девет месеца, но на Тейлър ѝ се струваше, че са разделени от години. Сега, когато брат ѝ Трент бе напълно погълнат от новото си романтично

увлечение, а от изчезването на Пол бяха изминали цели две години, Тейлър по-болезнено от всякога се нуждаеше от присъствието на Лиза.

— Сядай, сядай — подкани я Тейлър. — Разкажи ми всичко.

Лиза изразително завъртя тъмните си очи.

— Ще ми позволиш ли най-напред да си поръчам едно кафе?

— Разбира се, но побързай. Искам да чуя всички подробности за пътуването ти.

Седна на мястото си, отпи предпазливо от горещото кафе и се загледа в Лиза, която стоеше пред бара и диктуваше поръчката си. *Брю Ха-Ха* започваше да се пълни и Тейлър разпозна няколко от постоянните му посетители. Повечето сутрини тя се отбиваше тук, за да си вземе кафе, преди да се качи в малкия си *Биймър* и да поеме към офиса на *Ту дъ Макс* — семейната фирма в Коръл Гейбълс, където работеше заедно с чичо си и брат си.

Лиза се върна на масата с чаша ароматно кафе и две филийки *rap cubano tostado*. Над масата се разнесе ароматът на ванилия. Приятелката ѝ се наведе и духна в чашата, опитвайки се да охлади горещото кафе.

— Е, какво става наоколо? — попита Лиза.

— Не би искала да знаеш, повярвай ми.

Тейлър си даваше сметка, че Лиза съзнателно не я пита за Трент, защото се надява Тейлър по собствено желание да ѝ съобщи последните новини от живота на по-малкия си брат. Трент и Лиза бяха щастливо женени от шест години — или поне така смятаха всички, които ги познаваха — когато Трент най-неочаквано я помоли за развод.

Лиза беше съсипана. Веднага щом бяха подписани и последните документи по развода, тя замина на околосветско пътешествие в опит да открие отново себе си. Никой не беше разговарял с нея от заминаването ѝ, но тя от време на време изпращаше съобщения на Тейлър и на родителите си, за да ги увери, че е добре.

Тейлър обаче не можеше да не се тревожи за нея. След като Пол бе изчезнал безследно по време на една задгранична командировка, тя не можеше да не се пита дали същата участ не бе постигнала и Лиза.

А съобщения по електронната поща можеше да изпраща всеки, успял да се добере до лаптопа на приятелката ѝ. Снощи обаче телефонът в дома ѝ иззвъня и Тейлър с радост научи, че Лиза вече си е у дома.

— Разкажи ми за пътуването си. Коя страна ти хареса най-много? — попита Тейлър, отбягвайки съзнателно болезнените теми, свързани с новата любовна връзка на Трент, с Пол Аштън и собствената ѝ майка.

— Толкова ми липсваше този хляб! — възкликна Лиза и отхапа от хрупкавия рап субано. — Индия е любимата ми страна. Тя просто е без конкуренция.

Интересно, помисли си Тейлър. Изобщо не можеше да си представи Лиза в Индия.

— Прекарах шест месеца там. Изучавах Кама Сутра.

— Сериозно?

Тейлър отпи от кафето, опитвайки се да прикрие шока си. Добре че беше със слънчеви очила. Трудно ѝ беше да повярва, че Лиза — един от най-авторитетните финансови съветници в Маями — би могла да прекара месеци наред в изучаване тънкостите на любовното изкуство.

Лиза праметна дългата си коса над едното си рамо — жест, който Тейлър помнеше още от първата им среща в Йейл.

— Смятам да сменя работата си. Имам намерение да отворя магазин тук, в Саут Бийч. Трябва само да намеря подходящото помещение.

Смяна на работата? Това не беше напористата и целеустремена Лиза, която се бе омъжила за брат ѝ.

Трагедиите променят хората, помисли си Тейлър.

На нея също ѝ се искаше да смени работата си. Мечтаеше си да основе своя собствена компания и да се посвети на разработването на компютърни игри. Вече имаше една почти готова игра, но сега, когато майка ѝ беше толкова болна, тя съзнаваше, че моментът не е подходящ да напуска семейния бизнес за производство на козметика.

— И какъв точно магазин възнамеряваш да отвориш?

Лиза се усмихна на Тейлър и я погледна над ръба на чашата си.

— Все още не съм му избрала име, но ще бъде бутик, който ще предлага всичко — от секси бельо до любовни мехлеми и аромати. Вечер ще организирам курсове за жени, за да ги обучавам в тънкостите на Кама Сутра.

Думите ѝ прозвучаха толкова скандално, че при други обстоятелства Тейлър сигурно би се разсмяла. Само че тя познаваше

Лиза от четиринадесет години и никак не ѝ беше до смях. Ама Лиза какво си мисли наистина? Идеята ѝ беше възмутително нелепа. Дори и за Саут Бийч.

И тогава я осени прозрение. *Трент*. Разводът я бе сварил напълно неподготвена. Искането на Трент я бе изненадало жестоко. Лиза бе живяла щастливо и безметежно, без да се досети дори за проблемите на Трент.

И сега обвиняваше себе си.

Тейлър разпозна болката в очите на Лиза, защото тя отразяваше собствената ѝ мъка от преживяната загуба. Имаше моменти, в които и на нея ѝ се искаше да удря, да чупи, да крещи...

Имаше обаче само едно решение на проблема — човек трябваше да мобилизира цялата си вътрешна сила и да се опита да се справи със суровата действителност по възможно най-добрия начин. И този магазин, за който Лиза ѝ говореше в момента, може би беше нейният начин да се справи с мъката и болката.

Тейлър за пореден път си напомни, че в този живот оцеляват единствено силните и издръжливите.

— Мислиш, че съм превъртяла, нали? — шепнешком я попита Лиза.

Тейлър не би могла да излъже. Не и Лиза. Приятелката ѝ моментално щеше да усети лъжата.

— Не. Не смятам, че си се побъркала. Но мисия, че виниш себе си за неща, които изобщо не зависят от теб.

Лиза допи кафето си, стана от масата и отиде до бара, за да си поръча още едно. Когато се върна, Тейлър вече бе успяла да събере мислите си.

— Щом искаш да помагаш на хората, защо не се запишеш отново в университета? Можеш да станеш терапевт например — предложи Тейлър. — А защо не и личен съветник? Повечето терапевти в днешно време се наричат точно по този начин. Много от хората не желаят да си признаят, че имат нужда от помощта на терапевт. Но виж личният съветник е друга работа.

— Ти не разбираш. Това, за което ми говориш, е наша, западна практика. А аз искам да прилагам източните методи. Те са по-чувствени и далеч по-земни.

Тейлър не знаеше какво да каже. Пред нея седеше най-добрата ѝ приятелка, но след това продължително пътуване Лиза ѝ се струваше като непозната. Мислите ѝ се отплеснаха и тя се запита колко ли би бил променен и Пол, ако сега ненадейно се появеше след двегодишното си отсъствие.

Даваше си сметка, че времето е променило и нея самата. От край време взимаше бизнес решения, без да се притеснява от последиците, но напоследък бе станала далеч по-самоуверена и дръзка. Някои от нововъведенията ѝ бяха привлекли вниманието на най-големите фирми, производителки на козметика. И сега малката им компания бе засипана с делови предложения от тяхна страна.

— Твой ред е — заяви Лиза. — Разкажи ми какво се случи тук в мое отсъствие.

Тейлър отпи от кафето си. Опитваше се да спечели малко време докато реши дали да спомене за новата романтична връзка на Трент или не. Зърна един висок, тъмнокос мъж, застанал заедно с кучето си на опашката пред бара. Вдигна очилата си, закрепил ги на върха на главата си, наведе си към Лиза и прошепна.

— Ето го мафиота, за който ти споменах.

Тъмните очи на Лиза се разшириха от изненада.

— *Мафиот!*

— Онзи тип, който се нанесе в блока ни. Живее точно от другата страна на вътрешния двор. Всъщност сега за пръв път го виждам на дневна светлина. Обикновено отива на работа някъде към девет вечерта и се прибира на зазоряване. Същински мафиот.

Лиза сбръчка нос.

— За онзи тип с потника ли говориш?

Тейлър отрицателно поклати глава, осъзнала, че Лиза е насочила поглед към един мъж със силно изрязана тениска, изпод която изпъкваха силно развитите мускули на здравето му тяло.

— Не, за онзи с кучето.

— Онзи готин пич, който води със себе си своя лабрадор ритрийвър? — Лиза отново праметна коса през рамото си. — Мафиот? Нищо подобно. Той вероятно работи в някой от нощните клубове в този град.

— Съмнявам се. Всеки път взима кучето със себе си.

Лиза внимателно я погледна за момент.

— Добре, какво има? Защо не го харесваш?

— Никога не съм разговаряла с него. В него обаче има нещо странно.

— Какво например?

— Не съм съвсем сигурна. Вече на два пъти го засичам да гледа към апартамента ми по много странен начин.

— Не е първият мъж, който проявява интерес към някоя страхотна блондинка. Особено пък ако тя живее в същата жилищна сграда.

— Той никога не ме е виждал. И двата пъти бях горе в кабинета си, скрита зад листата на голямата папрат. А той седеше на двора и гледаше към първия етаж на апартамента ми.

— Може да е нов в квартала. Нали знаеш как се отнасят новопристигналите към архитектурата на Саут Бийч. По всяка вероятност е разглеждал онези морски сирени, гравирани върху стъклата на входната ти врата. Или пък заоблените ръбове на сградата, изпълнени в стил *арт деко*.

Тейлър хвърли един поглед към мъжа, който в този момент тъкмо диктуваше поръчката си.

— Вярно, но...

— Но от него те побиват тръпки, така ли? Е, аз лично смятам, че този тип вероятно ще прояви интерес към тънкостите на Кама Сутра. Запознай ни.

— Казах ти вече, че двамата с него не се познаваме — тя отново погледна крадешком към него. Стоеше с гръб към тях, но кучето му я наблюдаваше. — А кучето му определено ме плаши. Виж го само колко злобно ме гледа.

Лиза погледна, но в този момент лабрадорът се обърна на другата страна.

— Но ти обожаваш кучета. Особено лабрадори и ритрийвъри. Ако не беше заради Пол, отдавна да си приютила в дома си някой златист ритрийвър, нали?

Тейлър кимна утвърдително. Пол беше алергичен към кучетата и това беше единствената причина, поради която не си бе взела собствен ритрийвър. Наистина обожаваше кучетата. До такава степен, че членовете на семейството ѝ и приятелите ѝ постоянно си правеха шеги на тази тема. Откакто се помнеше винаги бе имала домашен любимец.

И ако сега продължаваше да живее без куче в дома си, това се дължеше единствено на надеждата, че Пол все някой ден ще се върне.

— Това куче е различно — рече Тейлър. — Никога не лае. Просто седи неподвижно и гледа заплашително.

— Нищо не разбирам. Щом не познаваш този мъж, как така знаеш толкова много неща за кучето му?

— Една вечер бях сама в пералното помещение в сутерена на блока. Почувствах, че някой ме наблюдава. Обърнах се и видях това куче, което стоеше на прага. Гледаше право в мен, вдигнало единия си крак във въздуха, подобно на ловно куче, надушило дивеч.

В тъмните очи на Лиза проблесна тревога.

— Ръмжеше ли срещу теб, оголило заплашително зъбите си?

— Не. Просто стоеше неподвижно и ме гледаше, а ноздрите му нервно потрепваха. После някой изсвири отвън и кучето изчезна.

— Това наистина е малко странно. Съобщи ли за случая на управителя на блока?

— Не. Познаваш старата госпожа Брайънт. Твърде е любопитна, а и се плаши толкова лесно. Никак не ми се искаше да създавам каквито и да било проблеми на кучето. Може пък да се окаже напълно безопасно.

— Но искам да ми обещаеш, че ще предприемеш някакви мерки, ако това куче започне да ръмжи срещу теб. Не забравяй за случилото се с онази жена в Сан Франциско. — Лиза поднесе чашата с кафе към устните си. — О, боже! Жребецът с кучето идва право към нас. Успокой се, сърце мое!

Тейлър извърна глава към оживената улица, но с периферното си зрение погледна към съседа си. Той наистина вървеше право към тях.

Спря пред малката им масичка и се обърна към Тейлър.

— Здравейте. Аз съм Шейн Донован, вашият нов съсед.

— Уха! Значи живеете в сградата на Тейлър? — възкликна Лиза. Държеше се така, сякаш за пръв път чуваше за него. — Заповядайте, седнете.

— Аз съм Тейлър Максвел — представи се Тейлър и срита Лиза под масата. Защо ѝ трябваше да го кани при тях?

— Зная — Шейн завъртя един от свободните столове и го възседна. После остави кафето си на масата. Свали авиаторските си слънчеви очила и ги прибра в джоба на черната си тениска. Изпод

тъмните му вежди — малко по-светли от кафявата му коса — просветнаха неестествено напрегнатите му тъмносини очи.

Тейлър предполагаше, че Шейн Донован би се сторил привлекателен на повечето жени. Особено на онези, които си падаха по високи и широкоплещести типове. Тейлър обаче предпочиташе по-слаби и жилави мъже. С пясъчноруси коси и зелени очи.

Мъже като Пол Аштън.

— Откъде знаете името ми? — попита го тя.

Той се усмихна. Усмивката му, леко изкривена на една страна, му придаде закачливо, момчешко изражение.

— Виждал съм ви наоколо, а госпожа Брайънт ми каза името ви.

Госпожа Брайънт. Ама разбира се! Старата кокошка вероятно се опитваше да я сватоса за някого. Знаеше, че Тейлър не се среща с мъже и няколко пъти вече бе повдигала този въпрос пред нея.

Къде я беше виждал Шейн Донован? — запитва се Тейлър. Беше сигурна, че не са се срещали, но очевидно се заблуждаваше. Сигурно е надничал през прозорците ѝ без тя да го забележи.

Гадничко.

— Откъде сте? — попита Лиза.

— Роден съм в Германия, но съм обиколил доста страни.

Тейлър реши, че в това доста очевидно се крие някакъв подтекст. Опасност, или пък ситуация, която би предпочел да не обсъжда. Безизразното му лице криеше добре тайните му — каквито и да бяха те, но напрегнатият поглед на сините му очи разкриваше дълбоките и силни емоции, които бушуваха в душата му.

Тейлър не се плашеше лесно. Не се страхуваше и в този момент, но трябваше да признае, че мъжът срещу нея я изнервя. Караше я да се чувства неловко. Лиза обаче като че ли изобщо не схващаше това. Очите ѝ блестяха и Тейлър осъзна, че приятелката ѝ е очарована от този непознат мъж.

— А аз току-що се завърнах от едно пътуване зад граница, продължило цели девет месеца — обяви Лиза.

— Късметлийка!

Този тип притежаваше определено излъчване. Беше самоуверен и дързък. Една по-умерена и изискана версия на тийнейджъра, когото бе срещнала по-рано на улицата. Беше от мъжете, които преследваха целите си докрай. И обикновено получаваха онова, което желаеха.

Кучето седеше на пода до Шейн, но не сваляше поглед от Тейлър. От това разстояние изглеждаше много по-миролюбиво и не толкова заплашително. Очите му излъчваха тъга.

Шейн галеше гърба на кучето и учтиво слушаше Лиза, която го попита дали е бил някога в Индия. Той отговори отрицателно.

— Как се казва кучето ви? — попита Тейлър.

— Оги. Съкратено от Огъстъс. — Той погали ушите на кучето.
— Нали така, момче?

Опашката на кучето помръдна едва-едва.

— Вашето куче изглежда... различно. Постоянно души наоколо, но никога не съм го чувала да лае.

Шейн я изгледа за миг и проницателният му поглед я притесни повече отколкото можеше да се очаква.

— Оги е военно куче. В момента се опитвам да го приуча към цивилния живот.

— Наистина ли? На какво е бил обучаван в армията? Да напада хора?

Шейн се засмя.

— Нищо подобно. Оги има първокласно обоняние. Бил е обучен да открива експлозиви.

Заинтригувана, Тейлър сведе поглед към кучето.

— И защо вече не е в армията?

— Не го държат краката. Отпадна при последния изпит. Трябваше да прескочи една стена висока метър и двадесет, но не можа — в гласа на Шейн се прокрадна някаква тъга. Говореше така, сякаш самият той се бе провалил на този изпит.

— Вие ли го обучавахте? — попита Лиза.

Шейн поклати отрицателно глава, а след това отпи глътка *safe cop leche* — кубинско еспресо с мляко.

— Не. Взех го с връзки и го доведох тук. Пенсионираниите военни кучета се нуждаят от сериозно обучение, за да могат да се справят с цивилния живот. Те никога не са били учени да си играят и да се радват на компанията на хората. От тях се очаква единствено да *работят*.

Интересно, помисли си Тейлър. Това обясняваше бдителността на кучето. Сякаш отгатнал мислите ѝ, Оги се приближи до нея и

Тейлър погали лъскавата черна козина на главата му. Опашката на кучето помръдна и тежко тупна на пода.

Дълбоко в душата на Тейлър проблесна малка искрица на радост. И щастие. В първия момент тя дори не можа да разпознае чувството. Твърде много време бе изминало откакто за последен път бе изпитвала радост в живота си.

Напоследък животът ѝ се свеждаше единствено до упорита работа и напрегнати делови контакти. И самота. И тревоги, породени от влошаващото се здраве на майка ѝ.

Тейлър се наведе и почеса гърдите на кучето — ласка, която всички кучета обичаха. Оги се притисна към нея, наведе глава и близна пръстите ѝ.

Може би беше време да се откаже от мисълта за Пол и да си вземе едно куче. Рязко отдръпна ръка в мига, в който тази предателска мисъл премина през главата ѝ. Пол все още беше жив там някъде. Сигурна беше, че не е убит. Ако беше мъртъв, тя щеше да го почувства със сърцето си.

Дали?

— С какво се занимавате? — продължи да разпитва Лиза.

— Работя в сферата на сигурността. Компютърна сигурност.

Няма начин, помисли си Тейлър. В този мъж имаше нещо безмилостно и жестоко, което беше абсолютно неприсъщо на компютърните специалисти, които тя познаваше.

— О, боже! Вижте колко е часът! — извика Тейлър и рязко се изправи. — Закъсняваме — сграбчи ръката на Лиза. — Беше ми приятно да се запознаем — рече тя и погледна Шейн.

— Е, това никак не беше красиво — заяви Лиза в мига, в който излязоха от *Брю Ха-Ха*. — Никога преди не съм те виждала да се държиш толкова грубо.

— Този мъж не е компютърен експерт.

Лиза спря, подпря ръце на кръста си и внимателно изгледа Тейлър.

— И откъде знаеш? Да не би да си се научила да четеш хорските мисли по време на отсъствието ми?

— Не, разбира се, че не съм. Аз... аз просто усещам, че около него има нещо нередно.

— Да бе, точно така! Единственото нередно нещо у Шейн Донован е интересът, който проявява към теб.

Лиза сложи ръка около раменете на Тейлър и я прегърна с обич.

— Ти си млада и красива... И си жива. Крайно време е да приемеш действителността.

— *Действителността?* — повтори Тейлър и думата отекна в главата ѝ.

— Изминаха две години от изчезването на Пол. — Лиза погледна Тейлър право в очите, поколеба се за момент, а след това заяви: — Той сигурно е мъртъв. И няма нищо лошо в това да си привлечена от друг мъж.

Тейлър примижа срещу яркото лятно слънце, а очите ѝ веднага се напълниха със сълзи. Ето че Лиза, най-добрата ѝ приятелка, бе изрекла думите, които майка ѝ и брат ѝ искаха да ѝ кажат от месеци.

Светът около нея сякаш се срути, а надеждата, поддържала силите ѝ през цялото време, бавно се отцеди от душата ѝ. Безмълвен писък отекна в главата ѝ. Жалостив плач за безвъзвратно отминалите щастливи дни. И отчаян зов за помощ.

Мрачното и ужасяващо прозрение остави Тейлър без дъх. Коленете ѝ едва не се огънаха под нея. В продължение на цели две години се бе старала да не допуска тази мисъл в главата си, но Лиза се бе завърнала и я бе принудила да погледне истината в очите.

Тейлър изведнъж си даде сметка, че никога вече няма да види Пол Аштън.

2.

— Можеш ли да повярваш? — промърмори Шейн и се наведе към Оги. — Тейлър е луда по мен. Вече.

Да бе, как ли пък не! — сякаш отвърнаха тъмните очи на кучето.

— Ама наистина не зная какво ми има — продължи Шейн. — Жените или ме намразват от пръв поглед, или веднага се обесват на шията ми.

Той сви рамене.

— Иди, че ги разбери.

Оги положи лъскавата си глава върху голото коляно на Шейн. Той го погали, замислен за Тейлър Максвел. Страхотна жена. Дяволски секси при това.

Само че тя никак не го харесваше. Ама никак.

— Разчитам на теб, момче — рече Шейн и изразително погледна към Оги. — Ти ще трябва да стопиш леда между нас.

Шейн долови странния поглед, който му хвърли мъжът, седнал на съседната маса. И какво толкова бе станало, но дяволите? Никога ли преди не бе виждал човек да си говори с кучето си?

Най-ужасното в цялата история беше, че сега, когато отново се бе върнал в света на живите, Шейн все така нямаше с кого да си говори. Единственият му събеседник беше това куче. Зад това сигурно се криеше някакъв сложен и неразбираем космически план, реши той.

Или това, или той самият си бе избрал собствения си трънен венец.

Изпи на една глътка остатъка от поръчаното *cafe con leche*. Не беше лошо, но изобщо не можеше да се сравнява с онова, което сервираха в Колумбия. Изпрати с поглед Тейлър и приятелката ѝ, които се скриха зад ъгъла. Запита се каква би трябвало да бъде следващата му стъпка. Беше твърдо решен да не ѝ позволи да го зачеркне от живота си като долна и жалка отрепка.

От доста време мислеше за нея и това не беше случайно. Щеше да направи всичко необходимо, за да я опознае по-добре. И да разбере

дали образът, който беше изградил в главата си, отговаря на действителността.

Клетъчният телефон, скрит в джоба на шортите му с цвят каки, иззвъня. Сигурно се обаждаше Винс. Никоой друг не знаеше този номер.

— Какво има? — попита Шейн и побърза да излезе от *Брю Ха-Ха*. Нямаше вяра на клетъчните телефони. Повечето хора разговаряха по тях, насядали из многобройните кафенета по тротоарите на Саут Бийч, без изобщо да си дават сметка, че с подходящото оборудване можеше да бъде подслушана всяка думичка от разговора им.

— Изтеглям те от случая Старлайн — информира го шефът му.

— Но защо? Аз почти приключих. Тази вечер би трябвало да го доведе до успешен край.

— Излезе нещо друго. Имам нужда от теб.

Шейн послуша известно време, а след това тихичко подсвирна.

— Кучи син!

Тейлър позволи на Лиза за я замъкне в *Закусвалнята на Руби*, за да хапнат по един омлет със спанак и сирене Фета. Лиза заяви, че умира от глад, но Тейлър предположи, че приятелката ѝ веднага бе забелязала колко много е отслабнала по време на отсъствието ѝ.

Без изобщо да погледне менюто, Лиза поръча по един омлет и по един прясно изстискан портокалов сок. Тейлър веднага си припомни всичките онези съботни сутрини, когато двамата с Пол, заедно с Лиза и Трент, закусаха в същото това заведение.

— Нямах намерение да те разстройвам — рече ѝ Лиза. В тъмните ѝ очи се четеше загриженост. — Убедена съм обаче, че е крайно време да приемеш действителността. Хората от посолството ни в Колумбия не можаха да намерят и следа от Пол. Ти самата ходи там. И не постигна нищо. Дори и наетият от теб частен детектив се върна с празни ръце. Мисля, че е настъпил моментът да продължиш напред с живота си.

Тейлър гледаше към другия край на закусвалнята, обзаведена в ретро стил от шейсетте години. Сепарета, тапицирани с червена изкуствена кожа, и високи столчета с хромирани крака, подредени пред бара. Вместо латино от колоните се носеше Джейлхауз рок.

Тейлър си поигра няколко минути с лъжицата си, а след това погледна приятелката си.

— Зная, че имаш право, Лиза, но ми е трудно да го приема. Как е възможно един фотограф да изчезне като дим?

— Колумбия е известна със своите наркокартели, терористи и какво ли още не. Там всичко е възможно. Защо му беше да ходи в една толкова опасна страна? Защо не замина за Бразилия? Или Венецуела?

Самата тя толкова често си бе задавала този въпрос, че сега просто не знаеше как да отговори.

— Познаваш Пол. Той никога не мислеше за опасността. И не се страхуваше от нищо. Искаше да снима туземните племена, които живеят по границата с Бразилия. А след това възнамеряваше да продаде филма на телевизионния канал *Дискавъри*.

Тейлър се обвиняваше, че бе насърчила Пол да предприеме това пътуване. Той работеше като фотограф на свободна практика, но кариерата му беше в застой, докато нейната се развиваше със стремителна бързина. И тя не искаш той да се изпълни с горчивина и неприязън заради успехите ѝ.

В последните няколко седмици преди заминаването си Пол беше изпаднал в някаква меланхолия. Беше унил и потиснат. Тейлър често се питаше дали причината за мрачното му настроение не се криеше във факта, че тя прекарваше твърде много време със семейството си. Питаше се дали той не се бе почувствал пренебрегнат и изоставен.

Пол беше единствено дете и не бе свикнал с големите семейни сбирки. Рядко я придружаваше по време на посещенията ѝ в голямата къща в Коръл Гейбълс, в която беше отраснала. Тейлър сякаш отново почувства тежестта на огромната буца, заседнала като олово в гърдите ѝ през онази нощ, в която бе представила Пол на семейството си. Ванеса Максвел, изоставила преструвките и характерния си чар, се бе впуснала в безжалостна атака и през цялата вечер бе разпитвала Пол за родителите му.

Защо ли този въпрос беше толкова важен за майка ѝ?

И двамата родители на Пол бяха мъртви. Освен това нито ден не бяха живели в града и не можеше да се очаква, че биха могли да са част от отбраното общество на Маями.

Тейлър бе сложила край на въпросите на майка си, но очевидно се бе намесила прекалено късно. Пол беше чувствителен мъж и се

обиждаше много по-лесно от повечето хора, които Тейлър познаваше.

Сервитьорът донесе портокаловия им сок. Лиза го изчака да остави чашите на масата и заговори отново:

— Според мен наркобароните са решили, че Пол е намислил нещо и са го убили. Стигнах до това заключение веднага след изчезването му и до този момент никой не е направил нищо, за да ме накара да променя мнението си.

— Може и да си права — след кратко мълчание Тейлър додаде: — Би трябвало да се примиря с мисълта, че може никога да не науча какво точно се е случило с Пол.

Лиза хвана ръката на Тейлър.

— Ще можеш ли да продължиш живота си? Защото аз съм решила да направя точно това. И това е най-ценният урок, който научих по време на престоя си в Индия.

— Така ли? Сериозно ли говориш?

За втори път пред този ден Тейлър изпита прилив на щастие. Беше се притеснявала, че, независимо от предприетото дълго пътуване, Лиза е все така влюбена в Трент.

— Да. Вече съм в състояние да живея в мир със себе си. Онова, което е писано да стане, ще стане. Учителите ми в Бидар Латур ме научиха да приемам онова, което ми е *писано*. Научиха ме да не се боря срещу съдбата. Човек трябва да знае как да се откаже от нещата, които не може да има. В противен случай напразно ще прахосва силите и енергията на духа си, вехнейки по непостижимото.

Тейлър кимна. Не беше сигурна как точно да реагира.

Лиза се поколеба за момент.

— Точно това става с теб в момента. Виждам го.

Тейлър не си падаше особено по източните мъдрости, но съзнаваше, че Лиза има известно право. Съществуването ѝ като че ли беше лишено от духовна цел и вътрешен покой. А преди изчезването на Пол животът ѝ беше съвършено различен.

Само че през двете години, през които тя отчаяно се опитваше да го издири, се бяха случили и много други неща. Трент беше напуснал Лиза, а майка ѝ се бе разболяла от неизличима болест. Тейлър беше принудена да понесе серия от удари. И – предвид обстоятелствата – се бе справила забележително добре. Беше опора за цялото си семейство и стожер на семейния бизнес.

Всичките ѝ близки бяха преизпълнени с възхищение от нея заради проявените сили и твърдост. Тя обаче съзнаваше, че нещо важно липсва в живота ѝ.

— Права си. Трябва да продължа с живота си... и да приема, че Пол е мъртъв.

Лиза кимна.

— Това е причината, поради която флиртувах с Шейн заради теб. Той...

— Моля те, не ми прави подобни услуги! Готова съм да приема, че Пол може да е мъртъв. Но все още не съм в състояние да флиртувам с други мъже.

— Разбирам го, но Шейн очевидно се интересува от теб. Той разговаряше с мен, но през цялото време не сваляше поглед от теб.

Тейлър дълбоко се съмняваше в заключенията на Лиза. Продължаваше да смята, че около Шейн Донован витае някаква тревожна напрегнатост. Убедена бе, че у този човек има нещо тъмно и дълбоко обезпокоително.

И опасенията ѝ изобщо не бяха породени от внушителния ръст и атлетичното му тяло. Силата и размерите му изобщо не я плашеха. От край време бе свикнала да отстоява правата си в един свят на свирепа конкуренция, в който мъжете не се свеняха да се възползват от слабостта на жените.

Не, тук случаят беше по-различен.

Не знаеше защо Шейн Донован я притеснява толкова. Не можеше да отрече, че той е привлекателен мъж, но дълбоко в очите му сякаш се спотайваше някаква опасност. Тейлър обаче никога нямаше да разбере каква е тя, защото нямаше абсолютно никакво намерение да поддържа каквито и да било връзки с Шейн.

Сервитьорът донесе омлетите им и постави пред тях големите чинии, гарнирани с пресни плодове и домашно изпечен хляб. Двете започнаха да се хранят и в продължение на няколко минути на масата им се възцари пълно мълчание.

Тейлър отново си припомни съботните утрини, в които четиримата закусаха заедно в същото това заведение, настанили се удобно на тяхната маса в едно от сепаретата в другия край на салона.

Кой би си помислил, че ще дойде ден, в който ще останат само двете! Само Тейлър и Лиза.

— Как е майка ти? — попита Лиза.

— Състоянието ѝ е без промяна. Ракът все още не се е разпространил из други органи на тялото ѝ.

Година след смъртта на съпруга ѝ майката на Тейлър се разболя от рак на кръвта. Макар че кръвните ѝ изследвания все още бяха сравнително добри, Ванеса Максвел се държеше така, сякаш животът ѝ можеше да свърши във всеки един момент. И докато Трент прекарваше всеки свободен миг с новата любов на живота си, Тейлър трябваше сама да успокоява и утешава майка си.

— Радвам се, че състоянието ѝ не се е влошило — рече Лиза. — По-късно ще намина да я видя.

Тейлър очакваше, че приятелката ѝ ще каже още нещо, но тя продължи да се храни. Тейлър обаче не можеше да преглътне нито хапка повече. Бутна чинията си настрана, замислена за проблемите с майка си.

Миналата вечер Ванеса ѝ бе позвънила и я бе поканила на вечеря с обяснението, че се е случило нещо изключително важно.

— Нищо ли не си чувала за майка ми по време на пътуването си?

Лиза спря да се храни и ръката с вилицата ѝ замръзна във въздуха.

— През повечето време се намирах в Бидар Латур край Ню Делхи. Без телефон. Без телевизор. Без радио. Какво съм пропуснала?

Тейлър замълча за момент. Не знаеше как точно да съобщи новината, макар че всъщност нямаше кой знае какъв избор. До този момент бе разговаряла по този въпрос единствено с Трент и с майка си.

— Изглежда, че двамата с Трент имаме по-голяма сестра.

Лиза едва не изпусна вилицата си.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че майка ти е родила дете...

— И го е дала за осиновяване. Или поне тя така смята.

— Какво? — Лиза бутна чинията си настрана. — Нищо не разбирам.

Същото можеше да се каже и за Тейлър. За миг отклони поглед към тяхното сепаре, в което тъкмо се настаняваше непознатата двойка. Двамата изглеждаха твърде млади и неописуемо влюбени.

— Обясни ми какво точно се е случило.

— Предполагам, че майка през целия си живот се е питала какво точно се е случило с бебето, което на времето е оставила за осиновяване.

А и коя майка не би го правила? — помисли си Тейлър. Въпреки това дълбоко в душата си се чувстваше наранена от маниакалната настървеност, с която майка ѝ се опитваше да открие другата си дъщеря.

— Веднага след смъртта на баща ми — малко повече от година преди да научи, че е болна от рак — тя наела частен детектив, който да издири детето.

— *Жената* — поправи я Лиза. — Тя трябва да е на колко? На тридесет и една? На тридесет и две?

— На тридесет и три.

Лиза присви тъмните си очи.

— Уха-а! Ванеса трябва да е била едва на осемнадесет, когато е родила бебето.

— Всъщност, била е на седемнадесет. Оставали и няколко дни до осемнадесетия ѝ рожден ден.

— Била е ужасно млада. И кой е бащата?

Тейлър се поколеба.

— Майка твърди, че е едно от момчетата, с които живеела в приемното семейство.

Лиза веднага долови колебанието ѝ.

— Ти обаче не ѝ вярваш.

Тейлър стотици пъти си бе задавала въпроса защо се съмнява в думите на майка си, но така и не бе успяла да достигне до някакъв отговор.

— Възможно е да казва истината, но на мен все ми се струва, че крие нещо.

— И защо смяташ така?

— Не зная. Просто инстинкт.

Също като реакцията ми по отношение на Шейн Донован, мълчаливо додаде тя.

— Довери се на интуицията си. На това ме научиха в Бидар Латур.

Тейлър беше сигурна, че в момента Лиза се пита какво ли мисли Трент по въпроса. За жалост нейният свръхинтелигентен и

проницателен брат бе изцяло погълнат от новия си живот и приемаше всяка изречена от майка им дума за чиста монета.

— Доколкото разбирам, все още никой не е успял да издири другата дъщеря на майка ти?

— Не. Повярвай ми, майка вложи купища пари в това начинание, но частните детективи не могат да намерят каквото и да било доказателство, че детето е било дадено за осиновяване.

Дойл Максвел закопча ризата си и изпъна ръкавите така, че копчетата му с камъни от лапис се показаха под ръкавите на тъмносиньото му спортно сако. Огледа се внимателно в огледалото, за да се увери, че съвършеният ръб на сивия му ленен панталон е непокътнат.

Прекрасно.

Прекося гигантската спалня и влезе в личния будоар на съпругата си. Бриана се занимаваше с грима си пред огледалото. Облечена беше с черен дантелен сутиен и бикини от същата материя. На краката си носеше черни атлазени обувки с висок ток.

Това беше специалната ѝ униформа, която сякаш казваше *Ела и ме изчукай*, но този път Дойл не проявяваше интерес. Нещо ставаше с Ванеса и това го караше да изпитва безпокойство.

— Ще закъснеем ако не побързаш.

Бриана се обърна и дългата ѝ до раменете руса коса се залюля и докосна нежно дълбоката падина между пищните ѝ гърди.

— И какво от това? Ще минат поне два часа преди Ванеса да поднесе вечерята. Можеш да си сигурен в това. Наистина ли смяташ, че трябва да стоим там през цялото време?

— Да. С нея става нещо.

Бриана леко повдигна едната си съвършено оформена вежда.

— За изчезналото ѝ дете ли става дума, или Раул Кеткерт пак ще ни сервира поредната си брилянтна идея?

— Нямам представа. Ванеса ми се стори... щастлива, когато се обади, за да ни покани на вечеря.

— Поканила ни? Как ли пък не! По-скоро настоя да присъстваме на вечерята в дома ѝ.

— Права си. Напълно си права — призна той.

Всеки мъж, който се жени за далеч по-млада от него жена, обикновено не очаква да попадне на момиче, което притежава не само сексапил, но и остър ум и забележителна проникателност. Макар че беше на годините на племенницата му Тейлър, съпругата му Бриана беше твърде схватлива за възрастта си. Дойл знаеше, че може да ѝ каже всичко и да получи в отговор нейните задълбочени и проникателни коментари.

Бриана разгада напълно Ванеса още при първата среща между двете жени. Веднага заяви, че Ванеса командва парада, независимо че по онова време близнакът на Дойл – Дънкан – беше още жив и всички бяха убедени, че той е този, който взима всички важни решения в семейството им.

Беше прозряла и що за човек е Раул Кеткерт още в мига, в който той за пръв път стисна ръката ѝ. Веднага се обърна към съпруга си и прошепна:

— Раул Кеткерт ще ни причини сериозни неприятности. Можеш да си абсолютно сигурен в това.

Когато Дойл срещна Бриана за пръв път, тя беше танцьорка в един клуб в Литъл Хавана. Майка ѝ, също като майката на Раул Кеткерт, беше имигрирала от Куба, а след това се беше омъжила за американец.

Те и двамата бяха юкита — млади градски кубиноамериканци * — и се разбираха един друг по начин, който оставаше неразбираем за Дойл. Той обаче нито за миг не се съмняваше в правотата на Бриана.

Раул наистина създаваше само неприятности.

— Смятам да тръгна с мазератито — рече Дойл и погледна съпругата си. — А ти ела, когато си готова.

Обърна се и понечи да се отдалечи, но Бриана скочи от мястото си и му препречи пътя с думите:

— И ще тръгнеш, без да ме целунеш за довиждане?

Дойл сви рамене. Бриана не искаше целувка и те и двамата го знаеха прекрасно. Съпругата му искаше секс. Както обикновено, впрочем.

Когато заряза съпругата си заради тази русокоса сексбомба, Дойл знаеше, че ще трябва да се подготви за много неща. Очакваше младата му съпруга да прояви ненаситен апетит по отношение на

скъпоценностите и бижутата, скъпите маркови дрехи и околосветските пътувания.

Беше готов да осигури на Бриана всички тези неща, но тя, за негова изненада, не ламтеше чак толкова за тях.

Когато се отказа от застарялата си и бездетна жена, която никога не бе поставяла никакви специални изисквания пред него, Дойл изобщо не бе предполагал, че ще се ожени за една свръхинтелигентна нимфоманка, която по цял ден мислеше само за секс. Дойл обаче бе твърде стар за това, макар да се опитваше да запази в тайна половата си немощ.

И това не беше единственото нещо, което не желаше да сподели пред Бриана.

— Довиждане — той я целуна по бузата. Опитваше се да я подразни, преструвайки се, че това е всичко, на което тя може да се надява в този момент.

— Довиждане — отвърна тя и му помаха с ръка.

Дойл, стъписан от изненада, излезе от стаята. Бриана винаги настояваше да се любят, преди да излязат някъде за вечерта.

За да се разтоварим и освободим от напрежението — все повтаряше тя.

Освен това изискваше от него да я люби часове наред и след като се приберат у дома след поредното светско събитие.

Дали пък не си е хванала любовник?

Дойл трябваше да признае, че това е напълно възможно. Не можеше да го вдига по повече от два пъти на ден без помощта на виагра, но Бриана беше просто ненаситна. Тя можеше да се чука с няколко мъже и пак да не успее да задоволи нагона си.

Известно време размишлява върху ситуацията, а след това изруга на ум. Точно в този момент не му трябваше още един проблем. Положението в Ту дъ Макс беше прекалено нестабилно, а Раул Кеткерт, който постоянно си пъхаше носа навсякъде, допълнително усложняваше нещата.

Но не това беше най-лошото. Като капак на всичко останало, Дойл имаше и сериозни финансови затруднения. Разводът, сривът на фондовата борса, скъпата и луксозна млада съпруга бяха пресушили финансовите му източници. И в момента Дойл отчаяно се нуждаеше от

свежи пари, които можеха да постъпят единствено от продажбата на Ту дъ Макс.

Парите, получени от евентуалната продажба на компанията, щяха да разрешат финансовите му затруднения. Виж, сексуалните му проблеми бяха свършено различна работа.

Той влезе в гаража и запали осветлението. Бриана, чисто гола, лежеше, изтегнала се в пълен ръст, върху предния капак на червеното му мазерати. Сигурно се бе спуснала по задното стълбище, за да го изпревари.

Протегна ръка и с палец му даде знак да се приближи.

— Изобщо не си помисляй, че можеш да излетиш от тук, отървавайки се само с една целувка. Прекрасно знаеш от какво имам нужда.

— Не бих искал да измачкам панталона си.

— Не се безпокой за това. — Бриана се изправи и застана така, че венериният ѝ хълм се оказа само на няколко сантиметра от устните му.

Щеше да му се наложи да я обслужи. Нямахше спасение от нея. Бриана старателно бръснеше венериния си хълм и отстраняваше всяко тъмно косъмче, което би контрастирало по ужасен начин с пищната ѝ, златисто руса коса.

Кожата ѝ беше кадифено гладка и мека като на бебе. Тя плъзна ръка по плоския си корем и погали с палец пулсиращата си женственост.

— Твой ред е — прошепна Бриана. По гласа ѝ личеше, че вече е възбудена до крайност.

Тейлър шофираше по посока на *Аламбра* — една от многото улици в Коръл Гейбълс с испанско име. Над града вече припадеше мрак. Огромните корони на смокиновите дървета хвърляха дебели сенки в сгъстяващата се тъмнина. Кварталът се ползваше с репутацията на един от най-люксовите райони в града, но за Тейлър това беше просто домът ѝ, който ѝ напомняше за онзи щастлив период от живота ѝ, когато всичко беше толкова просто и лесничко.

Паркира колата си и влезе в просторната къща в испански стил, в която беше отраснала. Задната врата на къщата водеше към басейна в

единия край, на който бе изграден водоскок от червен камък. Както обикновено по това време на деня, майка ѝ сигурно стоеше край басейна и отпиваше от първия си за деня коктейл с джоджен. Макар вече да беше възрастна и болна, Ванеса Максвел беше изумителна на външен вид блондинка, която все още разтуптяваше мъжките сърца.

— Тейлър, изглеждаш великолепно — възкликна Раул Кеткарт, който я посрещна край басейна. — *Маями спайс* нали? — попита той, споменавайки името на модния бутик, от който Тейлър бе купила червената си рокля.

— Да. Страхотен магазин — Тейлър успя да се усмихне на мъжа, пленил сърцето на брат ѝ.

Макар да обичаше Трент с цялата си душа и сърце — нещо характерно за децата, родени само с четиринадесет месеца разлика — Тейлър с шок бе осъзнала, че никога не го бе познавала истински. Когато Трент обяви на всеослушание, че е гей и възнамерява да се разведе с Лиза, Тейлър като че ли се оказа най-изненаданата от всички засегнати.

Раул, подобно на повечето мъже с кубинско потекло, изглеждаше елегантен дори и когато беше облечен с шорти и тениска. Тази негова вродена елегантност, прибавена към сексуалната му ориентация, обясняваше неговата информираност и способността му само с един поглед да разпознае дрехата с марката на *Маями спайс*.

Тази вечер Раул беше облечен със снежнобял костюм, който подчертаваше бронзовия загар на кожата му, млечно синя риза и светложълта вратовръзка. Медно русата му коса стърчеше нагоре, оформена в прическа, с която повечето мъже биха изглеждали изключително глупаво.

Но не и Раул. Раул изглеждаше така, сякаш всички модни тенденции са били измислени специално за него.

А очите му бяха просто изумителни. Беше наследил бледосините очи на баща си, които на фона на загорялото му лице изглеждаха още по-светли и прозрачни. Раул беше невероятно красив мъж. Факт, който му беше добре известен.

— Къде е Трент? — попита Тейлър.

— С нейно величество.

Тейлър едва потисна желанието си да го зашлеви през лицето и да остави отпечатъка си върху квадратната челюст и изваяните скули,

заради които жените го преследваха неуморно. Без всякакви шансове за успех, разбира се. С неохота обаче трябваше да си признае, че в думите му се крие известна доза истина.

Майката на Тейлър наистина демонстрираше имперско отношение към останалите. Вярно, че беше сърдечна и всеотдайна майка — нито веднъж не си беше позволила да критикува и напада Трент — но, при все това, се държеше като коронова особа. Поведение, което в повечето случаи се обясняваше със значително фамилно богатство и власт.

Случаят с Ванеса Максвел обаче беше различен. Рожденото име на майката на Тейлър беше Мей Ела Джоунс. Променила го беше в мига, в който на осемнадесетия си рожден ден бе напуснала приемното семейство, в което била отгледана. След това пристигнала в Маями и си изградила нова самоличност.

Омъжила се за човек със значително състояние, който забогатял още повече благодарение на собствения си бизнес. Ванеса Максвел мигновено се превърнала в част от отбраното общество в този град — факт, който Пол Аштън бе отбелязал още при първата им среща.

Той самият беше фотограф без пари, който водеше ежедневна битка, за да пробие в света на силните и богатите. За Тейлър това беше без значение. Испитваше дълбока благодарност загдето бе наследила бащиното си отношение към хората и парите: *Парите не са всичко.*

Бащата на Тейлър беше починал от сърдечен удар малко преди Пол да изчезне в Южна Америка. Ако баща ѝ все още беше жив, тя непременно щеше да внесе някои корекции в схващането му за парите.

Има някои неща в живота, които могат да се купят с пари, но има и такива, които не могат да бъдат купени с всичките пари на света. Никаква сума пари не би могла да компенсира загубата на любим човек. Не би могла и да го върне обратно.

— Ето го Трент — рече тя, зърнала брат си, който разговаряше с висок и широкоплещест мъж, застанал с гръб към нея. Непознатият беше толкова едър, че закриваше изцяло фигурата на брат ѝ.

Малко встрани от тях стоеше още един напълно непознат мъж. Искаше ѝ се да попита какво става, но не желаше да покаже пред Раул, че знае за случващото се в семейството ѝ по-малко и от него самия.

— Здравсти, Тейлър. Прекрасна рокля! — обади се чичо й, застана до нея и леко я целуна по бузата.

— Благодаря.

Тя прегърна Дойл Максвел и тайничко се престори, че това е баща й. Не й беше особено трудно. Дънкан и Дойл Максвел бяха еднояйчни близнаци и си приличаха толкова много, че повечето хора никога не успяваха да ги различат.

Косата му, прошарена по слепоочията, подчертаваше сините му очи — същите като онези, които Тейлър виждаше всяка сутрин в огледалото. Тя обожаваше чичо си и спокойно можеше да твърди, че в определени случаи бе получавала от него много по-истинско разбиране и подкрепа, отколкото от собствения си баща, който бе посветил живота си на компанията.

Чичо й Дойл споделяше страстта й към компютърните игри и още от детските й години насърчаваше опитите й да създава свои собствени игри. Тейлър му бе доверила плановете си да основе собствена компания — намерение, което така и не бе споделила с баща си. Той със сигурност щеше да бъде ужасно разочарован да научи, че дъщеря му не гледа с особен възторг на работата си в семейната фирма.

— Нарочно облякох рокля — обясни Тейлър и погледна чичо си. — Нали знаеш каква е майка. Държи всички да са официално облечени за вечеря.

Дойл се засмя.

— Точно така. И аз съм със сако по същата причина.

— А пък аз облякох един от белите си костюми, защото обожавам белия цвят — намеси се в разговора им Раул.

— Прилича ти — увери го чичо й.

Чичо й Дойл се държеше учтиво, но Тейлър прекрасно знаеше мнението му за Раул Кеткерт. Изобщо не го харесваше. След смъртта на баща й Дойл се бе притекъл на помощ и се бе включил в управлението на компанията.

Нещата вървяха съвсем гладко до момента, в който Раул се появи в живота на Трент. Макар че не работеше в компанията, Раул имаше желание да основе собствен бизнес със сходен предмет на дейност. Той имаше мнение за всичко случващо се в *Ту дъ Макс* и го изразяваше чрез Трент.

Раул се насочи към групата мъже, които разговаряха с майка ѝ. Тейлър погледна чичо си.

— Какво става?

— Кой знае?

Чичо ѝ сви рамене — жест, който отново ѝ напомни за баща ѝ. Косата му бе започнала да оплешивява, откривайки високото му благородно чело и сините очи, които бяха най-ярко изразената им фамилна черта. След години Трент щеше да изглежда по същия начин.

Ванеса Максвел се обърна и ги видя. Усмихна се и се запъти към тях. Пътъом показва чашата си на Пабло — домашния помощник — който побърза да ѝ приготви още един коктейл. Тейлър веднага отвърна на усмивката на майка си.

Кога за последен път я бе виждала да се усмихва толкова щастливо?

— Скъпа! — Майка ѝ целуна въздуха край бузата на Тейлър, а след това поздрави и Дойл. — Ето, на това му викам страхотна рокля — протегна ръка и даде знак на Тейлър да се завърти.

Тейлър изпълни бавен пирует, за да даде възможност на майка си да огледа искрящо червената дреха. Роклята беше с гол гръб, падаше леко около бедрата ѝ и подчертаваше всяка извивка на тялото ѝ. Типичен тоалет за Саут Бийч.

При други обстоятелства майка ѝ едва ли би одобрила роклята, но дори и тя знаеше, че през изминалите почти две години дъщеря ѝ бе престанала да купува нови дрехи. След като Пол изчезна от живота ѝ Тейлър реши, че няма смисъл да се опитва да изглежда добре.

Единствените неща, които в продължение на много време имаха значение, бяха работата ѝ и опитите да намери Пол. След това майка ѝ се разболя и Тейлър напълно забрави за новите тоалети.

Тази вечер обаче Тейлър бе облякла нова рокля и се бе постарала да се гримира внимателно. Според Лиза това беше начинът да покаже, че се е *взела в ръце*.

— Купих я по настояване на Лиза — обясни Тейлър. — Обувките също.

Протегна единия си крак, за да покаже червените сандали с висок ток. По средата на токовете бяха изрисувани червени пеперуди с искрящи зелени точки по крилата.

— Лиза най-сетне се е прибрала у дома, така ли? — В очите на майка ѝ проблесна тревога. — Как е тя?

— Добре е. Изглежда истински щастлива — Тейлър не спомена за увлечението на Лиза по Кама Сутра. Знаеше, че това ще обезпокои майка ѝ.

— Радвам се. Тя много ми липсва.

— На мен също — додаде чичо ѝ Дойл и, присвил очи, погледна към Раул.

Тейлър реши, че няма никакъв смисъл да се връщат отново към миналото.

— Кои са онези мъже?

— Ела с мен — майка ѝ я подръпна за ръката. — Ще ви запозная.

Тейлър хвана чичо си под ръка и двамата заедно последваха Ванеса. Трент погледна над рамото на високия си събеседник и срещна погледа на Тейлър. Никой друг не би забелязал едва доловимата промяна в изражението му, но за Тейлър тя беше повече от очевидна.

По голия ѝ гръб пробяга ледена тръпка. Тревога сграбчи душата ѝ.

Неприятности.

Оох! Сега пък какво?

— Това е дъщеря ми Тейлър Максвел — обяви майка ѝ. — И зет ми Дойл Максвел.

Мъжете се обърнаха към тях и Тейлър се озова очи в очи с единия от тях. За част от секундата не можа да разпознае високия мъж, който гледаше право в нея и ѝ се усмихваше. Лекият тъмносин блейзър стоеше като излян върху широките му рамене. Най-горното копче на снежнобялата му риза бе разкопчано и през отворената яка се виждаше здравия му врат, украсен с тънка сребърна верижка.

Шейн Донован.

Виж ти! Виж ти! Съблечи шортите и тениската на един мъж, облечи го в изискан костюм и виж какво се получава! Кой би предположил?

— Винс Уокър и Шейн Донован са служители на Трайтек секюрити — информира ги майка ѝ.

В усмивката на Шейн имаше нещо обезпокоително. Тейлър отклони поглед встрани. Помисли си, че съвсем правилно бе

заклучила, че Шейн не би могъл да бъде компютърен специалист. Мъжът срещу нея очевидно беше просто охранител.

— Открили са Рената. — Едва овладяно вълнение прозираше зад всяка произнесена от майка ѝ дума.

— Рената? — повтори Тейлър, а мислено направи поредната корекция в съжденията си. Всъщност, Шейн май щеше да се окаже частен детектив.

Едва след това името, произнесено от майка ѝ, стигна до съзнанието ѝ.

Рената.

Изчезналото бебе.

Нейната сестра.

[0] По аналогия с юпи — млад градски професионалист — Б.пр.

↑

3.

— Всъщност заслугата за намирането на Рената не е наша — поясни Винс Уокър. — След като сте позвънили на горещата линия на *Липсващи лица*, с майка ви се е свързал човек, който твърди, че разполага с информация за Рената.

— Какво точно се е случило с нея? — попита Тейлър.

— Защо никъде няма данни за нейното осиновяване? — додаде Трент.

— Не е била осиновена чрез нито една от щатските агенции — отвърна майка им. — В болницата дадох бебето на моята приемна майка. Тя трябваше да го предаде на социалната работничка, която да задвижи процедурата по осиновяването. Вместо това обаче приемната ми майка предала бебето ми на някакъв адвокат, който организирал осиновяването по частен път за свои богати клиенти.

— От което и двамата спечелили тлъсти комисионни — предположи Трент.

— Все още обаче не можем да сме сигурни, че въпросната жена е наистина твоя дъщеря — намеси се Раул.

— Има ли някакви съмнения по въпроса? — попита Тейлър, изумена от факта, че нейният загадъчен съсед изведнъж се бе оказал въввлечен в тайните на семейството ѝ.

— Да — отговори Шейн. — Все още не сме разговаряли с жената, но баща ѝ твърди, че са я осиновили през седмицата, в която майка ви е родила. Осиновяването било извършено по частен път, но той не си спомня името на адвоката, а всички документи били унищожени по време на някакъв пожар.

— В щатските архиви не би ли следвало да има някакви документи, касаещи случая? — попита тя.

— Не и когато става дума за частно осиновяване, извършено в Алабама преди повече от тридесет години — поясни Шейн. — Единственото условие за даване ход на подобна процедура е наличието на писмено съгласие, подписано от майката и бащата на бебето.

— А бащата дали е подписал? — попита Трент, адресирала въпроса към майка им.

— Предполагам. Не съм го виждала от тогава насам.

В гласа на майка ѝ се прокрадваха нотки, които звучаха твърде неубедително в ушите на Тейлър. Не би ли било по-естествено майка ѝ да продължи да поддържа връзка с бащата на детето си? Беше задавала този въпрос на майка си и преди, но тя ѝ бе заявила, че по онова време била прекалено млада в резултат, на което допуснала ужасната грешка.

— Навърших осемнадесет години две седмици след като се отказах от бебето си. В деня, в който станах на осемнадесет, трябваше да напусна приемното семейство, в което живеех. Такива бяха законите в щата. Стигнах на стоп до Маями, смених името си и започнах целия си живот отначало. — Тейлър долови сълзите, които напиреха в треперещия глас на майка ѝ. — Никога обаче не забравих бебето си. Не минаваше и ден, без да се запитам какво ли се е случило с нея.

Трент хвърли един бърз поглед към Тейлър. За нея беше повече от очевидно, че брат ѝ изпитва известни съмнения по въпроса.

— Как ще разберем дали тази жена е наистина твоя дъщеря?

— Разговарях с Кейлъб Басет. Това е осиновителят — поясни Ванеса. — Сигурна съм, че Рената е моя дъщеря. Осиновяването е било извършено в един съседен град.

— Най-сигурно това може да бъде доказано с ДНК тест — обади се Шейн.

— Резултатите от теста обаче ще бъдат готови след около три месеца — информира ги Винс.

— Може да се окаже, че не разполагам с толкова време — напрегнато заяви Ванеса.

— Ами опитай се да ускориш процеса — намеси се Раул. — Една малка сума пари би трябвало...

— Боя се, че системата не работи по този начин — прекъсна го Шейн. Говореше на Раул, но нито за миг не отмести поглед от Тейлър. — Затворите се пълни със стотици мъже, които разчитат на резултатите от подобни тестове, за да докажат невинността си. Техните изследвания се извършват с предимство. Приоритетно се правят и тестове, свързани с текущи криминални разследвания.

— А защо не се обърнем към някоя от лабораториите, които рекламират бързите си и качествени услуги за доказване на

бащинство? — попита Трент.

— Тези лаборатории не просъществуваха дълго — отвърна Шейн. — Ефективността на подобни научни звена зависи изцяло от наличието на добро оборудване и на висококвалифицирани специалисти, които да са в състояние да интерпретират получените резултати.

— Само най-големите и модерни лаборатории могат да си позволят надеждно и съвременно оборудване — додаде Винс. — И единствено те могат да гарантират достоверността на получените резултати.

Трент поклати глава.

— В такъв случай нямаме кой знае какъв избор...

— Дойл! Ето къде си! — Бриана прекоси терасата и бързо се приближи до съпруга си.

Тейлър забеляза изражението на Винс Уокър. Зяпнал от изненада, той просто не можеше да откъсне очи от Бриана. Сякаш искаше да я изпие с поглед. Не че подобно нещо се случваше за пръв път. Повечето мъже реагираха точно по този начин на присъствието на Бриана. Тя беше една от най-впечатляващите жени, които Тейлър бе виждала някога.

Блестящата ѝ руса коса бе резултат на умело подбрана и качествена боя, но всичко останало по тялото ѝ беше напълно естествено — нещо твърде нетипично за Саут Бийч, където корекцията на бюста беше напълно естествена процедура. И почти задължителна. Като слънчевите очила.

Бриана, вярна на себе си, беше облечена с прилепнала по тялото ѝ рокля. Тя като че ли не притежаваше друг вид дрехи. Роклята, която носеше тази вечер, беше във флуоресциращ зелен цвят и почти не се различаваше от тоалета на Тейлър.

Единствената разлика бе, че след семейната вечеря Тейлър възнамеряваше да се срещне с Лиза в *Беш*. Докато Бриана щеше просто да се прибере у дома с далеч по-възрастния си съпруг. Тейлър никога нямаше да разбере какво точно свързва тези двамата, но Бриана беше свършена актриса и се държеше като жена, изгубила ума си по Дойл.

— Какво става тук? — попита Бриана. — Защо всички сте толкова сериозни?

— Може да се окаже, че вече знаем къде се намира дъщерята, която майка дала за осиновяване още като бебе — я информира Тейлър.

С периферното си зрение през цялото време наблюдаваше Шейн. Видя го как хвърли на Бриана един бърз, преценяващ поглед, след което отново насочи цялото си внимание към нея самата.

Този човек беше намислил нещо. Тейлър беше напълно сигурна в това.

— Наистина ли? — Безгрижният глас на Бриана прозвуча малко по-сериозно. — И как точно я открихте?

Винс ѝ съобщи подробностите, като не пропусна да спомене и опасенията си, свързани с истинската самоличност на въпросната жена. Тейлър извърна глава и улови Шейн да я наблюдава изпитателно. Вместо да се смути и отмести поглед от нея, той се усмихна, принуждавайки я да открие за миг зъбите си в жалко подобие на усмивка.

— А вие кои сте? — попита Бриана. Въпросът ѝ бе адресиран към Винс, но очевидно се отнасяше и до Шейн.

— Частни детективи, които извършват специализирани услуги в сферата на информационната сигурност — отвърна Винс. — Бяхме наети, за да инспектираме компютърната мрежа на *Ту дъ Макс*.

— И кое наложи да се откажем от услугите на охранителната фирма, която използваме от толкова време насам? — продължи да разпитва Бриана.

Добър въпрос, помисли си Тейлър.

В това отношение винаги можеше да се разчита на Бриана. Тя винаги обръщаше внимание на всички важни подробности и отчиташе и най-дребните несъответствия и отклонения. Повечето хора, подлъгани от пицната ѝ хубост, често я подценяваха и не я възприемаха на сериозно. Тейлър обаче бе установила, че Бриана е една от най-интелигентните жени, които познава.

Тейлър я харесваше, но не можеше да се избави от чувството, че по този начин проявява неуважение към леля си Софи. Истината бе, че тя никога не бе обичала особено своята студена и безкрайно егоцентрична леля. Въпреки това не можеше да не ѝ съчувства заради унижението, на което беше подложена.

Никой не бе очаквал, че сериозният и праволинеен Дойл Максвел ще се разведе със съпругата си, а само година по-късно ще се обвърже със сексапилна блондинка, която бе достатъчно млада, за да му е дъщеря.

На времето всички в един глас повтаряха, че Бриана се е омъжила за него заради парите му. Тейлър беше склонна да се съгласи с близките си. Въпреки това не можеше да не признае, че Бриана е изключително симпатична и дружелюбна и се държи далеч по-любезно и сърдечно от леля й Софи.

Единственият проблем произтичаше от отношението на високомерните приятели на Ванеса, които отказваха да включат Бриана в светския си кръжец. Майката на Тейлър, изключително зависима от мнението на приятелите си, се срещаше с Бриана само на семейните сбирки, на която тя присъстваше заедно с Дойл, и съзнателно я държеше далеч от компанията на надутите си приятелчета.

Тейлър на няколко пъти бе разговаряла с майка си по този въпрос, но Ванеса неизменно отхвърляше предложенията на дъщеря си и отказваше да поддържа каквито и да било взаимоотношения с Бриана. Що се отнася до самата Тейлър, тя се стараяше да обядва с младата съпруга на чичо си поне веднъж седмично.

— Много от поръчките, които получаваме, се извършват чрез интернет. Един от служителите ни — младо момче, току-що завършило колеж — забелязало нещо нередно. Документите за финансовото състояние на компанията, информацията за поръчките, които изпълняваме, и много други важни за развитието ни въпроси могат да се окажат застрашени от нерегламентираното проникване на някой хакер в базата данни на компанията — обяви Ванеса.

И кога точно възникнаха тези опасения? — запита се Тейлър.

Вчера бе прекарала целия ден в компанията и никой не й бе споменал и думичка по този въпрос. Изведнъж й хрумна нещо и тя погледна към Трент. Той задълбочено разглеждаше излъскания мрамор под краката си.

Брат й бе информиран за извършената смяна в охранителните компании, но не бе споменал нито дума пред нея. Защо?

Раул.

В цялата тази история несъмнено участваше и Раул Кеткарт. Дали не беше свързан по някакъв начин и с откриването на онази Рената? — запита се Тейлър. Мислите ѝ скачаха от един въпрос на друг, но тя си наложи да се съсредоточи върху проблема с компютърната сигурност.

Предпазливо погледна към чичо си. Дойл, присвил очи, изпитателно се вираше във Ванеса. Тейлър разбираше, че и той, също като нея, се чувства излъган и предаден. При нормални обстоятелства те и двамата щяха да бъдат информирани за възникналия проблем и мнението им щеше да бъде взето предвид, преди да се пристъпи към смяна на охранителната компания.

Само че добрите стари времена, когато Трент и Тейлър ръководеха съвместно компанията, а чичо им Дойл се занимаваше с финансовите въпроси докато Ванеса споделяше творческите си виждания при кратките ежеседмични посещения в офиса им, вече бяха отминали.

Откакто Раул се премести да живее при Трент, брат ѝ започна да променя стереотипа си на работа. Той промени схващанията си по отношение ръководството на компанията и напоследък непрекъснато се намесваше в пряката работа на Тейлър и Дойл, изземвайки част от отговорностите им. В същото време Ванеса, макар и с разклатено здраве, вместо да си седи у дома, прекарваше все повече време в компанията и взимаше все по-дейно участие в управлението на бизнеса.

— Формулите обаче все още са надеждно защитени, нали? — заинтересува се Бриана.

— Разбира се — увери ги Трент. — Всички формули се пазят в сейф в тази къща. Информацията, свързана с тях, изобщо не е въвеждана в компютрите.

— Въпреки това на служебните ви компютри има качена достатъчно ценна информация и смятам, че всички вие имате основания за тревога — обади се Шейн. Думите му прозвучаха сериозно и авторитетно.

Тейлър отново се обърка. Може би той все пак разбираше от компютри. Защо тогава тя изпитваше такава неприязън и безпокойство в негово присъствие?

— Мисля, че се отклонихме от основния въпрос — намеси се Ванеса. — Днес след обяд наехме Винс и Шейн, за да се погрижат за нашата компютърна сигурност.

— Въпросът е толкова важен и неотложен, че се наложи да изтегля Шейн от един друг случай, по който работеше — вметна Винс.

— А след като получих информацията от горещата линия на Изчезнали лица, аз реших да възложа разследването на тях двамата, защото те, и без друго, поемат всички въпроси, свързани със сигурността и охраната на компанията.

— Вашата фирма има ли някакъв опит с подобни разследвания? — попита Тейлър. Съзнаваше, че въпросът ѝ прозвуча твърде рязко, но просто не можеше да се въздържи. Животът ѝ сякаш бавно се изплъзваше от контрола ѝ, а тя не можеше да стори нищо, за да промени това.

— Няма — призна Винс. — Информационната сигурност е наш основен приоритет, но тя често е свързана с други проблеми, които налагат съответните мерки за решаването им.

— Когато установим нерегламентиран достъп до даден компютър или система, ние задължително преглеждаме всички записи от охранителните камери, за да установим самоличността на хората, намиращи се в сградата по това време. Освен това непременно проучваме и най-малката следа, оставена от хакера по време на проникването — обясни Шейн. — В много случаи сме принудени да установим продължително наблюдение върху заподозрените лица и да прибегнем до всякакви други методи и похвати, използвани във всяко едно разследване.

— Не би трябвало да се затрудним особено с установяване истинността на твърденията на Рената Ролинс. В края на краищата тук не става дума за някакви свръх сложни космически технологии, нали така? — Опитът на Винс да се пошегува не се оказа особено сполучлив.

— До този момент не сте успели нито да потвърдите, нито да отхвърлите претенциите ѝ — изтъкна Бриана. — Така че очевидно проверката няма да се окаже чак толкова проста работа.

— Необходимо е единствено да се направи ДНК тест — намеси се Шейн.

— Но това изисква време — Ванеса разпери ръце. — За жалост аз не разполагам с излишно време. Настоявам да се срещнете с Рената — Тя погледна Шейн. — Ако съществува, макар и минимална възможност тя да е моя дъщеря, искам да се срещна с нея. Бих отишла при нея лично, но...

За всички присъстващи беше ясно, че Ванеса е твърде болна, за да пътува. През няколко дни трябваше да ѝ се правят кръвни изследвания, а лекарствата, които взимаше, бяха толкова много, че Тейлър отдавна се бе отказала да ги брой.

— Иди с него, Тейлър — продължи майка ѝ. — Трент и Дойл трябва да останат тук и да се опитат, с помощта на Винс, да разрешат проблема с компютърната сигурност на компанията. От вас двамата искам веднага да ме информирате дали предчувствията ми ще се потвърдят и Рената наистина ще се окаже моя дъщеря.

Дойл позволи на Бриана да го дръпне настрана докато всички останали се запътиха към огромната трапезария, в която Ванеса обикновено организираше благотворителните си приеми.

— Ти не ми вярваш — Бриана намусено издаде напред долната си устна и го погледна с огромните си, разширени от обидата очи.

— Разбира се, че ти вярвам — излъга Дойл.

Бриана беше изявила желание да замине с Тейлър и Шейн за Ню Орлиънс, за да им помогне в разследването, но Дойл бе настоял, че има нужда от нея в компанията. Изтъкна, че би искал съпругата му да прегледа цялата информация, качена на компютъра в дома им, и да се опита да я съпостави с данните, които се съхраняваха в компютрите на компанията.

— Просто имам нужда от помощта ти тук. Това е всичко.

Сексапилната му половинка продължи да се цупи.

— Проверката на файловете ще отнеме само няколко часа. Можем да го направим още тази вечер. А след това ще съм свободна да тръгна с Тейлър.

Дойл не знаеше какво да ѝ отговори. Очевидно нямаше да успее да избяга от истината. Беше му нужен само един поглед, за да си направи съответните изводи за Шейн. Беше сигурен, че този тип е истински расов жребец. Не някой сладникав красавец като Раул, а стопроцентов мъжкар със силно тяло и грубо изсечени черти, които неудържимо привличаха повечето жени.

Дойл не беше живял напразно почти шестдесет години на този свят. Богатият му опит го бе научил, че не е препоръчително двама свръхсексуални екземпляри от противоположните полове да остават насаме за продължен период от време.

Преди известно време той самият беше зажаднял за секс мъж, женен за предана католичка, която вярваше, че сексуалното удоволствие — освен в случаите, в които ставаше дума за продължение на рода е смъртен грях. По същото това време Бриана беше просто една тъмнокоса танцьорка в Литъл Хавана.

А останалото, както се казва, е история.

— Не че не ти вярвам, Бриана. Просто не желая да бъдеш въввлечена в цялата тази история.

— А ако Тейлър заминаваше сама? — предизвикателно попита съпругата му. — Тогава щеше ли да ме пуснеш с нея?

— Ами... предполагам — призна той. — Но случаят не е такъв. Шейн...

— Е самоходен тестостерон и ти му нямаш доверие. На мен също. Затова не желаяш дори да се приближавам до него.

Беше подпряла ръце на кръста си и стоеше в позата, в която преди време бе посрещнала предложението му да стане блондинка. Тогава се бе наложило да я убеждава известно време, но пък резултатът се оказа просто сензационен. Русокосата Бриана спечели такава зашеметяваща популярност, че Дойл са видя принуден да се ожени за нея, за да не я изгуби.

— Не се безпокой. Шейн си е изгубил ума по Тейлър и изобщо не ме забелязва.

Дойл не можеше да не признае, че племенницата му е истинска красавица. Беше руса като Бриана, но не притежаваше нейната знойна хубост и пламенен темперамент. Тъкмо обратното. Тейлър беше хладна, овладяна и дистанцирана. Дойл ѝ вярваше безусловно. Тейлър бе прекарала юношеските си години в католическо училище — още една подробност, която я отличаваше от съпругата му. Бриана, потомка на кубинка и бял нехранимайко, беше твърде сексапилна и темпераментна, за да заслужи доверието му.

— Вярвам ти — повтори Дойл, опитвайки се отчаяно да измисли някакъв аргумент в своя полза. — Само че...

Бриана застана плътно до него и го обгърна с жаркия поглед на зелените си очи. Целуна го лекичко по устните, езикът ѝ за миг докосна неговия и той пламна, разтърсен от мигновено обхваналата го възбуда.

— Тогава въпросът е решен, скъпи. Заминавам заедно с Тейлър.

Бриана се спусна към трапезарията и обяви на висок глас постигнатото споразумение.

— Успяхме да направим по-сполучлив разчет на времето си, Тейлър. Тази вечер ще прегледаме файловете в компютъра, а утре тръгвам с теб.

Дойл не бе виждал Тейлър толкова щастлива от деня, в който изчезна онзи безполезен фотограф. Доволната физиономия на племенницата му беше достатъчна, за да го накара да се усмихне. Почти.

— Колко пъти още ще ми повтаряш едни и същи глупости?

— Докато най-последно запомниш всичко.

— Майната ти!

— Не мисля, че е много уместно да ми говориш по този начин.

Рената се излетна по гръб на дивана и провеси крака през страничната облегалка. Погледна презглава към Кейлъб Басет, който предъвкваше парче пица с пеперони — любимата му храна — и претикваше хапките с бира **Абита**.

— В девет трябва да танцувам — информира го тя. Стомахът ѝ се свиваше от глад. — Докато не свърша не мога да хапна нито хапка.

— Само един залък — Той се изправи и застана над главата ѝ. — Колкото да залъжеш глада си.

Рената се завъртя, седна и краката ѝ глухо тупнаха върху дървения под на апартамента ѝ във Френския квартал.

— Не мога да си позволя дори и един залък и ти го знаеш.

Грабна парчето пица от ръката му и го запрати към камината.

Кейлъб тръгна обратно към стола си. Отпуснатата му и нехайна походка обаче изобщо не можеше да я заблуди. Беше бесен. Той се наведе над картонената кутия, взе си друго парче пица, отхапа шумно голяма хапка и отново се настани на мястото си.

Празният стомах на Рената шумно изрази протеста си — звук, който Кейлъб не можеше да не чуе. Рената беше гладна през цялото време. Или поне така ѝ се струваше. Най-после бе започнала да печели прилично, но въпреки това постоянно гладуваше.

Не можеше да си позволи да се храни нормално. Не и ако искаше да запази работата си в *Пус'н Буутс* — нощния клуб, в който танцуваше.

Ако хапнеше сега, макар и само няколко залька, стомахът ѝ щеше да се издуе и тялото ѝ нямаше да изглежда свършено. Можеше да се нахрани едва след като слезе от сцената. Но дори и тогава трябваше да се ограничава. В противен случай на следващия ден щеше да ѝ се наложи да бърка в гърлото си, за да повърне излишната храна.

Кейлъб облиза устни, знаеше, че това я вбесява, дояде парчето пица и заговори отново.

— Това може да се окаже последната ти седмица в Пус.

Рената мразеше начина, по който той говореше за клуба. Използваното от него наименование звучеше просто отвратително. Тя обаче предпочете да си замълчи. С годините бе усвоила някой и друг урок.

Знаеше, че този мъж си умираше да я дразни.

Само че тя вече не се хващаше толкова лесно на въдицата му.

— Зная какво трябва да направя — Рената се изправи, тръгна към другия край на стаята, упражнявайки сценичната си походка. — Зная как да се справя с Мей Ела...

— Не! Не! Сега тя се казва Ванеса. Забрави, че някога се е казвала Мей Ела Джунс. Единственото, което трябва да знаеш, е, че си нейната отдавна изгубена дъщеря.

Понякога мразеше Кейлъб с цялото си сърце и душа. А и той често изпитваше подобни чувства към нея. Трябваше обаче да признае, че двамата бяха страхотен екип.

Животът беше ужасно гаден.

Рената изведнъж се забърза, грабна дамската си чанта и тръгна към вратата.

— Къде отиваш?

— Да посетя Мари.

— Това е абсолютна глупост и ти го знаеш. Би трябвало...

Рената затръшна вратата след себе си и така и не чу последните му думи. Знаеше, че Кейлъб я смята за луда заради суеверието ѝ, но просто не можеше да се промени. Твърдо вярваше, че поклонението на гроба на Мари Лаво, легендарната вуду кралица, носи добър късмет.

Върху надгробния камък бяха гравирани три кръста. Горяха и свещи, оставени от хора, които вярват в черната магия. Рената бе абсолютно убедена, че съдбата ѝ се бе променила в деня, в който за пръв път попадна на гроба на Мари в гробището Св. Луи в Ню Орлиънс.

Тогава погали с пръсти трите кръста и запали свещ. И о, чудо на чудесата! Ужасният ѝ късмет изведнъж се обърна. Предложиха ѝ работата в *Пус'н Буутс* и тя започна да печели наистина добре.

— Щом искаш, смятай ме за суеверна глупачка — промърмори на себе си тя. — Аз обаче зная, че късметът ми ще се обърне отново.

4.

Нереципрочен отзвук.

Интересна концепция, за която се заговори непосредствено след терористичните атаки, разрушили Световния търговски център и нанесли сериозни поражения върху Пентагона. Веднага след нападението онези идиоти от медиите се заеха да интервюират военните, които пуснаха термина в обръщение.

Нереципрочният отзвук бе термин, отнасящ се до ходове и операции, които след време биха могли да се обърнат срещу теб самия, причинявайки сериозни загуби и негативни последици.

Непредвидими негативни последици.

По време на съветската окупация в Афганистан през годините на Студената война, когато ограничаването на разпространението на комунизма беше основен приоритет на страната, структурите на ЦРУ участваха в обучението на афганските войници. По-късно същите тези добре обучени афганци използваха всички усвоени знания и натрупания опит, за да нанесат своите добре премерени удари по различни американски цели.

Нереципрочен отзвук. Ужасна работа.

— Това е като да захапеш ръката, която те храни. — Той се изсмя, а след това внесе известни корекции. — Не, по-скоро е като да отсечеш ръката, която те храни. Това е то нереципрочният отзвук. Действие, по-сериозно и опасно от първоначалните актове, станали причина за възникването му. По-жестоко и деструктивно. Проява на жестокост, който се засилва с времето и кълни, подхранвана от омразата.

Без да прекъсва размишленията си, той погледна през прозореца към облаците пара, които се виеха над мокрия тротоар, вдиша аромата на глинеста пръст.

Друг интересен аспект на нереципрочния отзвук беше неговата непредвидимост. Ударите обикновено биваха напълно неочаквани. В

пълно противоречие със старата поговорка, според която *каквото посееш, това ще пожънеш*.

— Нито едно добро дело не остава ненаказано.

В конкретния случай точно това бе смисълът на нересипрочния отзвук. Не можеше да не е доволен от себе си. Защото семейство Максвел бяха изправени пред жесток нересипрочен отзвук. Напълно неочакван и непредвидим.

Спомени и сенки от миналото се връщаха, за да ги преследват. Не. Точната дума беше *измъчват*.

Бяха се изправили срещу него и в крайна сметка щяха да си платят. Със смърт. Жалко, че никой от тях не беше достатъчно прозорлив, за да си даде сметка за концепцията за нересипрочния отзвук. Невероятно сполучлива концепция.

Точна и прецизна.

Смъртоносна.

Прекрасна.

— Най-накрая започвам да се забавлявам.

Шейн стоеше редом с Бриана и Тейлър пред вратата на креолската къща в покрайнините на Френския квартал в Ню Орлиънс и чакаше Кейлъб Басет да отговори на позвъняването им. Сградата на времето сигурно е била боядисана в топъл червен цвят, който обаче бе избелял и помътнял до неузнаваемост. Цялата мазилка беше напукана и боята почти навсякъде се лющеше. От обърнатия контейнер за смет от другата страна на улицата се носеше противната миризма на гниещо зеле, която напомни на Шейн за други градове в държави от Третия свят, които бе посещавал през годините.

Натисна звънеца отново и забеляза, че Тейлър го измерва с поглед. Не беше промълвила нито дума по време на полета от Маями, предоставила на Бриана възможността да поддържа разговора. Шейн прие предизвикателството и не направи никакъв опит да я заговори.

Знаеше, че времето е на негова страна. Всъщност, то беше единственият му съюзник.

— Защо не си е у дома, след като ни каза да дойдем? — попита Тейлър.

След като се настаниха в хотел *Уиндзор Корт*, Шейн се обади по телефона на Кейлъб Басет — баща на жената, която можеше да се окаже дъщеря на Ванеса. Басет ги информира, че Рената отсъства, но той самият не би имал нищо против да разговаря с тях.

Но къде се беше дянал, по дяволите?

Вратата неочаквано се отвори. Пред тях застана мъж с черна коса, леко посребрена по слепоочията, който се усмихваше с обаятелната сърдечност на евангелистки пастор, проповядващ от телевизионния екран. Беше облечен с някаква кафява дреха — по всяка вероятност би могла да мине за домашен халат — и черни кадифени обувки с марката Хъш Пъпис.

— Шейн Донован — Шейн протегна ръка. — А това са Бриана Максвел и Тейлър Максвел.

— Кейлъб Басет — поклони се леко на двете жени, пое ръката на Шейн и я стисна силно. — Заповядайте. Приготвил съм чай.

Чай! Каква брилянтна идея!

Шейн пусна Бриана и Тейлър пред себе си. Вече изпитваше ужас от предстоящия разговор. От пръв поглед бе разпознал негодника в лицето на техния домакин и бе осъзнал, че той просто не се побира в общоприетите представи и очаквания.

Хората като Кейлъб трудно се поддаваха на преценка. Шейн веднага забеляза, че Басет притежава определено качество, което много хора биха определили като чар. Естествен и неподправен. И той със сигурност знаеше как да се възползва от него. Нещо типично за повечето мошеници. И изнудвачи.

Последваха Кейлъб — той пожела да го наричат така — по тесен коридор, дървеният под, на който беше толкова излъскан, че Шейн почти различаваше отражението си върху него. Всекидневната — Кейлъб я наричаше салон — се оказа окъпана от слънце стая, която гледаше към идеално поддържана градина в задния двор.

Стаята беше обзаведена с характерните за този град мебели, които, поне доколкото Шейн бе в състояние да прецени, вероятно бяха автентични антики от миналия век. Префърцунени френски мебели с дамаска от брокат, които изглеждаха толкова крехки и неустойчиви, че Шейн се запита дали няма да се счупят под тежестта му.

Настани се внимателно на самия край на един шезлонг точно срещу Кейлъб и близо до Тейлър, която си бе избрала един френски

стол с паянтови дървени крака. Бриана седна точно до Кейлъб и веднага изрази възхищението си от красивия дом.

— Вие вероятно сте очаквали нещо не толкова... изтънчено? — предположи Кейлъб.

— Ами, не бяхме сигурни...

— Това е от съображения за сигурност, мила моя — Кейлъб се наведе към Бриана. — Кварталът е известен с високата си престъпност. А ако съди по външния вид на къщата, човек би предположил, че вътре няма нищо ценно, нали така?

Точно така.

Бриана се засмя. Тейлър също успя да изобрази нещо като усмивка на лицето си. Опитвайки се да разгледа останалата част от стаята, без да привлича вниманието на техния домакин, Шейн продължи да гледа право към Кейлъб, който веднага се зае да им сервира обещания чай.

Никакви семейни снимки. Нищо, което по някакъв начин да свидетелства за личността на хората, обитаващи този дом.

Обстановката напомняше на Шейн за филмов декор, а във въздуха се носеше някакъв едва доловим, необичаен аромат. Не беше марихуана. Шейн бе прекарал твърде много години в Колумбия, за да не може да разпознае миризмата ѝ.

Заслуша се в Кейлъб, който им рекламираше кифличките, вафличките и пастичките, подредени на масата пред тях. Върху пьстър поднос бяха сервирани сандвичи хапки. Кората на хляба, естествено, беше отстранена. Шейн веднага си припомни следобедните приеми в чуждестранните посолства, на които бе присъствал докато работеше в Специалните сили. Човек трябваше да погълне цяла камара от тези хапки, за да почувства, че е изял половин истински сандвич.

Истинските мъже не ядяха сандвичи с краставици.

Заслушан в гласа на Кейлъб, Шейн долови дълбокия му южняшки акцент. Човекът вероятно беше от Арканзас. Алабама. Или пък Тенеси.

Не беше голям експерт в областта на лингвистиката, но през живота си бе посетил достатъчно опасни места, за да се научи да се вслушва в нюансите на интонацията, които биха могли да го ориентират за произхода на човека срещу него.

В някои части на света, в Близкия изток и Южна Америка например, най-незначителната промяна в произношението издаваше принадлежността на говорещия към друго племе и автоматично го превръщаше във враг. Грешките и неспособността да отгатнеш истинската самоличност и принадлежността на човека пред тебе можеха да ти костват живота.

Процесите на глобализация бяха обхванали почти целия свят, но при все това дори и в днешното общество съществуваха обособени национални групи, отцепили се щатове, племена, а в Америка — банди.

— Искаш ли мляко в чая, Шейн? — попита го Кейлъб.

Шейн поклати глава и отказа с ръка и бучката захар, която Кейлъб държеше със сребърна щипка. Кейлъб протегна ръка към един от сандвичите с краставица.

— Ще си взема само една кифличка.

— Очаквах Ванеса — неочаквано заяви Кейлъб. Шейн изненадано го погледна.

Ванеса? А не госпожа Максвел?

— Тя трябваше да се заеме с разрешаването на важен и нетърпящ отлагане проблем. Затова изпрати нас.

Шейн знаеше, че Ванеса бе разговаряла с този човек по телефона. И очевидно не му бе споменала за влошеното си здраве. Още по-очевидно бе, че пред тях стои човек, който обичаше да се държи прекалено свойски и непрекъснато интимничеше със събеседниците си.

Веднага бе започнал да се обръща към всички тях на първо име — като че ли бяха отдавнашни приятели. *Приятели на Басет?* Ама че ужасна и депресираща мисъл!

— Тук сме, за да се уверим, че вашето осиновено дете е дъщеря на майка ми...

— О, но тя е *нейна* дъщеря! Наистина! — Кейлъб прекъсна Тейлър по средата на изречението. — Двамата с нея разговаряхме за това по телефона. Майка ти се съгласи, че едва ли може да се говори за най-обикновено съвпадение. В края на краищата, аз осинових Рената в едно толкова малко градче като Титусвил и то непосредствено след като Ванеса бе родила в друго градче, отдалечено само на двадесетина мили разстояние.

— Ти си я осиновил *сам*? — попита Тейлър. — Не бяхте ли *двама*! Не си ли бил женен по онова време?

Дяволски добър въпрос. Тейлър веднага бе забелязала несъответствието в последното му изявление.

— Разбира се, че бях — Кейлъб като че ли изобщо не се смути от въпроса. — Само че Мери Джо си отиде от този свят толкова отдавна, че аз вече почти забравих за нея. Отглеждам Рената като единствен родител от петгодишната ѝ възраст. Вече почти тридесет години в семейството сме само аз и тя.

— Не се ли ожени повторно? — Въпросът дойде от Бриана. — Мъж с твоя вкус и изтънченост?

Шейн едва не се задави с кифличката, която предъвкваше, и бързо отпи глътка чай. Кейлъб обаче се хвана и дари Бриана с широката си усмивка. Пък и кой би могъл да го вини? Жената срещу него беше убийствено красива и, за разлика от Тейлър, която рядко се засмиваше, при нея усмивката просто не слизаше от лицето ѝ.

— Бях твърде зает с отглеждането на Рената. Налагаше се да работя непрекъснато и няхах време за романтични увлечения.

Да, да. Точно така!

— Разполагаш ли с някакво доказателство, че осиновеното от теб дете е дъщеря на Ванеса Максвел? — попита Шейн.

— Доказателство? — повтори Кейлъб. Изглеждаше силно изненадан от въпроса. — Вече обясних, че предишният ни дом беше унищожен по време на пожар. Всичко, което притежавахме, се превърна в пепел и дим. Не можах да спася дори сватбения албум и семейните снимки.

Да бе, точно така! Тази история ставаше все по-добра и по-добра!

Въпреки това Шейн не можеше да не признае, че Кейлъб се държи доста убедително. И изглеждаше напълно искрен. Залогът обаче беше твърде висок и Шейн съзнаваше, че, с подходящата мотивация, всеки човек би могъл да изнесе едно такова, достойно за Оскар, представление.

— През коя година се случи това?

Кейлъб се забави само секунда преди да отговори.

— През хиляда деветстотин осемдесет и седма.

— В Титусвил ли стана?

— Не. Не. По онова време живеехме в Бригс Кросинг.

— Това в Алабама ли е?

— Не. В Арканзас. Близо до Литъл Рок.

Шейн кимна. Помисли си, че едва ли ще бъде толкова трудно да се установи истинността на версията за пожара. Което по никакъв начин обаче нямаше да докаже какво биха показали семейните фотографии, ако все още съществуваха. Шейн бръкна във вътрешния джоб на спортното си сако и извади малък бележник и химикал.

— Виж, ще се наложи да проверим някои факти преди...

— Ванеса не спомена нищо подобно.

— Майка ми понякога действа твърде импулсивно и прибързано — заяви Тейлър с хладния си и овладян глас, който толкова често използваше в общуването си с Шейн. — Това е причината, поради която сме тук.

— Целта на посещението ни е да установим някои факти — додаде Бриана, опитвайки се да разсее напрежението.

— Налага се да потвърдим или отхвърлим претенциите ти — обади се и Шейн. Искаше му се да разполагаха с достатъчно време за ДНК тест.

— Аз нямам никакви претенции — заяви Кейлъб.

— Но точно ти си се обадил в *Липсващи лица* — напомни му Шейн.

— Сметнах, че Рената заслужава да се срещне с истинската си майка.

— Сигурно все съществува нещо, което да предложим на госпожа Максвел като доказателство за твърденията ти — предположи Шейн.

— Поговорете с Рената — предложи им Кейлъб и махна с ръка по посока на градината.

— Тя тук ли е? Мисля, че каза, че...

— По това време на деня? Не. Отиде на пазар. Но живее в онази пристройка отзад.

В другия край на малката градина имаше още една къща. Дори и от разстоянието, на което се намираше, Шейн можеше да прецени, че, за разлика от тази къща, която се виждаше откъм улицата, постройката отзад е била внимателно и педантично реставрирана.

— Кога я очакваш да се върне? — попита Тейлър.

— Обикновено се прибира между четири и пет часа.

Бриана погледна своя ролекс.

— Което означава, че трябва да си дойде всеки момент. Вече е почти пет.

Кейлъб се усмихна на Бриана и Шейн отбеляза интереса, проблеснал в погледа му.

— Говоря за пет часа сутринта. Нали разбирате, малко преди зазоряване.

— Но тя не би могла да пазарува през цялата нощ, нали така? — възкликна Тейлър.

— Да пазарува? Разбира се, че не. След като обиколи магазините, Рената отива направо в клуба. Излиза на сцената в единадесет и приключва в два часа сутринта. — Кейлъб кръстоса крака и се загледа във върховете на своите Хъш Пъпис. — Ако искате, можете да отидете да я видите как танцува в Пус'н Буутс.

Рената погледна светещия циферблат на часовника си. Наближаваше седем часа. От колко време беше заключена тук вътре? Задряма отново и изгуби представа за времето.

— Онзи ужасен мъж — как му беше името? — не я бе изоставил тук, нали?

Не, не беше. Не това беше целта на негодника. От деня, в който на дванадесетгодишна възраст си купи първия сутиен в *Уолмарт*, Рената осъзна, че мъжете искат едно-единствено нещо.

Секс.

В мига, в който си даде сметка за това и го прие, животът ѝ стана много по-лесен и прост. През повечето време.

Противният Кейлъб имаше склонността да усложнява нещата. Но само ако тя му позволи. Виж, този тук беше друга история. Не че и преди не бе правила извратен секс, но винаги бе полагала усилия да не се забърква в опасни ситуации.

До днес.

— Ей! Ей! — Започна да блъска по вратата и се разкрещя с пълно гърло.

Никакъв резултат. Беше заключена в някаква дървена колиба, разположена навътре в блатистата част на реката. Като се изключат

алигаторите, наоколо нямаше жива душа.

Само алигатори. И комари. Беше се отказала да се бори с тях. Те проникваха през пролуките между дървените летви, от които бе изградена бараката, макар че някой безуспешно се бе опитал да ги запуши със специална хартия за ловене на мухи.

Не беше изгубила своя тојо, нали? Една от танцьорките в клуба беше казала на Рената, че тојо е добър дух, който витае във въздуха. Човек не може да го види, нито пък да го почувства, но той е там — предпазва го от бедите и му носи късмет.

Къде беше нейният тојо сега, когато имаше нужда от него?

Тежки стъпки отекнаха по дървения под. Секунда по-късно вратата се откряна едва-едва и в шкафа проникна тънък лъч светлина, която идваше от фенера, окачен в единствената стая на бараката. Рената почувства притока на свеж въздух, усети влажната, остра миризма на блатистата река, която обгърна влажното ѝ тяло.

— Готова ли си вече да ми се подчиняваш? — попита груб глас.

Майната ти! Да пукнеш дано! Рената мълчаливо преглътна клетвите, напирасци в гърлото ѝ.

— Да. Ще направя всичко, което пожелаеш.

Вратата рязко се отвори и с все сила се блъсна в стената. Рената почувства противната миризма на изпотено мъжко тяло.

Една месеста ръка я сграбчи за дългата коса, а след това я издърпа от шкафа. Помъкна я по неравния дървен под. Една треска болезнено се заби в задника ѝ и я поряза като нож.

— Ох! О-ох! Престани!

Нямаше да може да танцува тази вечер с изподрания си задник. Звярът обаче не ѝ обърна никакво внимание. Продължи да я дърпа за косата сякаш единственото му намерение беше да я скалпира.

Изведнъж Пус'н Буутс ѝ се стори далечен спомен, останал завинаги в миналото ѝ.

Мъжът пусна косата ѝ, сграбчи я за ръцете, принуди я да коленичи и притисна лицето ѝ към изтъркания плат на дънките, прикриващи слабините му. Беше напълно възбуден. Огромната му ерекция би била напълно подходяща за курвите в каджунските^[1] бардаци по заблатения бряг на реката, но не и за нея.

Рената считаше себе си за жена от висока класа. Напълно основателно при това.

Мъжът продължи да притиска главата ѝ с двете си ръце и дробовете ѝ се изпълниха с отвратителната миризма на нечистото му тяло. От кръста нагоре беше гол. Гъстите къдрави косъмчета по гърдите му блестяха от пот.

Рената широко отвори уста и захапа члена му. Платът на дънките му беше протъркан, но все пак му осигуряваше достатъчна защита и той само простена от удоволствие. Рената се наведе отново и този път го ухапа по-силно.

— Мамка ти! — Мъжът отскочи назад. — Сега ще си платиш, кучко!

— Не ме наранявай — проплака тя.

Огромният мъж се излегна странично върху един сламен тюфлек. Дори и от разстоянието, на което се намираще, Рената долови противната миризма на плесен и пот.

— Съблечи се — през зъби процеди той, стиснал с две ръце болезнено пулсиращия си член.

Тя се изправи неуверено. Краката ѝ бяха изтръпнали от дългото стоене в шкафа. Олюлявайки се нестабилно, Рената бавно се завъртя и прокара ръце по бедрата си. Мястото, на което треската се бе забила в задника ѝ, пулсираше като болен зъб, но тя не се осмели да я извади.

— Хайде, позабавлявай се, пич. Не бихме искали оная ти работа да спадне, нали?

Измъкна презглава ефирната си блузка. Хладният въздух погали голите ѝ гърди и тя въздъхна. Надяваше се той да възприеме звука като страстно стенание.

Какво ли би му доставило удоволствие? — отчаяно се питаше тя.

Започна бавно да разкопчава полата си и откри пъпа си, който се бе превърнал в нейна запазена марка. Малки диаманти образуваха кръг около друг, по-голям диамант, поставен точно на пъпа ѝ.

Замахна с ръка, опитвайки се да прикрие острата болка, причинена от треската в задника ѝ, и само с едно отработено движение, успя да захвърли полата си настрана.

— О, да, маце! Покажи ми още нещо, защото в противен случай ще накълцам пухкавото ти котенце на ивици.

Рената изобщо не се съмняваше, че грубиянът срещу нея говори напълно сериозно. След още няколко плавни и примамливи

завъртания, тя захвърли и високите обувки, които бяха направили мехури по краката ѝ. Щеше ли да успее да привлече вниманието му?

Остана само по сутиен, ушит така, че да приляга идеално на стегнатите ѝ и щръкнали право нагоре гърди, и по гащички с прашка, които не прикриваха почти нищо. Полюлявайки съблазнителното си тяло, прекоси дървената, наподобяваща ковчег стая, завъртя се и тръгна обратно. Над главата ѝ, подобно на черно проклятие, се виеше тъмен облак комари.

Мъжът ненадейно протегна крак в полутъмната стая. Рената се препъна, политна напред и падна по очи в скута му. И веднага почувства хладното острие на ножа му.

Само с едно премерено движение той пъкна ножа между гърдите ѝ и разряза закопчалката на сутиена ѝ. Циците ѝ се изтърколиха напред и го блъснаха в лицето. Рената почувства ужасяващия размер на еректирания му член, който се забиваше в корема ѝ.

Мъжът засмука едното ѝ зърно, пъкна огромната си ръка между краката ѝ и веднага намери отвора, водещ към центъра на женската ѝ същност. Погали го нежно в такт с движението на устните си и Рената за миг си помисли, че нейният тајо може да се е завърнал.

— О, да — промърмори тя като жена, изпитваща неописуема наслада от ласките му.

Само миг по-късно той я обърна по гръб и с едно рязко движение на ножа, разряза прашката на гащичките ѝ. После проникна в нея като булдозер. Нещо в нея сякаш се скъса и тя изпищя, макар да си бе обещала, че няма да издаде нито звук.

Безброй светлини сякаш избухнаха зад здраво стиснатите ѝ клепачи. Може би Кейлъб ще се окаже прав, реши Рената.

Крайно време беше да сложи край на тези изпълнения.

[1] Каджуните са потомци на преселниците от Френска Канада, заселили се в Луизиана — Б.пр. ↑

5.

Тейлър се поколеба пред вратата на стаята на Шейн. Не можеше да прецени кое я вбесява повече — необходимостта да се разправя с майка си, или да търпи компанията на Шейн Донован. Майка ѝ беше напълно обсебена от Рената Ролинс. Ванеса беше убедена, че тази жена беше нейната отдавна изгубена дъщеря.

Това бе последното нещо, което Тейлър би искала да се случи. Опасяваше се, че последните дни на майка ѝ на този свят ще бъдат съсипани от безскрупулни шарлатани, поставили си за цел да си присвоят парите ѝ. Първата ѝ среща с Кейлъб Басет я бе убедила, че въпросният мъж беше само един безсрамен самозванец, който щеше да причини на майка ѝ неопикуема болка и страдания.

Какво ли мислеше Шейн по въпроса?

След като си тръгнаха от дома на Кейлъб тримата се върнаха в хотел Уиндзор Корт. Единственият коментар на Шейн беше, че той има намерение да провери историята, разказана им от Кейлъб. Бриана също не ѝ помогна кой знае колко, когато заяви, че Кейлъб е странна птица, което обаче не означава, че не говори истината.

Тейлър не можеше да не признае, че Кейлъб Басет притежава определено очарование. Неговата сърдечност, прибавена към красивата му външност, със сигурност биха могли да спечелят майка ѝ на негова страна.

Тейлър почука на вратата и изчака, заслушана в далечния тътен на гръмотевиците, предвещаващи още дъжд. Тъкмо понечи да почука отново, когато вратата пред нея се отвори. Шейн бе успял да нахлузи чифт памучни панталони в цвят каки и да вдигне ципа. Копчето на панталона му обаче не беше закопчано. И беше гол от кръста нагоре.

Очевидно току-що бе излязъл изпод душа. Кожата му беше все още влажна, а непокорната му коса стърчеше във всички посоки.

— Тейлър? — възкликна той, сякаш не вярваше на очите си.

— Имаш ли свободна минутка?

Кратък миг на мълчание, след което той отстъпи встрани и тя влезе в стаята му. Лаптопът му бе поставен върху малката кръгла масичка в ъгъла. Дори и от разстоянието, на което се намираше, Тейлър ясно видя изображението върху скрийнсейвъра — инициалите ДИА и един орел.

ДИА. Какво ли означава тази абревиатура?

Обърна се към него и в очите му зърна такова сексуално излъчване, сякаш двамата току-що се бяха събудили върху една и съща възглавница. Възнагради го с леденостуден поглед и възприе делови вид, целящ да подчертае, че съвместната им работа беше единствената причина, довела я в стаята му.

— Обади се майка ми. Искаше да разбере какво сме открили. Обясних ѝ, че Кейлъб не можа да ни предостави почти никакви доказателства в подкрепа на твърденията си, но тя като че ли изобщо не ме чу. Изглежда убедена, че Рената Ролинс е нейна дъщеря.

— Да, забелязах, че тя отчаяно иска да повярва в това. — Шейн прокара пръсти през мократа си коса, опитвайки се да я приглади по някакъв начин, но без особен успех. — Това ли е причината, поради която дойде да ме видиш? Можехме да поговорим и по време на вечерята.

Закачливият му тон намекваше, че обаждането на майка ѝ не е единственият мотив за посещението ѝ.

— Така е, но исках да разбера дали вече не си открил нещо — задъхано обясни тя. — Колкото по-скоро успея да убедя майка си, че си имаме работа с безскрупулни измамници, толкова по-лесно ще го преживее. Не искам последните ѝ месеци на този свят да бъдат вгорчени от напразни надежди и очаквания.

— Не разчитай на това — Шейн прекоси стаята само с няколко големи крачки, натисна някакъв клавиш на компютъра и екранът изгасна. — За момента мога да ти кажа, че всичко, което ни разказа Кейлъб Басет — колкото и малко да е то — отговаря на истината.

— Но той не спомена нищо, което би могло да докаже...

— Вярно, но когато Пеги Сю Басет — това е истинското име на Рената, ако тя наистина е жената, за която говори Кейлъб — се записала в първи клас, като нейни най-близки родственици били упоменати нейният баща и баба ѝ. Алма Басет.

— Което означава, че осиновителката ѝ наистина е починала преди тя да тръгне на училище. Точно както ни каза и той — заключи Тейлър и скептицизмът ѝ като че отстъпи пред събудилото се в сърцето ѝ състрадание.

Прекоси стаята и застава срещу Шейн, така че да вижда очите му. Трудно ѝ беше да разгадае мотивите на този мъж, а и в него имаше нещо, което, кой знае защо, продължаваше да я притеснява. Не знаеше как да разговаря с него и затова постоянно като че ли се отбраняваше.

Е, щеше да ѝ се наложи да се научи да общува с него. Защото държеше Шейн да проведе пълно и задълбочено проучване на миналото на тези хора.

— Алма живеела на социални осигуровки. А също и Кейлъб — информира я Шейн. — Той изобщо не отговаря на профила на човек, позволил си скъпо осиновяване по частен път и платил тлъсто обезщетение не само на адвокатата, но и на жената, отказала се от бебето си.

— Може би съпругата му е произхождала от заможно семейство.

— А може да има и някакво друго обяснение — Шейн се отпусна на стола пред компютъра и го затвори. — Басет е имал дъщеря, но това не означава, че тя е била осиновена.

— Точно така. Нещо друго?

— Семейство Басет се преселили в Бригс Кросинг след смъртта на бабата. Тогава Рената била на девет години. Кейлъб започнал работа като застрахователен агент. Пътувал из щата и продавал застраховки. През следващата година къщата, в която живеели под наем, изгоряла до основи и те изгубили цялото си имущество.

Тейлър едва потисна надигналото се в гърлото ѝ стенание.

— И ти смяташ, че той казва истината?

— Ами всичко, което ни каза до този момент, като че ли отговаря на истината.

— Нали изобщо не вярваш, че този мъж е толкова очарователен, колкото се представя? Нали не е успял да те заблуди с начина, по който се държи, по който се облича и обзавежда къщата си...

— Струва ми се, че той малко попрекали със захаросания сироп.

Беше ѝ нужно известно време, за да схване какво се опитва да ѝ каже.

— Много смешно.

— На теб Кейлъб Басет може и да не ти харесва, но моята основна цел е да докажа по безспорен начин дали Рената е истинската дъщеря на Ванеса.

— Ако не успеем да докажем, че те двамата лъжат, майка ми вероятно ще пожелае да се срещне с Рената. От известно време насам тя не спира да повтаря, че би искала да ги доведе и двамата в Маями.

Тейлър долови пораженските нотки в собствения си глас, но просто не можеше да се пребори с отчаянието. Замълча за момент, опитвайки се да събере мислите си, а след това попита:

— По интернет ли се сдоби с цялата тази информация?

Шейн кимна.

— Ще останеш много изненадана да научиш, че човек може да намери почти всичко в мрежата.

— Като например отговора на въпроса защо един беден човек би се обърнал към скъпо платен адвокат с молба за частно осиновяване — вметна тя. После замълча, забелязала, че Шейн я изучава напрегнато. — Чакай малко. На колко години е бил Кейлъб по време на осиновяването?

— По-умна си, отколкото изглеждаш — нахалната усмивка на Шейн цъфна на лицето му, леко изкривена на една страна по начин, който някои жени намираха за очарователен. А защо не и секси? Тейлър обаче изпита единствено раздражение. — Бил е на двадесет и две.

— Твърде млад, за да си осинови бебе, не мислиш ли?

— Не и ако е знаел със сигурност, че не би могъл да създаде собствено дете.

— Не ти ли се струва странно, че един толкова млад мъж, роден и израснал в забутано южняшко градче, би се обърнал за консултация към специалист по мъжкото безплодие?

— Може да е боледувал от заушка като тийнейджър. Понякога болестта пораждава тестисите на юношите. Но, според мен, по-вероятно е майката да е знаела, че не може да забременее. Обикновено жените настояват да имат деца на всяка цена. Мъжете не държат толкова на това. Особено пък ако са толкова млади, колкото е бил Кейлъб тогава.

— Само че той така и не се оженил повторно. И няма други деца — отбеляза Тейлър, завладяна от спомена за Пол Ашгън. Никой не знаеше по-добре от нея самата как се чувства човек, изгубил любовта

на живота си. Съчувствието и симпатията, зародили се по-рано в душата ѝ, сякаш се засилиха. Може би прибързваше с преценката си за Кейлъб Басет.

— И продължава да живее близо до дъщеря си, макар че тя вече е зряла жена — рече тя. — Странно, а?

Рената влезе през задната врата на Пус'н Буутс само няколко минути преди да започне номерът ѝ.

— Бъз, ела тук — извика на охранителя, който не позволяваше на отрепките, посещаващи бара, да се качват зад кулисите.

Сто и тридесет килограмовият бивш морски пехотинец бавно се приближи към нея.

— Здравсти, скъпа. Какво се е случило с теб, по дяволите? Да не би някой да ти се е ядосал?

— Нещо такова, но за сметка на това ми плати предостатъчно.

Сграбчи го за дебелата китка и го дръпна в импровизираната и мърлява гримборна, която споделяше със Сиси Лабъф. В момента Сиси беше на сцената и както обикновено, всичките ѝ гримове бяха разпръснати по цялата повърхност на тоалетната масичка. Рената замахна с ръка и запрати на пода всевъзможните шишенца и бурканчета.

— Парите говорят, Бъз. Ясно и отчетливо.

— Така ли? Защото на мен единственото, което са ми казвали досега, е довиждане.

Рената почти се засмя и смъкна червената лятна рокля, с която беше облечена. Отдолу беше чисто гола. Знаеше, че Бъз си пада по нея. Пък и не му се случваше за пръв път да я види както я е майка родила. Той постоянно се мотаеше зад кулисите и момичетата бяха свикнали да се разхождат голи пред него.

— Какво търсиш? — попита я Бъз, когато Рената започна да се рови из чекмеджетата на очуканата тоалетна масичка.

— Пинсети. Не виждаш ли огромната треска, която стърчи от задника ми?

Бъз се поизкашля зад нея.

— Ей там са — приближи се и вдигна пинсетите от пода.

— Страхотно. Благодаря — Рената посочи задника си. — Извади проклетата треска.

Бъз сложи потната си ръка на кръста ѝ. Изръмжа от удоволствие докато оглеждаше задника ѝ, опитвайки се да види треската. След още едно изръмжаване успя да я извади. Рената прехапа вътрешността на бузата си, за да не изкрещи от болка.

— Има още. Разцепила се е на малки парченца.

Нищо чудно, помисли си Рената. Беше почувствала, че треската се цепи по време на пътуването от реката до тук. Но пък парите, които беше получила, си заслужаваха болката.

Онзи грубиян работеше на нефтена платформа в залива и при всяко слизане на брега прахосваше купища пари. Рената и друг път бе правила секс с него. Лошото беше, че при всяка следваща среща той проявяваше все по-голяма бруталност и безмилостна жестокост.

Закле се, че това е последното ѝ чукане с него и се замисли за плана на Кейлъб докато Бъз измъкваше една по една тресчиците от задника ѝ.

— А ти какво очакваше? — попита Бриана, когато се приближиха до групата мъже, които чакаха да влязат в клуба, в който работеше Рената. Заведението имаше доста опърпан вид и се намираше в най-западната част на Френския квартал.

— Мога да ти кажа със сигурност, че тази жена едва ли танцува балет в заведение с името Пус'н Буутс. Разбирам от тези неща. Та нали аз самата бях танцьорка в Литъл Хавана, забрави ли?

— И там ли беше същото? — попита Тейлър, неспособна да се абстрахира от мъжете, които ги зяпаха похотливо.

Неочаквано и за нея самата, изпита благодарност към Шейн, който ги придружаваше. Повечето от посетителите, които чакаха да влязат в клуба, имаха размерите и телосложението на морски пехотинци.

— Беше по-лошо — отвърна Бриана. — Чичо ти беше единственият джентълмен, който посещаваше клуба, в който работех.

Тейлър изпита неохотно възхищение към Бриана. Тя никога не се преструваше и не се правеше на нещо, което не е.

За момент Тейлър се замисли за майка си, за жената, която пазеше в тайна миналото и произхода си и полагаше отчаяни усилия, за да запази и поддържа мястото, което бе успяла да си извоюва в обществото. Представяше си как би реагирала майка ѝ, ако можеше само да види заведението, в което работи Рената.

Върху табелата на Пус'н Буутс бе изобразена една полугола жена с изрисувани по тялото ѝ котешки шарки, с дълга опашка и огромни котешки уши. Зърната на пицните ѝ гърди бяха прикрити от оскъден кожен сутиен. На краката и имаше лъскави черни ботуши до над коленете, а в едната си ръка размахваше камшик.

Гръмотевичната буря бе отминала, но от покривите все още се стичаше дъждовна вода и се събираше в мръсни локви по тротоарите с плуващи в тях фасове. Призрачно бледата луна за миг надникна иззад тъмните облаци. Влагата във въздуха образуваше едва забележими ореоли около неоновите надписи на другите заведения по тясната уличка.

Скорошният дъжд бе пречистил въздуха, но не бе успял по никакъв начин да придаде на това място малко по-приятен вид. А кой ли би могъл?

— В Ню Орлиънс вали по-често отколкото в Сиатъл — обяви Тейлър, докато мислено формулираше поредния въпрос за своите компютърни игри.

— Сериозно? — шеговито възкликна Шейн.

— Можеш да си сигурен в това — увери го Бриана. — Тези на пръв поглед дребни и маловажни подробности са хоби на Тейлър. Няма равна на себе си в тази област.

Тейлър се опита да се усмихне нехайно, но усмивката не излезе особено убедителна. Насочи поглед към другата страна на улицата. Купища подгизнали от дъжда картонени кутии. Черна котка, опитваща се да проникне в един чувал с логото на Макдоналдс. Захвърлени по тротоара пластмасови чашки.

Един свят, съвършено различен от живота в Маями, с който бе свикнала и който познаваше.

— Искам и двете да стоите близо до мен — разпореди се Шейн. — Избягвайте да гледате тези мъже в очите. И, каквото и да ви кажат, не им отговаряйте.

Шейн, придружен от двете жени, заобиколи опашката от чакащи мъже и се приближи до охраната.

— Ние сме гости на Рената Ролинс.

Кейлъб ги бе посъветвал да се представят по този начин, за да си осигурят достъп до заведението. Тъмнокожият охранител, който по всяка вероятност беше бахамец, ги измери с поглед, а мъжете около тях започнаха да подсвиркват, опитвайки се да привлекат вниманието им. Шейн пхна една сгъната банкнота в ръката на охранителя и той отстъпи встрани.

Противната миризма на бира, цигарен дим и потни тела блъсна Тейлър в носа в мига, в който пристъпи през прага на тъмното заведение, осветявано единствено от син неонов надпис, който рекламираше бирата *Абита*. В единия край на помещението имаше дълъг бар, зад който стояха няколко жени в котешки униформи и сервираха напитки. В предната част на клуба се издигаше малка сцена, на средата на която се извисяваше излъскан месингов пилон.

— Виждам една свободна маса отпред — рече Шейн и ги поведе между масите, около които седяха само мъже.

Няколко от посетителите протегнаха ръце, за да ги докоснат, но веднага се отказаха, срещнали погледа на Шейн, който сигурно би възпрял и атаката на освирепял питбул. Като се изключат момичетата, които работеха тук, Тейлър и Бриана бяха единствените други жени в заведението.

Тримата се настаниха около една масичка с размерите на чиния за сервиране, разположена на втората редица пред сцената. Една сервитьорка с овехтял котешки костюм, клюмнали уши и опашка, която се влачеше по пода зад нея, събра кувертите им и им донесе кана с нещо, което, според нея бил техният знаменит Хърикейн.

Фосфоресциращата напитка, която се ползваше с изключителна популярност на улица Бърбън, в този клуб имаше вкуса на хладък терпентин.

— Предполагам, че уцелихме точно антракта — рече Бриана, констатирайки очевидното.

— Дали момичетата танцуват около масите? — попита Тейлър.

— Не — отвърна Бриана. — Няма достатъчно място. Очаквай стриптийзьорка.

Стриптийзъорка. Беше предположила това в мига, в който чу името на клуба, но изобщо не бе предполагала в какъв долнопробен бардак ще се озове.

Погледни на случващото се откъм хубавата му страна, помисли си Тейлър. Майка едва ли ще се съгласи да покани стриптийзъорка в дома си. Особено пък, ако тя ѝ сервира недотам убедителна история, целяща да покаже, че е нейна дъщеря.

Майка ѝ беше сноб до мозъка на костите си и Тейлър просто не можеше да не го признае. Ванеса Максвел нито за миг не забравяше колко важни са класата, възпитанието и произходът. Богатите ѝ приятели, членството ѝ в кълтри клуба, мястото ѝ в обществото... това бяха все неща, които значеха много за нея.

И сега Тейлър започваше да разбира защо. Майка ѝ бе израснала в бедност и лишения. Дори и любовта на нейния богат и влиятелен съпруг не бе успяла да накара Ванеса да се почувства сигурна и защитена. В този момент Тейлър беше абсолютно сигурна, че майка ѝ няма да допусне Рената Ролинс до себе си, ако жената не успее да докаже по безспорен начин, че наистина е нейната отдавна изгубена дъщеря.

Под оглушителния тътен на барабани сцената изведнъж потъна в мрак и оживените разговори в помещението утихнаха, заменени от нетърпеливо очакване. Тейлър пое дълбоко дъх, опитвайки се да се успокои, и се запита дали жената щеше да прилича на нея така, както Тейлър приличаше на майка си.

Молеше се това да не стане, но не можеше да бъде абсолютно сигурна. Все още беше разтърсена от извършената от Шейн проверка, потвърдила историята на Кейлъб.

Един прожектор окъпа сцената с лъч ослепителна светлина. В центъра на светлия кръг, подпряла се на пилона, стоеше висока жена, облечена в черно кожено манто и обувки с остри и изключително високи токове.

Рената Ролинс.

Гъстата ѝ коса блестеше със синкавочерен оттенък на ослепителната светлина. Плътните устни вероятно бяха подсилени с колаген. А гъстите мигли, обрамчили очите ѝ, просто нямаше как да са истински.

Тейлър трябваше да признае, че жената беше красива, макар и по един леко вулгарен начин. Очите на Рената, тъмни като косата ѝ, бяха очертани от дебела очна линия.

Тейлър внимателно изучаваше всяка нейна черта. Жената тръгна наперено по сцената и развърза колана на мантото си под одобрителните дюдюкания на мъжката публика.

Тейлър не забелязваше нищо от чертите на майка си в тази... личност. *Слава тебе, господи!* Продължи да я наблюдава и облекчението ѝ бавно прерасна в гняв. Тази стриптийзьорка и мошеникът, с когото се бяха срещнали по-рано през деня, бяха решили да измамат майка ѝ, за да се докопат до парите ѝ.

Само през трупа ми!

— Типичен стриптийз — прошепна Бриана, когато жената бавно съблече мантото си и го хвърли настрана.

Единственото представление, което поне малко се приближаваше до безвкусното шоу на Рената, беше една програма в бар в Кей Уест, която Тейлър бе гледала през една от пролетните ваканции в Иейл. Тогава момичетата танцуваха с къси полички и горница, които събличаха само с едно движение и оставаха по черни дантелени сутиени и бикини. Крадешком погледна към Шейн.

Подобно на всеки друг мъж в клуба, той също следваше Рената с поглед, но лицето му беше абсолютно безизразно. Тейлър реши, че мъжът до нея умее дяволски добре да прикрива мислите си. Същото си бе помислила и по-рано през деня при посещението в дома на Кейлъб Басет, когато изобщо не бе успяла да разгадае реакцията му.

Рената вече бе успяла да съблече полата и пуловера и да свали ботушите си. Облечена беше с червен атлазен комбинезон, който — Тейлър не можеше да го отрече — изглеждаше доста секси. Забеляза, че Шейн едва забележимо присви очи. Е, май нямаше да се окаже чак толкова добър покерджия.

— Защо го прави? — шепнешком попита Тейлър, навела се към Бриана, когато Рената започна да се движи със съблазнителни и провокативни движения около пилоната по средата на сцената.

— Нарича се *увиване около пилоната*. Мъжете пощуряват от тези движения.

Тейлър кимна, забелязала, че повечето от присъстващите мъже вече удряха с юмруци по масата или пък тропаха с тежките си ботуши

по пода. Много от тях крещяха невъздържано неща от рода на: *Свали ги! Съблечи всичко!*

Шейн мълчеше, но очите му бяха все така приковани върху Рената.

След още няколко завъртания около пилона Рената излезе в предния край на сцената. С връхчето на езика си облиза своите сочни, червени като черешки устни и погледна надолу към омагьосаната публика. Дори и да бе забелязала двете жени сред тумбата мъже, Рената с нищо не се издаде.

Започна да повдига подгъва на комбинезона си сантиметър по сантиметър като постепенно откриваше стройните си бедра. Спря точно когато стигна до гащичките си и изчака малко. И още малко.

Мъжете просто обезумяха. Виковете им станаха по-силни, тропането взе връх. Най-накрая Рената вдигна подгъва на комбинезона още сантиметър нагоре и откри долния ръб на атлазените си гащички.

— Още! Още! Хайде, направи го! — разкрещяха се приматите, седнали на съседната маса.

Сякаш мина цяла вечност преди Рената да вдигне комбинезона достатъчно високо, за да открие пъпа си, заобиколен с изкуствени камъчета, които блестяха като диаманти на силната светлина. Един по-голям камък — прекалено голям, за да е истински — намигваше на публиката от центъра на кръга.

После, само за част от секундата, тя съблече комбинезона и го хвърли към публиката. Мъжете скочиха на крака и се сборичкаха за ефирната дрешка. Тейлър си помисли, че всеки момент може да се разрази жесток бой. Един широкоплещест и здрав охранител изблъска най-възбудените мъже обратно по местата им.

Рената, която като че ли се забавляваше от всичко това, продължаваше да стои в самия край на сцената, опиянена от собствената си слава. Облечена беше в малко парченце червен атлаз, което минаваше за гащички, и още две подобни парченца, закрепени с тънки презрамчици, които едва удържаха огромните ѝ гърди. Тя бавно се завъртя, за да даде възможност на мъжете да се възхитят на всеки сантиметър от тялото ѝ.

Тейлър едва успя да се пребори с импулса да скочи от мястото си и да се затича към изхода. Не можеше да си представи как се чувства

човек, който изкарва прехраната си, събличайки се всяка вечер. Изпита дълбоко унижение и срам. Стомахът ѝ се сви болезнено.

Как е възможно една жена да деградира до това положение? Какво би могло да ѝ се е случило, за да я принуди да танцува в този бар?

Тейлър си спомни дома на Кейлъб. Къщата беше поддържана в безупречен вид и беше обзаведена с антики. Защо не бе продал някои от скъпите мебели, за да спести това унижение на дъщеря си?

Що за човек беше Кейлъб Басет? — зачуди се тя.

Беше красив мъж и притежаваше определен... чар, но въпреки това ѝ изглеждаше странен. И изобщо не приличаше на любящ и всеотдаен баща.

Изведнъж реши, че Кейлъб не би могъл да е баща на Рената. Надигналият се в душата ѝ гняв надделя над хладнокръвния мисловен анализ, избута на заден план рационалната ѝ същност, която се справяше толкова успешно с всички предизвикателства в живота и бизнеса. Онзи шарлатанин и тази безскрупулна стриптийзьорка се опитваха да се възползват от майка ѝ!

— Добра е — прошепна Бриана. — В тази работа всичко е въпрос на време и тя го знае.

Може би Бриана наистина обича Дойл, помисли си Тейлър. Той я беше измъкнал от един също толкова деградиращ свят и я бе поставил на пиедестал. Как би могла да не го обича тогава?

Рената бавно се завъртя и показа задника си на публиката. Кожата ѝ беше гладка и съвършена като на новородено бебе. На едното полукълбо на задника ѝ бяха изрисувани червени устни. Вероятно с червило.

Рената погледна през рамо, нацупила устни в секси муцунка.

— Рената изпитва болка. Искате ли да целунете мястото, за да ѝ мине?

Тя скочи от сцената и тръгна между масите на първата редица. Мъжете се редуваха да целуват задника ѝ. Тейлър просто не можеше да си наложи да погледне нататък.

Някои от мъжете я целуваха толкова шумно, че останалите се заливаха от гръмогласен смях, Тейлър бе видяла, че всички те затъкваха банкноти в еластичния колан на оскъдните ѝ гащички.

Рената се разхожда известно време из заведението, събирайки все повече и повече пари. После направи пълен кръг и се насочи към тяхната маса. На Тейлър ѝ се прииска да се скрие под масата.

За да се пребори със срама и отвращението, Тейлър съсредоточи цялото си внимание върху лицето на жената, опитвайки се открие някаква прилика с чертите на майка ѝ.

Нямаше такава.

Рената се спря точно пред Шейн. Усмихна се и му показва устните, изрисувани на задника ѝ. От това разстояние Тейлър видя, че рисунката е направена не с червило, а с лак за нокти.

— Хайде, голямо момче! — измърка Рената.

Тейлър разбираше защо танцьорката се спря точно пред Шейн. Той може и да изглеждаше малко неугледно в Саут Бийч, но сред тази сбирщина изпъкваше като първокласен мъжкар. Пое си дълбоко дъх и зачака да види как ще целуне задника на Рената. Прожекторът, насочен право към тяхната маса, ги заливаше с ярката си светлина и Тейлър усети тънка струйка пот, която се стече по врата ѝ.

Шейн се усмихна и извади пачка пари. Отдели една новичка стодоларова банкнота. Докато останалите мъже не спираха да крещят и да подканят Рената да свали сутиена си, Шейн нагъна банкнотата на ветрило.

Натъпка я между гърдите на танцьорката и ѝ намигна.

Рената взе банкнотата и я сложи зад едното си ухо. Като цвете. Затича се към сцената, скочи горе и застана с лице към публиката. На лицето ѝ грееше широка усмивка. После, само с едно движение на ръката си, разкопча червения сутиен.

Не че преди това беше облечена, но сега, когато голите ѝ гърди се люшнаха напред като своеобразен езически дар, мъжете в клуба направо обезумяха. Започнаха да крещят и да хвърлят пари на сцената. Рената завъртя сутиена във въздуха и го подхвърли към публиката.

Очевидно се беше прицелила добре, защото той се приземи право върху главата на Шейн.

6.

Пронизителният звън на телефона, поставен върху нощното шкафче, изтръгна Дойл от прегръдката на неспокойния му сън. Паричните му проблеми бяха станали причина за поредния кошмар. Сънуваше, че е останал без пукнат грош и Бриана го е зарязала на часа.

Светецият циферблат на часовника показваше малко след два часа сутринта. Дойл се присегна към телефона като се питаше защо ли Бриана е още будна по това време на нощта.

— Дойл, аз съм... Трент.

Дойл рязко седна в леглото и отметна завивките настрана.

— Майка ти! Нещо се е случило с нея, така ли?

— Не. Тя е добре — около Трент беше изключително шумно и Дойл едва успяваше да долови думите на племенника си. — Става дума за мен. Имам неприятности.

Неприятности? Трент? Не може да бъде! Но, чакай малко! Племенникът му се бе променил много през изминалата година. Полази го ледена тръпка и ръцете на Дойл, скрити под копринената му пижама, настръхнаха.

— Какви неприятности?

— Арестуваха ме. Заедно с Раул.

Така му се пада на нахалното кубинско копеле! Това беше първата мисъл, преминала през главата му, но Дойл веднага преосмисли реакцията си. В момента се налагаше да забрави за презрението, което изпитваше към Раул. Двамата с Трент се нуждаеха от помощта му. А той би могъл да обърне този инцидент в своя полза.

— Арестуваха те? За какво?

— За притежание.

— Ааа! — Дойл едва потисна усмивката си. Ако сега успееше да си изиграе картите както трябва, би могъл да се надява, че ще успее да неутрализира Раул и дори да се отърве от него завинаги. Умът му трескаво работеше и той попита, за да спечели време: — Наркотици?

— Метадрин — потвърди Трент. — Би ли дошъл до полицейското управление? Доведи и адвокат. И не казвай нито дума на майка.

Едва на зазоряване Дойл успя да се свърже с Алан Фрийдмън. Тъй като никога досега не бе ползвал услугите на адвокат по криминални дела, той трябваше да събуди Ридли Пъдж, техният семеен адвокат, и да го помоли да му препоръча някой. Фрийдмън се ползваше с изключителна репутация и Дойл, след като чу размера на хонорара му, искрено се помоли човекът да е толкова добър, колкото се говореше.

Алан Фрийдмън, ниско и жилаво човече с оплешивяваща червеникава коса и очила с половинки стъкла, очакваше Дойл във фойето на полицейския участък в Маями Бийч. Застанал бе точно пред някакво пано, на което бяха изрисувани всевъзможни риби. Дойл се запита с колко ли други като него се бе срещал на същото това място. Вероятно бяха толкова много, че той просто бе престанал да ги брои.

— Аз съм Дойл Максвел — протегна ръка. Фрийдмън я пое и я стисна силно. Дойл му подаде чека с исканата сума, а адвокатът го прибра в джоба си без дори да го погледне.

— Споменахте, че племенникът ви е задържан за притежание на наркотици? — попита той.

Преддверието на сградата, изградено във формата на атриум, се издигаше на височината на четирите етажа и бе оградено с метален парапет, боядисан в тюркоазно зелено. Гласът на адвоката отекна силно в празното помещение.

— Какъв точно е наркотикът?

— Има ли значение?

— Можете да сте сигурен в това. Видът и количеството на намерения наркотик са много важни.

— Метадрин.

— Значи племенникът ви е гей.

Не задаваше въпрос. Просто констатираше факта. Дойл кимна утвърдително.

— Това е наркотикът, предпочитан от повечето хомосексуалисти. Употребата му върви ръка за ръка с рисковия секс.

Шейн се подпря с рамо на отворената врата на гримьорната на Рената. Не обърна никакво внимание на огромния охранител, който не го изпускаше от погледа си. Човекът не беше особено дружелюбен. Всеки ден виждаше толкова много голи женски задници, че би могъл да обяви достойно съревнование на всеки гинеколог в този град. Въпреки това нямаше никакво желание да допуска други мъже наоколо, нито да им позволи да изплакнат око, или пък да си опитат късмета с ръцете.

Тейлър бе настояла да се срещне лично със стриптийзърката. Помолила бе Шейн и Бриана да я придружат, но да я оставят тя да води целия разговор. Рената седеше пред очукана, слабо осветена тоалетна масичка. Облечена бе с тънка и прозрачна роба и изобщо не си бе направила труда да я закопчее.

Пищните ѝ гърди преливаха през разтворената дреха, но Шейн смяташе, че това беше съвсем съзнателна провокация от нейна страна. Жената беше стриптийзърка и голотата беше нейната втора природа.

— Значи вече се запознахте с Кейлъб? — възкликна Рената. — Той е страхотен, нали?

Кейлъб! Не *татко*, *баща ми* или дори *papa*. Интересно, помисли си Шейн.

— Интересен човек — съгласи се Тейлър.

Рената избухна в смях, който изпълни цялата стая.

— Да, старият Кейлъб просто няма цена. Предполагам, че ви е изиграл цялата сценка с добре възпитания английски джентълмен, а?

— Беше ни приятно да прием чай заедно с него.

— О, сигурна съм това. Сигурно ви е организирил цяло парти.

Рената събра с ръка дългата си черна коса и я забодде на върха на главата си с червена шнола. Намаза цялото си лице с тоалетно мляко и се зае да сваля тежкия сценичен грим.

— И кое ви накара да дойдете тук и да разговаряте с мен?

Тейлър хвърли един бърз поглед към Шейн.

— Става дума за вашето твърдение, че сте дъщеря на Ванеса Максвел.

— *Моето* твърдение? — Рената се завъртя с лице към тях. В тъмните ѝ очи проблеснаха гневни пламъчета и Шейн си помисли, че само човек, отказал се доброволно от живота, би се осмелил да се изправи срещу тази жена. — Никога не съм казвала, че съм нейна дъщеря.

— На горещата линия на *Липсващи лица* се е обадил човек, който е изказал това твърдение — обади се Бриана, но Тейлър ѝ хвърли предупредителен поглед, принуждаващ я да замълчи.

— Изобщо не ми пука кой се е обадил и защо.

— Майка ми е разговаряла с баща ви и той...

— Кейлъб — верен на себе си, естествено — е настоял, че аз съм нейна дъщеря, така ли?

— Да, но вие очевидно сте на друго мнение — продължи Тейлър. — Така ли да ви разбирам?

— Както искате, така ме разберайте. Как, по дяволите, бих могла да зная коя е истинската ми майка?

— Какво ви е разказвал баща ви за истинската ви майка? — попита Шейн въпреки сърдития поглед, с който го възнагради Тейлър.

— Била съм осиновена — Рената се обърна отново към огледалото и продължи да сваля грима си. — И той нито за момент не ми позволи да го забравя. Твърдеше, че съм съсипала живота му. Все повтаряше, че ако не съм била аз, той щял да се запише във флота и да обиколи света.

В стаята се възцари кратко мълчание. Някъде зад тях долетяха отчетливите удари на барабана, а подсвиркванията на мъжката публика им дадоха да разберат, че някоя друга стриптийзърка в момента бавно съблича дрехите си на сцената.

Най-накрая Тейлър попита:

— Знаете ли нещо за истинската си майка?

Рената спря да почиства грима, който преди това сигурно бе положила с четка за боядисване, и черните, сурови очи срещнаха погледа на Тейлър в огледалото.

— Тя ме зарязала, а след това избягала. Кейлъб и Мери Джо ме осиновили.

— Защо? — попита Тейлър. — Не са ли могли да имат собствени деца?

— Не. Мери Джо забременяла, когато била на петнадесет. Някакъв селски касапин извършил аборта и едва не я убил.

Тейлър отклони поглед за част от секундата и Шейн сякаш прочете мислите ѝ. Случилото се с Мери Джо обясняваше защо един млад и здрав мъж като Кейлъб би пожелал да си осинови дете.

Рената затвори едното си око и постави отгоре му парче памук, потопено в някаква течност. Сега ги гледаше само с едното си око, но изражението ѝ си оставаше все така сурово и непреклонно. Шейн разбираше, че Рената Ролинс познаваше света толкова добре, колкото и самият той.

Ако не и по-добре.

Докато наблюдаваше изпълнението ѝ на сцената, той бе решил, че тя е поредната стриптийзърка, в тялото на която има повече силикон, отколкото мозъчни клетки.

Сега обаче си даваше сметка, че се е заблудил. Не по отношение на силикона — тези огромни бомби със сигурност не бяха природна даденост. Което обаче по никакъв начин не означаваше, че Рената не е умна.

Всъщност, Шейн беше готов да се обзаложи, че тя беше не толкова интелигентна, колкото коварна и пресметлива. Жена, научила се да се опира на инстинктите си.

— Животът ми може би щеше да потръгне по-добре — продължи Рената — но Мери Джо се спомина и остави Кейлъб да се грижи сам за мен.

— Кейлъб зле ли се държеше с теб?

— Кейлъб? Да се е държал зле? — Рената остави на масата памучето и отлепи едната си изкуствена мигла. — Не, не бих казала. Но виж, баба Алма със сигурност беше най-злата кучка, раждала се някога на този свят.

В стаята отново се възцари тишина, но на сцената стриптийзърът очевидно бе достигнал до кулминационния си момент и мъжете от публиката ревяха с пълно гърло и тропача толкова силно, че подът под краката на Шейн потреперваше. Охранителят се бе примъкнал поблизо до вратата. Шейн изобщо не се съмняваше, че той бе подслушал целия разговор.

— Знаете ли дали съществуват някакви документи — без значение къде се намират, които да могат да докажат по безспорен

начин кои са истинските ви родители? — попита Тейлър, която едва прикриваше безсилието и раздражението си.

Рената покри с памук другото си око.

— Не.

— Вижте, майка ми е много болна. Преди много години се отказала от бебето си в град, съседен на онзи, в който се е извършило осиновяването ви. Та затова майка се пита дали вие може да сте...

— Ами да се пита, колкото си иска — Рената отлепи и другата изкуствена мигла и я хвърли на масата. — Не зная дали съм нейна дъщеря. И не искам да зная. Имам си своя собствен живот. Защо ми е да мисля за някаква богата кучка, която се сеща да потърси детето си едва когато онази, костеливата с косата на рамо, застава на прага ѝ?

— Грешите — рече Тейлър. — Майка започна да издирва детето си веднага след смъртта на баща ми. По онова време изобщо не беше болна.

— Много важно! Значи не е искала мъжът ѝ да научи, че благоверната му не е Госпожа Съвършенство. Затова го изчакала да умре. И защо трябва да се интересувам дали тази двулична кучка някога ще намери детето си?

— Знаеш ли, в думите на Рената имаше известна истина — рече Тейлър и погледна Шейн. — Майка не е искала баща ми — а също и хората от обкръжението ѝ — да осъзнаят, че не е съвършена. Винаги е била силно зависима от мнението на околните.

Бяха се върнали в Уиндзор Корт и сега седяха заедно на едно канапе в безлюдното фоайе на хотела. Бриана се бе качила в стаята си, за да се обади на съпруга си. В два часа сутринта? Шейн си помисли, че онзи старчок сигурно я държи много изкъсо.

— Да-а. Струва ми се, че майка ти ще остане потресена след срещата с Рената.

Тейлър го изгледа и в очите ѝ той прочете болка, каквато жена на нейната възраст не би трябвало да изпитва.

— Не бих искала майка ми да установява каквито и да било взаимоотношения с Рената. Нали я чу как говори? Тази сурова и безжалостна стриптийзърка е изпълнена с омраза към жената, която я е оставила за осиновяване.

Шейн разбираше гледната ѝ точка. Рената вероятно щеше да се отнесе с ненужна грубост към Ванеса Максвел. Защо да превръщат

една толкова болна жена в прицелна точка на омразата ѝ?

— Ако — и това е едно огромно ако — Рената наистина е била осиновена. Готова съм да се обзаложа, че всичко това е едно голямо представление. Същото като онова, което по-рано вечерта изнесе на сцената.

— Ами парите на майка ти? — попита Шейн, преди да е имал възможност да помисли. — Те са още една причина да се надяваме, че Рената не е отдавна изчезналата ѝ дъщеря. Защото, ако се докаже, че е тя, то майка ти сигурно ще ѝ завещае доста голяма част от наследството, нали така?

— Предполагам.

Обидата, която помрачи сините ѝ очи и предизвикателно стиснатите устни, му въздейства по странно възбуждащ начин и тръпката на силно сексуално желание разтърси цялото му тяло.

— Но не за парите се безпокоя в момента. Повече ме притеснява душевното състояние на майка ми. Да знае, че всеки момент може да умре, е едно. Но това тук е свършено различно нещо.

Шейн ѝ повярва. Може и да беше доста сурова в някои отношения, но не беше лъжкиня. Ясните очи и откритото ѝ лице разкриваха голяма част от мислите и душевните ѝ терзания.

Виж Трент и любовникът му, Раул, бяха съвсем друга история. Както и добрият чичко Дойл. Само човек с отрицателен коефициент на интелигентност не би се досетил, че Дойл Максвел има финансови затруднения.

Шейн не бе разполагал с достатъчно време, за да извърши задълбочен анализ на състоянието на Ту дъ Макс, но дори и краткият предварителен доклад му беше достатъчен, за да разбере, че Ванеса Максвел е изключително богата. Трент и Тейлър получаваха скромни заплати и разполагаха с малки попечителски фондове на тяхно име. И двамата щяха да спечелят много след смъртта на Ванеса. Особено пък ако Ту дъ Макс бъде закупена от някоя от големите компании за производство на козметика, които проявяваха интерес към тяхното производство.

От онова, което бе видял, Шейн можеше да заключи, че Ванеса се разкъсва от чувство на вина заради бебето, което бе оставила за осиновяване. Ако тя решише, че Рената е нейната дъщеря, името на

стриптийзърката със сигурност щеше да бъде включено в завещанието ѝ.

Кой знае какво би могло да се случи? Ако Ванеса и Рената се срещнат, Рената току-виж успяла да я измами и да отмъкне голям дял от семейното наследство.

Да, цялата тази история можеше да се окаже изключително интересна.

— И какво бих могла да кажа на майка? — стресна го Тейлър. — Сега вече е твърде късно, за да ѝ се обаждам, но утре сутринта ще трябва да ѝ звънна и да я информирам за случилото се.

Шейн долови умолителните нотки, прокраднали се в гласа ѝ. Видя молбата в очите ѝ. Притисната от обстоятелствата, тя се видя принудена да се обърне за помощ към него. Първоначално бе смятал, че единствено Оги би могъл да стопи ледовете помежду им, но ето че получи неочакван подарък от съдбата, който промени всичко.

За пръв път в живота му късметът като че ли се оказа на негова страна. Той съвсем съзнателно се бе заел да издири Тейлър. Не бе очаквал да намери свободен апартамент в нейната жилищна сграда, но отново му провървя.

Да, късметът беше на негова страна.

И през ум не му минаваше, че може да му бъде възложен случай, касаещ семейството ѝ. Но и това се случи. Да, късметът очевидно беше на негова страна.

— Какво би могла да кажеш на майка си? Ами истината. Каж ѝ, че не сме постигнали никакъв напредък. И не разполагаме с никакви конкретни доказателства, които да ни помогнат да прецени дали Рената наистина е нейна дъщеря.

— А ти какво мислиш?

Шейн се размърда и едва устоя на желанието да се премести по-близо до Тейлър. Тя бе престанала да се отнася с него като с нисша форма на живот, но той не беше глупак. Съзнаваше, че е твърде рано да предприема каквото и да било. Тя леко присви очи в очакване на отговора му.

— Дали Рената е изчезналото бебе? Не зная. Не съм в състояние нито да подкрепя, нито да отхвърля подобно твърдение.

— Стига, моля ти се! Сигурно имаш някакво мнение по въпроса.

Шестото му чувство му подсказваше, че Басет и дъщеря му са опитни и безскрупулни мошеници, но не можеше да е сигурен в това.

— Да, имам мнение. Според мен Рената е изключително умна. Кейлъб не може да не ѝ е казал колко е богатата майка ти. И, въпреки това, тя се държи така, сякаш не дава пет пари за това. Твърди, че обича живота си като стриптийзърка в долнопробен клуб. Е, не ѝ вярвам.

— Значи смяташ, че е мошеничка?

— Мошеничка? Не съвсем. Да е твърдяла някога, че тя е изчезналото бебе? Не е. Кейлъб го твърди. И единствено ДНК тестът може да даде ясен и категоричен отговор на този въпрос.

— Предвид здравословното състояние на майка ми, може да се окаже, че нямаме време за такъв тест. Сигурен ли си, че не бихме могли да предложим малко пари на някоя от лабораториите, за да извършат теста за по-кратък период от време?

Заинтригуваният поглед на Тейлър му даде да разбере, че тя наистина държи да чуе мнението му по въпроса. Време е да действаш, Донован!

— Както ти казах и в Маями, тези лаборатории работят по определени списъци, в които случаите са подредени според тяхната важност и степен на спешност. Бари Чек — един от адвокатите на О Джей Симпсън — оглавява един специален проект на Юридическия колеж Кардозо в Ню Йорк. Той и колегите му използват ДНК тестове, за да доказват невинността на вече осъдени затворници.

— Наистина ли? Нима затворниците могат да си позволят да му плащат?

Шейн се усмихна.

— Той работи безплатно за затворниците, които не могат да си платят. Виж, от другите, богатите, смъква по няколко кожи.

— Чувала съм за случаи, в които обвиняемите са били в състояние да докажат невинността си благодарение на ДНК тест.

— Та един адвокат с ранга на Чек знае съвсем точно кое място заемат неговите клиенти в списъците на лабораториите. Ще трябва да платим огромна сума, ако дори се опитаме да го заобиколим по някакъв начин.

— Прав си — с въздишка се съгласи Тейлър. — Някои от тези хора са в затвора от години. Няма да е честно да ги караме да чакат и

ден по-дълго. Особено ако са невинни.

Нежното потрепване на миглите и леко раздалечените ѝ устни го изпълваха с желание да я прегърне и да я привлече към себе си, но той отново се въздържа. И продължи разговора.

— Някой ден в недалечното бъдеще всяко полицейско управление ще разполага със собствена лаборатория за провеждане на подобни тестове.

— Наистина ли?

— Да. Съществуват дори и преносими лаборатории с размерите на лаптоп, които могат да се използват при всякакви условия. В момента се намират в период на изпитания.

— Откъде знаещ всичко това?

Шейн се опита да се усмихне и да обърне всичко на майтап.

— Ако отговоря на въпроса ти, ще трябва след това да те застрелям. Това е класифицирана информация.

— Служил си в армията. И така си се сдобил с кучето си.

— Ти наистина си изключително умно момиче. Ето че и сама се досети.

— И с какво точно се занимаваше?

— По малко от това, по малко от онова... Най-различни неща.

Едва доловима усмивка се появи на устните ѝ.

— Звучи вълнуващо.

— Предполагам, че си от хората, които лесно се вълнуват.

— О, престани! Дръж се сериозно.

В гласа ѝ се прокраднаха почти интимни нотки, които го изумиха. За момент Шейн се изкуши да ѝ разкаже цялата истина. Но не посмя. Защото знаеше, че истината е нож с две остриета.

7.

Тейлър, която очакваше да донесат в стаята сутрешното ѝ кафе, откряна вратата едва-едва и с изненада видя Бриана да стои пред вратата ѝ. Беше очевидно, че е плакала.

— Какво се е случило? — Тейлър дръпна Бриана вътре в стаята.

— Става дума за Дойл — тихо отвърна Бриана. — Той ми изневерява.

— Какво? — Тейлър зяпна от изумление. — Не ти вярвам. Та той е луд по тебе.

Бриана се стовари върху неоправеното легло.

— Нощес опитах да му се обадя по телефона. Не си беше у дома.

— Може би е трябвало да замине някъде по работа — предположи Тейлър, макар че просто не би могла да предположи каква работа би могъл да има чичо ѝ извън града.

— Не би заминал, без да ми остави съобщение — Бриана нервно въртеше годежния си пръстен и лъчите на утринното слънце се отразяваха от огромния диамант с размерите на малко яйце.

— Може да се случило нещо непредвидено — заяви Тейлър по възможно най-убедителния начин.

Бриана продължи да си играе с пръстена. В продължение на няколко секунди не каза нищо. Тейлър забеляза тъгата в очите ѝ и си даде сметка, че тя наистина обича чичо ѝ Дойл.

— Той... постоянно изпитва нужда от секс — промълви Бриана.

Тейлър шумно преглътна. Чичо ѝ Дойл? Да изпитва постоянна нужда от секс? А защо не? Откъде би могла да знае каква е истината?

Кой знае защо Тейлър се сети за Шейн Донован. Ето той вече беше мъж, който постоянно се нуждае от секс.

— Бриана, та ти не си беше у дома само една нощ — настоя Тейлър. — Чичо ми те обича. Той не би...

— Ти не познаваш мъжете така както аз ги познавам.

Бриана се изправи, несресаната руса коса падна върху лицето ѝ и Тейлър изведнъж осъзна, че това е първият път, когато вижда Бриана

без грим. Дори и на ярката утринна светлина кожата на Бриана искреше от здраве. Тя притежаваше неповторима естествена красота, която повечето жени не биха могли да постигнат с всичката козметика на света.

— Бриана, чичо премина през много изпитания, за да се ожени за теб. Не мога да повярвам, че си е хванал любовница само защото една нощ не си спала в собственото ви легло.

— Не говоря за любовница. А за еднократна изневяра. Поведение, типично за повечето мъже.

Всяка нейна дума бе пропита с неописуема горчивина. Тейлър не можеше дори да си представи какъв е бил животът ѝ, преди да се омъжи за Дойл. Та нали и тя, също като Рената, беше работила в някакъв долнопробен клуб.

— Какво да правя сега? — попита Бриана. — Как да си го върна?

— Но ти не си го *изгубила*. Сигурна съм, че съществува някакво разумно обяснение...

Бриана тръсна гъстата си руса коса, която се залюля върху гърба ѝ, скочи от леглото и се спусна към вратата.

— Не. Истината е, че отново съм съвсем сама.

— Почакай! Никога няма да бъдеш сама. Аз съм твоя приятелка. Не си ли го разбрала? И ще остана такава каквото и да се случи.

Бриана я погледна през рамо. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се. Двете сме приятелки, ясно?

Бриана сведе поглед към килима под босите ѝ крака.

— Предполагам. Мислех, че ти... ме търпиш само заради Дойл.

Тейлър не виждаше причина да украсява истината.

— Така беше в началото, но с времето започнах да те ценя като човек. И, без значение какво ще стане с теб и чичо Дойл, аз ще си остана твоя приятелка.

— Благодаря ти, нямах представа...

Пронизителният звън на телефона прекъсна думите на Бриана. Тейлър се затича през стаята, за да отговори.

— Ало?

Обаждаше се чичо ѝ Дойл.

— Какво се е случило с Бриана?

— Нищо — Тейлър даде знак на Бриана да се приближи. — Тя е тук при мен. Тъкмо си говорехме.

Тейлър подаде слушалката на Бриана и се приближи до прозореца, за да види какво е времето отвън. Облаците, които се гонеха по небето, предвещаваха още дъжд. Не можа да се въздържа и се заслуша в монолога на Бриана, която обясняваше на Дойл, че Рената се оказала обикновена стриптийзьорка. Двата поговориха няколко минути, след което Бриана затвори, без да попита Дойл къде е бил през нощта.

— Защо не го попита за снощи?

Бриана само сви рамене.

— Щеше да ме излъже. Така постъпват всички мъже.

Тейлър стискаше телефонната слушалка в ръка, но все не можеше да си наложи да набере номера на майка си. Бриана си беше тръгнала преди петнадесет минути, а Тейлър знаеше, че майка ѝ очаква това обаждане. Представяше си я в леглото ѝ, подпряна сред цяла купчина възглавници и загледана в телефонния апарат върху нощното шкафче.

Тейлър се застави да избере номера. Майка ѝ вдигна още на първото позвъняване.

— Здравей. Аз съм. Как се чувстваш?

— Срецна ли се с Рената? Какво мислиш?

Тейлър веднага долови нетърпението в гласа на майка ѝ и гърлото ѝ се сви от болка. В емоционален план майка ѝ възлагаше толкова много надежди на откриването на отдавна изгубената ѝ дъщеря. А Тейлър се притесняваше все повече и повече.

— Майко, ние... Бриана, аз и Шейн Доноуан изпитваме дълбоки съмнения по отношение на Рената Ролинс. Не съществува нито едно убедително доказателство, че тя е твое дете. И изобщо не прилича на теб. Изобщо!

— Сигурно прилича на баща си.

Тейлър се поколеба за момент. Не знаеше как точно да поднесе новината за работата на Рената.

— Тя работи в един клуб тук... като стриптийзьорка.

Кратко мълчание.

— Съблича си дрехите пред мъже, които посещават клуба, за да я гледат?

— Да, точно така — отвърна Тейлър, макар описанието на майка ѝ да не покриваше изцяло провокативното изпълнение на Рената. — Работата ѝ е вулгарна и отвратителна.

— О, боже! — От другия край на линията долетя дълбока въздишка и Тейлър си представи неодобрението, изписано на лицето на майка ѝ. — Животът ѝ трябва да е бил ужасен, щом се е наложило да изкарва прехраната си със стриптийз.

— Не съм сигурна защо е избрала да работи като стриптийзьорка. На мен ми се стори достатъчно интелигентна, за да може да си намери някоя почтена работа.

Тейлър предпочете да не споменава онова, което бе научила от Шейн. Беше ѝ казал, че много стриптийзьорки работят и като проститутки и по този начин си докарват основната част от доходите си.

— Разговарях лично с Кейлъб Басет преди вие да отидете да се срещнете с него — продължи майка ѝ. — Той като че ли мисли...

— Майко, аз се срещнах с него. Той е... очарователен, но и малко странен — Колкото и да не ѝ се искаше, Тейлър все пак трябваше да спомене и името на частния детектив. — Според Шейн той е просто един лицемер. А и не съществува абсолютно никакво доказателство, че тази стриптийзьорка е твое дете. Жената е просто една изпечена мошеничка. Нищо повече.

Последва някакво приглушено шумолене и Тейлър се досети, че шумът идва от мекия копринен юрган, с който се завиваше майка ѝ. Въпреки жегата в Маями, Ванеса мръзнеше през цялото време. Тейлър дълбоко си пое дъх и за пореден път си даде сметка, че скоро ще загуби майка си.

— Искам да се срещна с Рената.

О, не! Имай малко милост! — мислено възкликна Тейлър. Нищо добро не би произлязло от една такава среща.

Твърде възможно е отношението на Рената да доведе до усложнения в здравословното състояние на майка ѝ. Тейлър съвсем ясно си спомни злостната омраза, с която бяха пропити думите на Рената, изречени по адрес на майка ѝ.

Богатата кучка.

— Майко, не се подлагай на това. Повярвай ми, излишно е. Тази жена не е твоята дъщеря.

— Въпреки това искам да се срещна с нея.

— Но защо толкова държиш да се видиш с Рената? Каква полза от една такава среща? — попита Тейлър и гласът ѝ прозвуча по-остро отколкото бе възнамерявала.

— Сигурна съм, че ако я видя, ако разговарям с нея... *ще разбере.*

Тейлър покри очите си с ръка и си представи как нейната болна и уязвима майка се среща с Рената. Преди да се разболе майка ѝ щеше да се отнесе с пълно презрение към тази стриптийзъорка. Дъщеря като Рената щеше да бъде повод за срам и Ванеса Максвел за нищо на света не би позволила приятелите ѝ да научат за нея.

Днешната Ванеса обаче беше съвършено различно нещо. Смъртта чукаше на вратата ѝ и това чувство на обреченост бе променило личността ѝ по начин, който Тейлър не разбираше напълно.

Въпреки всичко Тейлър толкова силно обичаше майка си, че самата мисъл за неизбежната ѝ смърт предизвикваше силна болка в гърдите ѝ. Първо почина баща ѝ, а след това изчезна и Пол. Тя обаче, кой знае как, успя да преживее тези мъчителни загуби, без да се прекърши.

Ще може ли да преживее още една?

— Трябва да доведеш Рената тук — гласът на майка ѝ вече бе спаднал до едва доловим шепот. — Обещай ми... че ще го направиш.

Шейн тъкмо почистваше пяната за бръснене, полепнала по едното му ухо, когато чу, че някой чука на вратата на хотелската му стая. Превърза една хавлия през кръста си и отиде да отвори.

Тейлър. Мамка му!

Напоследък все го заварваше полуоблечен. Добре де, на практика в момента си беше чисто гол.

— Майка настоява да се срещне лично с Рената — заяви Тейлър в мига, в който той отвори вратата.

След това забеляза голото му тяло. Гъста червенина заля лицето ѝ, но тя прояви завидно самообладание и продължи да говори, все едно че случващото се си беше напълно в реда на нещата.

— Не зная какво да правя. Боя се, че тя ще приеме Рената на доверие, защото изпитва някаква дълбока психологическа потребност да открие детето, от което се е отказала преди толкова години.

Шейн отстъпи встрани и пусна Тейлър в стаята. Цялото ѝ лице вече пламтеше от смущение, но той не направи никакъв опит да се заметне с пухкавия халат, който висеше на вратата на банята.

Остави напрежението помежду им да се покачи още малко и едва тогава заговори.

— Вероятно имаш право. Ванеса иска да повярва, че Рената е нейната дъщеря. Ако не успеем да докажем по безспорен начин, че Рената е измамничка, боя се, че майка ти ще я приеме за свое дете.

Тейлър се приближи до прозореца и се загледа в мрачното сиво небе. Вятърът свиреше в клоните на дърветата и вещаеше поредната буря. Шейн не можеше да прецени дали Тейлър му обърна гръб, за да не го гледа, или защото искаше да поразмишлява на спокойствие.

Той се скри в банята, свали хавлията от кръста си и навлече халата. Когато отново влезе в стаята, Тейлър продължаваше да стои пред прозореца.

Приближи се до нея и в този момент тя заговори отново.

— Обещах на майка, че ще заведа Рената в Маями.

— Една такава среща ми изглежда като еднопосочен билет към ада. Обноските на Рената са... ами, твърде съмнителни. Сигурна ли си, че майка ти е готова за това?

Тя се обърна към него. В очите ѝ се четеше тревога. Червенината бе изчезнала и сега лицето ѝ изглеждаше бледо и уморено.

— Срещата няма да е никак приятна. Сигурна съм в това, но просто нямам друг избор. Смяташ ли, че бихме могли да убедим Рената да дойде в Маями за уикенда?

О, боже, човече! Слез на земята!

Шейн беше повече от сигурен, че Рената цели точно това.

— Остави аз да разговарям с нея.

Никой не вдигна телефона в дома на Рената, когато Шейн позвъни. Не му оставаше нищо друго, освен да се обади на Кейлъб. Той вдигна на второто позвъняване. Говореше с акцента на човек от дълбокия юг, който полага нелепи усилия да звучи като англичанин.

Сигурно имаше жени, които биха сметнали Басет за истински чаровник, но Шейн проявяваше нулева толерантност към подобни дивотии и затова веднага заговори по същество.

— Какво трябва да се направи от наша страна, за да убедим Рената да дойде в Маями за уикенда? Ванеса Максвел иска да я види.

— Наистина ли? Изненадан съм.

— Виж, нямам време за празни приказки. Дай просто да решим въпроса.

Шейн беше наясно, че по време на телефонния им разговор Кейлъб бе успял да убеди Ванеса, че Рената е нейната дъщеря. И че за него молбата на възрастната жена не беше никаква изненада.

— Ами, може и да успее *дъщеря си*. Тя е при мен в момента. Тъкмо смятахме да закусим.

Какви странни взаимоотношения! Шейн изведнъж се запита дали тези двамата наистина са баща и дъщеря. Щеше да е в състояние да си изгради по-ясна представа по въпроса едва след като ги видеше заедно. Знаеше със сигурност, че когато двама души са обвързани в интимни отношения, около тях съществува определено излъчване, което не може да остане скрито за останалите.

— Разговаряй с Рената, а след това ми се обади в хотела.

Шейн продиктува на Кейлъб номера на стаята си в хотел Уиндзор Корт и затвори телефона. Приблжи се до прозореца, пред който стоеше Тейлър преди по-малко от час. В момента тя беше в собствената си стая, където събираше багажа си.

Забавляваме ли се вече?

Стремежът му да се доближи до Тейлър беше едно нещо, а случващото се тук — съвсем друго. Измъчваше го налудничавото чувство, че е бил въвлечен в нещо далеч по-сложно и комплицирано, което изобщо не бе включено в предварителните му планове. Опита се да не обръща внимание на тези свои подозрения, но без особен успех.

Сам си беше виновен за всичко. Навлякъл си беше тази беля на главата още когато се зае да издири Тейлър. И сега се налагаше да ѝ помогне, защото просто нямаше друг избор.

Телефонът извъня и прекъсна размишленията му. Обаждаше се Кейлъб Басет. Рената слушаше разговора от друг апарат.

— Беше ми доста трудно да я убедя — започна Кейлъб.

Да бе! А пък аз съм папата във Ватикана.

— Ще се наложи да се откажа от участието си в три последователни програми в клуба — намеси се Рената. — А точно през уикендите изкарвам най-много пари.

Ето че заговорихме и за пари.

— Смятаме, че една сума от пет хиляди долара ще е достатъчна, за да я компенсира за пропуснатите участия — рече Кейлъб, забравил напълно за английския акцент.

— Не зная — отвърна Шейн, макар че сумата, която поискаха, беше по-малка от онази, която бе очаквал.

— Или ще получа парите, или оставам тук.

Шейн си представи войнствено вирнатата брадичка на Рената докато му съобщаваше условията си.

— Освен това Кейлъб трябва да дойде с мен. Без него не отивам никъде.

Шейн мислено се поздрави за прозорливостта. Тия двамата със сигурност бяха любовници. Добре, но дали това означаваше, че Рената не е изчезналата дъщеря на Ванеса?

Непременно.

Дойл Максвел едва сдържа усмивката си, когато видя Раул и Трент да излизат от затвора. Беше платил определената им гаранция, но и двамата трябваше да се явят на процес — ако се стигнеше до такъв. Алан Фрийдмън, техният скъпоплатен адвокат, бе посъветвал Дойл, че ще е най-разумно да сключат сделка с прокуратурата, опитвайки се по този начин да смекчат повдигнатите срещу тях обвинения.

— Благодаря ти — рече му Раул. — Длъжник съм ти.

— Аз също — добави Трент и прегърна чичо си. — Не зная как да ти се отблагодаря за помощта.

— Не бързайте толкова с благодарностите. Все още никой не би могъл да каже как точно ще свърши тази история.

Раул само сви рамене в отговор, но в поведението му липсваше обичайната арогантна самоувереност. Дойл се надяваше, че нощта, която кубинецът бе прекарал зад решетките в компанията на най-големите отрепки на Маями, току-виж го отрезвила поне мъничко. Поведе ги към паркинга, където бе паркирал мерцедеса си.

— Майка не знае нищо за случилото се, нали? — попита Трент.

— Не. Не съм казвал на никого.

— Дори и на Бриана? — попита Раул.

Дойл долови нотки на презрение в гласа на Раул. За никого не беше тайна, че Дойл и Бриана са изключително близки. Той наистина възнамеряваше да ѝ се довери и да обсъди с нея възможностите да извлече някакви облаги от този арест и от обвинението в притежание на наркотици, но не смяташе, че е нужно арогантният кубинец да бъде информиран за това.

От друга страна и самата Бриана не знаеше всичките му тайни.

Беше успял да запази в тайна финансовите си затруднения. Тя се бе омъжила за него заради парите му и щеше да го напусне, ако разбере, че ги е загубил. Арестът на Раул и Трент можеше да се окаже ключа към така бленуваната финансова стабилност.

— Да, дори и на Бриана — отключи лъскавия черен мерцедес. Отвори вратата и се обърна към Трент.

— Мисля, че през следващата седмица майка ти ще е твърде погълната от собствените си проблеми и можем да сме сигурни, че едва ли ще научи за ареста ти. Разбрах, че е поканила Рената Ролинс да ѝ гостува.

Трент се отпусна на предната седалка. Раменете му уморено се свлякоха надолу.

— Значи онази жена е успяла да докаже, че ѝ е дъщеря?

— Не е. Частният детектив не е могъл нито да отхвърли, нито да потвърди версията ѝ, но майка ти, въпреки това, настоява да се срещне с нея.

— Защо? — обади се и Раул от задната седалка. Дойл седна зад волана.

Прииска му се да изкрещи на Раул, че това изобщо не му влиза в работата, но запази самообладание. Предпочиташе да изчака момента, в който този надменен кубинец най-после ще си получи заслуженото.

— Ванеса смята, че ще може да разбере дали жената наистина е нейна дъщеря.

— Не смятам, че тя е в състояние да...

— Майка е обсебена от желанието да открие изгубеното си дете

— Трент рязко прекъсна Раул. — А болестта ѝ допълнително усложни положението.

Дойл изкара колата от мрачния паркинг и подкара по улиците на Маями, окъпани от ярките лъчи на утринното слънце.

— Да, струва ми се, че думата съвсем точно характеризира състоянието на Ванеса. Тя настоява Рената и баща ѝ да дойдат в града, макар че не разполага с никакви доказателства в подкрепа на теорията, че Рената е нейна дъщеря. На всичкото отгоре — моля, обърнете внимание на това! — тази Рената работи като стриптийзърка.

— Шегуваш се! Майка не би...

— Исусе Христе! — възкликна Раул. — Струва ми се, че имаме нужда от план.

За пръв път откакто се познаваха Дойл беше съгласен с нафукания кубинец.

8.

Повратният момент.

За всеки човек настъпва определен момент — често той е само един ужасно кратък миг, — в който трябва да се вземе определено решение, да направи избор, който би могъл да промени целия ход на живота му. А на страничния наблюдател му остава единствено да гледа и да се забавлява, опитвайки се да прецени как точно ще се развият събитията.

— Съдбата на хората се определя от решенията, които вземат.

Точно в този момент той наблюдаваше как Ванеса решава тяхната съдба. И своята собствена, естествено.

Кучката щеше да си получи заслуженото. Бавна и особено мъчителна смърт.

— Което обаче не означава, че Ванеса не заслужава някои допълнителни мъчения. Щом намирането на дъщерята, от която се бе отказала доброволно преди толкова много години — повратният момент — беше най-съкровено й желание, то тогава тя наистина трябваше да се срещне с детето си.

Зловещият му смях се блъсна в стените на помещението. Продължи да кънти още няколко секунди, а после замря, оставяйки след себе си глуха, потискаща тишина.

— Човек трябва много да внимава какво си пожелава. Защото, току-виж, го получил.

Появата на Рената Ролинс в живота на Ванеса щеше да се окаже изключително интересно събитие. Как ли щеше да реагира семейството?

Винаги съществува повече от един начин за тормоз върху определен човек. Ракът просто не беше достатъчен. Ванеса заслужаваше да страда много повече.

Така, както беше страдал самият той.

— Чудя се дали Ванеса трябва да научи, че единствената дъщеря, за която е сигурна, че е нейна собствена кръв и плът, е набелязана да

умре?

Отново се изсмя. Историята ставаше все по-хубава и по-хубава.

— Нека смъртта на Тейлър бъде изненада за майка ѝ.

Дали Тейлър вече бе достигнала до повратния момент, в който щеше да ѝ се наложи да направи своя съдбоносен избор?

— Не, не е, но и това ще стане. В мига, в който застане очи в очи с убиеца си.

Шейн погали главата на Оги и продължи да запознава Винс Уокър със ситуацията около Рената Ролинс. Ядосваше се, че отново се бе наложило да остави Оги в приют. Кучето му се нуждаеше от социализация, а не от изолация, но Шейн, за жалост, нямаше близки приятели, които биха се съгласили да се грижат за домашния му любимец в негово отсъствие.

Може би никога нямаше да успее да завърже истинско приятелство. Беше си самотник по душа и трудно допускаше хора близо до себе си.

— Онази жена, Ролинс, и баща ѝ ще долетят утре, за да прекарат уикенда с Ванеса. Купих им билетите и им обещах, че ще им изплатим обещаната сума, след като пристигнат. Което означава, че ще изразходим целия аванс, който получихме от Ванеса. Ще имаме нужда от още средства, ако смятаме да продължим с проучването на Рената.

Винс кимна в знак на съгласие и отмести поглед от Шейн. На монитора на компютъра премигваше иконката, която го информираше, че току-що се е получило съобщение по електронната му поща.

— Изчакай малко да видя какво е това.

Шейн продължи да гали лъскавата черна козина на Оги, но мислите му бяха заети с Кейлъб и Рената. Все още не бе имал възможност да ги види заедно, но и това щеше да стане през уикенда. Тогава вече ще знае със сигурност дали двамата са любовници.

Тази неизяснена подробност не му даваше мира, макар че никой друг дори не бе споменавал за подобна възможност. Може би Тейлър и Бриана се бяха подвели от разликата във възрастта на Кейлъб и Рената. Вярно, че той беше достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща, но това не означаваше, че не е неин любовник.

— Нищо важно — съобщи Винс и се отдръпна от компютъра. — Надявах се да получим някаква информация, касаеща конкурентите на Макс. Докато беше извън града извърших едно предварително проучване на проблемите с компютърната им сигурност. Отговорно мога да заявя, че някой се опитва да съсипе бизнеса им и да провали сделката с една от най-големите компании за производство на козметика.

— Кое те кара да мислиш, че непременно става дума за конкурентна фирма? Не допускаш ли възможността проблемът да е вътре в компанията?

— Възможно е, но основните играчи в компанията, разполагащи с кодовете за достъп, ще спечелят до един от евентуалната продажба на бизнеса.

— Наистина ли? Не допускаш ли, че Тейлър, например, може да гледа на фирмата като на семейно начинание и да е против продажбата?

— Нищо подобно. Тейлър иска да основе собствена компания, която да се занимава със създаването на интернет игри. Като онези, в които играеш онлайн срещу хора по цял свят. Дори и в момента работи върху една такава игра.

Шейн кимна, макар да бе силно изненадан от тази информация. Смяташе, че знае много неща за Тейлър, но дори не бе чувал за тези й планове.

— Раул пък иска двамата с Трент да създадат нова компания за производство на козметика. А според моите източници Раул получава всичко, което си пожелае.

— Значи остават Ванеса и Дойл. Смятам, че Ванеса едва ли се интересува чак толкова много какво ще стане с компанията. В края на краищата, тя всеки момент може да си иде от този свят.

— Тя подкрепя изцяло идеята за продажба и е оторизирала Дойл да води предварителните разговори с две от големите компании в бранша, които проявяват интерес. А Дойл отчаяно се нуждае от пари. В последно време губи големи суми на борсата. Подобно на много други хора, той препълнил портфейла си с акции на компании, разработващи високи технологии, и, разбира се, изгорял.

— Защо ли не съм изненадан?

— Да, Дойл си пада малко въздухар, а сега трябва да мисли и за пламенната си млада женичка.

Винс се засмя похотливо и Шейн се досети, че той, макар и заклет ерген, определено си падаше по Бриана.

— Дойл и Ванеса вече се разбират добре, макар че в началото не са се понасяли особено. Дойл бил изключително близък с брат си, но когато Ванеса се появила на хоризонта... ами, нещата се променили. Години наред двамата почти не разговаряли.

— Интересно — отбеляза Шейн, но мислено се наруга.

Силно развитото му и обикновено непогрешимо шесто чувство не бе доловило никаква враждебност между Дойл и Ванеса. Той обаче знаеше, че щом двама човека не са си говорили години наред, между тях остава да тлее определена неприязън и гняв, които няма как да не бъдат забелязани.

Само че Шейн бе толкова заинтригуван от Тейлър, че бе допуснал мислите му за нея да го разсеят и да попречат на работата му.

— И как така двамата са забравили за враждата си?

— Това със сигурност ще ти хареса — Винс се изсмя. — Ванеса застанала на страната на Дойл, когато той решил да се разведе с жена си. Изглежда, че Софи Максвел изпитвала дълбоко презрение към Ванеса. И правела всичко възможно да я изолира от социалния елит в този град.

Защо ли не беше особено изненадан? Ванеса бе поомекнала малко с годините и под въздействието на болестта, но Шейн веднага бе разпознал у нея заложбите на неумолим борец, устремил се към върховете на социалната стълбица.

— Ще останеш изумен от броя на враговете, които Ванеса Максвел си е създала през годините — додаде Винс. — И всеки един от тях може да стои зад опитите да бъде съсипана компанията ѝ.

— Я ме осветли малко по-подробно по този въпрос.

— Раул Кеткерт заема челното място в списъка. Никой от останалите членове на семейството не го знае, но преди време Ванеса се опитала да подкупи Раул, предлагайки му значителна сума, за да излезе от живота на Трент. Той отказал категорично и от тогава ѝ има зъб.

— Ти как разбра за това щом никой друг да знае?

Винс се облегна назад, а в тъмните му очи проблеснаха закачливи пламъчета.

— Не можеш да си представиш дори какви неща доверяват хората на своите фризьори и маникюристики. Споделят с тях тайни, които не биха казали и на най-близките си приятели. И защо го правят? Защото предпочитат да се доверят на човек, който ще ги изслуша мълчаливо и ще се съгласи с тях.

— Естествено, че ще се съгласи. В противен случай ще се лиши от клиента си.

— Раул от години посещава един и същ салон за красота. А фризьорът му, само срещу сто долара, се съгласи да ми разкаже всичките му тайни.

Посещения при фризьор! Боже опази!

— Винс, но ти току-що подчерта, че Раул иска да започне съвместен бизнес с Трент. Предполагам, че се очаква първоначалният им капитал да дойде от парите от продажбата. Защо му е тогава да саботира сделката?

— Вярно, че това би било в пълно противоречие със здравия разум, но Раул си пада малко особняк. Прекарал е шест месеца в частна психиатрична клиника. Опитвам се да се докопам до здравния му картон, но все още не съм постигнал никакъв напредък.

Раул не изглеждаше като типичен хомосексуалист и в него имаше нещо, което притесняваше Шейн от самото начало, макар че истинската причина за притесненията му все още му убягваше. Налагаше се за известно време да отклони мислите си от Тейлър и да концентрира цялото си внимание върху другите основни играчи в този случай.

— Кой друг изпитва неприязън към Ванеса? — попита Шейн.

— Ами Бриана например. Ванеса подкрепила Дойл, когато той решил да се разведе със Софи, но по онова време не можела да предположи дори, че следващата му съпруга ще се окаже танцьорка с кубинско потекло. Ванеса не поддържа никакви контакти с Бриана. Двете се виждат единствено на семейните сбирки и тържества, на които Дойл задължително присъства със съпругата си.

— Наистина ли вярваш, че Бриана се притеснява от това?

— Трудно е да се каже, но знаеш какви са жените...

Ето една област, в която не му се щеше да навлиза.

Да твърди, че познава жените — извън леглото — беше все едно да каже, че е ракетен инженер. Най-дългата му, така наречена, връзка бе продължила два месеца, след което той получи ново назначение и бе изпратен на другия край на света.

— Софи, бившата съпруга на Дойл, има всички основания да иска да види краха на Макс. След развода тя получила огромно еднократно обезщетение. Не получава издръжка от бившия си съпруг и няма по никакъв начин да бъде засегната от фалита на Дойл.

— Добре, да предположим, че Софи, или Бриана, или дори Раул, стоят зад всичко това. Достатъчно квалифицирани ли са тези хора, за да проникнат в засекретените файлове на компанията?

— Прав си, но едва ли е толкова трудно да наемат хакер, който да свърши работата вместо тях.

Винс се загледа за миг в скрийнсейвъра на компютъра си, а след това додаде:

— Съществува и още една възможност. Лиза Абът. Бившата съпруга на Трент била направо съсипана от развода. На всичкото отгоре е финансов експерт. Не би трябвало да има никакви проблеми с достъпа до системата.

— Може Трент по време на брака им да ѝ е казал всички пароли.

— Точно така. Смятам да я проуча по-задълбочено. Не бих се изненадал, ако тя се окаже от онези жени, които никога не забравят и не прощават.

Шейн си припомни ефектната брюнетка, с която се бе запознал в кафенето. Продължи да милва главата на Оги, опитвайки се да си представи Лиза като автора на сценария за провал на компанията. Струваше му се обаче, че тя не е способна на това.

Но пък кой знае? Беше напълно безпомощен, когато трябваше да вникне в мотивите и поведението на нежния пол.

— Ето какво решихме да направим — рече Трент и погледна към Тейлър докато двамата пътуваха към летището, за да посрещнат Рената. — Предлагам да се опитаме да подкупим тази Рената веднага щом слезе от самолета. Раул смята, че би трябвало да ѝ предложим двадесет и пет хиляди долара. Трябва обаче да сме подготвени да

увеличим сумата до петдесет хиляди. Аз ще дам една трета, Дойл ще поеме своя дял, от тебе искаме да дадеш своята третина.

Тейлър го слушаше и се удивляваше на драстичните промени, настъпили у брат ѝ през изминалата година. На времето не би се съгласил с подобен план, преди да го е обсъдил с нея. А сега се вслушваше единствено в съветите на Раул и действаше без изобщо да му хрумне, че би трябвало да се консултира и с нея.

— Не зная... Обещах на майка.

— Зная, но тази среща само ще я разстрои. Самата ти го каза.

Трент излезе със своя Бийтър на магистралата. Както обикновено, движението беше претоварено и колите се движеха броня до броня.

— Стриптийзърка! Ама и нашият късмет си го бива. Раул смята, че тя вероятно е и проститутка.

Тейлър не му каза, че Шейн бе изказал същото предположение. Не ѝ се искаше да подхранва и без това силните предубеждения на Трент. Нищо чудно да им се наложи да приемат в семейството си тази омразна жена.

— Не мисля, че Рената ще приеме парите — заяви тя.

— И защо не? За жена като нея това е цяло състояние.

— Вярно, но тя е доста странна. Наложих се да я убеждаваме да дойде тук. Може би парите не я интересуват чак толкова много.

— Стига! Не мога да повярвам в това! Нали, в края на краищата, се наложи да ѝ платим, за да я компенсираме за пропуснатите участия в клуба.

Трент се престрои в експресното платно. Без особена полза обаче.

— Ако види къщата на майка в Коръл Гейбълс, тя вероятно ще поиска още по-голяма сума — рече той. — С малко повече късмет бихме могли да уредим всичко още на летището, да ѝ платим и да я качим на обратния полет до Ню Орлиънс.

— Късметът ни ли проработи или какво? — възкликна Трент. — Онези двамата очевидно са променили решението си и са предпочели да си останат в Ню Орлиънс.

Тейлър изпрати с поглед двамата пилоти, които тъкмо минаваха край лентата за багажа. Една от стюардесите вече ги бе информирала, че няма други пътници на борда.

— Може да са изпуснали полета. Но предполагам, че щяха поне да се обадят, ако случаят беше такъв. Оставих им номера на клетъчния си телефон.

— Мислиш ли, че може да са позвънили на Шейн? В края на краищата, той се занимаваше с подробностите около това пътуване.

Тейлър извади клетъчния телефон от дамската си чанта и избра номера на Шейн. Обясни му положението, но се оказа, че и той не се е чувал нито с Кейлъб, нито с Рената. Обеща да се опита да разбере какво се е случило.

— Майка ще бъде ужасно разочарована. Разговарях с нея сутринта и тя ми се стори много развълнувана — Тейлър тръгна към изхода. — Сигурна съм, че се е погрижила за всяка дребна подробност, свързана със заплануваната вечеря. Знаеш колко сериозно се отнася към тези неща.

Бяха отвън на паркинга, когато телефонът на Тейлър извъня. Беше Шейн.

— Няма да повярваш какво се е случило — без всякакви предисловия започна той. — Взели са по-ранен полет и вече се намират в къщата на майка ти. От онова, което ми каза Ванеса, останах с впечатлението, че се разбират чудесно. Почти като стари приятели.

— Шегуваш се!

Закри телефонната слушалка с ръка и информира Трент за случилото се.

— Но защо не са се обадили? Можеха да ни спестят разкарването до летището.

— Нямам представа — отвърна Шейн. — А майка ти изглежда убедена, че Рената е нейна дъщеря.

— Страхотно! Е, веднага тръгваме нататък. Искаш ли да се срещнем там?

Не знаеше защо изведнъж реши да покани и Шейн, но имаше чувството, че той би могъл да ѝ помогне в общуването с Рената и Кейлъб. Изобщо не можеше да предвиди какво би могла да завари в дома на майка си.

— Разбира се. Ще съм там преди вас. Хрумна ми как бихме могли да ускорим ДНК теста на Рената, но ще е много скъпо.

— Сигурна съм, че ще успеем да набавим парите. Трент и Дойл вече са готови да платят на Рената определена сума, за да се отърват от нея.

— Съмнявам се, че планът им ще се увенчае с успех. Кейлъб и Рената очевидно вярват, че тя би могла да наследи пари от майка ти. Защо тогава биха се съгласили на далеч по-малка сума?

— По всяка вероятност имаш право. — Вече бяха стигнали до колата на Трент. Тя се настани на седалката и попита: — Ами този ДНК тест? Доколкото си спомням, самият ти ме уверяваше, че не съществува начин да ускорим процедурата.

— Все още не споменавай за това пред никого. Ще се опитам да изпратя кръвната проба в Германия, където имат първокласна лаборатория. Ще ни излезе доста скъпо, но, ако успея да го уредя, ще разполагаме с резултата след около седмица.

9.

Шейн наблюдаваше Тейлър, която седеше от другата страна на масата и разговаряше с Рената. Стриптийзърката демонстрираше безупречно поведение, а Кейлъб напълно се бе отказал от престорения си британски акцент. Шейн обаче не можеше да бъде заблуден толкова лесно. Предполагаше, че тия двамката само с един поглед бяха успели да преценят истинската стойност на изисканата къща и на скъпите бижута, украсили ръцете и шията на Ванеса. След което очевидно бяха решили, че цената си струва усилията и сега се опитваха да проявят цялото очарование, на което бяха способни.

Дали Кейлъб и Рената бяха любовници? Не, Шейн определено не смяташе така. Беше ги наблюдавал много внимателно докато всички те, събрани около басейна, отпиваха от коктейлите си. И не забеляза флуидите, които обикновено си разменяха интимно обвързаните партньори.

Беше почти сигурен, че двамата не са любовници. Освен ако не бяха невероятни актьори, в което той искрено се съмняваше.

Но дали Кейлъб Басет наистина беше отгледал тази жена? Трудно беше да се прецени и Шейн не би рискувал да се обзаложи за коя да е от двете възможности.

— Рената, мисля, че трябва да се преместиш тук, в Маями — неочаквано заяви Ванеса. — Така двете с теб ще имаме възможност да се опознаем по-добре.

Трент пръв наруши последвалото мълчание.

— Сигурен съм, че Рената вече си има свой живот в Ню Орлиънс. Освен това и работата ѝ е там.

Работата ѝ! Я не се занасяй!

Откакто Шейн бе пристигнал в къщата, това бе първото позоваване на *работата ѝ*. Кейлъб и Рената може би бяха споменали нещо по въпроса преди това, но Ванеса очевидно предпочиташе да заобикаля темата. Шейн подозираше, че това беше начинът на

възрастната жена да се справя с нещата, които не ѝ харесваха. Тя просто не говореше за тях. И се преструваше, че те не съществуват.

— Нямам намерение да се преместя да живея тук за постоянно, но бих могла да поостана и да ти погостувам — с усмивка отвърна Рената.

— Прекрасно! — Ванеса възторжено плесна с ръце.

Забавно, а? Тейлър се опита да се усмихне и да се престори на доволна от последното развитие на нещата, но Трент изобщо не си направи този труд.

— Ти също ще останеш, нали? — попита Ванеса, насочила вниманието си към Кейлъб.

— Щом малкото ми момиче иска да ти гостува, аз ще остана с нея.

Що за човек беше този Кейлъб? Добър баща или какво?

Шейн изчака да сервират десерта. Желатинов крем с манго, сервиран в кристални чаши за коняк. Категорично доказателство, че богатите принадлежат към съвършено различна порода от човешкия род.

Време беше да спомене да ДНК теста. На Тейлър щеше да ѝ бъде неудобно да повдигне въпроса. Ето защо той трябваше да го постави вместо нея.

— Знаеш ли — Шейн се обърна към Рената — с помощта на един ДНК тест бихме могли по абсолютно безспорен начин да докажем дали наистина си дъщеря на Ванеса.

— Това не е необходимо! — извика Ванеса. — Зная, че тя е моя дъщеря. Чувствам го.

Шейн остана истински изненадан от отношението на Ванеса. Очакваше Кейлъб или Рената да се противопоставят на идеята, защото щяха да изгубят всичко при един отрицателен резултат. Изобщо не бе допускарал обаче, че Ванеса ще възрази срещу опита му да установи истината по един абсолютно надежден и категоричен начин.

Иди, че ги разбери тези жени.

— Майко, идеята за теста е добра — обади се Тейлър.

— Да, само по този начин можем да разсеем всички съмнения — подкрепи я Трент.

— Този тест ще е напразно пилеене на време и средства.

Гласът на Ванеса прозвуча още по-твърдо и неотстъпчиво и Шейн започна да разбира защо си бе създала толкова много врагове през годините.

— Обсъдихме тази тема, когато пристигнахме тук днес след обяд — информира ги Кейлъб. — Стигнахме до извода, че Рената със сигурност е дъщеря на Ванеса. Възрастта съвпада. А и аз я осинових от град, отстоящ само на десет мили от града, в който Ванеса е родила детето си.

Ванеса се присегна и лекичко потупа ръката на Рената.

— Не ми остава още много време на този свят. И искам да го използвам, за да опозная дъщеря си по-добре.

— Сигурно ще бъде забавно — отвърна Рената.

Забавно и още как! Дума да няма! Шейн бе готов да се обзаложи, че цялата забава се въртеше около парите на Ванеса. И тяхното присвояване.

Тейлър трябваше да признае, че ревнува.

Майка ѝ беше изцяло обсебена от Рената. За нея като че ли нямаше значение, че тя е вулгарна стриптийзьорка с недодялани маниери и поведение. Ванеса очевидно искрено вярваше, че Рената е нейната отдавна изгубена дъщеря.

И я боготвореше.

Щеше да прекара малкото ѝ оставащо време в компанията на Рената, пренебрегвайки напълно дъщерята, която я бе обичала през целия си живот.

Невероятно!

Тейлър се излегна на дивана и се опита да се съсредоточи върху късните новини, но мислите ѝ все се връщаха към майка ѝ, която през цялата вечер непрекъснато докосваше Рената, прегръщаше я, притискаше я към себе си.

През цялата вечер Тейлър едва се въздържаше да не скочи и да се махне от стаята, но гордостта и желязната воля, които толкова ѝ помагаха в бизнеса, ѝ помогнаха и този път, и тя остана на мястото си. Седеше там и отчаяно се опитваше да разбере как ли се чувства една жена, отказала се от собственото си дете.

През всичките тези години майка ѝ бе живяла в постоянна тревога за изгубеното си дете. И сега, естествено, се опитваше да навакса изгубеното време. Всяка майка би реагирала по този начин.

— Не го приемай лично! — изрече на глас Тейлър.

Думите обаче не можеха да тушират острата болка в гърдите ѝ, не можаха да заглушат копнежа да върне времето назад и да спечели отново цялата любов на майка си.

Стресна я силно почукване на вратата. Тя рязко се изправи. Престъпността не беше проблем в Саут Бийч, но човек никога не знае. Надникна през шпионката и видя Шейн да стои пред вратата ѝ заедно с Оги. Тейлър така и не бе успяла да разговаря с Шейн, тъй като той си тръгна от дома на майка ѝ преди нея.

Отвори вратата и топлият въздух нахлу в приятно охладения апартамент. От един съседен клуб долиташе весела и игрива музика. Макар че Тейлър вече се приготвяше да си ляга, Саут Бийч тъкмо се събуждаше за живот.

— Видях, че у вас свети. Извеждам Оги на разходка. Искаш ли да дойдеш с нас?

Тейлър се наведе и погали лъскавата черна глава на Оги.

— Да. Трябва да поговорим.

Изминаха краткото разстояние до Оушън авеню, разсъждавайки върху причините, подтикнали Рената и Кейлъб да пристигнат в града, без да уведомят когото и да било за промяната в плановете си.

— Предполагам са се досетили, че ще се опитаме да се отървем от тях — рече Тейлър. — Искали са да са сигурни, че ще успеят да се срещнат с майка ми.

— Може би имаш право — съгласи се Шейн. — Но това вече е без значение. Те са тук и възнамеряват да останат. А ние трябва да решим как ще им се противопоставим.

— Ако само можем да убедим майка да се съгласи с този ДНК тест! Не бих се чувствала толкова зле, ако знаех със сигурност, че Рената наистина е изчезналото ѝ дете.

— Мислих по въпроса. Можеш ли да влезеш в дома на майка си, когато те не са там?

— Естествено. Израснала съм в тази къща. И разполагам със собствен ключ. Ще се наложи само да измисля някаква правдоподобна

история за пред Пабло и Мария — кубинското семейство, което работи за майка ми.

— Добре, от теб искам да влезеш в къщата и да намериш четката за коса на Рената. Вземи няколко косъма. По възможност с фоликули. Вземи и няколко косъма на майка ти, които да използваме като база за сравнение.

Спряха за малко, за да дадат възможност на Оги да подуши един малък пудел, който вървеше до възрастната си стопанка. Тейлър знаеше, че Шейн полага огромни усилия и искрено се опитва да помогне на Оги да се адаптира по-лесно към живота на обикновен домашен любимец.

— Защо държиш да има фоликули? — попита тя.

— Те се изследват по-лесно. Различните козметични препарати, използвани за боядисване или изрусяване, силно увреждат косъма. Дори и увреден, косъмът може да бъде използван за извършване на ДНК тест, но процесът става значително по-труден.

— Чувствам се странно само при мисълта, че възнамерявам да се промъкна в къщата на майка ми като крадец и да направя всичко това зад гърба ѝ, но... — Погледна Шейн право в очите. Не беше съвсем сигурна по кой начин да облече тревогите си с думи. — Има нещо в онези двамата, което ме притеснява. Инстинктивно усещам, че нещо не е наред. И просто не мога да повярвам, че жена като Рената може да ми бъде сестра.

— Тъй като никъде не съществуват каквито и да било документи в подкрепа на твърденията им, остава ни да се осланяме единствено на резултатите от ДНК теста.

Навлязоха в парка Лумус и седнаха на една пейка. Оги веднага се намести в краката на Шейн. Дългият и тесен парк, който се простираше по протежение на плажната ивица, през деня беше претъпкан с почитателите на слънчевите лъчи, облечени в оскъдни дрешки и изложили на показ великолепно загорелите си тела. По това време на нощта обаче паркът беше съвършено безлюден, изоставен от дневните си обитатели, които, с падането на мрака, обикновено се преместваха в някой от луксозните клубове на Саут Бийч.

— Какво мислиш за наблюдателните пунктове на спасителите? — попита Шейн.

— Изглеждат доста странно, нали? Ураганът Андрю унищожи старите наблюдателни съоръжения. И някакъв политик решил, че новите трябва да изглеждат като произведения на изкуството. Точно пред себе си виждаш наблюдателен пост под формата на космически кораб. Негов автор е Кени Шарф. Дойл притежава няколко негови творби.

Тейлър бе силно изненадана от факта, че двамата с Шейн седяха един до друг в парка и обсъждаха необичайните по своя замисъл и изпълнение наблюдателни пунктове на спасителите по плажа. Преди пътуването им до Ню Орлийънс тя бе изпитвала необяснимо напрежение в негово присъствие, но благодарение на съвместната им работа, отношенията им станаха значително по-приятелски и непринудени.

За разлика от общуването със собствения ѝ брат, което с всеки изминал ден ставаше все по-насилено и неискрено.

Напоследък Трент се държеше като непознат. Би могъл да стовари цялата вина върху Раул, но беше достатъчно интелигентна, а и честна, за да си даде сметка, че всеки човек би трябвало да носи отговорност за собствените си постъпки. Трент бе прекарал по-голямата част от живота си, опитвайки се да прикрие факта, че е гей и Тейлър започваше да си мисли, че, всъщност, никога не го бе познавала напълно.

— Разбрах, че си падаш по компютърните игри — подхвърли Шейн.

— Да, така е. Не зная защо, но винаги съм проявявала интерес към всевъзможни любопитни факти и дребни детайли, свързани с нас и заобикалящия ни свят. Всички те се намират на сигурно място в компютъра ми. Ако успеем да продадем Ту дъ Макс, смятам да основа собствена компания, която да се занимава с разработването на такива игри.

Леко се усмихна докато говореше.

— Ето днес, например, попаднах на много интересен факт. Знаеш ли, че полът на новоизлюпените костенурчета зависи от температурата на пясъка, в който е било заровено яйцето?

— Направо ми спря дъхът от изумление.

— О, я стига! — Тя леко го плесна по ръката. — На мен ми се стори интересно.

— Колко малко им трябва на някои хора, за да са щастливи!

— Добре де, ти към какво проявяваш интерес?

— Към теб например.

Извърна се и я погледна право в очите. Някаква едва доловима и плашеща тръпка пробяга по тялото ѝ. Не беше привлечена от Шейн, нали?

Не, разбира се, че не! Стори ѝ се, че измина цяла минута преди да успее да заговори отново.

— Дай да не се отклоняваме от въпросите, които обсъждахме — гласът ѝ прозвуча малко по-остро от обичайното. — Вашата фирма успя ли да постигне някакъв напредък с разследването на пробива в компютърната сигурност на Ту дъ Макс?

— Винс е работил по въпроса докато ние бяхме в Ню Орлиънс. Аз самият днес също извърших някои проверки. Ще ми се да можех да ти кажа, че сме разрешили проблема. Но, за жалост, все още не сме постигнали някакъв напредък. Сменихме всички кодове и пароли, но проблемът си остана.

Тейлър поклати глава, ядосана на самата себе си за проявеното нехайство.

— Трябваше и сами да се досетим, че се налага периодично да променяме всички пароли. Така, както правят повечето компании.

— Не се обвинявай. Една фирма за производство на козметика не би трябвало да се сблъсква с подобни проблеми.

— Някаква идея кой може да стои зад всичко това?

Шейн се поколеба за миг преди да ѝ отговори.

— Не сме сигурни, но Винс смята, че майка ти може да си е създала някои... врагове през годините.

Колкото и силно да обичаше майка си, Тейлър не можеше да не признае, че Ванеса на моменти беше абсолютно безмилостна и жестока.

— Сигурна съм, че леля Софи, бившата съпруга на Дойл, заема едно от челните места в списъка с враговете ѝ. Тя с най-огромно удоволствие би натикала в калта майка и Дойл.

— Тя е една от възможностите, върху които работим — съгласи се Шейн. — Другият възможен заподозрян е Раул. Знаеше ли, че майка ти се е опитала да го подкупи, за да го принуди да се махне от живота на Трент?

— О, кажи ми, че не го е направила!

Всъщност, Тейлър не беше чак толкова изненадана. Майка ѝ се държеше така, сякаш приемаше абсолютно нормално хомосексуалната ориентация на Трент, но все пак се бе опитала да скрие този факт от повечето си приятели.

— Не смятам, че Раул би се опитал да съсипе бизнеса ни. Сигурна съм, че се надява да получи пари от продажбата, с които да основе своя собствена компания.

— Така е, но човек никога не знае какво точно става в главата на другия — отвърна Шейн. — Раул е прекарал известно време в психиатрична клиника. Може да се окаже изключително нестабилен психически. В момента го проверяваме.

— Наистина ли? Изненадана съм. Раул изглежда изключително егоцентричен и погълнат от себе си, но не и неуравновесен.

— Понякога е трудно да вникнеш в истинската същност на хората. Мислиш си, че познаваш някого добре, а в един момент осъзнаваш, че той е съвършено различен и напълно непознат за тебе човек.

В гласа на Шейн се прокраднаха странни нотки. Тейлър се запита дали не се опитваше да ѝ каже нещо. Може би това беше неговият начин да намекне дискретно за внезапната промяна, настъпила в начина на живот на Трент.

— Потърсихте ли в архивите имената на хората, които са били уволнени от компанията? — попита тя, целейки да отклони разговора в друга посока. — Не че се е случвало твърде често, но в момента се сещам за един човек, който работеше в счетоводния отдел. Баща ми го уволни малко преди смъртта си. Името му е Джим Уилсън. След това ни се обадиха от няколко компании за препоръки, но ние отказахме да му дадем такива.

— Ще проуча въпроса — Шейн се изправи и Оги веднага го последва. — Мисля, че е време да се прибираме. За тези от нас, които не са почитатели на клубния живот, май е време за лягане.

Мълчаливо поеа обратно по Оушън. Клубовете и кафенетата се пръскаха по шевовете от многобройните посетители. Музиката гърмеше в топлия летен въздух и придаваше на целия район определено сексуално излъчване. Саут Бийч беше квартал на младите, дръзките и оскъдно облечени нощни птици.

Тейлър не можеше да не забележи начина, по който жените оглеждаха Шейн. Той не беше красавец в класическия смисъл на думата, но тя трябваше да признае, че беше привлекателен по един типично мъжки начин. Изсеченото му, ъгловато лице се осветяваше от две пронизателни сини очи, които сякаш приковаваха събеседника му под силата на открития му поглед.

Тейлър мислено се наруга. Защо изобщо се беше замислила за Шейн? Защо не мислеше за Пол Аштън, любовта на живота ѝ! Някакво тихо гласче зашепна предупредително в главата ѝ: *Спомените избледняват.*

В главата ѝ постепенно изплува размитият образ на Пол. После отново избледня. Веднага щом се прибереше у дома, Тейлър щеше отново да разгледа всичките му снимки.

— Разследването ни включва още един човек. — Гласът на Шейн прекъсна размишленията ѝ. — Лиза Абът.

— Лиза никога не би се опитала да саботира Макс — гневно викна Тейлър.

— Сигурна ли си? Тя притежава образованието и знанията, необходими за проникването в една сложна и сравнително добре защитена компютърна система. Може да е научила всички пароли за достъп още по време на брака си с Трент.

— Не би могла да го е направила, защото беше извън страната. Върна се едва тази седмица.

Шейн се спря и погледна надолу към Тейлър.

— Нищо подобно. Лиза се е върнала в Маями преди повече от месец.

Тейлър се взираше в снимката на Пол Аштън. Съвсем ясно си спомняше деня, в който я бе направила. Струваше ѝ се, че се бе случило едва вчера, макар че от тогава бяха изминали почти три години.

В онзи ден той влезе в спалнята, която тя използваше като кабинет в дома си, и я попита:

— Какво правиш?

Беше събота сутрин и се очакваше Тейлър да се възползва от свободния ден, за да си почине, но тя вече бе забравила обещанието,

дадено пред Пол. Още със ставането от сън се бе захванала да отговори на съобщенията, получили се по електронната ѝ поща, след което бе разпечатала една статия, изпратена ѝ от неин колега в Англия.

Пол влезе в стаята и застана зад нея, постави ръце върху раменете ѝ и започна да я масажира.

— Добре, миличка, кажи ми има ли нещо по-важно от плажа в събота сутрин?

— Няма, разбира се.

Беше му обещала да не съсредоточава целия си живот около работата, но понякога ѝ беше трудно да спази това обещание. Компютърната игра, върху която работеше, и семейният бизнес с козметични продукти като че ли поглъщаха цялото ѝ време.

Пол обаче имаше право. Не беше честно. И тя като всеки друг имаше нужда от личен живот, от свободно време, през което да се забавлява.

Да се забавлява с Пол, който винаги успяваше да я откъсне от работата и да я потопи в един свят на безгрижие и неподправена радост. Да я хване за ръка и да я изведе на утринна разходка по плажа, да прекарат няколко часа заедно, да наблюдават хората, да станат свидетели на бавното пробуждане на Саут Бийч след поредната безсънна нощ в луксозните клубове.

— Получила си някаква информация по въпроса с Пърлейн, така ли? — попита Пол, който надничаше през рамото ѝ към монитора на компютъра.

— Да. Получи се от Ейтън, от Лондон, където от години използват този гел. Малко прилича на колагена — продължи да обяснява тя. — Изглажда фините бръчици по лицето и устните и им придава великолепиe и блясък.

— Ти и така си си достатъчно красива — той целуна извивката на шията ѝ.

— Благодаря ти, но с възрастта кожата на жените започва да се отпуска и да се сбръчква. Няколко инжекции с Пърлейн могат да забавят този процес. Още повече, че новият препарат не показва алергичните реакции, които съпътстват използването на колагена.

— И на какво се дължи това? — попита Пол, макар че не изглеждаше особено заинтригуван.

— Пърлейн е биосинтетична форма на хиалиновата киселина, която е естествен продукт, съдържащ се в човешкото тяло. Ето защо при него се наблюдават по-малко алергични реакции, отколкото...

— Ей! Отказвам се! Ще излизаме ли или смяташ да прекараш този прекрасен ден пред компютъра си?

— Прав си. Хайде да се измитаме оттук.

Изключи компютъра и се изправи. Пол я взе в прегръдките си и я целуна.

— Цял живот чакам да срещна жена като теб. И не искам да пилея скъпоценното ни време заедно край някакъв си компютър. Ясно?

— Ясно — отвърна тя, замислена за живота си, преди да се запознае с Пол в Беш, един от най-люксоznите нощни клубове в Саут Бийч. По онова време бе изцяло посветена на работата си и само от време на време излизаше с приятели. Пол обаче бе променил това и бе внесъл съвършено нов смисъл в живота ѝ.

Научил я беше да живее.

Да се наслаждава на безгрижните разходки по плажа, на посещенията в арт галериите, кафенетата и клубовете, на общуването с хората. На живота в Саут Бийч.

В онази съботна сутрин Пол я изведе от кабинета ѝ с думите:

— Имам план. Предлагам да отидем до Брю Ха-Ха, да си вземем кафе, а след това, вместо към плажа, да поемем към галериите. Предлагам да пообиколим и да разгледаме новите експозиции. Какво ще кажеш?

— Страхотна идея — отвърна тя. Знаеше, че Пол бе предложил тази обиколка, само защото знаеше, че тя обожаваше изкуството.

Прекарала бе последните няколко седмици потънала в работа. Повечето галерии сигурно бяха сменили експозициите си през това време и сега в залите им бяха изложени произведенията на нови, вълнуващи творци. Испита дълбока благодарност към Пол, който винаги успяваше да я измъкне от задушавания свят на бизнеса, в който прекарваше повечето си дни.

Беше се почувствала истински жива едва след като Пол се появи в живота ѝ.

10.

Дойл се наслаждаваше на първата чаша кафе в слънчевата стая на къщата им на Коконът драйв, която беше купил, само защото Бриана бе изразила гласно възхищението си от нея. Тя все още се обличаше на горния етаж, но всеки момент трябваше да слезе при него.

Дойл се надяваше, че няма веднага да се притисне към него и да поиска да се любят.

За пореден път.

Беше изминала почти цяла седмица откакто Бриана се върна от Ню Орлиънс. От мига, в който влезе в дома им, го удари на секс и от тогава насам изобщо не бе спирала. Което, всъщност, не беше чак толкова необичайно. Тя открай време обичаше да се люби, но сега в ласките ѝ имаше нещо... насилено.

Запита се дали съпругата му не се опитва по този начин да прикрие някоя нова любовна връзка. Би могъл да наеме частен детектив, който да даде отговор на този въпрос, но Дойл не беше сигурен дали наистина държи да узнае истината.

Последното нещо, което би могъл да си позволи точно в този момент, беше още един изключително скъп развод.

— Какво ще кажеш?

Бриана се появи в стаята, облечена в електриково синя лятна рокля и високи сандали в същия цвят. Както повечето кубинки в Маями, Бриана си падаше по ярките цветове и крещящите бижута. Но след дългите години, които бе прекарал край облечената в тъмни дрехи Софи, тази промяна му идваше добре дошла.

— Изглеждаш великолепно, любима.

Появи се прислужницата и сервира на Бриана нейното специално *safe con leche*. Дойл предпочиташе обикновено американско кафе, но Бриана бе израснала с кубинската кухня и обичаше да пие еспресото си разрежено с малко горещо мляко.

— Цяла сутрин си мисля за нещо — информира го Бриана и се отпусна до него.

Дойл изпусна въздишка на облекчение. По изражението ѝ разбра, че този път не става дума за секс.

— И какво е то?

— Става дума за Рената и Кейлъб.

Миналата вечер Ванеса бе изнесла поредното си представление. Дойл и Бриана бяха поканени на вечеря в дома ѝ, за да се запознаят с току-що намерената дъщеря и нейния баща. Подобно на Тейлър и Трент, които бяха изтърпели същото мъчение предишната вечер, Дойл веднага реши, че Рената е стопроцентова измамница.

Жалко, че бяха пропуснали възможността да подкупят стриптийзьорката и да я разкарат от града преди Ванеса да се срещне с нея. Само че уличницата бе излязла по-хитра от тях и сега знаеше със сигурност, че Ванеса е изключително богата. Кое то пък означаваше, че щеше да им се наложи да ѝ платят огромна сума, за да се отърват от нея.

Дойл бе изумен от начина, по който Ванеса се умилкваше край нея. Беше я наблюдавал как действа през годините, как манипулира брат му, как с безмилостно постоянство се изкачва нагоре по социалната стълбичка и без капка милост изолира хората, които не могат да ѝ бъдат от полза.

Родословието на бившата му съпруга можеше да бъде проследено чак до Флейгълър и до първите богати семейства, заселили се в Маями. Дойл изпитваше единствено презрение към Софи, но не можеше да отрече, че тя веднага бе разбрала що за човек е Ванеса и бе отказала да я представи на своите изискани и надути приятелчета от светския елит.

Ванеса беше красива и коварна жена. При нормални обстоятелства тя дори не би и помислила да поддържа някакви взаимоотношения с тази вулгарна стриптийзьорка. Но за жалост обстоятелствата далеч не бяха нормални.

— Какво за тях? — попита Дойл.

— Разбрах кое точно ме притеснява у тях. Прозрението ме озари докато си слагах червилото. Тези двамата кроят нещо.

— Ама разбира се. Искат да отмъкнат парите на Ванеса докато се опитват да убедят всички нас, че не проявяват никакъв интерес към

материалното ѝ благосъстояние.

— Не, има и още нещо. Начинът, по който Кейлъб гледа Ванеса, ми подсказва, че са намислили и още нещо.

— Е, независимо от влошеното ѝ здраве, тя все още е красива жена. Кейлъб едва ли е първият мъж, който си пада по нея.

— Може би имаш право, но аз чувствам, че има и още нещо.

Дойл допи кафето си и отпрати прислужницата, която се появи, за да напълни отново чашата му. Не беше разказал на Бриана за ареста на Трент, защото, от многото секс, така и не бе намерил подходящо време, за да подхване темата. Сега обаче моментът изглеждаше идеален.

— Докато ти беше в Ню Орлиънс Трент и Раул бяха арестувани за притежание на метадрин.

— Dios mio — извика Бриана. — Какъв ужас!

— Не казвай на никого. Ванеса все още не е разбрала. Здравето ѝ е прекалено крехко и не бива да я тревожим.

— Ами Тейлър? Тя знае ли?

— Не съм ѝ казвал.

— А би трябвало. Може би точно тя ще успее да помогне на брат си.

— Ще видя дали няма да мога да поговоря с нея насаме в офиса. Бриана въздъхна.

— Това е краят на Трент. Зная го. Виждала съм достатъчно лед в Кале Очо.

— Лед?

— Крек, спийд, кристали... Този наркотик има много имена. В Кале Очо му викат hielo. Лед.

Дойл би предпочел да забрави напълно за предишния живот на Бриана в Кале Очо, сърцето на Литъл Хавана, но в моменти като този натрупаният там опит им беше от полза. Тя знаеше неща, виждала беше неща, за които той си нямаше и представа дори.

— Опитвала ли си го?

Тя махна с ръка и огромният камък на годежния ѝ простен, уловил лъчите на утринното слънце, заблестя в палитра от цветове.

— Не. Още докато растях проумях какво причиняват наркотиците на хората. И реших, че никога няма да позволя това да се случи и с мен.

— Очевидно метадринът е предпочитаната дрога сред гей общността на Маями.

— Не съм изненадана. Крекът засилва сексуалния нагон. Тези, които го взимат редовно, се разгонват като диви животни и правят секс много по-често от обичайното.

Дойл не можа да прикрие неволната гримаса, появила се на лицето му. С последните си думи Бриана описваше самата себе си. Особено в последно време.

— Аз не взимам лед — заяви Бриана, която сякаш четеше мислите му. — Нали и сам виждаш, че съм твърде дебела за това. Пристрастените към метадрин почти не ядат, рядко заспиват дори. И сам знаеш на какво заприличват с времето.

— Разбира се — отвърна той, неспособен да прикрие облекчението, прокраднало се в гласа му.

— Аз те обичам. И това е единствената причина, поради която толкова често искам да се любя с теб. Искам да си постоянно щастлив.

— Но аз съм щастлив. И ти знаеш, че те обичам, нали, любима? — Дойл беше напълно искрен. През целия си живот не бе обичал друга жена така, както обичаше Бриана. — И не искам толкова много секс. Стига ми да прекарвам дните и нощите си заедно с теб.

Думите се изплъзнаха от устните му, преди да успее да ги спре. Не искаше Бриана да си помисли, че той е немощен старчък и не може да го вдига толкова често, колкото ѝ се иска на нея.

В очите на Бриана заблестяха сълзи.

— Толкова съм щастлива, че го казваш. Защото аз те обичам толкова силно, че на моменти изпитвам чак физическа болка като си помисля за теб.

— Ти си истинско съкровище и наистина много ми помагаш — заяви Дойл, а мислено се поздрави, че бе успял да разреши проблема с прекаления секс по един толкова дипломатичен начин. — Затова бих искал да ми обясниш как да използвам този наркотик, така че да ни бъде от полза.

Беше му необходима само минута, за да ѝ разкаже как бе платил гаранцията на Трент и Раул, без да спомене нито дума за случилото се пред Ванеса.

— А сега трябва да се възползвам от случилото се, за да принудя Трент да престане да ни налага идеите на Раул за управлението и

бъдещето на Ту дъ Макс. Вече разполагам с двамата потенциални купувачи на компанията. И в момента не желая да разработваме нови продукти, или да обсъждаме някакви нови насоки за развитието на бизнеса.

— Ами онези проблеми с компютърната сигурност?

— Това, само по себе си, е изключително сериозен проблем. Ще се наложи да протакам продажбата, за да можем да го разрешим по задоволителен начин. Ако купувачите разберат за случващото се при нас, сделката веднага ще отиде на кино.

Бриана се замисли за момент, загледана към отсрещната стена.

— Боя се, че сме изправени пред още по-сериозен проблем, който няма нищо общо с Раул или компютрите.

— И какъв е той?

— Рената. Нали я чу снощи, когато заяви, че проявява го-о-олям интерес към компанията. Ами ако Ванеса изведнъж умре и завещае своя дял на Рената? Тя може и да не пожелае да продава.

— Разбира се, че ще иска да продава... — Дойл рязко замълча. Бриана беше твърде прозорлива и рядко грешеше. Не би следвало да подценява предупреждението ѝ по никакъв начин.

— Тя е обикновена стриптийзьорка без образование, но използва толкова много грим, че със сигурност би могла да изпълни един цял щанд с многобройните си шишенца, бурканчета и флакони. Представяш ли си колко доволна би била, ако можеше да притежава собствена *козметична компания*?

Тейлър седеше в кабинета си и преглеждаше някои от последните реклами на продуктите на Ту дъ Макс. Тъй като продукцията им се продаваше само в козметични студиа, салони за красота и балнеологични курорти, рекламата им не беше нито толкова скъпа, нито толкова лъскава, колкото на продуктите, търгуващи се по козметичните щандове на големите вериги магазини.

Ту дъ Макс рекламираше предимно в каталози за козметични продукти и в специализирани вестници и списания. Въпреки това Тейлър искаше да е сигурна, че всяка реклама представя продуктите им в най-добрата им светлина.

Мислите ѝ обаче непрекъснато се връщаха към онова, което бе научила от Шейн. Лиза се бе завърнала в Маями преди повече от месец.

Но така и не ѝ бе позвънила.

Защо?

Двете бяха неразделни приятелки още от времето, когато учеха в Йейл. Как е могла Лиза да се върне у дома и да не се обади на Тейлър? Сигурно съществуваше някакво обяснение, обаче Тейлър просто не можеше да си наложи да ѝ звънне и да я попита направо.

Но каквито и да бяха причините за необяснимото поведение на приятелката ѝ, Тейлър беше повече от сигурна, че Лиза не би могла да стои зад нерегламентираното проникване в компютърната система на компанията. Вярно, че беше съсипана след развода с Трент, но тя не беше злобен и отмъстителен човек.

Лиза беше изключително почтено човешко същество. Освен това беше твърде горда и държеше на собственото си достойнство. Когато Трент се разведе с нея, тя отказа да вземе каквито и да било пари от него, заявявайки, че е в състояние да се издържа и сама.

— Добро утро. Да не прекъсвам нещо? — попита Трент, който влезе в кабинета ѝ.

— Не. Просто преглеждах последните рекламни материали.

Трент се настани на един стол до бюрото ѝ.

— Чу ли последната новина за нашата така наречена сестра? Майка ѝ купила червен мерцедес. Кабриолет.

— Никак не съм изненадана — отвърна тя, макар в действителност да беше шокирана и дори наранена. Всичко това се случваше прекалено бързо. — Майка много иска да компенсира Рената за пропуснатото време.

— Струва ми се, че можем да очакваме, че тя ще промени завещанието си.

Тейлър се постара да овладее гнева, надигнал се в гърдите ѝ, и отговори съвършено спокойно.

— Вероятно имаш право.

— Просто съм сигурен, че и това ще стане в съвсем скоро време.

— Може би бихме могли да направим нещо по въпроса.

Тя се изправи, прекоси кабинета и затвори вратата. Беше ѝ нужна само минута, за да го запознае с плана си да се промъкне в стаята на

Рената и да отмъкне няколко нейни косъма за извършване на ДНК тест.

— Добра идея — оживено възкликна Трент. — Ако успеем да докажем, че тя не е изчезналата ѝ дъщеря, майка няма да ѝ остави нито цент.

— Въпросът не е в парите — откровено заяви Тейлър. — Ако тази жена наистина беше нейна дъщеря, аз не бих имала нищо против нея. Само че нито за секунда не вярвам, че Рената е наша сестра.

— Така е. Трябва да се опитаме да защитим майка от тези мошеници.

Трент ѝ се усмихна и за момент ѝ се стори, че всичко е както в доброто старо време, когато той се отбиваше в кабинета ѝ просто да си поговорят.

— Имам идея за нов продукт — изведнъж заяви Трент и се усмихна по нов начин.

— Чичо Дойл смята, че трябва да се откажем от разработването на нови продукти, при положение че обсъждаме въпроса за продажбата на компанията. И аз го подкрепям напълно. Както сигурно си спомняш, аз самата се отказах от разработването на продукт, сходен на Пърлейн, който е толкова популярен в Европа.

— Просто го пробвай — Трент извади малко шишенце от джоба си. — Това е шампоан. Пробвай го, а след това ми кажи, че не би трябвало да се опитаме да създадем сходен продукт.

— Ту дъ Макс вече разполага с отлична линия шампоани, които, ако съдим по продажбите им, се ползват с изключителна популярност. Нашите шампоани са може би най-добре продаващите се продукти, които компанията произвежда.

— Този е френски. Производство на Леонор Грейл. Смята се за най-добрия шампоан в света. Според Раул той се използва в най-скъпите и реномирани салони за красота на Ню Йорк.

Отново Раул.

Трябваше и сама да се сети.

Преди време и тя изпитваше съмнения и не беше сигурна, че иска да продадат компанията, която означаваше толкова много за баща ѝ. Сега обаче смяташе, че идеята е добра. Евентуалната продажба щеше да даде възможност на Трент да продължи козметичния бизнес, но заедно с Раул, спестявайки си по този начин всички триения и противоречия вътре в семейството.

Нейното сърце пък все я теглеше към компютърните игри. Семейният бизнес я ангажираше по цял ден и тя все не намираше достатъчно време, за да поработи задълбочено върху компютърната игра, която разработваше.

— Ако погледнеш съставките на този шампоан, ще видиш, че той не съдържа натриев сулфат. Нито капчица.

— Уха! — Тейлър разгледа по-внимателно шишенцето и видя, че брат ѝ има право. — Но това означава, че този шампоан изобщо не се пени.

— И по никакъв начин не уврежда повърхностния слой на косъма. Нали?

Тя кимна. Утвърдена практика на козметичните компании бе добавянето на натриев сулфат, благодарение на който шампоаните образуваха богата пяна. Професионалистите знаеха, че сулфатът уврежда повърхностния слой на косъма — един от най-сериозните проблеми на жените с по-дълги коси. Тъй като те се подстригваха значително по-рядко от мъжете, косата им просто не се обновяваше достатъчно често.

— Прекрасно знаеш, че масовата публика свързва добрите шампоани с изобилната пяна. Никой не би си купил продукт, който не се пени. Всички ще си помислят, че не измива добре.

— Според Раул хората постепенно ще свикнат с него. Особено ако започнем да го продаваме в най-добрите и реномирани салони. Мълвата за чудесните му качества ще се разпространи веднага.

— Не зная. Нагласите и очакванията на хората се променят твърде бавно. Винопроизводителите знаят, че капачките на винт запазват виното по-добре от корковите тапи, но в голямата си част ги отбягват, защото широката публика свързва металните капачки с поевтините вина.

Трент се изправи.

— Пробвай шампоана, а след това пак ще поговорим.

Напусна кабинета ѝ преди Тейлър да успее да каже каквото и да било. Тя обаче нямаше никакво намерение да го насърчава в това начинание. Разработването и тестването на един нов продукт щеше да погълне огромна сума пари, а моментът изобщо не беше подходящ за това.

Вродената ѝ находчивост и придобитият през годините опит ѝ подсказваха, че този път трябва да се съюзи с чичо си Дойл, за да попречи на Трент да въвлече Раул в семейния им бизнес. Тази ѝ позиция бе обтегнала допълнително отношенията ѝ с брат ѝ, но Тейлър бе достатъчно умна, за да предвиди до какви нежелателни последици би довело ежедневното присъствие на Раул в компанията.

Неспособна да се концентрира върху работата си, Тейлър излезе от кабинета си и тръгна по коридора към финансовия отдел. Сградата, в която се помещаваше Ту дъ Макс, беше със съвременни и изчистени форми, а стените на просторните ѝ коридори бяха украсени с произведения на съвременното изкуство, които ѝ придаваха неповторима атмосфера и колорит.

Различните отдели на компанията се помещаваха зад врати с големи матирани стъкла. Цялата сграда бе осветена от естествената светлина на слънцето, която струеше през високите и тесни прозорци на покрива. Тейлър за кой ли път си помисли, че това беше най-необичайната и красива сграда, която бе виждала през живота си.

Във финансовия отдел завари Шейн и Винс, които работеха върху проблема с компютърната сигурност на компанията. Двата седяха, доближили глави, и се взираха напрегнато в един от мониторите. Тейлър застана неподвижно, замислена за случилото се предишната вечер.

Не можеше да не си признае, че започва да изпитва някакво привличане към Шейн. След разходката предишната вечер тя се прибра и извади всички снимки на Пол. Те събудиха в душата ѝ спомени за щастливите дни, които бяха прекарвали заедно, но, когато ги прибра и си легна, Тейлър отново се замисли за Шейн и за онова, което ѝ беше казал.

Тя продължи да стои на вратата и да наблюдава Шейн, а сърцето ѝ, независимо от усилията ѝ да запази спокойствие, леко ускори ритъма си. Никога не бе проявявала интерес към мъжкери като него, но колкото по-добре го опознаваше, толкова по-ясно си даваше сметка, че той притежава излъчване и дълбочина на характера, на които трудно можеше да устои.

Чувстваше, че Шейн я желае. Разбираше го с първичната си женска интуиция и трябваше да признае, че се ласкае и вълнува от проявения интерес.

— Тейлър, разполагаш ли с минутка?

Чичо й Дойл се бе приближил до нея, но тя, потънала в мислите си, изобщо не бе усетила присъствието му.

— Разбира се. Исках само да напомня на Шейн да провери Джим Уилсън, който, поне според мен, би могъл да се нареди сред заподозрените за пробива в компютърната ни сигурност. Те двамата с Винс обаче ми изглеждат твърде заети. И не бих искала да прекъсвам работата им.

— Хайде да влезем в моя кабинет — предложи Дойл и остави без коментар споменатото от нея име на бившия служител на компанията, който баща й бе уволнил на времето.

Чичо й се обърна и тръгна надолу по коридора към кабинета, който на времето принадлежеше на баща й. Тейлър го последва.

Влязоха вътре и Дойл затвори вратата — нещо, което беше твърде необичайно за него. Тейлър огледа кабинета. Дойл не бе променил абсолютно нищо след смъртта на брат си. Единственото нововъведение беше снимката на Бриана, поставена на бюрото му.

Стените на кабинета бяха украсени с всевъзможни дипломи и награди, присъдени на компанията, които висяха редом със снимките на Дънкан Максвел, фотографирал се с най-известните знаменитости, употребявали някога техните продукти. Задната стена бе почти изцяло заета от макета на неговата яхта. Атмосферата в стаята се допълваше от огромни палми и папрати, посадени в изящни саксии.

Пред бюрото от хром и стъкло имаше два стола за посетители. Вместо да се настани зад бюрото си, чичо й седна на единия от тях и й даде знак да седне до него.

— Трябва да ти кажа нещо — започна той без каквито и да било предисловия.

И Тейлър отново си спомни за баща си. Двамата бяха еднояйчни близнаци, които си приличаха не само по външен вид, но и по начин на поведение. Винаги изпитваше силна тъга, когато видеше чичо си да свива небрежно едното си рамо.

— Слушам те — рече Тейлър, забелязала, че чичо й като че ли изпитва известни колебания.

— Майка ти не бива да разбира за това. Ясно?

— Да — отвърна тя, очаквайки да чуе поредния план за отстраняването на Рената.

— Докато ти беше в Ню Орлиънс, Трент и Раул бяха арестувани за притежание на метадрин.

Тейлър бе толкова шокирана, че за миг сякаш загуби дар слово. Без да промълви нито дума, тя изслуша до край цялата история. Шейн май ще се окаже прав, помисли си тя, когато главата ѝ най-последно започна бавно да се прояснява.

Човек познава наистина добре единствено себе си.

Никога не би могла да си помисли дори, че брат ѝ би посегнал към наркотиците. Та той дори не пушеше. И пиеше само от време на време.

Тейлър помълча известно време, опитвайки се да преглътне огромната буца, заседнала в гърлото ѝ. Едва когато почувства, че вече е в състояние да говори, тя се обърна към чичо си.

— И какво ще правим сега?

— Като за начало смятам да извикам Трент и да му заявя по абсолютно категоричен начин, че няма да му позволя да продължава да ни занимава с идеите на Раул за развитието на собствения ни бизнес.

Тейлър се сети за шампоана, който брат ѝ бе оставил върху бюрото ѝ, но не каза нищо. Чичо ѝ Дойл вече изпитваше достатъчно силна омраза към Раул. Щеше да изпадне в ярост, ако разбере, че Трент отново се е заел да лансира поредната идея на Раул. Идея, която криеше огромен потенциален риск за компанията им.

— Трент има нужда от помощ. Сигурно има някой лекар или...

— Все още не знаем със сигурност дали е пристрастен. Може да се окаже, че никога преди не е посягал към крека. Тогава не го попитам, но ако съдя по външния му вид, смятам, че все още няма сериозни проблеми в това отношение.

Секретарката на Дойл почука на вратата, докато той разясняваше на Тейлър физическите промени, съпътстващи редовната злоупотреба с крек.

— Тейлър, майка ти е тук заедно с дъщеря си. Тя би искала да разведеш Рената наоколо и да ѝ покажеш Ту дъ Макс.

11.

Кипнала от безсилен гняв, Тейлър наблюдаваше Рената, която пълнеше голямата си плетена чанта с мостри на продуктите на Ту дъ Макс, изложени в специалната изложбена зала на компанията. Без дори да попита Тейлър дали няма някакъв друг ангажимент или неотложна работа, майка ѝ ѝ възложи да забавлява Рената, а тя, заедно с Кейлъб, отиде в болницата за редовния кръвен тест, който правеше веднъж седмично.

— Никога не съм имала достатъчно пари, за да си купувам скъпа козметика като тази тук — заяви Рената и загреба цяла шепа от червилата на Ту дъ Макс.

— Предлагам ти сега да отидем в лабораторията, където смесват и тестват парфюмите.

Преди Рената да успее да задигне всичките мостри, предназначени за панаирното изложение, което щеше да се проведе следващата седмица, Тейлър я поведе надолу по коридора, свързващ административните офиси със съседната сграда, в която се произвеждаха продуктите на компанията.

— Но вие предлагате огромно по обем производство — възкликна Рената, когато двете влязоха в лабораторията.

На Тейлър ѝ беше трудно да прецени дали Рената беше искрено изумена и впечатлена от компанията, или просто продължаваше да изпълнява внимателно обмислената си роля. Дори и тук, в Маями, Рената ходеше с прекалено силен грим и изглеждаше точно такава, каквато беше в действителност. *Стриптизьорка*. И независимо от факта, че току-що се бе сдобила с майка, която ѝ бе накупила купища нови дрехи, продължаваше да се облича като проститутка.

Иначе видимо бе омекнала след първата им среща в онзи долнопробен клуб. Тейлър беше сигурна, че това беше поредната ѝ преструвка, но се радваше, че Рената не се отнася зле с майка ѝ и не сипе в нейно присъствие епитетите, които бе използвала в Ню Орлиънс.

Тейлър не очакваше нищо добро от срещата между Ванеса и Рената, но се оказа, че двете се разбират просто чудесно. Побърза да задуши надигналата се в гърдите ѝ ревност, защото разбираше, че умиращата ѝ майка отчаяно искаше да повярва, че най-после бе успяла да намери отдавна изгубената си дъщеря.

Майка ѝ умираше. И заслужаваше да е щастлива през последните си дни на тази земя.

— Тази машина за какво се използва? — попита Рената и посочи с пръст скъпата машина от неръждаема стомана, закупена наскоро от компанията.

— С нея получаваме ароматния екстракт от листа на магнолия и цвят на люляк. Крайният продукт се използва като основна суровина за всичките ни парфюми.

Тейлър махна с ръка на един възрастен мъж с буйна и къдрава, напълно побеляла коса.

— Марсел, който е шеф на лабораторията, ще ти разясни всички подробности.

Марсел се приближи с накуцване. Болното му коляно очевидно отново го притесняваше. Тейлър толкова много пъти бе настоявала пред него, че трябва да се подложи на операция, че това се бе превърнало в предмет на непрекъснати спорове между двамата. Марсел очевидно вярваше, че лабораторията ще спре напълно работа, ако той не е тук, за да контролира нещата всеки ден.

Тейлър му представи Рената, без да споменава за роднинската връзка между тях двете. Рената по никакъв начин не даде да се разбере, че е забелязала пропуската ѝ. Всъщност, тя нито веднъж до този момент не бе изтъквала, че е дъщеря на Ванеса Максвел. Ванеса беше тази, която постоянно го повтаряше.

— Първото нещо, което трябва да се знае за ароматите — започна Тейлър — е, че те се променят при съприкосновение с човешката кожа. Всички ние притежаваме уникален телесен мирис, което определя и различното влияние на ароматите върху различните хора.

— Най-силно е първото впечатление, което всички ние получаваме от даден аромат — Марсел пръсна малко Ту дъ Макс върху китката на Рената.

Тя я поднесе към носа си.

— Превъзходно!

Тейлър не можеше да не отбележи факта, че техният парфюм е в пълен контраст с тежкия и натрапчив аромат, който се носеше от Рената.

— Изчакай няколко минути, а след това го помириши отново — посъветва я тя.

— Тогава ще почувстваш истинската същност на парфюма — допълни Марсел.

— А след това, когато парфюмът изсъхне и постои на кожата ти известно време, ще остане само основното му ухание — продължи с разясненията Тейлър.

После ги поведе към онази част от лабораторията, в която тестваха последната произведена партида от техния парфюм.

— Взех ли си мостра от този? — попита Рената. — По принцип използвам *Ънфоргетъбъл*, но може да пробвам и вашия.

— Да, вече си взе няколко.

Всъщност беше грабнала поне дузина.

— Обяснете ми как точно произвеждате парфюма — заяви Рената, която изглеждаше искрено заинтересована от производствения процес.

Марсел, видимо очарован от нея, се спусна в пространни обяснения, илюстриращи всяка стъпка от производството. Тейлър се намеси на няколко пъти, за да допълни някои подробности, но през повечето време мълча, наблюдавайки внимателно тъмнокосата жена, която се представяше за член от семейството им. Рената зададе много въпроси — уместни и интелигентни в по-голямата си част — и колкото по-оживено дискутираше с Марсел тяхното производство, толкова по-силни ставаха подозренията на Тейлър.

И тогава изведнъж разбра.

Рената смяташе да шашне майка ѝ с обширните си познания. И щеше да успее, защото Ванеса със сигурност щеше да остане силно впечатлена от нейния интерес и изключителна схватливост.

Бащата на Тейлър беше движещата сила, създавала и ръководила компанията, но майка ѝ също присъстваше активно в управлението на Ту дъ Макс. Беше умна и прозорлива жена и познаваше всеки техен продукт с най-големи подробности.

— Сигурно си много щастлива, че работиш тук — отбеляза Рената, след като обиколката свърши и двете заедно поеха обратно към административната сграда.

— Работата ми е интересна — кимна Тейлър, забелязала тъжния копнеж, изписал се за миг на лицето на Рената.

Предположи, че в очите на една стриптийзърка, изкарваща прехраната си в долнопробен клуб, работата в Ту дъ Макс изглежда изключително примамлива и бляскава. Сърце не й даде да започне да й обяснява, че основната част от задълженията й включваше постоянни преговори и пазарлъци с търговци на едро и дистрибутори. Работата й беше тежка и еднообразна. Изискваше природна интелигентност, енергичност, деловитост и изострен нюх за тънкостите на занаята.

— Смяташ ли, че тук може да се намери някаква работа и за мен? Нещо, което да мога да върша?

Тейлър едва не се спъна от изненада. Рената да работи в компанията на пълен работен ден? Боже опази!

— Тъй като смяташ след време да се върнеш в Ню Орлиънс, мисля, че ще е най-разумно да уплътниш времето си с разглеждането на забележителностите в нашия град.

За част от секундата в тъмните очи на Рената проблесна омраза, но изчезна толкова бързо, че Тейлър започна да се пита дали не си е въобразила.

— Майка ти не ти ли каза? Двамата с Кейлъб оставаме тук. Ванеса ни увери, че в къщата има достатъчно стаи за всички.

— Наистина ли? — Тейлър се усмихна. Или поне се опита. — Не го е споменавала, но съм сигурна, че на двама ви с Кейлъб много ще ви хареса да живеете в къщата й.

— Много ще се радвам, ако мога да започна някаква работа тук. Така ще имам с какво да се занимавам през деня.

Само през трупата ми, помисли си Тейлър.

— Майка има нужда да прекарва повече време с теб. Сама разбираш, че не й остава още много живот.

Рената се усмихна, предизвикателно тръсна глава и праметна дългата коса през едното си рамо.

— Ванеса не би искала да стоя по цял ден край нея. Тя си има Кейлъб. Двамата играят карти часове наред и не ми обръщат почти никакво внимание.

Това беше нещо ново за Тейлър, но тя предпочете да остави думите на Рената без коментар.

— Освен това съм сигурна, че Кейлъб не би започнал работа, защото има сериозни проблеми с гърба.

Горчивината, която Тейлър бе забелязала в Ню Орлиънс, се бе появила отново. По-силна от всякога. На моменти Рената като че ли изпитваше омраза към баща си. Тейлър за кой ли път се запита що за човек беше този, който по цял ден си седеше у дома, докато дъщеря му се прехранваше, работейки в стриптийз бар.

Тези двамата определено крояха нещо. А в отношенията им имаше нещо повече от онова, което се виждаше на повърхността. Трябваше да поговори отново с Шейн и да го помоли да се порови още малко в миналото на Рената.

— Е, какво ще кажеш за работата? — нехайно попита Рената, но в очите ѝ проблясваха предизвикателни, почти заплашителни пламъчета.

— Виж, майка ми очевидно иска да вярва, че ти си изчезналата ѝ дъщеря. Това си е нейно право, но аз отказвам да се хвана на тази въдица и не вярвам на нито една ваша дума.

— И кой може да докаже, че не съм нейна дъщеря? Ти поне не можеш.

Тейлър обаче възнамеряваше да опита. Една идея бе започнала да се оформя в главата ѝ по време на разговора за парфюмите.

— Това няма никакво значение — грубо заяви Тейлър. — И не смятам да ти позволя да се мотаеш наоколо.

— Нямам намерение да се мотая, а да работя.

— Ама ти наистина не разбираш, нали? — Тейлър говореше съвсем тихо, но силният ѝ гняв прозираше зад всяка произнесена от нея сричка. — Не те искам тук. Стой в къщата при майка. Изпълни с щастие и радост последните ѝ дни.

— Тейлър. Тук съм!

Тя се обърна и видя Бриана, която се приближаваше по коридора. Тя често идваше в компанията, за да обядва заедно с Дойл. Тейлър въздъхна с облекчение, преизпълнена с благодарност към Бриана, която беше сложила край на този неприятен разговор.

— Вече се познавате с Рената — рече ѝ тя в мига, в който Бриана се приближи достатъчно, за да подхване разговор.

— Разбира се — отвърна тя и на лицето ѝ засия широка и сърдечна усмивка. Нейната запазена марка. — Радвам се да те видя. Това тук е изумително място, нали?

— Абсолютно изумително — съгласи се Рената. — Тъкмо питах Тейлър дали няма да се намери някаква работа и за мен.

Ако Бриана беше шокирана от това изявление, тя не го показва по никакъв начин.

— И защо искаш да работиш точно тук?

— Защото обичам козметиката. Винаги съм си падала по различните червила и гримове. Бях съвсем малко момиченце, когато започнах да използвам червилото на баба ми. Абе, направо обожавам всички козметични продукти. — Погледна Тейлър право в очите. — Мисля, че съм най-подходящият човек за това място.

— Не зная — промърмори Бриана, когато стана ясно, че Тейлър, която едва успяваше да овладее гнева си, няма да каже нито дума в отговор. — Работата тук е твърде уморителна и еднообразна и изобщо не е толкова бляскава колкото изглежда отстрани.

— Свикнала съм на трудна и уморителна работа — заяви Рената и в гласа ѝ прозвучаха остри металически нотки.

— Сигурна съм в това — отвърна Бриана. — Преди да се омъжа за Дойл работех като танцьорка. И, също като теб, зная какво е тежка работа, но въпреки това бих започнала работа тук само в случай, че отчаяно се нуждаем от пари.

— Аз пък искам да работя точно тук.

Този път гласът на Рената прозвуча прекалено грубо и невъздържано. В главата на Тейлър зазвъняха предупредителни камбанки. Тази жена очевидно бе твърдо решена да им създава неприятности.

Имаше един-единствен начин да се отърве от нея. Трябваше да направят онзи ДНК тест. И сега беше идеалният момент да отиде до къщата на майка си, за да вземе нужните ѝ проби. В дома на Ванеса нямаше никой, защото самата тя беше в болницата с Кейлъб.

Ако успееше да задържи Рената тук достатъчно дълго, Тейлър щеше да разполага с достатъчно време, за да отиде до дома на майка си. Моментът беше повече от подходящ.

— Бриана, трябва да се свържа по телефона с един от търговците ни в Калифорния. Ще бъдеш ли така добра да покажеш на Рената

лосионите против застаряване на кожата, които в момента се тестват в изследователския отдел?

— Разбира се. Кажи на Дойл, че съм тук. Имаме резервация за обяд в Cafe Vad.

Тейлър също обичаше да се храни в шикарното заведение. Харесваше необичайното им меню и куполообразните метални тавани, но от опит знаеше, че е изключително трудно да се направят резервации там. И то за обяд. А това означаваше, че не би могла да разчита, че Бриана ще остане с Рената достатъчно дълго, за да може Тейлър да отиде до дома на майка си и да вземе така нужните ѝ косми.

Тя избърза напред.

— Ще се върна след минутка...

Намери Шейн Донован, който, заедно с Винс, продължаваше да се вира в монитора на един от компютрите.

— Шейн, дали би могъл да ми помогнеш?

Той се обърна, очевидно доволен да я види, и се усмихна. Една изненадващо искрена и лъчезарна усмивка, която ѝ даде някаква, макар ѝ бегла представа, за това как бе изглеждал Шейн като малко момче.

Дяволит.

Засмян.

Очарователен.

Тейлър бе станала силно податлива на мъжественото му присъствие и не можеше да не си даде сметка за скоростта, с която се променяше отношението ѝ към него.

— Какво има? — попита я.

Тейлър му даде знак да се приближи към нея. Не желаше Винс да разбере за плановете им.

— Рената е долу в изследователския отдел заедно с Бриана, но Бриана всеки момент трябва да отиде на обяд с Дойл — задъхано прошепна тя. — Би ли могъл да покажеш на Рената счетоводния отдел, след което да я заведеш на обяд в трапезарията за ръководния персонал? Така ще ми осигуриш достатъчно време, за да отида до дома на майка ми и да взема онези косми, които ще са ни нужни за ДНК теста.

— Няма проблем — кимна Шейн. — Ще се постарая да я задържа възможно най-дълго.

Тейлър го дари с широка, изпълнена с благодарност усмивка, но тайничко си помисли, че мъж като Шейн Донован не би срещнал никакви затруднения в опитите си да задържи коя да е жена. Пък дори и една толкова обръгнала и студенокръвна кучка като Рената.

— Шейн, нали не си се отказал да се ровиш в миналото на Кейлъб и Рената? Двата са решили да останат тук, в къщата на майка, но аз съм повече от сигурна, че нещо не е наред и очаквам сериозни неприятности.

Шейн застана съвсем близо до нея и сложи ръка на рамото ѝ в почти интимен жест.

— Майка ти ни спря кранчето. Плати ни за свършената от нас работа, но заяви, че не е необходимо по-нататъшно разследване на миналото им. Каза ни го тази сутрин. Но така и не успях да ти се обадя, за да те информирам.

— Искам да продължиш с разследването. Аз ще платя каквото е нужно — шепнешком го увери тя.

Беше твърдо решена, че няма да допусне онези двама мошеници да се възползват от умиращата ѝ майка.

Дойл се върна от обяда с Бриана в прекрасно настроение. От много време не се бе чувствал толкова добре. Задоволството от живота обаче продължи по-малко от пет минути. На бюрото му го очакваше цяла купчина съобщения. Едното беше от семейния им адвокат Ридли Пъдж — негов стар приятел и съученик от Дюк. На листчето пишеше *спешно*, което означаваше, че Дойл трябва да позвъни незабавно.

Той се отпусна на стола зад бюрото си и избра номера в кабинета на Ридли.

— Какво става? — попита нехайно той, опитвайки се да прикрие безпокойството си.

— Искях просто да те информирам за някои неща. Неофициално обаче. Не желая да се разчува, че си почерпил тази информация от мен.

— Разбира се. Знаеш, че можеш да разчиташ на мен.

По горната устна на Дойл избиха ситни капчици пот и той ги обърса с опакото на ръката си. *Сега пък какво?*

— Тази сутрин Ванеса позвъни в кантората, за да поиска среща с мен. Напоследък графикът ми е ужасно претоварен и я информирах, че

ще мога да я видя едва през идната седмица. Тя обаче настоя, че трябва да се срещнем още утре. Искам да знаеш, че Ванеса възнамерява да внесе промени в завещанието си.

— Благодаря ти, че ми се обади.

— Това е всичко, което мога да направя за теб. Изобщо не бих го споменал, но...

Дойл знаеше, че това „но“ е свързано със заема, който бе отпуснал на Ридли в труден за него период. По онова време Ридли бе затънал в мъчителен развод и изпитваше остра нужда от пари в брой.

— Задължен съм ти, Ридли. Ще се видим в клуба.

Промяната в завещанието на Ванеса по никакъв начин нямаше да се отрази на неговото финансово състояние. Не можеше обаче да се каже същото за Тейлър и Трент. А също и за Ту дъ Макс.

По време на обяда Бриана му бе разказала за Рената и за обиколката, която бе предприела из компанията. Съпругата му беше повече от сигурна, че стриптийзьорката горещо желае да получи някакъв пост в компанията.

Исусе Христe!

Ако Ванеса умре и завещае на Рената част от Макс, тя би могла да спре продажбата на компанията. Дойл притисна ръка към изморените си очи. Питаше се колко време още ще може да поддържа този си начин на живот без свеж приток на финанси.

Не много. Около шест месеца може би.

Единствената му надежда да спечели малко пари бе свързана с възможността за драстично съживяване на търговията на фондовата борса, което, за жалост, беше малко вероятно. Оставаше му само един изход — продажбата на Макс. Не беше във властта му да направи каквото и да било за търговията на фондовата борса, но и продажбата на собствената им компания зависеше от него.

Проблемът със сигурността беше забавил процедурата, но не я бе спрял напълно. Само че смъртта на Ванеса и възможните усложнения, свързани с наследството ѝ, със сигурност щяха да осуетят всичките му планове.

Ако само можеше по някакъв начин да се отърве от тази Ролинс! Вдигна телефонната слушалка и избра номера на клетъчния телефон на Бриана. Тя би могла да му подсказе някоя идея.

Шейн бавно отпиваше от кафето си в трапезарията за ръководния персонал на Ту дъ Макс и разясняваше на Рената — всъщност, по-скоро си измисляше — малкото нещо, които знаеше за компанията. Беше експерт по компютърна сигурност, но не различаваше спирала за мигли от гланц за устни.

— И каква точно е длъжността, която изпълняваш тук? — попита Рената.

Тази жена беше далеч по-умна и проницателна, отколкото предполагаша. Разбра го веднага щом освободи Бриана от задължението да прави компания на Рената. Шейн ги информира, че Тейлър има неотложен ангажимент и той лично ще се погрижи Рената да довърши обиколката си.

— Консултант съм — отвърна той, опитвайки се да избяга от конкретния отговор. — Специалист по компютрите. — Предпочете да не се впуска в подробни разяснения как един военен от Специалните сили се бе преквалифицирал в компютърен специалист.

— И защо ѝ е на компания като Ту дъ Макс независим консултант? Та тук има цял финансов отдел!

Добър въпрос.

— Работата ми се състои в извършването на проверки, целящи да не допуснат неправомерен достъп в базата данни на компанията. Сама разбираш, че за една такава компания е от изключително значение да може да защити надеждно формулите за производство на различните продукти.

Внимателно се наведе към знойната брюнетка.

— Ежедневно ставаме свидетели на откраднати търговски тайни. А счетоводният отдел се оказва най-подходящото място за инфилтриране в компютърната система на една компания.

Този път се хвана. Кимна енергично и го изгледа с широко отворени очи.

— Разбира се.

Няколко минути никой не проговори. Двамата мълчаливо отпиваха от кафето си в елегантната трапезария, разположена на последния етаж на сградата. През големите и светли прозорци се виждаше буйната зеленина на Коръл Гейбълс. Административната сграда се намираше недалеч от дома на Ванеса Максвел. Тейлър би

трябвало да се върне всеки момент. Беше му казала, че ще отиде при тях веднага щом свърши работа.

— Имам намерение да изуча този бизнес с най-големи подробности — неочаквано заяви Рената. — Как смяташ? Откъде би трябвало да започна?

Рената се взираше в отражението си в огледалото в стаята за гости, която Ванеса ѝ бе предоставила. Уха! Разликата беше наистина огромна. Скъпата и качествена козметика веднага си казваше думата.

Червен мерцедес с подвижен гюрук. Включване в завещанието на дъртата. Животът наистина беше добър!

И нямаше нищо общо с проституцията и стриптийза!

Късметът ѝ отново бе проработил. И Рената не би искала по никакъв начин да провокира своя тојо. Ако само можеше да посети гроба на Мари Лаво. Да запали свещ, да прокара ръка по трите кръста, за да е сигурна, че късметът ѝ няма да се обърне.

— Изглеждаш прекрасно, миличка!

Кейлъб беше влязъл в стаята ѝ, без да си направи труда да почука. Ако онази дърта чанта не го харесваше толкова, Рената отдавна да се е отървала от него. Но и това щеше да стане. Веднъж само да се докопа до паричките...

Беше ѝ писнало от него!

Сякаш цял един живот се занимаваше с него. Макар че беше още млада и връзката им не датираше чак толкова отдавна.

— Предупредих те да чукаш.

Старият пръдльо я погледна самодоволно.

— Направила си страхотно впечатление на Ванеса. Много умно от твоя страна да поискаш да работиш в компанията и да се държиш така, все едно че проявяваш силен интерес към бизнеса.

— Но аз наистина проявявам интерес. Не зная какво смята да ми завещае, но искам да науча достатъчно, за да мога да основа собствена компания за производство на козметика.

Рената беше изключително доволна от себе си. Без особени усилия успя да убеди Ванеса да ѝ осигури работа в Ту дъ Макс. Онази кучка, Тейлър, трябваше да разбере, че не може да се бори с нея.

— Аз пък мисля, че трябва да гепим парите и да отпрашим към Мексико. До края на живота ни няма да ни се наложи да работим отново.

Тя рязко се обърна и го погледна в очите.

— Не си спомням ти да си работил някога.

— Имам проблеми с гърба, миличка. Знаеш го.

Рената отново се обърна към огледалото и потърси лъскавата гилза на червилото на Макс.

— Защо ти е да работиш, щом аз те издържам години наред?

— Този спор е безсмислен. Тук си благодарение на мен. И сега за нула време ще станем богати. Ванеса едва ли ще живее още дълго.

— Какво трябва да направя, за да се отърва от теб? — попита Рената.

Отражението на Кейлъб изчезна от огледалото. Той излезе от стаята и силно затръшна вратата след себе си.

Това беше краят. И за него беше добре да го знае.

Щеше да му даде малко пари, за да се отърве от него. Щом иска да ходи в Мексико, прав му път. Мъж с неговия външен вид и очарование за нула време ще си намери друга жена, която да го издържа.

Тя самата обаче нямаше никакво намерение да ходи където и да било. Оставаше тук.

12.

Съдбата ни сблъсква с най-различни хора през живота ни, за да ни подложи на изпитание.

Интересна концепция, помисли си той, замислен върху мъдрите думи. Дали Шейн Донован му беше изпратен от съдбата, или отново се бе задействала някаква друга сила?

— Какво, по дяволите, прави Шейн Донован в Маями?

Присъствието на Шейн вещаеше неприятности. Сериозни неприятности. Ако го оставеше да души наоколо, Донован би могъл да провали всичко. А той не можеше да позволи това да се случи. Налагаше се да помисли за някакъв изпреварващ удар, с чиято помощ да се отърве от всички наведнъж.

Особено от Шейн Донован.

Това е решението. Трябваше да предприеме драстични мерки.

И да отвлече вниманието им.

Задълбоченото обмисляне и планиране бяха особено важни в осъществяването на всеки замисъл. Търпението беше добродетел, само че този път не разполагаше с достатъчно време.

Изпреварващият удар трябваше да бъде извършен незабавно.

— Да! — извика той. — Идеята е просто брилянтна!

Вече знаеше какъв ще бъде следващият му ход.

Беше просто гениален!

Шейн чу, че някой чука на вратата му и отвори без дори да погледне през шпионката. Не беше и нужно. До него Оги щастливо въртеше опашка, а това означаваше, че той вече знае, че пред вратата стои Тейлър. За пръв път, помисли си Шейн докато натискаше бравата.

Тя беше дошла при него.

— Зная, че е късно — извини се Тейлър веднага щом влезе вътре и потупа Оги по гърба.

— Часът е едва десет — откликна той и затвори вратата след нея.

— Нося космите.

Подаде му малка торбичка, в която бе поставила две прозрачни пликчета.

— Срещна ли някакви затруднения? — попита я Шейн. Двамата така и не бяха успели да поговорят насаме, след като Тейлър се върна в компанията и освободи Шейн от ангажимента му да забавлява Рената.

— Не. Оказа се съвсем лесно. Трябваше само да измисля някакво правдоподобно обяснение за пред Мария. Но тя не ми обърна никакво внимание. Беше твърде заета да мие антрето, което трябваше да изсъхне преди майка ми да се е прибрала у дома.

Тя се поколеба за момент.

— Успях дори да преровя набързо нещата на Рената.

— Не говориш сериозно! Наистина ли го направи? — Шегуваше се, но Тейлър възприе думите му сериозно.

— Почувствах се ужасно, но просто не можах да се въздържа. Само че не намерих нищо интересно. Купища евтина козметика и фалшиви бижута. И цял гардероб, претъпкан с нови дрехи. Нищо повече.

— А ти какво очакваше да намериш? Тя е достатъчно умна и не би оставила нищо уличаващо в къщата. Отдаде ли ти се възможност да хвърлиш един поглед и в стаята на Кейлъб?

— Да, но и там не попаднах на нищо интересно. Освен...

— Освен?

— Разбирам защо майка купува дрехи на Рената, но не мога да си обясня защо трябва да грижи и за гардероба на Кейлъб.

Шейн се приближи до масата в трапезарията, където лежеше един плик с логото на Федекс, който вече бе адресиран и готов за изпращане. Шейн сложи донесените мостри в него. После погледна Тейлър.

— Ванеса може би изпитва чувства на вина, че той е отгледал детето й. Кейлъб не е заможен и...

— Ами онази къща в Ню Орлиънс? Според мен беше обзаведена изключително с автентични антики.

— Кейлъб живее там под наем. Обзавеждането принадлежи на собствениците — поведе Тейлър към канапето. Двамата седнаха един до друг. — Имам един познат в полицейското управление на Ню

Орлиънс. Според него Рената и Кейлъб нямат полицейски досиета в Луизиана. Не и под имената, които използват в момента.

— Ако фамилното име на Кейлъб е Басет, а Рената е негова дъщеря, то тогава нейното фамилно име трябва също да е Басет.

— Точно така, Шерлок!

Тя се засмя и го погледна, а в очите ѝ като че ли се четеше истински интерес. За пръв път му се стори, че призракът на Пол Аштън не витае между тях. Ето сега беше моментът да ѝ каже цялата истина.

Тейлър сигурно щеше да се вбеси, но Шейн си даваше сметка, че тя се нуждае твърде много от помощта му, за да си позволи да го прогони.

— Накара ли твоят приятел да я провери и под името Басет?

— Да, но не откри нищо. Отделът на моторни превозни средства на Луизиана ѝ е издал шофьорска книжка под името Рената Ролинс.

Направо не беше за вярване, мамка му! Изведнъж се уплаши и пак не ѝ каза нищичко!

— А в онзи долнопробен стриптийз бар едва ли разполагат с номера на социалната ѝ осигуровка, нали?

Той се засмя в отговор, решил, че моментът все пак не е особено подходящ, за да разголи своята, така наречена, душа. А и дали изобщо щеше да намери подобен момент? Как да каже на Тейлър нещо, което със сигурност щеше да я нарани? Може би трябваше да изчака докато отношенията им укрепнат още малко. Защото, макар и бавно, той вече постигаше определен напредък.

— Точно така. Никакви социални осигуровки. В онзи бар плащат на момичетата в брой. Моят човек в полицията обаче все пак спомена нещо интересно. Сред момичетата в клуба има голямо текучество, защото те, в по-голямата си част, са проститутки.

Тейлър закри очите си с ръка, а след това прошепна.

— Тя може да е изключение.

— Никак не ми харесва ролята на преносител на лоши новини, но ченгетата, които работят в района, познават Рената по име. Никога не са я арестували за проституция, но се говори, че момичето си пада по грубичкия секс. За което, естествено, получава и големи мангизи.

— Нищо чудно, че иска да остане да живее тук. На всичкото отгоре имаше наглостта да поиска да я назначим в Макс.

— Точно от това имате нужда в момента.

— Казах ѝ да забрави за тези свои мераци.

Шейн се наведе и погали Оги, който седеше в краката му. Нещо странно ставаше в тази компания и според Шейн неприятностите им не се изчерпваха единствено със стремежа на някой да саботира предстоящата продажба. Реши обаче да не тревожи Тейлър, преди да е разбрал със сигурност как точно стоят нещата.

— Можеш ли да пазиш тайна?

Само ако знаеше колко е добър в това отношение!

— Разбира се. Няма да я споделя с никого.

Направи кръст през гърдите си.

За всеки случай.

Беше достатъчно интелигентен и се надяваше, че няма да умре скоро.

— Тази вечер проведохме нещо като съвещание в мезонета в Саут Бийч, в който брат ми живее заедно с Раул. Там бяха чичо Дойл, Бриана и Трент. А също и Раул. Той, както знаеш, е гей. Също като брат ми.

Без майтан!

— Така че това беше нещо като семейна сбирка. Целта беше да решим как да постъпим с Рената. Чичо Дойл ни съобщи, че е получил достоверна информация, че майка възнамерява да промени завещанието си.

Защо ли не беше изненадан?

— Всички се притесняваме, че Рената би могла да наследи част от компанията и по този начин да блокира или просто да забави във времето предстоящата продажба. Затова смятаме, че трябва да ѝ попречим по някакъв начин.

— Най-доброто ви оръжие е ДНК тестът.

— Да. Всички много разчитаме на него. — Тейлър бавно поклати глава. — Но освен това бяха изказани и много други идеи. Раул дори предложи да наемем някакъв кубински наемник, който да я убие.

— Какво? Но това е лудост!

— Прав си. Казах им, че отказвам да стоя там и да слушам подобни глупости, но мъжете като че ли бяха убедени, че идеята не е чак толкова лоша.

— Зная, че в момента Рената е силно заинтригувана от Ту дъ Макс, но предполагам, че с времето парите ще се окажат далеч по-вълнуващи от работата ѝ в компанията. Ако бях на твое място, щях да ѝ предложа някоя противна и еднообразна работа, която да промени представите ѝ за компанията като цяло.

— Не я искам наоколо. Точка по въпроса.

— Ами ако майка ти настоява да я назначите?

Тейлър погледна за миг към отсрещната стена.

— Предполагам, че тогава ще трябва да отстъпя. Майка ми умира. И аз не искам да я разстройвам.

— Ако се стигне до там, просто ѝ предложи някаква досадна работа.

— Би могла да получи моята работа. Тя е всичко друго, но не и бляскава и интересна.

— Сигурен съм, че Рената ще приеме на часа. И тогава ще разполагаш с предостатъчно време за компютърните си игри.

Тейлър се замисли за момент.

— Опитвам се да открия начин да вкарам по-дълги идиоматични фрази в игровия формат. Като например идиома *Вали като из ведро*, който буквално означава *Валят кучета и котки*. Този израз води началото си от Средните векове, когато къщите имали пръстени подове, а покривите били от слама. Тогава животните се катерели по покривите, за да се стоплят в сламата.

— Чакай малко! — Шейн се примъкна по-близо до нея. — А как са успявали да се качат там?

— Стопаните на всяка къща струпвали до едната ѝ стена огромна купчина дърва. Тя се издигала почти до покрива. Домашните любимци, а също и мишките и плъховете, се изкатервали по дървата и се заравяли в топлата слама край комина. Когато завалял дъжд обаче, сламата ставала много хлъзгава и животните започвали да падат от покрива.

— И завалявали кучета и котки.

— Точно така. Само че цялото това обяснение трябва да бъде сведено до ред-два, за да може да се побере в игровия формат — тя замълча за момент, заглеждана съсредоточено в отсрещната стена. — Бих могла да създам отделна игра с по-дълги отговори. Това вероятно е

по-разумната идея. Не е реалистично да се опитвам да събера всички отговори на един-единствен ред.

Изглеждаше толкова привлекателна докато разсъждаваше върху проблемите, свързани с игрите ѝ. Шейн се изкушаваше да я целуне, но се боеше, че би могъл да развали всичко. Беше чакал толкова дълго. Изминал бе толкова дълъг път, за да я намери. И сега не можеше да си позволи да прибърза. Трябваше да уцели най-подходящия момент.

Тейлър влезе в къщата, в която бе израснала, и извика:

— Майко, аз съм.

— На терасата — информира я Пабло със силния си кубински акцент. — Закусват.

Тейлър се опита да се пребори с ужаса от предстоящата среща. След като предишната вечер си тръгна от дома на Шейн, тя просто не можа да си наложи да спре да мисли за вероятността майка ѝ да промени завещанието си. Притесняваше я и фактът, че чичо ѝ и брат ѝ бяха толкова разстроени, че бяха готови да прибягнат до такива драстични мерки като убийството на Рената.

Косъмчетата на врата ѝ настръхнаха при спомена за Раул, който пръв бе направил това предложение и го бе представил като напълно реален и изпълним вариант.

Тейлър трябваше да стане и да си излезе веднага щом чу да се говори за убийство, но не го направи. Очакваше брат ѝ и чичо ѝ да се нахвърлят върху Раул, но, вместо това, тримата мъже започнаха съвсем сериозно да обсъждат тази възможност. Тейлър ги прекъсна в момента, в който осъзна какво става. Бриана, естествено, застана на нейна страна.

Сега, докато стоеше във фойето на къщата, Тейлър си помисли, че може да постигне известен напредък, ако успее да поговори с майка си насаме. Откакто Рената се бе появила в града, Тейлър почти не бе виждала майка си. Днес обаче бе дошла да се срещне с нея. Искаше да ѝ даде възможност да ѝ обясни лично защо смяташе да промени завещанието си.

Целта на Тейлър беше да я разколебае и забави, докато излязат резултатите от ДНК теста.

— Добро утро, скъпа — обади се майка ѝ.

Тейлър излезе на закритата тераса, от която се разкриваше прекрасна гледка към басейна и градината. Цялото помещение бе огряно от ярките лъчи на утринното слънце, а декорът беше заимстван от традициите и обичаите на Антилските острови.

Тейлър успя някак си да се усмихне на Кейлъб, който седеше на масата заедно с майка ѝ. Беше почувствала мигновена неприязън към този мъж още при първата им среща в Ню Орлиънс. Реакцията ѝ беше отчасти инстинктивна, но се подсилваше от презрението, което бе започнала да изпитва към Басет, когато осъзна, че той лентяйства по цял ден и се издържа с парите, които дъщеря му изкарва в долнопробен стриптийз бар.

Имаше и още нещо, свързано с Кейлъб, което не ѝ даваше мира, но тя все не успяваше да определи какво точно е то. Той, по свой собствен начин, беше наистина очарователен. Особено пък когато се намираше в компанията на майка ѝ.

— Здравсти, Тейлър — поздрави той докато Тейлър целуваше майка си по бузата. — Искаш ли да закусиш с нас?

Защо си позволяваше да ѝ предлага закуска в къщата на майка ѝ? Кейлъб се усмихна, опитвайки се да се държи мило, но този път тя не успя да се усмихне в отговор.

— Вече закусих. Отбих се само за малко, за да видя как е майка.

— Добре съм — бодро отвърна майка ѝ. — В кръвните ми изследвания няма никаква промяна. Не са се влошили след последния тест.

— Но това е страхотно!

Нищо чудно, че Ванеса изглеждаше толкова щастлива. Всички предишни тестове показваха постепенно засилване на анемията и влошаване на имунната ѝ система. Това бе причината, поради която лекарите настояваха за тези ежеседмични изследвания, които им позволяваха да внесат съответните корекции в дозировката на медикаментите, които приемаше.

— Идвала си вчера след обяд докато двамата с Ванеса бяхме в болницата — подхвърли Кейлъб. Сключил вежди, той я изгледа преценяващо с тъмните си очи.

Тейлър се настани на плетения стол до майка си. Радваше се, че има готова история, с която се надяваше да задоволи любопитството на Кейлъб. Под тънкото му лустро на фалшиво очарование, с което бе

успял да измами майка ѝ, се криеше един изключително пресметлив и безжалостен човек.

— Трябваше да се срещна с един от търговците ни и затова реших да взема една книга, която баща ми държеше в библиотеката. В нея се изтъкват предимствата на растителните компоненти, използвани в козметиката.

— Разбирам — отвърна той, но не отмести поглед от нея.

Силен страх сграбчи душата на Тейлър и тя внезапно си даде сметка, че Кейлъб знае, че е влизала в стаята му.

Как е разбрал?

Беше убедена, че бе проявила изключително внимание и предпазливост. Отказвайки да бъде сплашена, тя бързо се овладя и го погледна право в очите.

— Рената още ли спи? — попита тя.

— О, не, за бога! — отвърна Ванеса, която очевидно изобщо не бе забелязала напрежението, появило се между Тейлър и Кейлъб. — Тя е толкова развълнувана от възможността да започне работа в Ту дъ Макс... Искаше да е там още от първата минута на работния ден.

Тейлър едва се сдържа да не изпъшка на глас. Ама че нахалство! Онази стриптийзърка прекрасно знаеше мнението на Тейлър по въпроса и въпреки това си бе позволила да поиска Ванеса да я назначи в компанията.

— Казала си ѝ, че може да получи някаква работа?

— Разбира се. Рената, също като мен, има усет към козметиката — възторжено обяви майка ѝ. — Когато вчера се прибра у дома, тя знаеше за бизнеса почти колкото мен. Направо е влюбена в този занаят.

Самодоволната усмивка на Кейлъб ѝ каза всичко, което Тейлър искаше да узнае. Семейството ѝ беше в сериозна беда. Не знаеше какво точно са намислили Кейлъб и Рената, но тя нямаше никакво намерение да им позволи да осъществят плановете си.

Изправи се и рече:

— Майко, може ли да поговоря с теб насаме няколко минути? Би ли ни извинил, Кейлъб?

— Разбира се — отвърна той и взе вестника, който лежеше на стола до него. — Можете да си говорите колкото си искате. Аз ще отида ей там, за да прочета вестника.

Майка ѝ леко се олюля, когато се изправи и Тейлър за пореден път си даде сметка колко крехка е станала нейната така енергична и властна майка. Кръвните ѝ изследвания може и да не показваха признаци на влошаване на болестта, но всички, които познаваха Ванеса отблизо, виждаха, че тя бързо се топи пред очите им.

Тейлър хвана майка си за ръка и я изведе от остъклената тераса. Поведо я надолу по коридора към библиотеката, която в продължение на толкова много години беше запазена територия за баща ѝ. Прекрасната стая съвсем спокойно можеше да бъде сбъркана с някоя от величествените библиотеки в колежа от Айви лигата. Ламперия от тъмно дърво, подвързани с кожа книги, дълбоки фотьойли, тапицирани със светлокафява кожа.

Не бяха променили нищо в тази стая след смъртта на баща ѝ. Тейлър понякога влизаше вътре, за да почувства отново силното му и властно присъствие.

Някои хора остават с нас завинаги. Те присъстват в живота ни, в любовта ни. Тейлър често си повтаряше тази мисъл, защото намираще истинска утеха в нея.

Родителите ѝ бяха оставили своя отпечатък върху живота ѝ. Не бяха свършени, но нима имаше свършени хора? Въпреки това тяхната любов и подкрепа винаги я бяха карали да се чувства сигурна и защитена.

Любовта им ѝ даваше вътрешна сила. А точно в този момент имаше нужда от всичката сила на света.

— Случило ли се е нещо? — попита майка ѝ.

Тейлър просто не знаеше как да отговори на този въпрос. Бяха я предупредили да не споменава нито дума за завещанието, защото това би причинило сериозни неприятности на адвокатата им.

— Не, няма нищо, но двете с теб толкова отдавна не сме имали възможност да си поговорим насаме. Кажи ми какво става? Разбрах, че си поканила Кейлъб и Рената да живеят тук заедно с теб.

Майка ѝ бавно се отпусна на един фотьойл, а Тейлър се настани на отоманката срещу нея.

— Да, така е. Искам да опозная дъщеря си. И вярвам, че това ще стане най-лесно ако тя живее тук. Бяха нужни много усилия, но Кейлъб в крайна сметка съумя да убеди Рената да се премести тук.

Тейлър се усмихна едва-едва и кимна в отговор.

Кейлѐб, естествено. Кой друг?

Майката, която бе познавала през целия си живот, никога не би позволила на мъж като Кейлѐб да я манипулира по този начин. Нито пък би приела Рената за своя дъщеря без категорични доказателства в подкрепа на това.

— Изненадана съм, че не прекарваш повече време с Рената — подхвърли Тейлър, опитвайки се да въвлече майка си в разговор за стриптийзърката.

Усмивката на майка ѝ сякаш идваше право от сърцето ѝ.

— Кейлѐб е тук, за да ми прави компания. Искам Рената да започне нова кариера. Тя, за разлика от теб, никога не е имала възможността да получи първокласно образование.

Тейлър почувства пристъп на горчива ревност и се притесни да не каже нещо, за което по-късно да съжالياва. Прехапа едната си буза и си напомни, за кой ли път, че майка ѝ страда от нелечимо заболяване.

И тя не можеше да си позволи да я разстройва.

Резултатите от ДНК теста нямаше да им свършат работа. Защото щяха да закъснеят. Тейлър си даде сметка, че по никакъв начин не би могла да убеди майка си, че Рената Ролинс може и да не е нейна дъщеря.

— Разбирам какви чувства изпитваш към Рената — заговори отново Тейлър, припомнила си съвета на Шейн да предложи на стриптийзърката някоя трудна и не особено интересна работа. — Ще се погрижа Рената да научи всичко свързано с бизнеса, но ако продадем компанията, новите собственици може да решат да се разделят с всички нас.

— Ще преминем по този мост, след като стигнем до него.

— А ти какво смяташ да правиш днес? — попита Тейлър, макар вече да знаеше, че майка ѝ има уговорена среща с адвоката им във връзка с промяната в завещанието ѝ.

— Кейлѐб ще ме заведе на обяд в Шор кльб — отвърна Ванеса.

Това беше един от най-новите и скъпи хотели в Саут Бийч. Поредната боядисана в пастелни тонове сграда, построена на самия плаж, която бе посещавана от елита на града. Майка ѝ, в края на краищата, оставаше вярна на стила си.

— Кейлѐб не може да повярва, че все още не съм обядвала там.

Тейлър беше повече от сигурна, че Ванеса ще си плати за цялото това удоволствие. Изчака още малко с надеждата, че майка ѝ може да спомене за посещението си при адвоката, но тя не каза нищо повече. Усмихна се на Тейлър, а в сините ѝ очи за миг проблеснаха позабравените вече игриви пламъчета.

— Рената ми каза, че между теб и Шейн става нещо. Вярно ли е?

Тейлър едва успя да овладее кипналия в гърдите ѝ гняв.

— Но това е просто нелепо! Как е могло да ѝ хрумне подобно нещо?

Майка и я изгледа изпитателно.

— Знаеш ли, никога не съм харесвала онзи Пол Аштън. Не беше твой тип. Но Рената има право. Шейн Донован е мъж точно за теб.

13.

— Искал си да ме видиш? — попита Тейлър и погледна към Шейн.

Беше пристигнала в офиса направо от дома на майка си, а секретарката ѝ веднага ѝ бе връчила едно *спешно* съобщение от Шейн. Тя незабавно тръгна към финансовия отдел, като не спираше да се пита защо ѝ е на Рената да твърди, че между нея и Шейн става нещо.

Нима стриптийзърката бе решена да създава проблеми на всяка цена?

Естествено, мислено си отговори тя. Но веднага след това ревизира мнението си. Ако искаше да бъде абсолютно откровена, Тейлър трябваше да си признае, че е привлечена от Шейн.

Обаче как би могла Рената да знае това? Нима бе успяла да долови нещо, което — Тейлър искрено се надяваше в това — остава невидимо за повечето хора?

— Да, исках да поговоря с теб — Шейн се отдръпна от компютъра, обърна се с лице към нея и се усмихна.

Сърцето ѝ започна да бие малко по-бързо и тя положи неимоверни усилия да запази деловото изражение на лицето си.

— За какво става дума? — попита Тейлър, твърдо решена да прикрие вълнението, което изпитваше в негово присъствие.

В усмивката му обаче имаше нещо странно обезпокоително.

Какво точно притежаваше този човек, че я караше да забравя за любовта си към един друг мъж? У него имаше някаква загадъчност, която не ѝ позволяваше да му се довери напълно, но въпреки това, беше привлечена от него по начин, съвършено различен от целия ѝ предишен опит с други мъже. Включително и с Пол Аштън.

Шейн се оказа самата деловитост.

— Видях Рената да пристига в компанията в ранни зори. Като се изключи охраната, аз бях единственият друг човек в сградата. Тя твърди, че майка ти ѝ е предложила работа.

— Точно така — отвърна Тейлър, опитвайки се да не обръща внимание на широките рамене и на тъмната сянка на брадата, набола по изсечените му скули. — Както предвиди самият ти снощи, майка ми обещава да назначи Рената в компанията.

Без да се консултира с мен.

— Позволих си да кажа на Рената, че си й намерила място в отдела по пласмент.

— В пласмента? — Този отдел се намираще на най-ниското стъпало в йерархията на компанията.

Шейн се намръщи едва-едва.

— Нали се разбрахме да предложиш на Рената работа, която да я накара да разбере, че това тук не е само блясък и скъпа козметика? Така както аз виждам нещата, трябва да се опитаме да я скъсаме от работа, за да я принудим да се откаже час по-скоро.

— Абсолютно съм съгласна с теб. Не искам Рената да остане с впечатлението, че да се работи в Макс е едно голямо удоволствие.

Работата в отдела по пласмент означаваше нащърбен маникюр, работа с прашни опаковъчни материали, от които работниците кихаха по цял ден, и убийствен работен график, зависим от разписанието на колите на Юпиес^[1].

Шейн кимна замислено.

— Затова я изпратих там. Обясних й, че идеята ти е да й позволиш да изучи целия бизнес, започвайки от най-ниското стъпало.

Тейлър едва се сдържа да не се изсмее, припомнила си как, когато беше тринадесетгодишна, баща й я изпрати да работи едно лято в пласмента, за да изучи тънкостите на занаята. Тогава работата й се стори истински ад. В помещенията беше топло и задушно, пълно с работници, които я мразеха, защото е дъщеря на собственика.

Е, приятно прекарване там долу, Рената!

— Много умно от твоя страна. Тя как го прие?

— Рената изпадна във възторг. Не спря да повтаря, че иска да научи всичко за този бизнес. С най-големи подробности.

Тейлър едва не потрепери, когато чу това обяснение. Точно същите думи бе очаквал да чуе и баща й, когато през онова лято я изпрати в отдела по пласмент. И тя му ги каза, макар да съзнаваше, че изрича истинска лъжа. Защото по онова време Тейлър вече бе

започнала да мечтае да основе собствена компания за разработване на компютърни игри.

— Как върви работата върху изясняване на проблемите с компютърната сигурност на компанията — попита тя.

— Напредваме по малко.

— Нали си спомняш, че ти споменах за един човек, който баща ми уволни? Джим Уилсън. Джим знае доста за компютрите.

— Лично ще го проверя.

— Смяташ ли, че ще ви е нужно още много време, за да можете да вникнете в същността на проблема?

— До няколко дни ще съм готов с доклада си.

Думите му, макар й изречени с равен и спокоен тон, сякаш криеха някакъв по-дълбок и зловещ смисъл.

— Нещо не е наред ли?

Шейн се поколеба за момент.

— Струва ми се, че си имаме работа с нещо, което е много по-сериозно от обикновен саботаж.

— По-сериозно? — тихо повтори тя. О, господи, точно в този момент не й трябваха още проблеми.

Той я поведе към терминала, пред който работеше.

— Погледни тази снимка.

На монитора се виждаше многоцветна фотография на шишенце *Макет Аут*.

— Това е един от продуктите ни за третиране на изтощена и увредена коса.

— Точно така. И това е само една от многото снимки във вашата уебстраница, посветена на козметичните ви продукти — Шейн изпитателно се вгледа в нея. — Чувала ли си някога за стеганография?

Тейлър отрицателно поклати глава, вече сериозно притеснена от насоката, която взимаше разговорът им.

— Това е гръцката дума за скрит текст. Това е практика, чрез която се замаскират съобщения, представяйки се под формата на други, очевидни за всички неща. За да прочете скритото съобщение, крайният потребител трябва да разполага със специална компютърна програма и да знае адреса на вашия сайт.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че в тази снимка на *Макет Аут* се съдържа някакво скрито послание?

— Да. Виж какво се получава, когато я прекарам през специалната програма, качена на моя лаптоп.

Той кликна два пъти върху буквата А в наименованието на продукта. Снимката изчезна от монитора и на нейно място се появи неразбираема смесица от букви, символи и цифри.

— Какво е това?

— Точно това се опитвам да разбера. — Кликна още два пъти с мишката и оригиналната снимка отново се появи на екрана.

— Не споменавай нито думичка за това пред когото и да било. Не казвай на никого. Нито на чичо си, нито на брат си, нито дори на майка си.

— Добре, няма, но ти сигурно имаш някакво предположение какво означава всичко това. Защо някой би решил да крие съобщенията си в уебсайта на една най-обикновена компания за производство на козметика?

— Защото този сайт по никакъв начин не би привлякъл вниманието на полицията.

Тейлър се отпусна тежко на стола до него.

— Смяташ, че става въпрос за някаква незаконна дейност?

Шейн сложи ръка на рамото ѝ и кимна утвърдително.

— Ако не беше незаконно, не виждам защо някой би си направил труда да замаскира съобщенията си по този начин. Това е един от най-използваните методи за разпространението на детски порнографски снимки по интернет.

— О, господи, не! — изпъшка Тейлър.

Шейн нежно я стисна за рамото.

— Не се притеснявай толкова. В случая не става дума за детска порнография. В текста няма никакви снимки. Както и сама видя, преобладават символи и цифри. А аз се опитвам да разбера какво биха могли да означават.

Тейлър огледа другите работни места във финансовия отдел.

— Някой от служителите в този отдел трябва да е измислил всичко това.

— Не е задължително. Талантливите хакери успяват да проникнат във всеки компютър, където и да се намира. Въпросът е — кои са те? И защо го правят?

Дойл Максвел затвори телефона като се питаше колко още ще може да размотава евентуалните купувачи на компанията. Не знаеше вече какви извинения да измисля и как да им се обясни нежеланието си да ги покани в Ту дъ Макс и да ги запознае с финансовото състояние на фирмата.

Исусе Христе! Той отчаяно се нуждаеше от финализирането на тази сделка. Защо Шейн и Винс се бавеха толкова много? Защо все още не бяха достигнали до същността на проблема, свързан с компютърната им сигурност?

Позвъни в офиса на Тейлър, но секретарката ѝ го информира, че тя е слязла долу в отдела по пласмент. В пласмента? И какво прави там? Трент отговаряше за тази част от бизнеса, не Тейлър.

Обади се и в кабинета на Трент, но от там му казаха, че очакват племенника му едва след обяд. Чак тогава Дойл си спомни, че Трент и Раул имаха уговорена среща с адвоката във връзка с повдигнатите срещу тях обвинения за притежание на наркотици.

В последните години законите, касаещи притежанието на наркотици, бяха станали изключително сурови. Племенникът му и неговото „приятелче“ едва ли щяха да се измъкнат сухи от кашата, в която се бяха озовали.

Дойл забързано слезе в отдела по пласмент, където завари Тейлър да разговаря с Рената Ролинс. Какво, по дяволите, правеше тук тази стриптийзърка? Изглеждаше така, сякаш цяла сутрин бе опаковала кутии.

Дойл застана на входа на помещението, където в близост до товарната рампа бяха паркирани товарните камиони. През отворените врати нахлуваше задушаващо топлият летен въздух. Вътре в помещението беше изключително влажно и горещо като в пещ. Как изобщо работеха хората при тези условия?

— Какво става тук? — попита Дойл, след като се приближи до двете жени.

Рената го изгледа с непокорните си кафяви очи.

— Опитвам се да изуча бизнеса, започвайки работа от най-ниското стъпало. Тейлър реши, че трябва да започна точно от тук.

Тейлър му хвърли един поглед, с който го предупреждаваше да не задава повече въпроси. Тя ще му обясни всичко по-късно.

— Тук е просто очарователно — възторжено възкликна стриптийзърката.

Очарователно, друг път! — помисли си Дойл. Останалите работници в този отдел бяха кубинци, които през цялото време си говореха на испански. Работата беше тежка и еднообразна, но Дойл трябваше да се съгласи, че за нея това бе най-подходящото място да започне обучението си, ако действително иска да усвои всички тънкости на бизнеса.

И внезапно осъзна, че Бриана се бе оказала права. За пореден път. Рената искаше да стане част от компанията. И току-виж се оказало, че не парите, а бизнесът им е нейната цел.

Ако стриптийзърката наследеше част от Макс, тя спокойно можеше да възрази срещу продажбата на компанията. А това щеше да бъде истинска катастрофа. Дойл имаше нужда от пари. Веднага.

Отново се замисли върху предложението на Раул. Дойл, също като Трент, възприе идеята, но Тейлър се изправи срещу тях, настоявайки, че въпросът за подобно *крайно решение* изобщо не подлежи на обсъждане. Само че Дойл не можеше да спре да мисли за това. И знаеше, че онзи противен кубинец познава подземния свят на Маями по-добре от всеки друг от тяхното обкръжение.

Сега, докато наблюдаваше Рената, докато я слушаше как говори за Макс, изживявайки се като евентуална *собственичка* на компанията, Дойл повече от всякога бе склонен да приеме предложението на Раул. Какво право имаше тази кучка да дирижира живота им? Къде беше тя през последните двадесет години? Години, в които брат му вложи цялото си сърце в този бизнес и го превърна в просперираща компания за производство на първокласна козметика.

— Тейлър, двамата с теб трябва спешно да прегледаме няколко рекламни брошури — заяви Дойл. Знаеше, че племенницата му веднага ще се досети, че иска да разговаря с нея на четири очи. Той рядко се занимаваше с рекламата, която беше задължение на Тейлър.

— Ще се видим по-късно, Рената — рече Тейлър и тръгна след чичо си.

— Какво прави тя тук?

И, точно както беше предрекла Бриана, Тейлър го информира, че, по настояване на Ванеса, е била принудена да предложи работа на Рената. Дойл внезапно почувства, че започва да се задушава и посегна

към възела на вратовръзката си. Едва когато докосна голата кожа на шията си, той си спомни, че тази сутрин носеше риза с разкопчана яка.

— Започвам сериозно да се притеснявам за майка — довери му Тейлър. — Тя е изцяло оплетена в мрежите на Кейлъб и Рената. Не мога да си обясня как е възможно да е толкова сляпа. Мислиш ли, че това може да се дължи на силните лекарства, които взема? Напоследък тя като че ли няма реална представа за нещата.

— Възможно е — отвърна Дойл, макар лично той да смяташе, че промяната в поведението на Ванеса можеше да бъде обяснена най-вече с разяждащото я чувство на вина.

Ванеса беше изключително напориста светска дама, която винаги бе вземала дейно участие в определяне стратегията на Макс. Беше смачкала и съсипала безброй хора по пътя си към върха, но, в края на краищата, бе успяла да постигне целта си благодарение на съпруга си, Дънкан.

Способността ѝ да манипулира и върти брат му на малкото си пръстче бе издигнала висока стена между нея и Дойл, но той, пропилял прекалено много години във вражди, изведнъж проумя, че е напълно безсмислено да воюва с Ванеса. Това внезапно прозрение го озари в онзи период от живота му, в който се подготвяше да се разведе със Софи и да се ожени за Бриана.

Подкрепата на Ванеса бе намалила натиска, оказван му от семейството, и бе подготвила почвата за появата на Бриана. Е, до известна степен поне. Макар че Ванеса признаваше новата му съпруга за част от семейството, тя нито веднъж не я допусна в кръга на своите префърцунени приятели.

— Успя ли да поговориш с майка си за срещата ѝ с Ридли днес след обяд? — попита Дойл, спомнил си за поверителната информация, която бе получил от своя приятел, семейния адвокат.

Тейлър се поколеба за миг преди да отговори.

— Майка изобщо не спомена за срещата си с адвоката. През цялото време говореше за Рената и за работата ѝ в компанията. Твърдо е решена да осигури на Рената възможността да усвои всички тънкости на бизнеса.

— Може би това се дължи на факта, че самата ти не проявяваш нужния интерес към семейния бизнес.

— Възможно е — съгласи се Тейлър. — Майка може би желае да тласне компанията напред и да се увери, че бизнесът, завещан ни от баща ми, ще продължи да се развива и в новото хилядолетие. Освен това все повтаря, че изпитва потребност да компенсира Рената за всичко онова, което е пропуснала от досегашния си живот.

Дойл не се и опита да спори по въпроса. Кой би могъл да предположи какво става в главата на Ванеса? Беше прекарал по-голямата част от живота си в постоянна битка с нея. И беше изгубил.

Двамата с Тейлър минаха през двойните врати, излязоха в коридора и поеха към главната административна сграда, където температурата беше напълно поносима благодарение на климатиците, работещи на пълни обороти. Оставиха стриптийзърката на работното ѝ място в горещото и задушно помещение, претъпкано с потните тела на останалите работници.

— Разговаряла ли си скоро с Винс или с Шейн? — попита Дойл. — Какво става с разследването на пробива в компютърната ни сигурност? В момента разполагам с двама купувачи, готови да наддават за компанията. И вече дни наред ги размотавам, защото не искам да разберат за проблемите ни със сигурността.

— Работят по въпроса — увери го Тейлър.

— Само че им отнема дяволски много време. Мисля, че трябва да наемем още хора, за да ускорим нещата.

— Не. Не го прави. Шейн е почти готов.

Нещо в гласа ѝ обезпокои Дойл. Тейлър не беше добра лъжкия. Какво ставаше?

— Шейн има ли вече някаква идея в какво се изразява същността на проблема?

— Не съвсем — отвърна Тейлър, — но ме увери, че ще разполага с отговора до няколко дни.

Няколко дни.

Значи всичко щеше да се реши през следващите няколко дни. Щяха да получат отговор на въпросите, свързани с проблемите в компютърната сигурност на компанията. Дотогава щяха да са готови и резултатите от ДНК теста.

Дойл си даваше сметка, че времето е от съдбоносно значение в случая. А той не разполагаше с такова. Нуждаеше се отчаяно от парите, които щеше да получи от продажбата на компанията.

Компютърните проблеми и стриптийзьорката, играеща ролята на отдавна изгубената дъщеря на Ванеса, само допълнително усложняваха положението.

Но какво би могъл да стори?

Рената забодее на роклята си малката златна брошка, украсена с едно-единствено мънисто. Веднага след работа бе отишла със страхотния си нов мерцедес до Литъл Хавана, където си бе купила този arichanet.

Не че вярваше във всичките онези магьоснически измишльотини, но не можеше да отрече, че винаги е била малко суеверна. Беше наследила суеверието от баба си, която я беше отгледала, насаждайки в душата ѝ един здравословен страх от духове и други подобни създания, които посред нощ изпълзват от тъмните си дупки.

Ето че животът ѝ бе взел нов обрат.

И сега повече от всякога Рената имаше нужда от своя тојо — добрият дух, който бди над нея.

Щеше да ѝ се наложи да поработи известно време с кубинците, които малко я плашеха. Гледаха я странно и постоянно бърбореха нещо на испански, а това би притеснило и човек, далеч не толкова суеверен колкото нея.

Рената бе проклела кубинските кучки. За всеки случай обаче беше решила да си купи и един arichanet.

Магьоснически измишльотини, но кой знае? Току-виж ѝ помогнали. Добре де, последователите на сатанинските култове боготворяха Макамба по същия начин, по който последователите на Мари Лаво вярваха в черната магия.

Свещи. Кръстове, изрисувани по надгробните камъни.

Последователите на магията на Сантерия принасяха в жертва и пилета. Активистите за защита правата на животните бяха завели дело срещу тях във Върховния съд. Съдиите обаче отсъдиха в полза на вярващите и им позволиха да продължат да практикуват религията си, както и преди.

Североамериканските индианци дъвчеха пейоте^[2] по време на религиозните си церемонии. Тези, които вярваха в сатанинските

култове, пък използваха кръвта на принесените в жертва пилета.

Рената никога не бе присъствала на подобна церемония, но самата идея ѝ се струваше интересна. *Пръст при пръстта. Прах при прахта.*

Ако господ не те иска, то дяволът веднага ще те приеме.

След това отрязваха главата на пилето и оставяха кръвта му да изтече в прашната земя, спасявайки по този начин душите на истинските си последователи.

Някой силно почука на вратата на стаята ѝ. В следващия момент Кейлъб нахлу вътре с думите:

— Мислех, че ще излезем да се позабавляваме в някой клуб, след като Ванеса си легне.

— В никакъв случай. А и аз съм смазана от умора. Скъсах си задника от работа в отдела по пласмент.

— Каква е тая брошка? Ванеса ли ти я подари?

— Ще ми се да беше така. Изръсих се цели пет долара за този arichanet. Кубинците ги носят, за да се пазят от урочасване.

— Не ми казвай, че продължаваш да вярваш в тези измишльотини. И кой би могъл да те урочаса тук?

— Кубинците, с които работя във фирмата.

— О, я стига! Престани с тези простотии.

— Винаги съм била суеверна, но напоследък се чувствам истинска късметлийка. И нищо няма да ми стане, ако, за всеки случай, взема някои предпазни мерки. Не бих искала късметът ми да се обърне.

[1] Юпиес — Американска колетна служба — Б.пр. ↑

[2] Изсушени върхове на кактус, които имат наркотичен ефект — Б.пр. ↑

14.

Следобедът вече преваляше. Шейн седеше пред монитора на компютъра и задълбочено изучаваше сложната и неразгадаема стеганография. Продължаваше да се намира в задънена улица, неспособен да разгадае изображенията на екрана. Сигурен беше обаче, че неразбираемите букви и цифри, изписани на екрана, представляваха някакъв сложен код.

Но какъв?

Мислите му се насочиха към Тейлър и той си припомни онази вечер, в която, заслушан в разказа на Пол Аштън, за пръв път бе видял снимката на красивата блондинка. Дватама седяха заедно в един бар в Богота и разговаряха.

Барът се намирал в Солуна — квартал, чието име беше смесица от испанските думи за слънце и луна. А колумбийските нарко крале искаха точно това — и слънцето, и луната. И за момента като че ли щяха да ги получат.

— Тейлър е моята мадама в Маями — каза му тогава Пол и остави три снимки върху малката масичка. — Естествено, когато съм тук, се срещам с Миранда. Тя е невероятно парче. А това е Аля. С нея излизам, когато съм в Рио.

Шейн изпи на един дъх текилата, останала в чашата му, неспособен да откъсне поглед от снимката на Тейлър Максвел. Тя му напомняше за Хейди — едно момиче, с което беше ходил на училище преди много години.

Хейди беше интелигентна и красива и живееше в същия квартал. Така и нищо не излезе от връзката им, но Шейн често се питаше какво ли бе станало с нея.

И ето че сега се взираше в снимката на една жена, която му напомни за миналото и го накара отново да изпита желание да се обвърже с някого. Изведнъж си помисли, че истинският живот минава край него, а работата му е потискаща и напълно безсмислена.

Дали някой някога щеше да успее да се пребори с тези криминални престъпници?

— Имаш ли си жена тук? — попита го Пол.

— Не. Командировките ми са твърде кратки за това. Долитам тук, купувам кафе, уговарям доставката и се прибирам обратно.

Шейн работеше в Колумбия под прикритие. Представяше се за търговец на кафе, който се опитва да осигури редовни доставки за американския пазар. Истинската му задача обаче беше да пресече незаконния поток от наркотици, който се вливаше от Колумбия в Америка и финансираше всевъзможни терористични организации.

Едновременно с това заливаше американските градове с наркотици.

Пол взе снимката на Тейлър и я прибра в портфейла си заедно със снимките на другите две жени. И трите бяха красавици, но Тейлър бе просто ослепителна.

— Бих могъл да ти съдействам да транспортираш значителна пратка кафе през бунтовническите територии. Срещу съответното заплащане, естествено — рече му Пол.

— Аз не изкупувам какво да е кафе. Държа на кафето, произведено в областта Обергон. Моята страна има изисквания по отношение нивото на киселинност и единствено кафето от Обергон отговаря на тези показатели.

Пол кимна и Шейн осъзна, че е издържал теста. Ако не работеше като търговец на кафе, той нямаше откъде да знае, че американците, за разлика от жителите на Южна Америка и Европа, предпочитат кафе с по-високо ниво на киселинност.

— Ще ти осигурия кафето, от което имаш нужда — каза му Пол. — И дори ще го транспортирам.

Шейн се пазари известно време за цената — просто заради спорта. За него беше повече от ясно, че Пол вече е захапал стръвта. Целта му беше да скрие значително количество кокаин в пратката с кафе.

От този ден нататък Шейн така и не можа да прогони Тейлър от мислите си. След като изпълни мисията си, той долетя право в Маями, потърси Винс и прие предложението му за работа. После се зае да издири Тейлър. Очакваше, че сблъсъкът му с истинската жена от плът

и кръв ще разруши идеалния образ, който вече бе изградил в главата си.

Но се случи точно обратното.

Тейлър Максвел се оказа далеч по-красива, интелигентна и интригуваща. Беше сложна и непредвидима личност, останала напълно недооценена от онзи кучи син Пол Аштън.

Шейн бе долетял в Маями с намерението да открие Тейлър, да задоволи любопитството си и да си тръгне. Само че запознанството с Тейлър бе задълбочило още повече увлечението му по тази жена. След като се срещна с нея и я опозна, той установи, че просто не е в състояние да напусне града.

Телефонът пред него извъня и рязко го върна в действителността.

— Шейн? — От слушалката долетя зноен женски глас. — Обажда се Рената. Струва ми се, че в отдела по пласмент става нещо странно. Би ли могъл да дойдеш за малко?

Обхвана го тревожно предчувствие. Не бе изпитвал тази тръпка от времето, когато работеше под прикритие в Колумбия. Даваше си сметка, че Рената Ролинс е изключително хитра и пресметлива. Може би наистина бе открила нещо нередно. Или просто играеше поредната си игричка.

Кой знае...

Тейлър спеше, заровила лице в меката възглавница, която донякъде изолираше силния шум, заплашващ да я събуди всеки момент. Беше заспала едва след полунощ, неспособна да прогони от главата си тревожните мисли, свързани с майка ѝ и Рената.

— Полиция! Отворете вратата!

Тейлър надигна глава от възглавницата. Беше като пияна от умора. Сигурно бе сънувала нещо. Наклони глава на една страна и се послуша.

— Полиция! Отворете вратата!

О, боже! Тя рязко седна в леглото, като се питаше дали това се случва наистина или отново е станала жертва на поредния кошмар.

Часовникът върху нощното ѝ шкафче показваше почти осем часа. Беше забравила да го навие да звъни, в резултат на което се бе

успала и вече закъсняваше за работа.

Тя скочи от леглото, наметна халата си и се помъкна по коридора към входната врата. Надникна през шпионката и видя пред вратата си едно униформено ченге и един цивилен детектив. Детективът държеше значката си точно пред шпионката.

Сигурно нещо се е случило с Трент, реши Тейлър, припомнила си за скорошния му арест за притежание на наркотици. Тя рязко отвори вратата и попита:

— Какво става?

— Аз съм детектив Море, а това е полицай Дженингс — представи ги цивилният, затвори портфейла със значката си и го прибра в джоба си. — Вие ли сте Тейлър Максвел?

Тя успя да кимне утвърдително, неспособна да издаде нито звук през свитото си гърло.

— Къде бяхте снощи между девет вечерта и три сутринта? — попита детективът.

— Тук, в дома си. Защо? За какво е всичко това?

— Имаше ли някой с вас?

— Не. Живея сама.

В този момент се появи Шейн, който тъкмо се връщаше от разходката с Оги.

— Тейлър, случило ли се е нещо?

Кръвта с все сила пулсираше в слепоочията ѝ, коленете ѝ трепереха несигурно. Предчувстваше, че се бе случило нещо ужасно.

— Не зная. Още не са ми казали защо са тук.

Шейн се приближи и застана до нея. Тейлър не можеше да не признае, че присъствието му я изпълни с неописуемо облекчение.

— Какъв е проблемът? — попита Шейн.

— Рената Ролинс е била убита миналата нощ.

— *Не!* — Тейлър зяпна от изумление. Как е възможно да е мъртва? Рената беше толкова жизнена! Напориста и преливаща от амбиции. Как е възможно да не е вече между живите?

— Как? Къде? — веднага попита Шейн.

— Била е застреляна в леглото си някъде между девет часа вечерта и три часа сутринта. В момента разпитваме всички хора, свързани с нея, и проверяваме алибитата им.

— Нямам причина да искам смъртта ѝ — възрази Тейлър. — Та аз почти не я познавам.

— Според показанията на господин Басет, обаче, това не е точно така.

Шейн седеше на канапето, обгърнал раменете на Тейлър с ръка. Полицаяте вече си бяха тръгнали с обяснението, че това е стандартна процедура и всички, свързани по някакъв начин с Рената Ролинс, трябва да бъдат разпитани.

— Кой би искал да убие Рената? — попита Тейлър.

— В момента се сещам за няколко човека. А може и да е някой от Ню Орлиънс. Кой знае?

— Имаш право. Дори и Раул говореше за *евентуалното* ѝ убийство. Но това, естествено, бяха само приказки.

Шейн обаче не беше чак толкова сигурен. Никой не можеше да предвиди какво би направил един доведен до отчаяние човек.

Тейлър го погледна с блеснали от гняв очи и попита:

— И защо му е на Кейлъб да хвърля вината върху мен?

— Добър въпрос. Вчера сутринта, когато отиде да посетиш майка ти в дома ѝ, случи ли се нещо между вас двамата?

— Не... Не съвсем. Кейлъб ме попита защо съм ходила в къщата предишния ден. Имах готово обяснение и му го дадох, но не мисля, че ми повярва. Имам чувството, че е разбрал, че съм душила из стаята му.

— Тейлър, чуй ме внимателно. — Придърпа я по-близо до себе си. Тя вдигна глава и го погледна. Лицето ѝ беше изопнато от тревога. — Ако не намерят убиеца веднага, можеш да се окажеш въввлечена в сериозни неприятности. Пръстовите ти отпечатъци са навсякъде из стаята на Рената.

— О, боже! — Тя притисна юмрук към устата си, едва успявайки да сподави надигналото се в гърлото ѝ стенание. — Имаш право. Влязох в стаята на Рената, за да взема косъм за ДНК теста и тогава прерових всичките ѝ вещи.

Шейн погледна часовника си.

— Хайде да отидем до офиса да видим какво ще кажат Трент и Дойл. Може би ще бъде най-разумно, ако веднага се обърнеш към адвокат.

Шейн седеше в единия край на кабинета на Доул Максвел и наблюдаваше Доул, който разговаряше с Тейлър и Трент. Малко по-встрани от него стояха Раул и Бриана.

— Всички ние може да се окажем сред заподозрените — рече Доул. — Нито един от нас няма алиби за времето на убийството. Дори и Бриана прекара миналата нощ в дома на майка си.

— Сърцето ѝ отново ѝ създаваше проблеми, а аз съм единственият човек, който може да я убеди да отиде в болницата, ако се наложи — обясни Бриана. — Все не може да забрави, че в Куба човек постъпва в болницата само за да умре.

— В такъв случай майка ти е твоето алиби — обади се Трент.

— Тя си спа в спалнята, а аз — на канапето във всекидневната. Бих могла да се измъкна от къщата без тя изобщо да разбере. Но защо ми е да го правя?

Шейн реши, че Бриана би могла да дръпне спусъка, ако имаше представа за безнадеждното финансово състояние на съпруга си. Мотив за извършване на престъплението би могло да е желанието ѝ да елиминира Рената преди тя да е успяла да провали сделката за продажба на компанията. Шейн обаче кой знае защо не вярваше твърде в този сценарий.

— Миличка — обърна се Доул към Бриана. — Не искам да се тревожиш изобщо. Всеки тук знае, че не можеш да убиеш дори и муха.

— Защо тогава онези полицаи ме разпитваха?

— Те разпитаха всички ни — намеси се Раул. — Опитват се да изяснят всички факти.

Шейн изпитателно се вгледа в Раул и видя, че светлосините му очи блестят с неестествен блясък, а пръстите на ръцете му леко треперят. Подозираше, че кубинецът се е надрусал до козирката с метадрин, а инстинктът му в подобни случаи почти никога не го лъжеше.

— Вие двамата не бяхте ли заедно през изминалата нощ? — попита Шейн. Зададе въпроса на Трент, но през цялото време наблюдаваше Раул с периферното си зрение.

— Не — отвърна Трент. Говореше почти шепнешком. — Аз си бях вкъщи. Сам.

— Скарахме се — намеси се Раул и нехайно сви рамене. — Излязох навън и цяла нощ се разхождах по Оушън авеню.

Шейн бе готов да се обзаложи, че скандалът е възникнал по повод на наркотиците. Раул със сигурност бе започнал да се пристрастява, а Трент очевидно искаше той да престане да се друса.

— Но как е възможно да се случи нещо подобно? Рената е убита, а нито един от нас не разполага с алиби! — невярващо възкликна Тейлър.

— Понякога се случват подобни гадости — ядосано промърмори Шейн.

Дойл вдигна телефонната слушалка.

— Възнамерявам да се обадя на Алан Фрийдмън. Той е първокласен криминален адвокат. И със сигурност ще знае какво трябва да се направи.

Всеки един от присъстващите, без да е специалист в юриспруденцията, можеше и сам да се досети какво ще ги посъветва адвокатът. Да не отговарят на въпроси на полицаите без присъствието на адвокат.

— Позвъних в дома на майка — съобщи Трент докато Дойл се опитваше да се свърже с адвоката. — Не можах да разговарям с нея, защото спеше. Докторът ѝ дал успокоително.

— Мисля, че трябва да отидем при нея — рече Тейлър. — Тя ще има нужда от нас, след като се събуди.

Шейн закара Тейлър до дома на майка ѝ в Коръл Гейбълс. Алеята за коли и предният двор бяха оградени с черно-жълта полицейска лента. Пред входната врата стояха униформени полицаи. Пуснаха ги вътре, но ги предупредиха, че не могат да влизат в по-голямата част от стаите в къщата докато разследването не приключи.

Кейлъб Басет стоеше в коридора точно пред вратата на спалнята на Ванеса.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да видя майка си.

— Тя не желае да те вижда. Не и след онова, което направи.

Шейн сграбчи ризата на Кейлъб и с все сила го блъсна в стената.

— Да не си посмял да обвиняваш Тейлър. Тя...

— Ревнуваше от Рената. Ванеса промени завещанието си и остави всичко на Рената — Кейлъб се вгледа в лицето на Тейлър. В очите му проблясваха садистични пламъчета. — Точно така. *Всичко*. Ванеса обичаше малкото ми момиченце. А сега то е мъртво.

— Съжалявам за Рената — рече Тейлър, опитвайки се да овладее яростта, която Кейлъб бе предизвикал с обвиненията си. — Но не съм я убила аз.

Тейлър влезе на пръсти в спалнята на майка си. Шейн остана с Кейлъб отвън. Щорите бяха спуснати и единствената светлина в стаята идваше от циферблата на часовника, поставен върху нощното шкафче. Тейлър изчака за момент докато очите ѝ привикнаха с тъмнината.

Тейлър не можеше да отрече, че бе изпитвала неприязън към Рената. Никога обаче не бе пожелавала смъртта ѝ. Рената бе живяла ужасен живот, а сега я бяха лишили от възможността да направи нещо по-добро за себе си.

Крехката фигура на майка ѝ бе свита на кълбо под завивките. О, господи, помисли си Тейлър.

Смъртта на Рената щеше да съсипе Ванеса. Тя беше толкова сигурна, че тази жена е нейната дъщеря.

— Кейлъб, ти ли си? — с предрезгавял от сълзите глас попита майка ѝ.

— Не, майко, аз съм. — Тейлър се приближи до леглото и запали настолната лампа.

Едва възпря надигналото се в гърлото ѝ възклицание. Красивите сини очи на майка ѝ бяха подпухнали и кървясали от сълзите, а лицето ѝ беше мъртвешки бледо. Устните ѝ се разтрепериха, когато се опита да заговори.

— Да повикам ли лекар? — попита Тейлър.

— Н-недей. Никой вече не може да направи каквото и да било. Рената е мъртва.

Тейлър приседна на ръба на леглото и хвана ръката на майка си.

— Толкова съжалявам. Това е ужасна трагедия. Рената заслужаваше да живее. Очакваше я чудесно бъдеще. Особено сега.

— Знаеш, че тя беше твоя сестра.

Половин сестра, помисли си Тейлър, безмълвно коригирайки допуснатата от майка ѝ грешка.

— Тъкмо бяхме започнали да се опознаваме — излъга я Тейлър. Тя не желаше да има нищо общо със стриптийзърката, която се опитваше да се представи за нейна сестра.

— Толкова ми липсва.

Очите на майка ѝ отново се напълниха със сълзи, които потекоха по бледите ѝ бузи.

Тейлър взе една книжна кърпичка от нощното шкафче и нежно избърса сълзите ѝ.

— Полицайте имат ли някаква представа какво точно се е случило?

Майка ѝ се подигна в леглото, а Тейлър ѝ помогна да седне и оправи възглавниците зад нея.

— Единственото, което ми казаха, е, че някой е застрелял Рената в пристъп на сляпа ярост.

— Някой чул ли е изстрела?

— Не. Аз не съм чула нищо. Кейлъб също.

— Има ли някакви следи от влизане с взлом?

— Не зная, но алармата не беше включена, а портата към плувния басейн беше отключена. Всеки би могъл да влезе без никакви затруднения.

— Но ти обикновено си много по-предпазлива — възкликна Тейлър, неуспяла да се въздържи. — И винаги включваш алармата.

— Не и откакто Рената и Кейлъб живеят тук. Рената обичаше да посещава клубовете нощем. Обикновено се прибираше доста късно и не ѝ се занимаваше с алармата. Така че аз престанах да я включвам.

— Снощи тя пак ли излезе? — попита Тейлър като се питаше дали някой откачалник не я е проследил до тук.

— Не, беше изтощена след дългия работен ден в отдела по пласмент и реши, че ще си легне рано. Целуна ме за лека нощ някъде около девет...

Гласът на майка ѝ заглъхна и тя преглътна мъчително. Сълзите отново потекоха по лицето ѝ.

— Тогава я видях за последен път. Никога повече няма да чуя гласа ѝ. Няма да имам възможността да наваксам пропуснатото време и да изкупя вината си, като я компенсирам за всички лишения, които е трябвало да понесе през живота си.

Тейлър не знаеше какво да отговори на майка си. Не можеше да не се пита дали Ванеса щеше да е толкова разстроена, ако не Рената, а Тейлър бе загубила живота си при сходни обстоятелства.

— О, мамо, не бъди толкова сурова към себе си. Направила си най-доброто предвид обстоятелствата.

— Не. Променяйки завещанието си в нейна полза, аз я изложих на опасност — в очите ѝ все още блестяха сълзи, но в гласа ѝ се прокрадна суровата твърдост, която Тейлър си спомняше от детските си години. — Кейлъб е на същото мнение.

Отново Кейлъб! Този човек имаше прекалено силно влияние върху майка ѝ. Възможно ли е тя наистина да вярва, че някой от семейството е отговорен за смъртта на Рената?

— Вие всички знаехте, че имам намерение да променя завещанието си, нали?

Тейлър реши, че безсмислено да отрича.

— Да, така е.

— Кейлъб ме предупреди да не използвам услугите на Ридли Пъдж. Изтъкна, че адвокатът е семеен приятел и ще ви предупреди. Аз обаче не го послушах.

Кейлъб е имал право, безмълвно се съгласи Тейлър.

Тя цялата потрепери, забелязала обвинението, напирасо в очите на Ванеса.

— Майко, сигурна съм, че не вярваш наистина, че някой от семейството е убил Рената.

— Не зная какво става около мен... Но съм толкова сломена... толкова объркана.

— Майко, моля те, не мисли... — Тейлър не довърши изречението си. Не знаеше какво да каже, защото бе проумяла, че Кейлъб вече бе успял да посее съмнения в главата на майка ѝ.

— Кейлъб разговарял с Рената малко преди тя да си легне. Тя му споменала, че я заплашват със смърт и — крехкият ѝ глас потрепери — споделила с него подозренията си, че някой от вас стои зад тези заплахи.

— Кой точно я заплашил?

— Една от кубинките в отдела по пласмент, но тя била просто куриер.

Тейлър стисна ръката на майка си, озадачена от чутото.

— Не мога да си представя защо някоя от онези кубинки би заплашвала Рената. Това, което казваш, е напълно безсмислено.

Майка й кимна много бавно и Тейлър за пореден път си даде сметка колко тежко понася тя смъртта на Рената.

— Защо онези жени са били толкова зли с моето момиченце? — попита майка й. — И какво изобщо е правила Рената в отдела по пласмент? Условията там са ужасни. Просто ужасни.

— Тя искаше да изучи целия бизнес, започвайки от най-ниското стъпало — отвърна Тейлър, успявайки да изрече и тази лъжа с убедителен глас. Сигурна беше, че, всъщност, Рената би предпочела да започне работа в отдела по продажбите, откъдето можеше да си взема мостри на всички продукти.

Светлосините очи на майка й я огледаха преценяващо и Тейлър се почувства като в тийнейджърските си години, когато бе получавала този поглед винаги, когато се опитваше да праметне майка си по някакъв начин.

— Рената никога не получи възможността да стане такава, каквато би могла да бъде — отбеляза майка й. — Такава, каквато заслужаваше да бъде.

15.

— Главното в живота не са възможностите, които получаваш. Най-важни са рисковете, които си готов да поемеш.

В знойния нощен въздух жужаха безброй невидими насекоми, насъбрали се в тънкия лунен лъч светлина. Някъде в далечината от нечие радио се носеше латино музика. Радиото беше настроено на WQVA — местна станция, която излъчваше програмата си на испански език.

— Изпреварващият удар криеше известни рискове, предвид краткото време, с което разполагах за подготовка. В живота обаче побеждават не тези, които чакат да се отвори подходяща възможност. Не, главното в живота е да се възползваш от всяка възможност и да я обърнеш в своя полза.

Пронизителният вой на полицейска сирена огласи смълчаната нощ. Колата не идваше насам, нали? А и защо да идва?

Никой не знаеше истината. И никой нямаше да я научи.

Никой не беше чак толкова умен, че да стигне до него.

Шейн Донован вярваше, че е голяма работа, но и той не подозираше нищо.

— Сега, когато Рената е мъртва, всички те са поставени в безизходица. Точно както го бях замислил.

Радиото замлъкна и внезапно настъпилата тишина му се стори странно потискаща. Сякаш изведнъж почувства как топлият и безмълвен въздух го притиска под тежестта си. Тишината ставаше все по-оглушителна докато накрая започна да отеква с убийствено силен ритъм в главата му.

Защо звуците му действаха толкова успокояващо? Някъде отдалеч долетя острото мяукане на уличните котараци, които излизаха на нощен лов. В протяжния им вой бе стаена смъртоносна заплаха.

Ето, така е по-добре.

— Ванеса наистина изпадна в агония. А аз исках точно това. Когато доведе плана си до край Ванеса вече ще подозира цялото си

семејство заради смъртта на Рената. Дори и Тейлър, собствената си дъщеря. И дори няма да предполага, че възнамерявам да убия и Тейлър.

Котарациите очевидно бяха впили зъби и нокти един в друг и вдигаха врява до небесата. Продраното им мяукане приличаше на дращене с нокти по черна дъска.

Прекрасна музика за ушите му.

— На Тейлър не ѝ остава още много време на този свят. А близостта ѝ с Шейн Донован изобщо няма да ѝ помогне да спаси живота си.

— Майка ми е толкова разстроена, толкова объркана — промълви Тейлър и погледна към Шейн. — Струва ми се, че Кейлъб е успял да я убеди, че един от нас е убиецът на Рената.

— Този човек носи само неприятности.

— Но тя е моя майка. Познава ме. Как може дори да си помисли, че бих могла да посегна на някого?

— Тя директно ли те обвини в убийството ѝ?

— Не, но усещам, че е изпълнена с подозрения.

— Точно в този момент тя просто не е на себе си — рече ѝ Шейн. — А и Кейлъб Басет никак не ѝ помага.

Минаваше десет вечерта и двамата седяха на канапето в дома на Шейн. Оги лежеше в краката им. Шейн я бе прегърнал през раменете. Всъщност, той почти не се бе отделял от нея откакто си тръгнаха от дома на майка ѝ някъде по обяд.

Седеше толкова близо до нея, че Тейлър усещаше лекия цитрусов аромат на афтършейва му. И се чувстваше неудържимо привлечена от силата, която се излъчваше от него. Беше положила огромни усилия да избегне зараждащата се между двамата близост, но в този момент тя ѝ носеше неизразима утеха и сигурност.

Трент си бе тръгнал заедно с Раул и Тейлър не можеше да се свърже с него. Най-добрата ѝ приятелка, Лиза, все още не се обаждаше, макар че новината за убийството бе публикувана на първа страница на Маями сън. Бриана и Доил бяха в болницата с майката на Бриана, състоянието на която бе започнало да се влошава.

Шейн Доноуан бе единственият човек, на когото можеше да разчита в момента. Той беше изключително уравновесен и надежден. Преди време бе изпитвала силна неприязън към него, но с течение на времето бе променила отношението си.

Телефонът иззвъня и Шейн скочи от канапето с думите:

— Обзалагам се, че това е Винс.

Беше се свързал с Винс по-рано през деня, за да го помоли да се обади на познатите си в полицията и да се опита да разбере с какви доказателства разполагат до момента. Тейлър се заслуша в разговора, приковала поглед върху лицето на Шейн. Забеляза двете тревожни бръчки, появили се между веждите му. Очевидно наистина се обаждаше Винс, но новините като че ли не бяха добри.

— Какво се е случило? — попита тя в мига, в който Шейн затвори телефона.

— Всъщност нищо. Има някои тревожни новини, но ние и без друго ги очаквахме.

Настани се отново до нея и я прегърна през раменете. После леко я целуна по челото.

— Лошата новина е, че полицаите са открили отпечатъците ти в стаята на Рената, което, всъщност, не е никаква изненада.

Беше й невъзможно да укроти бесните удари на сърцето си.

— Ще ме арестуват ли?

— Не. Добрата новина е, че са намерили и още няколко отпечатъка, които все още не са идентифицирани. Освен това в стаята има отпечатъци на брат ти. А също и на Раул.

— Какво? Странно! Не мога да си представя какво може да са търсили там.

Очите му потъмняха и той я погледна изпитателно.

— Според мен трябва да допуснеш възможността брат ти да е посегнал на живота на Рената.

— Не, не и Трент! Не би могъл.

Протестът й обаче не прозвуча толкова убедително колкото би й се искало. Все по-често напоследък бе стигала до извода, че не познава брат си чак толкова добре.

— Това е всичко, с което разполагат в полицията. Отпечатъци. В момента се опитват да издействат заповеди за обиск в домовете на

трима ви. А също и в дома на Дойл и Бриана. Ще търсят оръжието на престъплението.

— Няма да го намерят в дома ми. Изобщо нямам пистолет.

Шейн се намръщи, а сключените му вежди образуваха права линия над потъмнелите му очи.

— Знаеш ли нещо за религиозните култове. И по-специално за Сантерия?

— Много малко. Зная, че е кубински ритуал. Смесица между вуду магиите и религията. Не съм запозната с подробности, но Бриана вероятно е по-добре информирана. Защо питаш?

— Винс ми каза, че Рената носела arichanet. Това е специално мънисто, което виси от малка златна брошка.

— Носела е брошка на нощницата си? Колко странно.

— Очевидно е вярвала, че тази брошка я пази от сатаната. Онова, което не ми дава мира, е, че вчера Рената ме извика в отдела по пласмент малко преди края на работното време. Оплака ми се, че една от кубинките се опитала да я урочаса. Помоли ме да я преместя в друг отдел.

— И ти какво ѝ каза?

— Казах ѝ да разговаря с теб.

— Не се е обаждала. Може би е решила да изчака до следващия работен ден — озадачена, Тейлър положи глава на силното рамо на Шейн. — Жените, които работят в отдела по пласмент, са кубинки и може би наистина вярват в Сантерия, но не мога да си представя, че биха стоварили някакво проклятие върху Рената. Защо им е да го правят?

— Добър въпрос, но аз разговарях с Рената и тя наистина беше силно разстроена. Тя е... *беше* изключително суеверна жена.

— Каза ли ти коя е жената, отправила проклятието срещу нея?

— Не — Шейн отрицателно поклати глава. — Трябваше да я попитам, но не го направих, а сега вече е твърде късно.

— Знаеш ли, проклятието е едно на ръка. Кубинците наистина са много суеверни и може да са направили нещо подобно. Кейлъб обаче твърди, че Рената му казала, че животът ѝ бил в опасност.

— Наистина ли? На мен ми каза, че проклятието сигурно ще ѝ донесе лош късмет. Изобщо не спомена за смъртни заплахи. Нещо трябва да се е случило, след като си тръгнах.

— Трудно ми е да си представя, че Рената би могла да се изплаши толкова от една най-обикновена магия. Винаги ми се е струвала изключително жилава и непреклонна.

— Била е достатъчно суеверна, за да си направи труда да отиде чак до Кале Очо. Според Винс само там се намират тези амулети.

— Щом е била чак толкова уплашена, не смяташ ли, че е трябвало да си купи пистолет?

— Може би. Никой не знае със сигурност дали не е била застреляна със собствения ѝ пистолет, макар че това ми се струва малко вероятно. Защото как би могъл убиецът да знае къде държи Рената пистолета си? Ако е имала такъв, разбира се.

— Не мислиш, че Раул Кеткарт би могъл да наеме човек, който да убие Рената? — попита Тейлър. — Той твърди, че познава най-добрия наемен убиец в Маями.

— Рената не е била убита от професионалист. Човекът на Винс в полицията му казал, че убиецът е използвал възглавница, за да заглуши изстрела. Професионалистът просто би използвал заглушител.

— Предполагам, че имаш право — Тейлър стана от канапето. — Беше дълъг ден. Май трябва вече да си вървя.

— Ще те изпратя до вас.

Шейн се изправи и я поведе към вратата. Оги заситни след тях, махайки с опашка. Очевидно се надяваше, че ще го изведат на разходка.

— Аз спя съвсем леко. Ако полицаите се появят посред нощ със заповед за обиск, веднага ще дойда при теб.

Дебели облаци скриваха луната и в двора на блока беше съвсем тъмно. Нещо помръдна в сенките и Оги се спусна нататък. Един дебел котарак хукна по настланата с плочи пътека и изчезна в храсталаците.

Шейн се засмя.

— Преди време Оги изобщо не би се осмелил да преследва някой котарак. С времето обаче започва да се превръща в най-обикновено куче.

Тейлър отключи входната врата на апартамента си, след което се обърна и му благодари за помощта и подкрепата, които ѝ бе оказал през изминалия ден. Истината беше, че просто не би могла да си представи как щеше да се справи без него. Погледът на Шейн беше ласкав като милувка. И изключително съблазнителен.

Надвесил устни в опасна близост до нейните, той нежно проследи с пръст изящната извивка на високите ѝ скули, а след това зарови ръце в косата ѝ. Кръвта ѝ изведнъж кипна. Сгъсти се и потече като горещ мед по вените ѝ. Знаеше, че Шейн ще я целуне, но просто не можеше да си наложи да се отдръпне.

Устните му нежно покриха нейните. Силните му ръце я придърпаха по-близо до него, притиснаха я към пламналото му тяло и тя почувства изваяните мускули на дългите крака и силните му гърди. Езикът му ласкаво докосна устните ѝ. Тейлър въздъхна от удоволствие и разтвори устни. Ръцете ѝ бавно се плъзнаха нагоре по тялото му. Най-накрая обви едната си ръка около врата му, а другата постави на рамото му.

Прегръдката на Шейн стана по-настойчива, езикът му намери нейния. Обхвана я желание, първично и разтърсващо, и я лиши напълно от способността да разсъждава рационално. Колкото по-пламенно и дълго я целуваше Шейн, толкова по-силна ставаше потребността ѝ да откликне на ласките му.

Той обаче ненадейно се отдръпна назад и Тейлър, пламнала от смущение, чу задъханото си, накъсано дишане. Господи, та той можеше да я подчини напълно, без дори да полага кой знае какви усилия.

— Ще бъда тук, ако тази вечер имаш нужда от мен — рече той с леко предрезгавял глас.

Тейлър, облякла нощницата си, се приготвяше да си ляга. Не можеше обаче да се отърве от хилядите въпроси, които не ѝ даваха мира. Нима не притежаваше никаква воля и самоконтрол? Защо не бе отблъснала Шейн? Защо се бе подала на ласките му?

Та тя все още обичаше Пол, нали? Беше допуснала интимна близост с друг мъж, а това беше предателство спрямо Пол.

— Я се стегни! — тихичко си нареди тя. — Изминаха почти три години. Животът продължава. Само бъди по-предпазлива! И не прибързвай!

Чу почукване на входната врата. Тъй като очакваше полицаите всеки момент да пристигнат със заповед за обиск на апартамента ѝ, тя наметна един халат и отиде да отвори. Пред вратата стоеше Лиза.

Усмиваше се широко и стискаше наситено розова книжна торбичка в едната си ръка.

— Виж какво ти донесох — рече тя, влезе в апартамента и връчи на Тейлър малка шарена кутийка с индийски мотиви. — Това е първият ми продукт. Любовен пращец. Съставен е от изсушен стрит мед и гуарана. Гуараната е корен, който се среща в дъждовните гори. Макар на вид да изглежда като кехлибарен на цвят талк, пращецът е ядлив и напълно безвреден.

Тейлър не можеше да повярва, че приятелката ѝ е в състояние да бърби толкова безгрижно за някакъв си глупав продукт, свързан очевидно с увлечението ѝ по Кама Сутра, в момент, в който целият живот на Тейлър сякаш се разпадаше пред очите ѝ.

— Тази миниатюрна четчица, ефирна и лека като перце, се използва, за да се разпръсне пращеца по цялото тяло на мъжа. И ако той не те обладае на часа, ти би могла просто да прокараш език по цялото му тяло, за да обереш пращеца.

— За чие тяло говориш? И какво означава всичко това?

Тейлър преглътна мъчително, опитвайки се да овладее гнева си. Беше решила да не звъни на приятелката си, защото не искаше да я кара да обяснява защо се бе върнала в Маями, без да ѝ се обади. А ето че тя изневиделица се появяваше в дома ѝ и буквално я обвиняваше, че има връзка с някого.

Лиза праметна тъмната си коса над едното си рамо. Толкова познатият жест обаче кой знае защо само засили раздразнението на Тейлър.

— Хайде, стига! Идвах тук преди половин час. И те видях да се целуваш с онзи сладур. Как му беше името? Шейн някой си. Затова се върнах до магазина, за да ти донеса от любовния пращец.

— О, за бога! Това беше само една целувка — тя остави кутийката. — И не означаваше нищо. В момента имам прекалено много проблеми, за да мисля за мъже.

— Чувствам, че с теб става нещо. Какво се е случило?

— Ама ти на коя планета живееш?

Черните очи на Лиза огледаха стаята.

— Напоследък работих ден и нощ, за да открия магазина си. Дори нощувах там. Зная, че не съм се обаждала от доста време, но... — Опита се да се усмихне. — Съжалявам. И какво пропуснах?

— Всичко.

Тейлър се стовари на дивана и потупа мястото до себе си, давайки знак на Лиза да седне до нея. Не можеше да ѝ се сърди дълго. Бяха приятелки от много години и заедно бяха преминали през какво ли не. Лиза страдаше жестоко и цялата ѝ тази страст по Кама Сутра бе опит да отвлече мислите си от неудачите в личния си живот.

На Тейлър ѝ трябваше известно време, за да разкаже на Лиза за всичко, случило се след последната им среща. До този момент тя като че ли не бе осъзнала напълно какви драстични промени бяха настъпили в живота ѝ за един толкова кратък период от време. Лиза дори не бе успяла да се запознае с Рената, а ето че тя вече беше мъртва.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че, според полицаите, убиецът на Рената е някой от семейството? — възкликна Лиза. — Не мога да повярвам.

Тейлър бавно кимна. Не беше споменала пред Лиза за пръстовите отпечатъци. Нито пък за страховете на Рената от кубинските заклинания и магии. Беше сигурна, че не би трябвало по никакъв начин да компрометира източниците на Шейн.

— Шейн е експерт по сигурността — съобщи Тейлър, дала си сметка, че не би могла да премълчи този факт. — И в момента работи за нашата компания. Напоследък имаме определени проблеми с компютърната сигурност.

— Сериозно? — Лиза прикова погледа на тъмните си очи върху лицето на Тейлър, която се опита да прецени доколко приятелката ѝ е искрена и добронамерена. — И какви по-точно?

— Някой се опитва да саботира работата ни. Объркани фактури, неясни поръчки... Ей такива неща — отвърна Тейлър, заобикаляйки истината. — Трент казвал ли ти е някога паролите за достъп?

— Не. А и аз никога не бих направила нещо подобно.

Възмущението в гласа на приятелката ѝ отрезви Тейлър. Ама какво ѝ ставаше напоследък? Започнала бе да подозира брат си в... не чак в убийство, но бе готова да приеме, че Трент е въввлечен по някакъв начин в извършеното престъпление. А ето че сега се държеше с Лиза така, сякаш наистина вярваше, че именно приятелката ѝ стои зад всичките им компютърни проблеми.

— Просто се питах — продължи тя, опитвайки се да заглади неприятната ситуация — дали Трент не ги е записал някъде в дома ви,

откъдето биха могли да бъдат откраднати. Аз самата също държа списък с паролите в бюрото си, в случай че ми потрябват за нещо.

— Не зная да ги е оставял вкъщи, но може да ги е казал на Раул. А само един господ знае на какво е способен онзи тип. Той е един от най-големите мошеници, с които съм се сблъсквала през живота си.

Тейлър кимна, преструвайки се, че внимателно обмисля тази възможност. Всъщност, до този момент тя дори не подозираше, че Лиза знае за съществуването на Раул Кеткарт. Макар че в този град имаше много хора, които я познаваха и можеха да ѝ кажат за промените, настъпили в живота на Трент.

— Не бях напълно откровена с теб, когато се видяхме онзи ден — призна Лиза. В гласа ѝ се долавяше тревога. — Върнах се в Маями преди време и наех частен детектив, за да проучи новия живот на Трент. Искях да разбера къде съм сбъркала в отношенията си с него. Само така можех да съм сигурна, че ще оставя миналото зад гърба си.

— О, Лиза, ти нямаш никаква вина за случилото се между вас. Брат ми просто е гей. Години наред се е опитвал да се пребори с това и съм сигурна, че те е обичал, доколкото е могъл. Според мен смъртта на татко го освободи от задръжките и Трент най-после получи възможността да изживее живота си както желае.

— Зная — задавено прошепна Лиза. — И вече съм го приела.

Тейлър се запита дали това наистина е така. Дали Лиза се бе примирила напълно със загубата на Трент. Помисли си за Пол. Тя от собствен опит знаеше колко е трудно човек да продължи с живота си, след като е загубил любимия си.

— Будистите го наричат bodhichitta, което на санскритски означава да отвориш ума и сърцето си, за да прозреш истината. И аз сторих точно това. Сега вече зная, че не съм се провалила в любовта. Нито пък любовта ме е предала. Човек трябва да приеме съдбата си и да се примири с факта, че на някои неща просто не им е писано да се случат. Това не означава, че не ме е грижа за Трент. Той е прекрасен човек. И не разбирам какво толкова намира у Раул. Като се изключи, разбира се, невероятният му външен вид.

— Трент и Раул са били арестувани миналата седмица за притежание на наркотици — информира я Тейлър. — Това беше първият и, надявам се, последният арест на брат ми, но ако Раул вече

има полицейско досие този инцидент може да се превърне в сериозен проблем.

— Не можеш ли да поговориш с него?

— Ще се опитам. Можеш да ми вярваш, че ще опитам.

— И да искаш, не би могла да направиш нищо повече.

Двете помълчаха в продължение на няколко минути. Бяха се отдалечили една от друга през едногодишното отсъствие на Лиза. Тейлър усещаше, че приятелството им линее. Изпитваше необходимост да се почувства отново част от живота на Лиза, да прекара известно време с нея.

— Разкажи ми за бизнеса си — подкани я Тейлър. — Значи вече имаш магазин. Къде се намира?

— Точно тук, в Саут Бийч. На Пета улица, точно на пресечката с Оушън авеню.

— Мястото е страхотно.

Тейлър си представи красивите сгради в стил арт деко. След десетилетия на разруха красивите сгради, боядисани в пастелни цветове, бяха умело реставрирани. Версаче пръв започна с реконструкцията на старите сгради, а след трагичното му убийство дейността му бе продължена и съхранените архитектурни богатства на Саут Бийч се превърнаха в още едно от безценните му наследства.

— Освен любовния прашец продавам още няколко подобни продукта.

— Откъде знаеш към кого да се обърнеш и как да организираш един съвсем нов бизнес? — Тейлър бе леко засегната от факта, че Лиза не се бе обърнала за помощ към нея. Производството и лансирането на един нов продукт не беше лесна работа, но след дългия си стаж в Макс тя самата се бе превърнала в специалист в тази област и знаеше какво точно трябва да се направи.

— Наех консултант. Не ми се искаше да те занимавам с проблемите си — отвърна Лиза. — Ти имаш нужда от свободно време, за да продължиш работата си върху компютърната игра. Затова наех Джим Уилсън.

— Как можа да се обърнеш точно към него? Баща ми го уволни още преди години. — Не поясни, че Уилсън бе сред основните заподозрени за пробива в компютърната им сигурност.

— Не знаеш ли защо баща ти уволни Джим? — попита Лиза, снижила гласа си почти до шепот.

— Не съвсем. Но баща ми рядко уволняваше служителите си. Сигурно е имал сериозно основание да го направи.

Лиза понечи да каже нещо, но замълча и погледна встрани.

— Има ли нещо, което не ми казваш? — попита Тейлър.

Приятелката ѝ я погледна отново.

— Мислех, че знаеш. Джим е бил уволнен, защото е имал любовна връзка с майка ти.

Тейлър понечи да възрази, но загриженото изражение на лицето на Лиза я накара да се замисли. По времето, когато Джим бе уволнен от компанията, Тейлър бе толкова погълната от любовта си към Пол, че не обръщаше внимание на нищо друго.

— Аз не знаех. Аз...

Силно чукане на вратата прекъсна думите ѝ. Този път на прага ѝ стояха ченгетата.

16.

— Успя ли вече да отстраниш проблема с компютрите ни? — попита Дойл.

— Работа по въпроса — отвърна Шейн. — Случаят е много по-комплициран отколкото смятахме първоначално.

— Може би трябва да повикаме някой да ти помогне.

Шейн безмълвно изруга. Колкото по-малко хора знаеха за кодирания текст, скрит в уебстраницата на Ту дъ Макс, толкова по-добре беше за компанията. Дойл обаче не му оставяше никакъв избор и той трябваше или да му каже за разкритията си, или да поеме риска и да му позволи да наеме още един човек, който да проведе собствено разследване. Винс му помагаше в началото, но след смъртта на Рената семейството пожела той да насочи усилията си към разкриване на убийството ѝ.

— Вземи си един стол — подкани го Шейн. — Трябва да ти покажа нещо.

Отне му няколко минути да разясни положението пред Дойл. Докато разговаряха, приковали погледи върху монитора на компютъра, Шейн реши, че Дойл не знае нищо по въпроса. Изглеждаше дълбоко шокиран и разстроен.

— Бъркотията в тази компания става все по-пълна с всеки изминал ден, нали? — Дойл се изправи. — Предполагам, че ще се наложи да измисля поредното извинение, с което да хвърля прах в очите на евентуалните купувачи.

— Кажим им, че има смъртен случай в семейството.

— Точно така. Те, и без друго, сигурно вече са прочели за случилото се във вестниците — заключи Дойл и се отдалечи.

Водещото заглавие на първа страница на Маями сън гласеше: **УБИЙСТВО В РАЯ**. Шейн бе прегледал статията набързо. В нея директно се казваше, че полицията е насочила подозренията си към някои от членовете на семейството и, по-специално, към Тейлър.

В статията с най-големи подробности се споменаваха за обиските, извършени в дома на Тейлър, и в мансардата, в която живееха Трент и Раул. Изказваха се предположения, напълно основателни при това, че полицаите вероятно са търсили оръжието на престъплението. Властите обаче бяха успели да запазят в тайна факта, че споменатите по-горе обиски бяха извършени най-вече във връзка с отпечатъците, намерени в спалнята на убитата.

Шейн не знаеше как изглежда в момента мансардата на Трент, но неразборията, която оставиха след себе си ченгетата в апартамента на Тейлър, му напомняше за бомбен атентат в китайска пералня. Той самият бе прекарал там по-голямата част от нощта, за да помогне на Тейлър да почисти и сложи всяко нещо на мястото му.

Полицаите все още не бяха открили пистолета, но продължаваха да смятат Тейлър и Трент за главните заподозрени в убийството на Рената. Шейн не би се изненадал, ако научи, че Трент и Раул са убили стриптийзьорката, но знаеше със сигурност, че Тейлър няма нищо общо със смъртта ѝ.

Двамата се сближаваха все повече и повече с всеки изминал ден и на него му харесваше посоката, в която се развиваха отношенията им. Точно това бе имал предвид, когато се бе преместил да живее в Маями и се бе заел да открие Тейлър.

Сега трябваше само да разбере кой беше убиецът на Рената. Ако не успее да разреши случая, Тейлър щеше да продължи да живее под постоянно напрежение, неспособна да води нормален и спокоен живот.

А и кой би могла при подобни обстоятелства?

Репортерите се тълпяха около сградата на компанията и жилищния им блок. Полицаите можеха да се появят на вратата ѝ във всеки един момент. Той самият беше живял под подобно напрежение — бе виждал и далеч по-страшни неща, всъщност, но за Тейлър това бе съвсем ново преживяване.

Тя беше силна жена, но ситуацията, в която се намираше, беше достатъчно сложна, за да я съсипе емоционално. Най-ненадейно се бе озовала в центъра на криминално разследване, а като капак на всичко собствената ѝ майка я подозираше в убийството на Рената.

Винс неочаквано се приближи до него и заяви:

— Полицаите разпитаха кубинките, които работят в отдела по пласмент. Една от тях си признала, че е тормозила Рената.

— Защо?

— Изглежда, че някой, който говори добре испански, ѝ се обадил по телефона и ѝ предложил да ѝ плати хиляда долара, ако се съгласи да сплаши Рената. Половината пари веднага били доставени в дома ѝ по куриер. Другата половина получила в края на деня, в който се постарала да изкара ангелите на Рената.

Шейн се залюля напред-назад със стола си и се вгледа изпитателно в лицето на Винс.

— Тя обаче няма представа кой е човекът, изпратил парите. Нали?

— Точно така. От куриерската служба си спомнят, че някаква жена оставила парите и платила за услугата в брой. Така че и те не могат да помогнат кой знае колко.

— Какво толкова е казала онази кубинка на Рената, че да я подплаши така? Аз прекарах доста време около нея напоследък и зная, че не е жена, която се плаши лесно.

— Очевидно Рената винаги е била доста суеверна. Може да не е била истински уплашена, но да се е подала на суеверието си. — Винс се намръщи и бавно поклати глава. — Ей, аз съм прекарал целия си живот в този град и зная, че голяма част от кубинците се отнасят изключително сериозно към култовете на Сантерия.

Шейн пък бе живял достатъчно дълго из всевъзможни малки селца в Южна Америка, за да знае, че има хора, подчинили целия си живот на суеверни вярвания и предразсъдъци.

— Сантерия е бяла магия. Добра магия, а не като черната. Черната магия се нарича Макумба. Това е тъмната страна на Сантерия.

— И онази кубинка е заплашила Рената с Макумба, така ли?

— Очевидно. Брошката, която Рената е носила в нощта на убийството си, най-често се слага на бебета, за да ги предпази от уроки. Дори и ЮКИ-тата — младите градски кубиноамериканци, които са добре образовани и живеят в охолство и разкош, забождат подобни малки брошчици по дрешките на децата си. Теорията им е, че човек е изключително податлив на подобни заклинания, когато е малък и беззащитен.

— Иди, че ги разбери — Шейн се загледа за миг в монитора пред себе си. — Този код направо ме разби. Смятам да направя едно копие и да го изпратя на едно приятелче от ДИА^[1].

Винс кимна. И двамата бяха получили първоначалното си обучение в агенцията, но след това бяха работили в различни области. Шейн познаваше един от колегите им, които се бе специализирал изключително в сферата на компютрите и използваше мощните и съвременни машини на агенцията за разбиване на заплетени кодове и пароли.

— Докато чакаме резултатите бих могъл да ти помогна с другото разследване — Шейн не поясни, че основната причина за желанието му да се включи в разследване на убийството, бе стремежът му да изчисти името на Тейлър.

— Добре, започни с Трент и Раул. Виж дали ще могат да обяснят как отпечатъците им са се озовали в стаята на Рената. Намерих един познат, който успя да направи копие на картоната на Раул от психиатричната клиника, в която се е лекувал. По-късно след обяд ще се срещна с него.

— Няма да повярваш какво се случи току-що.

Дойл вдигна поглед от бюрото си и видя Тейлър, застанала на вратата на кабинета му. Стомахът му се сви, когато зърна измъченото изражение на лицето ѝ. *Сега пък какво?*

— Влез и затвори вратата.

Тейлър се подчини. Движеше се като робот. Дойл, който знаеше, че тя бе прекарала цялата нощ на крак, ѝ бе предложил да си вземе почивен ден, но тя не го бе послушала. Един от най-големите им дистрибутори бе долетял от Западното крайбрежие и тя непременно трябваше да се срещне с него.

— Току-що се връщам от дома на майка. Реших да отида да видя как се справя. Кейлъб обаче ми заяви, че тя не желае да ме вижда. Ванеса не иска да се среща с никой от нас докато не бъде заловен убиецът на Рената.

— Тя лично ли ти го каза? — Дойл изобщо не харесваше Кейлъб. Бе изпитал силна неприязън към него още в мига, в който го видя за пръв път.

— Не, Кейлъб ми заяви, че майка спи и аз му повярвах. После ми каза, че майка ми е ядосана задето съм се промъкнала в къщата ѝ и съм откраднала онези косми за ДНК теста. Нарече ме алчна и безсърдечна

кучка, която се интересува единствено от парите на майка си. Все повтаряше, че ако наистина съм обичала майка си, аз съм щяла да се държа далеч по-мило с Рената.

— Предполагам, че полицаите са ги запознали с твоите обяснения за пръстовите ти отпечатъци, намерени в стаята на Рената.

— Вероятно. Има ли някакво значение как точно са научили за това? Сега, когато Кейлъб живее в дома на майка ми и непрекъснато трови съзнанието ѝ, тя едва ли би могла да прояви някакво разбиране и здрав разум. Влиянието му върху нея е прекалено силно.

Изведнъж нещо прещрака в главата на Дойл. Бриана му бе споменала, че отношенията между Рената и Кейлъб ѝ се стрували странни, само че не можела да определи кое точно я притеснява. Дойл, който винаги се бе доверявал на инстинктите на съпругата си, беше сигурен, че тя не се заблуждава.

В отношенията между онези двамата наистина имаше нещо нередно.

— Имаш право. Кейлъб оказва твърде силно влияние върху майка ти. Той се възползва от слабостта ѝ към Рената, за да се доближи до нея и да влезе под кожата ѝ. А сега, дори и след смъртта на дъщеря му, той продължава да използва майка ти. Дватама ще планират погребението и ще скърбят заедно.

— Ти като че ли смяташ, че Кейлъб наистина е баща на Рената и искрено скърби за загубата ѝ, така ли?

— Винаги съм смятал, че отношенията между тях не са като между баща и дъщеря. Което не означава, че Кейлъб не може да се престори на съсипан от скръб. Сега, когато всички ние сме включени в списъка на заподозрените за убийството на Рената, Кейлъб остава единственият човек, на когото Ванеса би могла да се опре за подкрепа и съчувствие.

Тейлър се замисли за момент и в стаята се възцари мълчание.

— Възможно ли е Кейлъб да е отнел живота на Рената?

— Защо му е да го прави? Тя, а не той, щеше да наследи цялото богатство на майка ти. Сега, когато Рената вече не е между живите, и той няма да получи нищо.

— Имаш право. Готова съм да се обзаложа, че и двамата са мошеници. И вероятно са планирали да си поделят парите. Сега, когато остана на сухо, Кейлъб ще се впие в майка като пиявица, за да

може да остане възможно най-дълго в дома ѝ. Нали си спомняш, че докато живееха в Ню Орлиънс, той не работеше нищо. Рената го издържаше с парите, спечели в стриптийз бара.

Дойл бе ужасно разстроен от мисълта, че Ванеса ще си отиде от този свят, отчуждена от дъщерята, която толкова много я обичаше. Трент беше друга работа. Дойл вече като че ли нямаше представа какво точно става в главата на племенника му напоследък.

Бос и с разрошена коса, Трент отвори входната врата на мезонета си, който се помещаваше в модерна сграда в един от най-изисканите квартали на Саут Бийч, недалеч от мястото, където живееше Шейн. Трент не се бе появил на работа сутринта, а в дома му бе включен телефонен секретар, който приемаше всички обаждания. Шейн бе предположил, че Трент се е покрил, опитвайки се да избегне интереса на медиите, и затова дойде направо в дома му.

— Случило ли се е нещо? — попита Трент.

— Нищо ново. Искам само да поговоря с теб за минутка.

Трент отстъпи встрани и Шейн влезе в жилището. Веднага забеляза отворените чекмеджета и празните рафтове на библиотеката. От входната врата се виждаше кухнята, в която абсолютно всички шкафове зееха отворени, а съдържанието им се търкаляше по плотовете. Странно, помисли си Шейн. Трент приличаше на човек, който едва би изчакал полицията да си тръгне, за да се заеме с разчистването на дома си.

— Помагам на Винс в разследването на убийството на Рената. Колкото по-скоро открием истинския убиец, толкова по-добре ще се отрази това на репутацията ти и положението на Тейлър.

— В полицията не разполагат ли вече с други версии? Не успяха да намерят пистолета нито тук, нито в апартамента на Тейлър. Кога най-после ще проучат миналото на онази жена, за да открият евентуални нейни врагове, които биха искали смъртта ѝ?

Шейн не можеше да вини Трент заради горчивината, която се долавяше в думите му. Всички в Маями обсъждаха случая и сочеха с пръст към него и Тейлър. Ако убиецът не бъде открит, този нещастен епизод щеше ги преследва до края на дните им.

— Според нашите източници, ченгетата не разполагат с нищо друго. Най-важните улики, върху които изграждат цялото си разследване, са отпечатъците, намерени в спалнята на Рената. Има още няколко отпечатъка, които все още не са били идентифицирани. Можем само да се надяваме, че от там би могло да излезе нещо в наша полза.

Трент разчисти едно ъгълче и се стовари върху канапето. Очите му, които толкова приличаха на очите на Тейлър, бяха подпухнали и зачервени. Ако се съдеше по вида му, той едва ли бе заспивал през изминалата нощ.

— Трябва да те питам защо твоите отпечатъци и отпечатъците на Раул са намерени на мястото на престъплението.

— Ще ти кажа същото, което казах и на полицията.

Шейн не можеше да не се запита дали версията, която Трент се канеше да му сервира, отговаря на истината. Освен това се питаше защо връзката на Винс в полицейското управление не бе споменал нищо за обяснението на Трент.

— Миналата седмица бяхме канени на вечеря в дома на майка ми. И Раул, който се опитваше да се държи приятелски с Рената, изяви желание да разгледа тоалетите, които тя си бе купила от Маями спайс. Тя ни заведе в стаята си и ни показа новите си придобивки. Рокли, обувки, чанти...

— Майка ти и Кейлъб сигурно са потвърдили тази история пред ченгетата. А щом съществува разумно обяснение за наличието на ваши отпечатъци на сцената на престъплението, защо тогава изобщо се е стигнало до този обиск в дома ти?

Трент въздъхна дълбоко.

— Моят дяволски късмет отново ми изневери. Майка и Кейлъб играеха на джонг в кабинета, когато им казахме лека нощ и си тръгнахме. Заедно с Рената смятахме да отидем да потанцуваме в *Амнезия*. На тръгване се отбихме да видим новите ѝ дрехи, а майка и Кейлъб изобщо не са ни видели да влизаме в стаята ѝ.

Така, така... историята ставаше все по-заплетена. Шейн смяташе, че Трент казва истината.

Но кой знае?

Непотвърдено алиби. Пръстови отпечатъци на местопрестъплението. Мотив за убийството.

Тейлър, Трент и добрият стар Раул просто нямаха късмет. А това пораждаше друг въпрос. Как е възможно убиецът да е чак такъв късметлия?

— Искам да задам няколко въпроса и на Раул — рече Шейн. — Знаеш ли къде бих могъл да го намеря?

Трент за миг затвори очи, а след това се загледа в стоманените носещи конструкции на тавана.

— Като се изключат полицаите, които не приемат не за отговор, в продължение на една седмица никой друг няма да има достъп до Раул. Тази сутрин го настаних в една клиника за лечение на наркомани в Кей Ларго.

Шейн кимна, припомнил си разказа на Тейлър за скорошния им арест и обвинението в притежание на наркотици. А и при последната си среща с Раул самият Шейн бе забелязал, че момчето е друсано до козирката.

— Значи това е проблемът, станал повод за скандала между вас двамата в нощта, в която е била убита Рената.

— Точно така. Тогава заявих на Раул, че ако не потърси помощ, между нас двамата всичко е свършено. И той най-накрая се съгласи да се лекува.

Шейн си тръгна и остави Трент, който продължи да седи на дивана и да се взира в металните конструкции на тавана. Предположи, че Трент много добре знае колко трудно е лечението на наркоман, пристрастил се към крека.

Клетъчният му телефон започна да вибрира. Обаждаше се Винс.

— Разполагам с данните от психиатричната клиника. От картона на Раул става ясно, че той неколkokратно се е опитвал да посегне на живота си. Това е причината, поради която е бил хоспитализиран.

Шейн се запита дали Трент знае за това. Ако знаеше, то той имаше всички основания да се притеснява за приятеля си. Системната злоупотреба с крек скапваше дори и хората с желязна психика. А полабилните просто не оцеляваха.

— Има и още нещо — продължи Винс. Шейн продължаваше да върви по претъпканата с пешеходци улица, притиснал телефона към ухото си. — В клиниката го настанила богатата му приятелка и платила целия му престой.

— Приятелка ли? Та той е гей.

— По онова време очевидно не е бил. В бележките на лекуващия го психиатър многократно се споменава за силната му любов към момичето и желанието му да се ожени за нея. Тя обаче го изоставила. И той посегнал на живота си.

— Преди колко време е станало това?

— Преди около три години.

— И в картоната му изобщо не се споменава за хомосексуалната му ориентация?

— Нито думичка. Може да е открил истинската си същност едва след като се е преместил тук от Палм Бийч.

— Възможно е. Или пък просто е бисексуален. Чувал съм, че напоследък това се случва твърде често. — Шейн заобиколи група японски туристи, провесили по няколко фотоапарата на гърдите си.

— А може би просто води Трент за носа с едничката цел да го оскубе до шушка и да си осигури достатъчно средства, с които да основе своя собствена компания.

Шейн се върна в офиса и копира материалите, които възнамеряваше да изпрати в ДИА. Обади се на своя приятел, който, всъщност, беше и негов учител и ментор, защото именно той го бе обучил да използва най-съвременните компютърни технологии и софтуерни продукти, разработени от Министерството на отбраната и предназначени за проследяване и разконспириране на терористични групи и организации.

Ханк Олфелд се бе съгласил да прекара интересуващата го информация през компютъра на агенцията, но това трябваше да стане в извънработно време. Предполагаше се, че целият процес на разкодиране на умело скрития текст ще отнеме от няколко дни до цяла седмица.

Шейн нямаше нищо против да изчака. Щеше да използва свободното си време, за да работи върху убийството на Рената с надеждата, че ще успее да разреши случая и да сваля подозренията от Тейлър.

— Dios mio!

Шейн се обърна и видя Бриана, която вървеше надолу по коридора. Той скочи от мястото си.

— Какво става?

Бриана го видя и се спря.

— Тъкмо слушах Кристина, която в телевизионно интервю обяви темата на таз вечерното ѝ шоу.

Макар че живееше отскоро в Маями, дори и Шейн веднага разбра, че става дума за Кристина Саралегу, известна телевизионна водеща с латиноамерикански произход, която се ползваше с невероятна популярност в Маями.

— В студиото ѝ тази вечер ще има експерти, които ще се опитват да отговорят на въпроса защо полицаите веднага не са арестували Тейлър и Трент за убийството на Рената и защо не са ги подложили на изследване с парафин.

— Тест за следи от барут по ръцете им? И то само защото отпечатъците им са били намерени на местопрестъплението в къща, до която и двамата имат свободен достъп и са могли да влязат във въпросната стая във всеки един момент? Няма начин! — Шейн прокара пръсти през косата си. — Обзалагам се, че ченгетата доста са се поизпотили докато убедят съдията да издаде заповеди за обиск единствено въз основа на намерените пръстови отпечатъци.

— Това шоу обаче още повече ще задълбочи проблемите и на двамата.

— Тук вече си права — съгласи се Шейн, а Бриана забързано продължи към кабинета на Дойл.

Шейн се върна към материалите, които копираше за Ханк. В същия момент зърна администраторката от приемната, която вървеше към него, стиснала в ръка плик с печата на Федекс.

— Това току-що пристигна за вас.

— Страхотно — Шейн взе плика, доволен, че бе настоял да получи резултата от ДНК теста в писмен вид. Предполагаше, че в състоянието, в което се намираше в момента, Ванеса не би повярвала на нищо, ако не го прочете със собствените си очи.

[1] Съкращение от Defense Intelligence Agency — Агенция за разузнаване и отбрана — Б.пр. ↑

17.

— Нощна смяна. Звънчето на спасението. Камбанката на мъртвите. Кое от трите звучи най-добре? — попита Тейлър и погледна надолу към Оги.

Седеше пред компютъра в апартамента си и работеше върху компютърната си игра, опитвайки се да отклони мислите си от извършеното убийство. Шейн все още не се бе прибрал у дома, но ѝ бе дал ключа от жилището си и я бе помолил да изведе Оги на разходка. Кучето беше страхотен компаньон и Тейлър отново си даде сметка колко много ѝ се иска да си има собствено куче.

Прочете отново информацията и се опита да я сведе до едно-единствено изречение, което да включи в играта. В средновековието толкова много хора са били погребвани живи — по грешка, разбира се, че около китките на мъртъвците била завързвана специална жица, която минавала през ковчега и излизала на повърхността на земята, където завършвала със звънче.

Специален човек стоял в гробището **нощна смяна** със задачата да се ослушва внимателно за **звънчето на спасението**, която наричали още **камбанка на мъртъвците**. Очарователно, помисли си Тейлър, макар да съзнаваше, че не би могла да побере всичко това в един-единствен ред. Реши, че този интересен факт би могъл да ѝ послужи за друга игра, която вече се оформяше в съзнанието ѝ и която щеше да дава възможност за по-пространни и обширни отговори.

Тейлър премина към следващата любопитна информация, включена в списъка ѝ, като продължаваше да чете на глас заради Оги.

— В Средните векове повечето хора се женели през юни, защото през май обикновено се подлагали на ежегодната си баня. През юни болшинството от тях все още излъчвали сравнително поносима миризма, но за да бъдат напълно сигурни, че присъстващите няма да побегнат от телесната им миризма, дамите задължително носели уханни букети.

Тейлър не се стърпя и се разсмя на глас, замислена върху развитието, което тази и други подобни традиции, бяха претърпели през вековете. В днешно време булчинският букет беше истинско произведение на изкуството, а преди сватбеното си тържество всяка жена прекарваше часове наред в банята и фризьорските салони, за да е сигурна, че всеки сантиметър от тялото ѝ е парфюмиран и напудрен за случая.

Някой силно почука на вратата и Тейлър подскочи от изненада. Журналистите от местните медии бяха вървели по петите ѝ през целия ден. Преди няколко часа най-после вдигнаха обсадата пред дома ѝ, но Тейлър знаеше, че на следващия ден ще се върнат отново.

Докато не се появи нов заподозрян за убийството на Рената, тя щеше да си остане в светлината на прожекторите.

Погледна предпазливо през шпионката и видя Шейн. Веднага отвори вратата. Оги седеше точно до нея. Той весело завъртя опашка и се изправи на задните си крака, когато Шейн влезе в апартамента.

— Изведох Оги на разходка, а след това го доведох тук. Не исках да се чувства самотен — обясни Тейлър, макар че, в действителност, тя бе тази, която бягаше от самотата.

— Здравсти, момче — Шейн се наведе и с две ръце почеса Оги зад ушите. — Липсвах ли ти?

— Разбира се, че му липсваш. Взимай го със себе си в компанията. Никой няма да възрази.

Шейн се изправи и я погледна право в очите. Нещо като че ли прещрака в главата на Тейлър.

Лоши новини.

— Шейн, какво се е случило?

Той я поведе към канапето.

— Не се е случило нищо... лошо. — Двамата седнаха и той я прегърна през раменете. — Пристигна резултатът от ДНК теста.

— И какъв е той?

— Рената е — *беше* — дъщеря на майка ти. В това няма никакво съмнение. ДНК пробите съвпадат напълно.

Гърлото на Тейлър се сви болезнено и тя едва не се задуши. О, боже! Жената, към която изпитваше такова презрение, наистина е била нейна сестра. Половин сестра. Двете имаха кръвна връзка, а Тейлър изобщо не бе пожелала да опознае Рената.

— Отнесох се толкова зле с нея — прошепна Тейлър.

Шейн я придърпа към себе си.

— Не бъди толкова сурова със себе си. Това, че тя наистина се оказа изчезналото бебе, по никакъв начин не означава, че е била добър човек. Мисля, че е повече от очевидно, че намерението на Рената беше да отмъкне всичко, до което успее да се докопа.

В главата на Тейлър се завъртяха разпокъсани и неясни образи. Рената, която се съблича в бара. Рената, седнала близо до Кейлъб. Рената с майка ѝ.

Майката на Тейлър.

Тяхната майка.

— Питам се какъв ли е бил животът ѝ, преди да я срещнем. Едва ли е бил особено добър. Щом, в крайна сметка, се е наложило да си изкарва хляба като стриптийзърка.

В душата ѝ се надигна мъчително чувство на вина и едва не я задуши под тежестта си. Беше ѝ нужна цяла минута, за да се овладее и нормализира дишането си.

— Аз израснах в охолство. Имах всичко. А тя не е имала нищо.

Голямата му ръка я погали по лицето.

— Не се измъчвай по този начин. Ти нямаш никаква вина в случая. Майка ти е тази, която се е отказала от детето си.

Неописуемата нежност, която прочете в очите му, я стресна. Отдавна знаеше, че го привлича, но в този момент погледът му изразяваше много повече. Гледаше я така, сякаш тя бе изключително важна за него и искрено се притесняваше, че трябва да ѝ съобщи една толкова болезнена новина. Трогната и развълнувана, Тейлър отмести поглед надолу към Оги. Не знаеше какво да каже.

— Майка ти беше толкова сигурна, че Рената е нейната дъщеря — отбеляза Шейн. — Още при първия им разговор по телефона Кейлъб сигурно ѝ е казал нещо, с което е успял да я убеди.

— Смяташ ли, че Кейлъб наистина е осиновил Рената и я е отгледал както твърди?

— От документите, които проучихме, става ясно, че наистина има дъщеря. Но дали Рената е *тази* дъщеря? — Шейн поклати глава. — Съмнявам се. Отношенията между тях двамата не бяха като между баща и дъщеря. Много по-вероятно е да са се срещнали случайно и Рената да му е разказала цялата история.

— Струва ми се, че имаш право. Един баща не би лентяйствал по цял ден докато дъщеря му работи като стриптийзърка.

— Вярно е, но пък не е чак такава рядкост да попаднеш на мъж, който е стопроцентов използвач. Мъжете от този вид са готови да кажат какво ли не на една жена и да направят всичко, за да постигнат целта си.

Нещо в очите и в гласа му я накара да застане нащрек. Дали не се опитваше да ѝ каже нещо? Замисли се за момент, но реши, че Шейн просто иска да я предупреди и да ѝ напомни, че трябва много да внимава в отношенията си с Кейлъб.

— Това, че Рената е мъртва, не означава, че Кейлъб ще си тръгне от дома на майка ми, нали?

— Ще бъда много изненадан, ако го направи — изръмжа Шейн. — Той е станал изключително близък с майка ти. Сега му остава само да я убеди, че не би могла да се справи без него.

Тейлър положи глава на рамото на Шейн. Постоянно си представяше изпълнената с горчивина и омраза Рената и ѝ се искаше да бе направила нещо, с което по някакъв начин да компенсират негодите, с които сестра ѝ се бе сблъскала през живота си. Въпреки успокоителните думи на Шейн, чувството за вина продължаваше да разяжда душата ѝ.

Защо не бе дала шанс на Рената? Тейлър твърде прибързано я бе квалифицирала като изпечена мошеничка. Затвори очи, а сърцето ѝ се сви от болка.

Ако бе проявила по-голямо разбиране, тя наистина можеше да помогне на Рената. Сестра ѝ може би наистина се интересуваше от бизнеса. А Тейлър можеше да я научи на всичко, свързано с работата и управлението на Макс.

Вместо това тя я бе запратила право в ада на отдела по пласмент. Там Рената бе прекарала последния ден от живота си плувнала в пот и уплашена от заплахите, отправени ѝ от кубинската работничка.

Защо? Защо? Защо?

— Изпратих кодираните съобщения от уебстраницата на компанията на един познат от Агенцията за разузнаване и отбрана — рече Шейн и прекъсна размишленията ѝ.

Тейлър отвори очи и вдигна глава от рамото му. Спомни си, че бе зърнала за миг скрийнсейвъра на лаптопа му докато бяха в Ню

Орлиънс. Инициалите, които бе видяла изписани върху монитора, бяха ДИА.

— Работил ли си някога в ДИА?

Тейлър седеше толкова близо до Шейн, че бе в състояние да различи малките тъмни петънца в сините му очи. Забеляза и нещо неопределено, което за миг проблесна в погледа му. То се задържа там само за част от секундата, но Тейлър остана с впечатлението, че Шейн се опитва да реши дали да ѝ каже истината.

— Да, служих в частта с кодово име Кобра. Това е формирание за борба с тероризма, сформирано преди много години, когато никой от нас не можеше дори да предположи какъв огромен проблем ще се окажат терористичните атаки. Членовете на Кобра се обучават от военните, но работят под шапката на Агенцията за разузнаване и отбрана.

— И ти с какво точно се занимаваше?

Онова странно пламъче отново проблесна в очите му.

— През повечето време се занимавахме с наркокартелите. Наркобароните заделят невероятно големи суми от печалбите си за финансиране на терористични организации.

— Сериозно?

— Абсолютно. Терористите често контролират териториите, в които се отглеждат мак или кока. Наркокартелите им плащат огромни суми, за да получат правото да прибират и обработват продукцията.

— Спомням си, че четох някъде, че забраната да се отглежда мак е единствената полезна стъпка, предприета от талибаните в Афганистан.

— Те са изключението, което само потвърждава правилото. Повечето терористични организации подкрепят и закрилят наркокартелите. Защото за тях те са основен източник на доходи.

От самото начало на познанството им Тейлър бе доловила някаква необяснима загадъчност и недоизказаност, която витаеше около Шейн. Сега реши, че той е добър човек и се радваше, че е на нейна страна. Беше приятел.

А също така и опасен човек, когото не би искала да настрои срещу себе си.

Мъж с минало и несподелени тайни.

— Част от задълженията ми в Кобра изискваха задълбочени познания в областта на съвременните полеви компютри и програмното им осигуряване. Затова в момента работя с Винс в областта на компютърната сигурност. Само че не съм експерт по разбиването на кодове и пароли. Ето защо ще оставя на моя приятел от ДИА да поработи върху кода, а аз през това време ще помагам на Винс в разследването на убийството.

— Полицията разполага ли с някакви нови версии?

— Не. Смятам, че те губят твърде много време, опитвайки се да припишат убийството на теб или на Трент, като разчитат единствено на намерените пръстови отпечатъци. Изобщо не се опитват да търсят други заподозрени. Рената може да е имала сериозни проблеми още в Ню Орлиънс, които да са я последвали през целия път до Маями.

— Кейлъб би могъл да помогне много в това отношение, ако се съгласи да сътрудничи на полицията — Тейлър се замисли за момент, притеснена от факта, че не разполага с алиби за нощта, в която е било извършено убийството. — А резултатът от ДНК теста няма ли да убеди полицаите, че наистина съм влязла в стаята на Рената, за да взема коси от четката ѝ?

— Възможно е, но аз смятам, че те търсят мотива за престъплението. Като се изключат престъпленията от страст, парите са основната причина, поради която хората се избиват един друг.

Нещо сякаш се скъса в душата на Тейлър. Рената, която никога през живота си не бе притежавала каквото и да било, вероятно бе убита, защото майка ѝ бе променила завещанието си в нейна полза.

— Рената умря, защото майка искаше тя да наследи голяма сума пари.

— Това не е единственият възможен мотив — възрази Шейн, който продължаваше да я прегръща през раменете.

Той се замисли за момент и я погали по ръката.

— Успяхме да получим копие от новото завещание на Ванеса. Майка ти не е оставила никакви пари на Рената. Завещала ѝ е петдесет процента от Ту дъ Макс. Това е нейният дял от компанията, нали?

— Да. Баща ми ѝ остави половината от компанията, а останалата част раздели по равно между чичо Дойл, Трент и мен.

— Получавайки половината от компанията, Рената би могла да попречи на продажбата ѝ. Ето това може да се окаже причината за

убийството ѝ.

— Вярно е...

Тейлър едва не попита: *А защо да го прави?*

— Рената може би наистина се интересуваше от работата в компанията. Не трябваше да я съдя толкова прибързано. Не трябваше да се поддавам на обхваналата ме неприязън. Трябваше да ѝ дам шанс.

— Престани!

Шейн я притисна към топлото си тяло и ласкаво докосна устни до нейните не толкова в целувка, колкото в неизразимо нежна милувка. Тя вдиша дълбоко сладкия му дъх и си призна безмълвно, че от известно време насам тайничко си бе мечтала Шейн да я целуне отново. Беше се опитала да стои далеч от него, наистина се бе опитала, но привличането помежду им бе прекалено силно.

Той я обсипа с нежни и ефирни целувки. Пулсът ѝ се ускори, кръвта ѝ кипна и потече като гореща лава по вените ѝ. Пламналото ѝ тяло изведнъж бе разтърсено от силно желание — първично и неустойимо.

— О, по дяволите! Никога няма да мога да ти се наситя — прошепна Шейн.

— Не спирай — чу се Тейлър да шепне в отговор.

Преплел език с нейния, Шейн докосна с ръка едната ѝ гърда и зърната ѝ мигновено се втвърдиха от обхваналата я възбуда. Накъсано стенание се надигна в гърлото ѝ. Тейлър зарови ръце в гъстата му и изненадващо мека коса, която потече между пръстите ѝ.

Този път той изстена — гърлен звук, зародил се дълбоко в гърдите му. Тейлър не можа да сдържи задоволството и гордостта, породени от властта ѝ над един толкова физически едър и силен мъж.

След това времето спря.

След минути или след час, или след век то тръгна отново, оставяйки след себе си преживяното неопишуемо удоволствие.

Кога за последен път бе изпитвала такава наслада в ръцете на мъж? Беше отдавна.

Твърде отдавна.

18.

На следващата сутрин Шейн и Тейлър стояха един до друг пред входната врата в къщата на Ванеса и чакаха някой да им отвори. Шейн бе прекарал нощта в нейния апартамент. По-голямата част от времето прекараха, преплели тела като разгонени норки... Не че някога бе виждал чукащи се норки, но тези малки създания си бяха създали репутация на истински сексуални ненаситници.

По време на кратките почивки разговаряха и Тейлър все се връщаше към остроото чувство на вина, което изпитваше по отношение на Рената. Шейн така и не успя да намери най-подходящите думи, с които да я успокои и да я накара да се почувства по-добре.

Беше убеден, че Тейлър няма никакво основание да вини себе си. Кой би могъл да предположи, че стриптийзьорката говори истината?

Рената изобщо не приличаше на Ванеса. Не съществуваха и никакви убедителни доказателства в подкрепа на твърдението, че е нейната отдавна изгубена дъщеря. Тейлър обаче, въпреки завидния си делови нюх и успехи в бизнеса, бе изключително чувствителна и ранима жена.

И той я харесваше още повече заради това. О, по дяволите! Кого се опитваше да заблуждава? Та той направо бе влюбен в нея.

Би трябвало да е благодарен, че чувството на вина, от което Тейлър не можеше да се освободи, бе насочено изцяло към Рената. Шейн бе изпитвал опасения, че на сутринта Тейлър ще бъде изпълнена с угризения заради предателството си по отношение на Пол Аштън и ще съжالياва за моментите им на интимна близост.

Пол Аштън! Онзи долен и продажен кучи син!

— Госпожице, толкова се радвам, че дойдохте — възкликна Мария с испанския си акцент, след като им отвори вратата.

Шейн забеляза, че в очите на икономката блестяха непролети сълзи. *О-ох! Сега пък какво?* Той нежно плъзна ръка по гърба на Тейлър.

— Какво се е случило, Мария? — попита Тейлър.

— Твоя майка... mala.

Mala. Зле.

Шейн се заслуша в Мария, която говореше на Тейлър на развален английски. В болничната лаборатория е имало някакво объркване. Последните резултати от кръвните изследвания на Ванеса били объркани. Истинските резултати показват, че състоянието ѝ рязко се влошава.

Мамка му!

Лекарят позвънил предишния ден, за да ѝ съобщи лошата новина. Шейн почувства как тялото на Тейлър изведнъж се скова от напрежение. Осъзна, че Тейлър е ужасно разстроена, защото майка ѝ изобщо не бе счела за нужно да ѝ се обади и да ѝ каже за случилото се.

— Къде е тя? — попита Тейлър. Красивото ѝ лице се изопна от тревога.

— В легло.

— Спи ли?

Мария поклати отрицателно глава. Шейн последва Тейлър през смълчаната къща към спалнята на Ванеса.

— Майко, аз съм — тихичко извика Тейлър, застанала по средата на малкия салон, свързан със спалнята на майка ѝ. — Шейн е заедно с мен. Може ли да влезем?

Измина доста време преди от спалнята да долети едно немощно да. Тейлър влезе първа в затъмнената стая. Щорите бяха спуснати и ярките лъчи на палещото слънце на Маями изобщо не достигаха до леглото на болната. Единствената светлина в стаята идваше от малка настолна лампа, поставена върху нощното шкафче.

Ванеса Максвел лежеше, подпряла глава на цяла купчина пухкави бледовиолетови възглавници. Лицето ѝ беше въсъчно бледо. Сините ѝ очи блестяха неестествено. Шейн предположи, че Ванеса взима големи дози силни обезболяващи.

— Майко, защо не ми се обади?

— Не исках да те тревожа. А също и Трент. Точно в момента и двамата си имате достатъчно проблеми. Нямате нужда и от моите — тонът на Ванеса беше много по-хладен от обикновено.

Тейлър седна на леглото до майка си и хвана ръката ѝ.

— Но аз те обичам. И нищо в живота ми не е по-важно от теб.

Шейн очакваше Ванеса да увери Тейлър, че тя също я обича. Жената обаче само се усмихна необедително.

— Кажи ми какво ти каза доктор Фийлд.

— Последния път са ми дали резултатите от изследванията на друга жена. А истината е, че в момента страдам от сериозна анемия.

— Колко сериозна? Ще се наложи ли кръвопреливане?

Ванеса кимна утвърдително.

Исусе! Шейн тихичко изруга. Знаеше, че в последния стадий на заболяването пациентите развиваха жестока анемия и постоянно се нуждаеха от кръвопреливане. Имунната им система се сригваше напълно. Трябваше незабавно да се започне химиотерапия. В противен случай Ванеса щеше да умре.

Но дори и с химиотерапия заболяването винаги завършваше със смърт.

Тейлър беше изправена пред сериозни изпитания. Той обаче щеше да остане до нея през цялото време.

— Полицайте откриха ли вече кой уби моето момиченце? — попита Ванеса.

— Не. Очевидно не разполагат с никакви нови улики. Винс и Шейн също работят върху това. Всички ние искаме убиецът на Рената да бъде заловен.

Ванеса не каза нищо в отговор, а погледът, който хвърли на дъщеря си, преливаше от неизречени обвинения. Как можеше изобщо да допусне — за една секунда дори, че Тейлър би могла да има нещо общо с убийството на Рената?

Той вече познаваше всяка черта, всяко изражение, всяка гримаса на лицето на Тейлър. И знаеше, че тя не би показала пред майка си колко дълбоко е наранена от отношението ѝ. Забеляза, че тя продължава да се взира в очите на Ванеса, а очите ѝ бяха пълни с любов.

— В стаята на Рената бяха намерени мои отпечатъци, защото влизах вътре, за да взема коси за ДНК теста.

— Зная. От полицията ми казаха как си обяснила наличието на твои отпечатъци в стаята. Предполагам, обаче, че продължават да те подозират, защото отпечатъците ти са били открити на прекалено много места в стаята.

Тейлър го погледна и той кимна едва-едва, опитвайки се да ѝ вдъхне кураж. Очевидно Кейлъб продължаваше да трови ума и душата на Ванеса. Колко време щеше да мине преди тя открито да обвини Тейлър в убийството на Рената?

— Зная, че не трябваше да го правя, но през онзи ден прерових личните вещи на Рената. Затова отпечатъците ми са навсякъде из стаята.

— И какво очакваше да намериш?

— Доказателство, че не е твоя дъщеря — Шейн чу как Тейлър бързо си пое дъх. — Но през цялото време съм грешала. Вчера, късно след обяд, пристигнаха резултатите от ДНК теста. Рената наистина е била твоя дъщеря.

Очите на Ванеса внезапно се напълниха със сълзи.

— Никога не съм се съмнявала в това. Нито за миг.

— Но как ще обясниш тази твоя непоколебима увереност? — попита Шейн, който проговори за пръв път откакто беше влязъл в къщата.

Ванеса се поколеба за секунда, а след това каза:

— Инстинкт. Майките знаят някои неща интуитивно. Чувстват ги.

— Искрено съжалявам, че нямах възможност да я опозная по-добре — промълви Тейлър.

— Със сигурност щеше да я харесаш. Рената беше прекрасно, интелигентно създание — рече Ванеса, а в гласа ѝ отново се долови неизречен укор.

— Права си. Сигурна съм, че щях да я харесам.

Шейн изобщо не беше съгласен с това, но предпочете да премълчи. Вярно, че Рената беше нейна дъщеря, но това изобщо не ѝ даваше право да я величае като светица.

В този момент Кейлъб Басет се появи в стаята.

— Ти пък какво правиш тук?

Само при вида на този самодоволен мошеник на Шейн му се прииска да скочи и да му смачка фасона.

— Дойдох да посетя майка си — отвърна Тейлър.

— В момента би трябвало да си в полицейския участък и да съдействаш на ченгетата.

Глуха ругатня се надигна в гърлото на Шейн, но той успя да се овладее. Тейлър беше достатъчно умна и притежаваше завидно самообладание. Можеше и сама да се справи с този подлец. Ако ли пък не успееше, Шейн беше до нея и веднага щеше да ѝ се притече на помощ.

— Те вече претърсиха апартамента ми. А аз отговорих на всичките им въпроси.

— Тейлър направи всичко, което се изискваше от нея, за да помогне на разследването — додаде Шейн.

Кейлб му хвърли поглед, в който се четеше едва ли не смъртоносна заплаха. Шейн едва се сдържа да не го стисне за гърлото. Знаеше обаче, че един явен конфликт само допълнително ще подсили отчуждението между Тейлър и майка ѝ.

Тъмните очи на Кейлб се насочиха към Ванеса, а на лицето му засия фалшива усмивка.

— Как се чувстваш?

— Слаба. Твърде слаба, за да правя каквото и да било.

— Кога ще постъпиш в болницата за кръвопреливане? — попита Тейлър. — Веднага след това ще се почувстваш по-силна.

— Трябва да бъде там в един часа на обяд — отвърна Кейлб.

— Аз ще те закарам — предложи Тейлър.

— Не. Кейлб ще дойде с мен.

Двадесет минути по-късно двамата стояха пред къщата на Ванеса и разговаряха. Шейн разбираше, че Тейлър би искала да поостане още малко, но след появата на Кейлб в стаята ѝ отношението на Ванеса към дъщеря ѝ стана още по-студено и враждебно.

— Тя мисли, че аз съм убила Рената — за пореден път повтори Тейлър. — Не мога да повярвам, че е способна да повярва на това.

Шейн я придърпа към себе си и я прегърна. Тя се облегна на него. Изпитваше нужда от подкрепата и утехата му.

— Ванеса не си позволи да те обвини направо, но съм съгласен с теб, че те подозира. Кейлб се е постарал да обработи майка ти и да посее съмненията в главата ѝ. Ние обаче ще открием истинския убиец. И тогава тя ще научи истината.

— Само че трябва да побързаме. Постарах се да прочета всичко за заболяването на майка и зная, че състоянието на болните,

достигнали до този етап на болестта, се влошава извънредно бързо.

— Добре, веднага се залавям за работа.

Той неохотно я пусна и двамата тръгнаха към колите си, като си обещаха да поддържат връзка по телефона, ако изникне нещо спешно и неотложно. Шейн тръгна за срещата си с Джим Уилсън — човека, който е бил уволнен от компанията заради връзката му с Ванеса. През целия път обаче просто не можеше да отклони мислите си от майката на Тейлър.

Тази жена можеше да се държи като истинска кучка.

Ванеса му се бе сторила очарователна при първата им среща, но Шейн трябваше да си признае, че тогава не ѝ обърна кой знае какво внимание, защото бе изцяло погълнат от Тейлър. Сега, когато вече я познаваше значително по-добре, той започваше да разбира защо толкова много хора не я харесват.

Каза си, че трябва да преодолее негативното си отношение към Ванеса.

Тя беше майка на Тейлър и Тейлър я обичаше. А той бе готов на всичко, за да направи Тейлър щастлива. Връзката им се развиваше точно според очакванията му и той хранеше големи надежди за тях двамата.

Не беше нужно Тейлър да научава как и защо се бе появил в живота ѝ. О, боже, не може така! Рано или късно ще трябва да ѝ каже истината. Моментът за това обаче все още не бе настъпил.

Точно сега Тейлър едва ли би могла да понесе още една лоша новина.

Дойл бе истински горд със себе си. Успя да запази самообладание и да изслуша спокойно брътвежите на Трент за някакъв нелеп шампоан, който изобщо не се пени при употреба. Поредната налудничава идея на Раул.

— Съвсем скоро ще продадем компанията. Не разполагаме нито с време, нито със средства за разработването и лансирането на качествено нов продукт — Дойл преплете пръсти, погледна към племенника си, седнал от другата страна на бюрото му, и реши, че моментът е подходящ да смени тона и да го попритисне малко. — Ако

още веднъж си позволиш да ми губиш времето с шантавите идеи на Раул, ще отида при Ванеса и ще ѝ разкажа всичко за ареста ти.

— Няма да го направиш.

— Тук вече грешиш. Съветвам те да не ме предизвикваш. Запази си идеите на Раул за времето, когато двамата ще основете собствената си компания.

Дойл беше повече от убеден, че Раул просто се възползва от връзките и парите на Трент. И вероятно ще го зарече в мига, в който успее да впримчи някой по-богат и по-влиятелен мъж от него.

В този момент Бриана влезе в кабинета и лъчезарната ѝ усмивка разсея напрежението. Дойл обикновено с нетърпение очакваше посещенията ѝ. Обичаше да обядват заедно. Днес обаче случаят не беше такъв.

Сега, когато продажбата на компанията се отлагаше за неопределено време, Дойл съзнаваше, че трябва да поговори с нея за финансовото им състояние. Налагаше се незабавно да сложи край на разточителните ѝ покупки.

— Как я караш, Трент? — попита Бриана.

Преди Трент да успее да отговори, вратата се отвори отново и Тейлър влезе в кабинета.

— Лоши новини — със задавен глас съобщи тя. — Майка е развила необратима анемия и спешно се налага кръвопреливане.

— Мислех, че последните ѝ резултати са добри — обади се Трент.

Дойл се заслуша в Тейлър, която набързо им обясни за грешката, допуснатата в лабораторията при последното изследване на майка ѝ. На Ванеса не ѝ остава да живее още много, помисли си той.

— Майка започва да вярва, че един от нас е убил Рената — информира ги Тейлър.

— Кейлъб още ли се мотае около нея? — попита Трент.

— Да, и двамата изглеждат доста близки. Аз предложих да я закарам до болницата и да остана с нея по време на кръвопреливането, но тя не пожела. Предпочете Кейлъб да я придружи.

Трент гневно поклати глава.

— В цялата тази история има нещо гнило.

Една ужасна мисъл изведнъж премина през главата на Дойл и стомахът му се сви от страх. Какво ще стане, ако Ванеса не промени

завещанието си и не раздели своя дял от компанията между Трент и Тейлър? Беше решил, че сега, след смъртта на Рената, тя просто ще върне завещанието си в първоначалния му вид. Само че никой не би могъл да предвиди какво ще направи тя, ако наистина вярва, че децата ѝ са виновни за смъртта на онази стриптийзьорка.

Исусе Христе! Така, както се развиваха нещата, те май никога нямаше да успеят да продадат Ту дъ Макс.

И какво, по дяволите, щеше да прави той без никакви финансови постъпления?

— Трябва да разговарям с теб по един въпрос — рече Дойл и внимателно погледна Бриана.

Двамата седяха на втория етаж на ресторанта на Норман. Току-що бяха поръчали обяд. Дойл смяташе, че Норман Ван Акен е най-добрият готвач в Коръл Гейбълс. Ако не и в цял Маями.

Дойл обичаше да похапва в изискани ресторанти и да поръчва скъпо и отлежало вино в нощните заведения. Все още се опитваше да впечатли Бриана и изпитваше огромно удоволствие, когато успееше да се изфука пред нея. Нямаше никакво намерение да се отказва от този си начин на живот, но за момента, макар и временно, се налагаше драстично да ограничат разходите си.

— Искаш да разговаряме за финансовото ни състояние — заяви Бриана и за пореден път успя да го изненада със своята проникателност.

— Да. Откъде знаеш?

Тя изразително вдигна вежди.

— Миналата седмица се опитах да използвам кредитната си карта *Американ Експрес*, но се оказа, че е спряна. След като се прибрах у дома, извърших бърза проверка и установих, че много от сметките ни бяха неплатени.

— Бяха?

— Платих ги с пари от собствената си сметка.

Когато се ожениха Бриана запази личната си банкова сметка. Дойл нямаше никаква представа с каква сума разполага в тази сметка, но предполагаше, че парите не са много.

— Съжалявам, че се е наложило да похарчиш всичките си пари. Ще ти се изплатя...

— Не, няма. Нали си спомниш, че когато се оженихме, си обещахме да сме заедно и в добро, и в лошо?

Наведе се над масата и го целуна по бузата.

— Освен това, изобщо не съм похарчила всичките си пари. Когато ми предложи да се омъжа за теб, аз вече разполагах със значителни спестявания. Винаги съм знаела, че не искам да изживея целия си живот като танцьорка. Намерението ми беше да открия свой собствен бутик.

— Благодаря ти, Бриана. Ужасно съжалявам. Аз...

— Престани да повтаряш, че съжаляваш. Каж ми колко лошо е положението и какво трябва да се направи, за да променим това.

Той я запозна с оздравителните мерки, които имаше намерение да предприеме. Бриана го изненада с няколко собствени идеи.

— Ще трябва да се откажем от обядите в луксозни ресторанти като този — заяви тя. — Ще приготвям храна вкъщи и ще я нося в офиса ти, за да обядваме заедно. Можем дори да си организираме пикници в парка.

— Финансовите ни затруднения няма да продължат вечно — увери я той.

— На твоето място не бих разчитала на скорошна продажба на компанията. След онова, което Тейлър ни каза за майка си, изобщо няма да се изненадам, ако Ванеса завещае своя дял от компанията на някоя благотворителна организация например.

Дойл кимна.

— Ако това се случи, ще се наложи да се издържаме само от заплатата ми.

— Бих могла да си намеря работа. Аз...

— Не е нужно да работиш.

— Но аз искам да работя. Искам да ти помогна. Аз не съм една от онези... как ги наричаха? Съпруги трофеи! Аз те обичам. И искам да ти помогна да разрешиш затрудненията ни.

Дойл просто не знаеше как да отговори на това. Бриана от край време повтаряше, че го обича. Но до този момент той просто не й вярваше.

Излизаше обаче, че тя наистина изпитва силна любов към него.

Невероятно, но факт.

А това прозрение му даваше сили да направи всичко, което е нужно, за да си стъпят отново на краката.

Абсолютно всичко.

19.

Повечето хора напускат този свят, без да са изпели песента на живота си.

Тази мисъл на легендарния джаз изпълнител Били Холидей напълно подхождаше за случилото се с Рената Ролинс.

— Тя си отиде от този свят в самото начало на живота си.

И напълно заслужи смъртта си.

А и песента на живота ѝ изобщо не заслужаваше да бъде чута.

Слънцето се бе спуснало ниско над върховете на палмите и хвърляше дълги и дрипави сенки върху равно окосените морави. Палмите бяха единственото нещо, което отличаваше Маями от Ню Джърси. Във всички останали отношения двете места си приличаха напълно.

Задушлива, лепкава жега.

Досадни мухи и всевъзможни буболечки.

И луксозни мезонети.

Беше забелязал, че плувните басейни се превръщаха в център на съществуването на повечето обитатели на тези богаташки жилища. И не толкова заради плуването. Просто повечето плешиви чичковци и пухкави лелки със синкаво боядисани коси обичаха да се плацикат в плиткия край на басейна и да клюкарстват.

Типично за Маями.

Рената Ролинс обаче никога нямаше да усвои тънкостите на живота в жилищните райони със скъпите и изискани мезонети. Нито пък където и да било другаде. Тя вече бе изпълнила предназначението си.

Изпреварващият удар беше нанесен.

А сега незабавно се налагаше да планира следващия си ход.

Състоянието на Ванеса се влошаваше. Болестта ѝ се развиваше бързо, подпомогната, несъмнено, от скръбта, причинена ѝ от

убийството на Рената. А подозренията ѝ, че някой от членовете на семейството ѝ е отговорен за смъртта на дъщеря ѝ, само допълнително засилваше тревогите ѝ.

Колко жалко! Бедната, бедната Ванеса!

Все още бе твърде рано да посегне на живота и на Тейлър. Ванеса вече страдаше достатъчно. Беше много болна, но можеше да живее още седмици, дори месеци. Кой би могъл да каже?

Убийството на Тейлър в този момент можеше да се окаже прибързано. Макар че тя много повече от Рената заслужаваше да умре. Тейлър, кучката, която веднага се бе хвърлила в обятията на Шейн Донован.

Той самият спазваше желязно правило: Прибягвай към най-силния си коз само когато си абсолютно сигурен, че няма да имаш нужда от него по-нататък във времето!

— Тейлър е моят най-силен коз. И няма да го използвам. Поне не веднага. Нека си се чука с Шейн на воля. И нека си мисли, че е в безопасност, когато се намира близо до него.

Една малка уплаха може да се окаже интересно решение. И забавно, естествено.

Ако не друго, поне щеше да отблъсне Шейн Донован. Защото негодникът бе започнал да си пъха носа навсякъде.

– Секс в кошничка. Възбуда в кошничка. Ес енд Ем в кошничка.

Лиза Абът се усмихна на Шейн. Тъмните ѝ очи закачливо блестяха.

— Джим е невероятно изобретателен, когато въпросът опре до маркетинг и реклама, не смяташ ли? За тези от нашите клиенти, които винаги бързат, или просто не знаят как да планират сексуалния си живот, тези кошнички са идеалното решение.

Шейн бе дошъл в Миднайт Лейс, шикарният секс бутик на Лиза, за да разговаря с Джим Уилсън. Оказа се, че той отсъства в момента, но Лиза обясни, че го очаква да се върне след няколко минути. Междувременно тя с очевидно удоволствие се впусна да разяснява на Шейн тънкостите на маркетинговата им стратегия.

— **Секс в кошничка** е добро решение за всички, които си падат по традиционния секс. Комплектът предлага ароматизирано масло за тяло и ароматни свещи. Също така кондоми с екзотични вкусове — пина колада и манго, например. В кошничката слагаме и кутийка **Любовен прашец** — мое лично изобретение. Между другото дадох малко от него на Тейлър. Само за проба.

— Мммм... Любовен прашец значи.

Погледна малката кутийка, пълна с кехлибарен на цвят прашец, а след това погледът му се спря върху малката четчица. Представи си как гали с нея всяка част от прекрасното тяло на Тейлър.

— Прашецът се нанася върху тялото на партньора, а след това го обираш с език — информира го Лиза като че ли той не би могъл да се сети и сам.

— А какво има в комплекта **Възбуда в кошничка!**

— Крем за бърза ерекция с четири аромата: канела, чили, ментол и дафинов лист. Нали се сещаш — горещи и леденостудени изживявания.

Не се сещаше. Очевидно твърде дълго бе живял извън тази страна.

— В комплекта има още свещи в тъмното кондоми — ароматизирани, естествено. И специален балсам за случаите, в които клиентът иска нещата да протекат... наистина гладко. Включили сме още специално издание на Кама Сутра. В него има илюстрации на интересни пози, за които хората не биха могли да се сетят сами. О, да! Има още разноцветни гащички, които стават за ядене.

— Предполагам, че името на комплекта *Ес енд Ем в кошничка*^[1] говори само за себе си.

Лиза се засмя.

— Да, но аз съм включила и някои нововъведения. Кожени белезници, например. Металните са твърде неудобни. Особено ако трябва да прекараш с тях часове наред.

Часове наред в белезници. В никакъв случай, мамка му!

— Включили сме още кожен камшик, изработен от заешка кожа. Френска заешка кожа.

— Предполагам, че козината на американските зайци е твърде остра.

— Не е така, но според Джим хората са готови да платят по-висока цена за френските стоки. Всичките ни френски стоки са със специален щемпел.

От една от кошничките Лиза извади малка подвързана с черна кожа книжка.

— Подготвила съм специално Ес енд Ем ръководство, в което се предлагат различни техники на връзване за тези двойки, които имат ограничено въображение в областта...

— Лиза, можеш ли да ми помогнеш? Паркирал съм на забранено място и трябва веднага да преместя колата.

Един мъж в началото на четиридесетте остави цяла камара картонени кутии пред вратата на магазина и се върна, за да премести колата си. И, тъй като се намираха в Саут Бийч, където шофьорите бяха особено нетърпеливи, всички клаксони по улицата вече пищяха пронизително.

— Джим се върна — Лиза се спусна към вратата. — Донесе още *Любовен пращец*. Изчерпва се толкова бързо, че все не успяваме да заредим достатъчно количество.

Джим Уилсън беше твърде млад за човек, поддържал любовна връзка с Ванеса. Та тя беше с поне двадесет години по-стара от него! И какво от това? Ванеса беше изключително красива. И много богата.

Шейн помогна на Лиза да внесе в магазина кутиите с *Любовен пращец*. Паркирането беше сериозен проблем в Саут Бийч и Джим се забави още пет минути преди най-после отново да се появи в магазина.

Висок и атлетичен, с изсветляла от слънцето руса коса, Джим Уилсън беше толкова загорял, че изглеждаше като човек, слязъл току-що от сърфа. С типично за повечето мъже собственическо чувство, той погледна първо Лиза, а след това и Шейн, който ѝ помагаше да разопакова кутиите.

Ето каква била работата! Джим си падаше по Лиза. Шейн се запита дали чувствата са взаимни. Направи му впечатление, че Лиза почти не го погледна.

— Шейн Донован — Протегна ръка към Джим, който я пое и я стисна енергично. — Бих искал да ви задам няколко въпроса. Надявам се, че нямате нищо против.

— Въпроси за какво?

— Той е приятел на Тейлър — намеси се Лиза. — Добър човек е.

Джим като че ли изпитваше някакви съмнения, но предпочете да не ги изрича на глас.

— Напоследък в Ту дъ Макс се сблъскват със сериозни компютърни проблеми.

— И защо смятате, че това ме интересува?

— Зная, че са прекратили договора ви, но...

— Те ме *изхвърлиха*. И уволнението нямаше нищо общо с начина, по който си вършех работата.

Шейн го изчака да каже още нещо по въпроса, но Джим замълча, пъхнал юмруци в джобовете на спортния си панталон.

— Разбрах, че сте имал любовна връзка с Ванеса Макс...

— *Връзка?* Нищо подобно, по дяволите!

Той хвърли кос поглед към Лиза.

— Вижте, на един от служебните банкети в компанията пийнах малко повечко. А Ванеса не ме остави на мира през цялата нощ.

— Вярно е — намеси се Лиза. — По онова време все още бях омъжена за Трент. И съвсем ясно си спомням въпросното парти. Ванеса обичаше да флиртува с по-млади от нея мъже. Мисля, че напълно съзнателно се опитваше да накара Дънкан да ревнува.

— В крайна сметка и двамата се озовахме на плажа. Изчуках я набързо. И това беше всичко. Дънкан Максвел обаче кой знае как разбра за случилото се. Уволни ме още на следващия ден.

Въздъхна горчиво.

— А след това направи всичко възможно, за да съсипе кариерата ми. Всеки път, когато се опитвах да постъпя някъде на работа и евентуалният работодател позвънеше в Ту дъ Макс, за да поиска информация за мен, Дънкан не само че отказваше да ми даде препоръки, но и ме представяше като криминален престъпник.

Шейн изпита искрена симпатия към човека. Не познаваше Дънкан Максвел, но вече имаше достатъчни наблюдения върху Ванеса, за да е на ясно, че за нищо на света не би искал тази жена да се превърне в негов враг.

— И се получи така, че въпреки усилията си не успях да намеря подходяща работа, защото всеки път се налагаше да казвам къде съм работил през последните пет години, а това означаваше, че автоматично се оказвах без препоръки. Затова работих като барман докато Лиза не ми предложи да започна при нея.

Шейн бе проверил миналото на Джим и знаеше, че казаното от него отговаря на истината. Добре, човекът наистина се бе оказал притиснат до стената, но пък за мъж като Джим едва ли е било чак толкова непосилно да си намери някаква, каква да е, счетоводна работа.

— В кой бар работехте? — попита Шейн като че ли наистина не знаеше.

— Ел Тамбор в Кале Очо — отвърна нехайно.

— Защо точно в Литъл Хавана? Защо не си опитахте късмета в някое от луксозните заведения в Саут Бийч или пък в хотелите из скъпите курорти наоколо?

— В Литъл Хавана падат по-големи бакшиши. Кубинците са много по-щедри от американците.

Ето че и днес научи нещо полезно!

Шейн не беше готов да приеме последното твърдение за чиста монета, но трябваше да признае, че кубинците, за разлика от американците, наистина обичаха да размахват цели пачки пари в брой.

— Установихме, че някой се опитва да фалшифицира определена информация, включена в уебстраницата на Ту дъ Макс. Вашето име бе споменато редом с тези на други евентуални извършители.

— Обзалагам се, че е така. Недоволните бивши служители винаги са първите в списъка на заподозрените.

Джим хвърли един поглед на Лиза, която стоеше наблизко и ги наблюдаваше внимателно.

— Нямам нищо общо с това. Защо ми е да поемам подобен риск? Никак не ми се иска, като капак на всичко, да се окажа и обвинен в криминално престъпление.

Шейн кимна сякаш бе напълно съгласен с логиката в думите на Джим. Знаеше обаче, че всеки би могъл да проникне в уебстраницата на коя да е компания, използвайки компютрите в някои административни сгради и обществени институции. Като градската библиотека, например. Изискваха се единствено определени познания в областта на информационните технологии и един брой на Хакер джърнъл.

Освен това не можеше да изключи и възможността Джим като служител на Ту дъ Макс случайно да се е добрал до паролите за достъп в компютърната мрежа на компанията. Повечето хора проявяваха

пословично нехайство при съхраняването и работата със секретни материали, кодове и пароли за достъп. През годините, в които бе работил в ДИА, бе чул да се говори за някакъв служител на компания, който записал паролата си за достъп на листче, което залепил на обратната страна на клавиатурата си.

— Да, сигурен съм, че не бихте желал да си навличате повече неприятности с въпросната компания. И без друго вече сте си изпатил достатъчно.

— Тук сте абсолютно прав — злобно се съгласи Джим. — Освен това вече имам добра работа и не бих направил нищо, с което да застраша бъдещите си планове.

Шейн знаеше, че Лиза му плаща добре, за да ѝ съдейства при продажбата на продуктите на Миднайт Лейс онлайн. А също и за изготвяне на маркетинговата стратегия на бутика, в който разговаряха.

Тъй като уебстраниците на компаниите, свързани по някакъв начин с въпросите на секса, съставляваха осемдесет процента от цялата информация, предлагана онлайн, Шейн бе готов да се обзаложи, че продуктите на Миднайт Лейс ще се превърнат в безспорен хит.

— Бях длъжен да се срещна с вас и да ви задам тези въпроси — рече Шейн. — На членовете на семейство Максвел им се струпаха твърде много проблеми напоследък.

— Джим няма нищо общо с техните проблеми — обади се Лиза.

Ето как стояли нещата значи, помисли си Шейн. В тона на Лиза долови типично женското ѝ желание да защити Джим. Но имаше и още нещо, което той все още не можеше да определи. Инстинктът обаче му подсказваше, че Лиза държи — добре де, не просто държи — на този мъж.

— Предполагам, че нито един от двамата ви не познава Рената Ролинс. — Шейн съзнаваше, че това е изстрел в тъмното, защото изобщо не можеше да предположи какъв мотив би имал някой от тях, за да посегне на живота на Рената.

Лиза се загледа за момент в красиво аранжираните кошнички, пълни с всевъзможни сексуални играчки, след което заяви:

— Една вечер се срещнахме за малко в Ливинг рум. Рената беше там заедно с Трент и любовника му. Трент ни запозна, разменихме няколко думи с нея и си тръгнахме.

— Точно така — подкрепи я Джим, но като че ли малко прибърза с последното изявление.

Шейн почука на вратата на елегантния мезонет. Първата съпруга на Дойл Максвел, Софи, живееше на Фишър Айлънд. Изисканият и недостъпен за простолюдието остров белееше като великолепен лебед, разперил криле сред океана.

Тъй като нямаше мостове, свързващи острова със сушата, Шейн беше принуден да се качи на ферибота. Раболепните служители старателно изтриха пръските солена вода от предните стъкла на скъпите ролсове и ягуари, които бавно слязоха на острова. Никой обаче не си даде същия труд за предното стъкло на джипа, който Шейн беше купил на старо.

Софи лично му отвори вратата. Шейн очакваше да бъде въведен от икономка, защото жилищата на острова струваха някъде около два милиона долара. Че и отгоре. Повечето апартаменти се ползваха за по няколко месеца от богати американци, живеещи в северните части на страната, които идваха във Флорида, за да избягат от студа в родните си щати.

— Вече ви казах и по телефона, че не зная нищо за проблемите в Ту дъ Макс.

Поведе го към едно снежнобяло канапе и го покани да седне.

— Когато бях омъжена за Дойл, той притежаваше собствена инвестиционна компания. Включи се в управлението на компанията на брат си едва след смъртта на Дънкан.

Шейн внимателно огледа пълната жена със силно прошарена кафява коса. Софи беше пълна противоположност на красивата и сексапилна Бриана. За разлика от повечето жени в Маями, които вървяха в крак с последните модни тенденции и приемаха пластичните хирурзи, липосукциите и всички видове пластични корекции за задължителна и неотменна част от живота си, Софи като че ли изобщо не се интересуваше от външния си вид.

Не че човек би могъл да я помисли за бездомница.

Дрехите ѝ бяха скъпи, но старомодни, а прическата ѝ изглеждаше съвсем скорошна. Тя обаче нямаше вид на жена, готова на всякакви жертви, за да изглежда по-добре.

На врата ѝ висеше златно кръстче, окачено на изящно изработена верижка.

От информацията, която Шейн бе събрал за Софи, беше ясно, че жената от край време си беше силно вярваща католичка.

— Вие разбрахте ли се с Дънкан? — попита Шейн.

Софи го погледна изпитателно със сериозните си кафяви очи. Шейн си помисли, че пред него стои жена, която никога не бе разбирала смисъла на думата забавления.

— На времето, преди Дънкан да се ожени за Ванеса, двамата с Дойл прекарвахме всяка свободна минута заедно с него.

Горчивината, прокраднала се в думите на Софи, беше повече от очевидна.

— И какво се случи след брака му с Ванеса?

— Ами тя направи всичко възможно, за да раздели двамата братя. Ванеса беше просто една неука и ужасно невъзпитана селяндурка. Ревнива жена със силно развито чувство за собственост, която не желаше съпругът ѝ да общува със собствения си брат.

— А вие двете как се разбрахте?

— Е, тя наистина се опита да се интегрира в кръговете, в които се движех. Моето семейство притежава значително богатство, връзки и влияние. Но аз веднага прозрях целите ѝ.

Шейн кимна. И сам бе забелязал, че Ванеса особено много държи на социалните условности и проявява неподправен интерес към произхода на хората, с които общува. Дори и на него бе задала безброй въпроси, свързани със семейството му.

— По майчина линия съм родственица на Маргарет Тъгъл. А баща ми е братовчед на семейство Вандербилт. Освен това членувам в най-реномираните женски клубове в този град.

— Разбирам — кимна Шейн, замислен за драстичната промяна, която бе претърпяла Ванеса след заболяването си. Та тя съвсем открито призна една вулгарна стриптийзърка за своя дъщеря!

— Ванеса не се интересуваше лично от мен. Тя се домогваше до приятелите ми. Ванеса е най-обикновена селяндурка, обсебена от желанието да бъде допусната сред богатите и влиятелни хора в този град. И тя, за жалост, не е единствената.

Софи плъзна поглед по елегантното си жилище, което като че ли принадлежеше на друг човек.

— Имаше, разбира се, и много други неща, които ни разделяха.

Шейн изчака малко, а след това попита:

— Какви например?

— Ами тя никога не ходеше на църква. Дънкан редовно водеше Тейлър и Трент, но кракът на Ванеса нито веднъж не стъпи в храма.

Шейн я слушаше внимателно, а в главата му бавно започваше да се оформя някакво подозрение.

— От няколко места чух, че Ванеса постоянно флиртувала с по-млади от нея мъже, а на моменти се държала просто скандално. Опитвала ли се е да прелъсти Дойл?

— Всъщност, не. Ванеса се отнасяше с пълно пренебрежение към съпруга ми. Караше го да се чувства като натрапник в дома на брат си. Аз обаче виждах, че Дойл я привлича много по-силно от Дънкан.

— Наистина ли?

— Можете да бъдете сигурен в това. Онази жена е просто една безсрамна пачавра.

Пачавра? Според Шейн тази дума бе излязла от употреба още през петдесетте години.

— Имало ли е някога нещо между тях двамата?

Софи потрепери с отвращение.

— Струва ми се, че в онези години не се случи нищо, но пък съпругът ми ме изостави заради някаква долнопробна танцьорка в Литъл Хавана. Така че, кой би могъл да знае какво още е правил зад гърба ми?

Шейн се връщаше с ферибота от Фишър Айлънд, когато Винс му се обади по клетъчния телефон.

— Познай какво става! Раул е изчезнал от рехабилитационната клиника.

Шейн не се изненада ни най-малко. Крекът беше сред наркотиците, които най-бързо водеха до пристрастяване и, по негово мнение, беше дори по-опасен и от хероина. Наркоманите, зависими от хероин, поне можеха да бъдат лекувани с метадон.

Зависимостта от крека беше необичайно силна и пристрастените невинаги успяваха да се преборят с наркотичния глад. Независимо колко висок беше залогът, повечето от тях предпочитаха да рискуват и

посягаха към следващата доза. Раул очевидно също не бе успял да се пребори със зависимостта си.

— И къде е сега? — попита Шейн.

— Никой не знае. Което не означава, че не може да се появи отнякъде във всеки един момент.

Шейн му преразказа набързо разговорите си със Софи и Джим Уилсън.

— Инстинктът ми подсказва, че Джим премълчава нещо. Не мога да си обясня защо един високо квалифициран счетоводител като него, завършил в Уортън, ще работи толкова време като барман в Кале Очо.

— Подозираш участие в някакви незаконни сделки и машинации, така ли?

— Това е една от възможностите — съгласи се Шейн, макар че никак не му се понрави мисълта, че Лиза отново се е влюбила в неподходящ човек. — Двамата с Лиза признаха, че веднъж са се срещнали с Рената в някакъв клуб, който нарекоха *Ливинг Рум*. А пък Джим е работил години наред в Кале Очо. В следобеда преди смъртта си Рената е отишла точно в Кале Очо, за да си купи брошка, която да я пази от уроки.

— Сантерийските култове са изключително разпространени в Литъл Хавана, но не мисля, че са свързани по някакъв начин с баровете. Може би в случая става дума за най-обикновено съвпадение.

— Аз не вярвам в съвпадения.

[1] Ес енд Ем — съкращение за садо-мазо секс — Б.пр. ↑

20.

— Как се чувстваш? — попита Тейлър, насочила поглед към майка си.

— По-добре... предполагам.

Тейлър, която бе работила до късно в компанията, реши да се отбие в дома на майка си, за да види как е минало кръвопреливането. Завари майка си да гледа телевизия във всекидневната, удобно подпряна на половин дузина възглавници. Кейлъб, който седеше наблизо и се тъпчеше с ядки, не сваляше подозрителния си поглед от Тейлър. Гледаше с такова изражение, сякаш очакваше тя всеки момент да извади пистолет и да го застреля.

— Какво каза лекарят?

— За момента състоянието ѝ е стабилно — информира Кейлъб, изпреварвайки майка ѝ.

Тейлър полагаше неимоверни усилия да прикрие безсилието и болката, които разкъсваха душата ѝ. Майка ѝ изглеждаше много позаинтригувана от телевизионното предаване, отколкото от разговора с дъщеря си. Без да обръща внимание на Кейлъб, Тейлър продължи да разпитва майка си.

— И какво точно означава това?

— Означава, че ще се чувства добре до следващото кръвопреливане.

Тейлър сподави желанието си да му отвърне с някоя саркастична забележка. Кейлъб Басет може и да изглеждаше истински чаровник в очите на определени хора, но под лустрото му се криеше един подъл и противен човек. Тейлър искрено се надяваше, че Рената не бе прекарала детството си под негова опека. И без друго последните ѝ години на този свят изглеждаха повече от ужасни. И то благодарение на Кейлъб и присъствието му в живота ѝ.

Тейлър можеше само да гадае как би се чувствало едно невръстно дете, поверено на грижите на Кейлъб. Шейн смяташе да се заеме по-сериозно с проучването на тази част от живота на Кейлъб, но

сега цялото му внимание бе насочено към извършеното убийство и той просто не разполагаше с достатъчно време и за това.

— Майко, кога ще направят следващото кръвопреливане?

Ванеса извърна глава и я погледна. Красивите ѝ очи сивееха с мътен, нездрав блясък. Изглеждаше апатична и вяла, но това, по всяка вероятност, се дължеше на силните болкоуспокояващи медикаменти.

— Следващият четвъртък.

След малко повече от седмица, помисли си Тейлър. Майка ѝ отново насочи вниманието си към телевизора. На Тейлър никак не ѝ се искаше да зададе следващия въпрос, но се налагаше да го стори.

— Какво е мнението на лекаря по въпроса за химиотерапията? Препоръчва ли я предвид състоянието, в което се намираш?

— На теб това много би ти харесало, нали? — обади се Кейлъб.

Тейлър изпита толкова силен гняв, че за миг пред очите ѝ заиграха червени кръгове. Зрението ѝ се замъгли и тя здраво стисна зъби, за да не изкрещи нещо в отговор. Не желаше да му достави удоволствието да я извади от равновесие.

— Сигурно ще си много доволна да гледаш майка ти как страда, нали?

Тейлър рязко се изправи.

— Как можа да го изречеш? Та това е направо възмутително! Ти за какъв се мислиш, за бога?

Самодоволната усмивка, появила се на лицето на Кейлъб, още повече разпали яростта ѝ.

— Не зная. Ванеса, какъв съм аз?

Майка ѝ се обърна към тях. Изглеждаше озадачена. Като че ли не бе успяла да схване напълно случващото се около нея. Тейлър се запита дали това влечуго не предозираше лекарствата ѝ.

— Кейлъб е... е... мой приятел.

— А аз съм твоя дъщеря и те обичам.

Тейлър отново се настани на канапето до майка си. До този момент Ванеса изобщо не бе споменала смъртта на Рената. Нито пък бе обвинила Тейлър за убийството ѝ. Кейлъб сигурно я бе излъгал, когато ѝ каза, че майка ѝ изобщо не желае да я вижда.

— Загрижена съм за здравето ти, майко.

Ванеса за миг се взря в лицето ѝ.

— И аз съм загрижена за теб.

— За мен? Защо?

— Онзи безполезен фотограф не е мъж за тебе.

На времето Пол полагаше неимоверни усилия да се хареса на Ванеса, но тя нито за миг не промени леденостуденото си отношение към него. Това поведение на майка ѝ ужасно смущаваше и ядосваше Тейлър. Дори се бе опитвала да разговаря с нея по този въпрос. Ванеса, обаче, с присъщата си неотстъпчивост, категорично бе заявила, че Тейлър би могла да си намери далеч по-подходящ мъж от Пол.

В светлината на последните трагични събития, обаче, този позабравен спор отдавна вече бе престанал да вълнува Тейлър. Защо майка ѝ отново намесваше името на Пол? Та той бе изчезнал преди години, а в живота на Тейлър вече имаше друг мъж.

Нямаше желание да анализира в дълбочина чувствата, които изпитваше към Шейн. А и предвид присъствието на Кейлъб, моментът изобщо не беше подходящ да разговаря с майка си на тази тема.

Пък и не това беше главното в случая. Майка ѝ говореше така, сякаш си мислеше, че Пол все още продължава да живее в Маями.

— Майко, Пол отдавна вече не е сред нас, забрави ли?

— Разбира се, че не съм забравила — рязко отвърна Ванеса, но Тейлър продължи да се пита дали съзнанието ѝ не е замъглено от силните лекарства, които вземаше.

Кейлъб излапа още една шепа ядки, а след това се усмихна. По всичко личеше, че искрено се забавлява от разговора, на който бе станал свидетел.

Майка ѝ я потупа по ръката.

— Той не беше подходящ за теб. Шейн Донован е твоята друга половина. Рената ми го каза.

Отново Рената.

Кога за последен път Ванеса ѝ бе казвала колко много я обича? След появата на Рената нито веднъж.

— Рената знаеше най-различни неща. Виждаше ги. Притежаваше вроден усет и прозорливост — Кейлъб почука с палец по слепоочието си. — Затова толкова се плашеше от заклинанията на вещиците, практикуващи Сантерия. Сигурно е разбирала, че ще ѝ се случи нещо наистина ужасно.

Тейлър нямаше желание да обсъжда случилото се с Рената. Споменаването на името ѝ само допълнително разстройваше майка ѝ и

засилваше отчуждението, настанило се в отношенията ѝ с Тейлър.

Кейлъб Басет обаче целеше точно това.

— Лекарят не се съгласи да ми каже какви са дозите на лекарствата, които майка ми трябва да приема, и отказа да ме запознае подробно със здравословното ѝ състояние. Но аз съм нейна дъщеря! Трябва да съм сигурна, че онова влечуго в дома ѝ не предозира лекарствата ѝ. Искам някой да ме увери, че присъствието му там не ѝ вреди по никакъв начин.

— Ако разговаря с теб, лекарят ще наруши поверителността на отношенията му с пациентите, а това би могло да му навлече сериозни неприятности, произтичащи от законите в тази страна.

Тейлър лежеше свита на кълбо на дивана на Шейн и милваше лъскавата глава на Оги. Радваше се, че има с кого да си поговори. Беше се върнала от дома на майка си ужасно разстроена и ядосана, потисната от безизходицата, в която се бе озовала.

Прибра се в празния си апартамент и веднага позвъни на Лиза, но приятелката ѝ не си беше у дома. Не вдигна и телефона в Миднайт Лейс.

Тейлър посегна към лаптопа си, за да поработи върху компютърната игра, както правеше всеки път, когато се чувстваше напрегната и ядосана. Лаптопът обаче го нямаше на обичайното му място до дамската ѝ чанта.

Спомни си, че за последно го бе оставила върху бюрото в кабинета си. Беше толкова притеснена заради майка си, че си бе тръгнала от компанията, без да го вземе със себе си.

Загледа се през прозореца като се питаше дали ще успее да заспи, ако си легне веднага. В другия край на двора ярко осветените прозорци в жилището на Шейн блестяха като спасителен фар.

Тя бързо излезе от апартамента си, прекоси двора и застана пред вратата му. Остана изумена от удоволствието, което изпита, когато го видя пред себе си. До този момент не бе успяла да си даде напълно сметка за близостта и доверието, които двамата бяха изградили за толкова кратко време.

— Лекарят ми обясни всичко за правата на пациентите — рече Тейлър. — И въпреки това смятам, че той трябваше да се отнесе по-

сериозно към подозренията ми, че медикаментите на майка ми са предозирани.

— Защо не помолим Мария да следи за правилната дозировка на лекарствата, предписани на Ванеса?

— Не говоря испански достатъчно добре. Майка настояваше да уча френски, защото езикът бил по-изискан и аристократичен.

Тейлър поклати глава, припомнила си безкрайните спорове с Ванеса по този въпрос.

— Така и не можах да я убедя, че за човек, живеещ в Маями, испанският е далеч по-полезен от френския.

— Аз ще разговарям с Мария вместо теб.

Тейлър го погледна изненадано.

— Ти говориш испански?

— Свободно.

— Шегуваш се! — извика тя, а Оги, стреснат от гласа ѝ, вдигна глава и я погледна.

— Ето че извади късмет с мен. Сега обаче трябва да измислим как да се свържем с нея без майка ти или Кейлъб да разберат за това.

— Това е лесно. Тя разполага с отделна линия в жилището си.

— Ами хайде да ѝ се обадим тогава.

Тейлър намери номера в органайзера, който носеше в дамската си чанта, избра го и подаде слушалката на Шейн. Усмихна се докато го слушаше как говори на испански. Присъствието на Шейн и близостта му ѝ носеха спокойствие и сигурност.

С Пол никога не се бе чувствала толкова... защитена. В много отношения тя беше тази, която се грижеше за него, насърчаваше го в работата му, понасяше унищожителните му критики по адрес на семейството ѝ.

Опитваше се да не сравнява непрекъснато двамата мъже, но в моменти като този, когато беше напрегната и съсипана от безпокойство, Тейлър не можеше да не се пита как би постъпил Пол, ако беше до нея в момента. Той, разбира се, сигурно също щеше да се опита да ѝ помогне, но Шейн знаеше как да вземе нещата в собствените си ръце и да ги доведе до успешен край.

Тя все още обичаше Пол и бе готова да даде всичко, което притежава, за да го върне обратно при себе си. Лиза обаче имаше право. Шансовете Пол да е все още сред живите клоняха към нула.

Животът продължава...

Тъжно, но вярно заключение, помисли си Тейлър. Оги положи глава на коленете ѝ и я погледна с големите си тъжни очи. Връзката ѝ с Пол беше продължила по-малко от година. А от изчезването му бяха изминали почти две години.

И нямаше да се върне.

Шейн обаче беше тук. Помагаше ѝ и я подкрепяше в момент, когато най-много се нуждаеше от помощ. Правеха страхотен секс, а Тейлър се опитваше да убеди сама себе си, че ги свързват единствено плътските наслади и физическото привличане.

Връзката им се основаваше на секса.

Секс. Нищо повече.

Можеше да се справи с това. Беше излизала с мъже и преди да се влюби в Пол. Та тя беше привлекателна млада жена с нормални сексуални апетити, за бога!

Тейлър беше приела, че Шейн също иска единствено секс. Само че се лъжеше, защото той беше готов да даде всичко от себе си, за да разкрие истинския убиец на Рената.

И да ѝ помогне да разреши проблемите с майка си.

Загубата на Пол ѝ причини неопишуеми страдания, но Тейлър си даваше сметка, че те все пак са нищо в сравнение с перспективата майка ѝ да си отиде от този свят с мисълта, че е отгледала убийца. Ето това вече със сигурност не би могла да понесе.

Вярно, че майка ѝ не беше най-лесният човек на този свят и на моменти общуването с нея се превръщаше в истинско бреме. Защото Ванеса можеше да бъде изключително високомерна. Неотстъпчива. Претенциозна.

Тя обаче беше нейна майка и Тейлър я обичаше.

Шейн затвори телефона и прекъсна размишленията ѝ с думите:

— Добре, ето какво ще направим. Мария при първа възможност ще си запише имената на всички лекарства, които майка ти взема, след което ще ми се обади тук. Ако не съм вкъщи, ще ми остави съобщение. Според Мария майка ти изпълнява няколко рецепти. Ние се интересуваме единствено от обезболяващите. Предполагам, че ако Кейлъб наистина предозира някои медикаменти, то това са именно силните хапчета против болка.

— И ако се окаже, че наистина е така, какво бих могла да направя?

— Ще се наложи ти и брат ти да си поговорите с Ванеса. А аз ще се погрижа Кейлъб да не ви безпокои.

— Защо му е на Кейлъб да предозира лекарствата на майка ми? Шейн погали коляното ѝ и нежно плъзна ръка под полата ѝ.

— Стига, Тейлър! Достатъчно си интелигентна, за си отговориш сама на този въпрос.

— Домогва се до парите ѝ.

— Бинго!

Шейн ласкаво сложи ръце от двете страни на лицето ѝ и целуна върха на носа ѝ.

— За тази вечер направихме всичко, което е по силите ни, за да помогнем на майка ти. Време е да се погрижим за себе си.

— Не мога.

Гласът ѝ леко потрепери.

— И защо?

Доближи устни до нейните и Тейлър едва се сдържа да не отвърне на ласката.

— Твърде много неща се случват в живота ми едновременно. Събитията се развиват прекалено бързо.

— Добре, разбирам как се чувстваш, но ми се струва, че изпитваш страх.

Тя повдигна едната си вежда и сви рамене. *Не се страхувам от секса. Боя се от любовта.*

— Прибирам се у дома.

— Нищо подобно. — Шейн я придърпа по-близо до себе си. — Ще прекараш нощта тук, в леглото ми. Нали, Оги?

При споменаването на името му, кучето енергично размаха опашка. Тейлър не сдържа усмивката си. Сърцето ѝ биеше по-бързо отколкото Оги въртеше опашка. Усещането, породено от близостта на Шейн, беше толкова... специално.

Защо да се лишава от това удоволствие?

Той я взе на ръце и я занесе в спалнята. Тейлър изобщо не възрази, когато я остави на леглото и бързо я целуна по устните.

— Изчакай само секунда.

Тейлър остана да лежи в тъмното, като не спираше да гали Оги с едната си ръка. Чу някакво драскане, а веднага след това в стаята затрептя пламъчето на свещ. Само след миг Шейн запали още една.

Странно, помисли си Тейлър. Шейн не ѝ приличаше на мъж, който би държал свещи в спалнята си. До ноздрите ѝ достигна нежно ухание и тя пое дълбоко въздух.

Жасмин и ванилия.

— Лиза ти е дала от специалните си ароматизирани свещи.

— Да ми е дала ли! Нищо подобно — Шейн запали още една свещ. — Накара ме да си ги платя. Освен това ми продаде и кутийка Любовен прашец.

Тейлър едва сподави стона, породен от сладостното очакване. Бавно започна да разкопчава блузата си.

— Не, не го прави. Искам аз да те съблека.

Застана над нея, приковал бедрата ѝ между краката си. После се зае с копчетата на блузата ѝ. Когато най-после свърши, Шейн рязко разгърна фината материя и впи поглед в дантеления сутиен, обхванал гърдите ѝ.

Трептящите пламъчета на свещите осветяваха съвършената ѝ кожа, а омайният аромат на жасмин и ванилия галеше сетивата ѝ. Тейлър вдигна поглед към Шейн и му се усмихна, възпламенена от огненото кълбо на страстта, зародило се в дълбините на душата ѝ.

— Ние сме родени един за друг — заяви Шейн и смъкна полата надолу по стройните ѝ бедра.

Тейлър се размърда, за да му помогне да я съблече.

— Просто сме създадени, за да сме заедно.

Думите му събудиха в душата ѝ усещания, които след изчезването на Пол смяташе, че е загубила навеки. Но ето че ѝ беше даден още един шанс. Не за любов, напомни си тя, а за нова връзка. Сигурна и стабилна връзка.

Тейлър се справяше чудесно и сама. Беше го доказала през последните години, но, въпреки това, не желаше да изживее живота си в самота.

Изминалите две години бяха изпълнени само с работа — в компанията и на компютъра у дома — и никакви забавления. Тейлър обаче си даваше сметка, че животът ни е даден, за да го изживеем по по-пълноценен начин. И да го споделим с някого.

Шейн се изправи до леглото, свали дрехите си и остана само по боксерки. От черна коприна.

— Мммм... — измърка Тейлър. — Лиза май е била прекалено непослушна.

— За какво говориш? — попита той и се отпусна на леглото до нея. — Не можеш ли да допуснеш, че това изящно бельо е резултат от личния ми избор?

Тейлър протегна ръка и погали члена му през меката и гладка коприна. Беше твърд и горещ.

— Не. Ти си прекалено практичен за подобно бельо. Сигурна съм, че си го купил по препоръка на Лиза.

Той отстрани ръката ѝ, присегна се и разкопча сутиена ѝ. Хладният въздух погали зърната на гърдите ѝ, а Шейн наведе глава и ги докосна с връхчето на горещия си и влажен език. Тейлър потрепери от удоволствие и притвори очи в очакване на още такива ласки. Шейн обаче спря и се отдръпна.

— Време е за *Любовен пращец*.

Беше си купил и кутийка от вълшебния пращец на Лиза. Взе малката четчица и разнесе с нея сладкия кехлибарен прах по гърдите на Тейлър. После продължи с останалата част от тялото ѝ.

Когато свърши се отдръпна назад и остави кутийката върху нощното шкафче.

— Ето че настъпи моментът на върховното удоволствие.

— И какъв точно смисъл влагаш в тази дума?

— Ами, ето това е моята представа за удоволствие. И държа да знаеш дали и на теб ти харесва.

Облиза с език пращеца, полепнал по гърдите ѝ, а после нежно засмука втвърдените, розови зърна. С всяка негова ласка чувствената наслада, обхванала тялото ѝ, се засилваше, а сладката тръпка между краката ѝ изригна в жарък водопад от сокове, опарили най-интимното кътче на женската ѝ същност.

Шейн вдигна глава и притисна устни към нейните. Езикът му имаше вкус на сгорещен мед. Целувката му сякаш подпали огън в душата ѝ, в ушите ѝ отеконаха оглушителните удари на сърцето ѝ.

Вкус на мед, помисли си Тейлър.

Сладостен аромат на жасмин и ванилия.

Ето на това му викаше истинска ароматотерапия! Точно това беше лечението, от което се нуждаеше изстрадалата ѝ душа.

— Шейн... — промърмори Тейлър, изви изтръпналото си от възбудата тяло и го притисна към него. — Аз...

Буум! Леглото се разтресе от ударната вълна. Отвън се разнесе трясък от счупено стъкло, последван от пронизителен женски писък.

Шейн мигновено скочи от леглото.

— Не мърдай от тук!

Нахлузи панталона си и извади пистолет от чекмеджето на нощното шкафче. Хукна през вратата на спалнята, а Тейлър го последва, обвила един чаршаф около голото си тяло.

Цялата всекидневна бе озарена от огнени отблясъци. В първия момент Тейлър си помисли, че апартаментът гори. След това обаче осъзна, че светлината струи от ярките пламъци, издигащи се високо в нощното небе.

Пламъци, които изригваха от собствения ѝ апартамент.

21.

Шейн, прегърнал Тейлър, нито за миг не се отдалечаваше от нея. Тя бе спряла да трепери още преди половин час, когато пожарникарите бяха потушили огъня в апартамента ѝ, но той знаеше, че все още е ужасно разстроена.

— Не смятам, че са имали намерение да те убият — заяви Шейн, опитвайки се да ѝ вдъхне малко увереност. — Предполагам, че някой е поставил самоделно взривно устройство в апартамента ти. Входната врата отключена ли беше?

— Да. Когато тръгнах към твоя апартамент, възнамерявах да остана само няколко минути.

Двамата стояха във вътрешния двор и гледаха към всекидневната през полуразрушения прозорец. Валеше. Топъл тропически дъжд, от който въздухът стана сякаш по-гъст и труден за дишане.

Експертите от отдела по взривовете се ровеха из овъглените останки. Застанал до тях, Оги напрегнато душеше въздуха, натезал от задушливата миризма на дим. Изведнъж кучето излая два пъти и застана в стойка като обучен птичар на ловен излет.

— Защо Оги се държи по този начин?

На Шейн никак не му се искаше да ѝ каже, че Оги току-що бе потвърдил подозренията му.

— Доловил е миризмата на експлозиви. Това е работата, която вършеше в армията.

— И защо разпозна тази миризма чак сега?

— При пожар се излъчват твърде много миризми, които се смесват и затормозяват обонянието на кучето. А дъждът, като капак на всичко, го обърка още повече. Пък и миризмата, която остава след подобна експлозия, е много слаба. Едва доловима — Шейн се наведе и погали Оги. — Свободно, момче. Свободно.

— Защо някой би решил да сложи бомба в дома ми?

Не за пръв път задаваше този въпрос. По дяволите, сигурно вече за стотен път търсеше отговор все на един и същи въпрос.

— Ще ми се да знаех защо някой би извършил подобно нещо — Шейн се замисли за момент. — На мен ми изглежда като предупреждение. Дори и да си беше у дома, шумът щеше да те събуди и ти щеше да успееш да избягаш през задната врата.

— Предупреждение за какво?

— Добър въпрос. Но, ако не е предупреждение, какво е тогава?

Двама полицаи от отдела по взривовете се приближиха до тях.

— Било е самоделно взривно устройство. Намерихме достатъчно голямо парче от него. Веднага го пращаме в лабораторията за изследване.

Тейлър ги изглежда въпросително.

— Смятате ли, че ще можете да откриете извършителя?

По-възрастният от двамата, мъж с червендалесто лице и оредяла коса, поклати отрицателно глава.

— Не вярвам лабораторният анализ да ни насочи към самоличността на извършителя. Устройството е съвсем просто. Дори и дете би могло да го сглоби.

Вторият полицай също се включи в разговора.

— В интернет има толкова много информация по тези въпроси, че практически всеки човек би могъл да сглоби нещо подобно, спазвайки указанията и инструкциите. Но ако се намери свидетел, видял извършителя да се навърта наоколо, тогава може и да успеем да стигнем до него.

— В два часа сутринта? — Тейлър невярващо поклати глава. — Аз...

— Тейлър, слава богу, че си добре!

Трент се затича към нея, смръщил вежди в тревожна гримаса.

— Ти как...

— Госпожа Брайънт ми се обади. Решила, че не би трябвало да оставаш сама в подобен момент — Трент обви ръце около сестра си и силно я притисна към себе си. — През целия път до тук умолявах господ да те пази и да не позволява да ти се случи нещо лошо. Не зная какво ще правя, ако загубя още някого, когото обичам.

Двамата мъже от отдела по взривовете си тръгнаха, като предупредиха, че ще се върнат отново на следващия ден, за да огледат всичко на дневна светлина. Шейн ги изпрати с поглед като не преставаше да се пита как би могъл да помогне на Тейлър.

Защото съзнаваше, че при евентуално следващо покушение, тя би могла да загине.

— Раул обади ли те се? — попита той и погледна Трент.

— Не — Трент плъзна ръце по раменете на сестра си. — Моля се всичко около него да е наред.

Шейн се постара да изобрази нещо като състрадание на лицето си. От известно време обаче една мисъл, загнездила се дълбоко в главата му, не му даваше мира.

Ако и Тейлър, също като Рената, си отиде скоропостижно от този свят, Трент щеше да остане единственият наследник на състоянието на Ванеса.

Кале Очо, сърцето на Литъл Хавана, се състоеше от безброй малки магазинчета и кафенета, наблъскани едно до друго като цигари в картонена кутия. Всички табели и надписи бяха на испански, а хората, които обитаваха квартала, дори и след четиридесет години в страната, продължаваха да наричат Куба свой дом.

Шейн вървеше по тротоара и търсеше Ел Тамбор — бара, в който бе работил Джим Уилсън. Свежият утринен въздух бе пропит с миризмата на силно кубинско кафе и ароматни пури.

От многобройните магазинчета се носеха кубински ритми. Целият живот в Кале Очо пулсираше в такт с отсечените удари на барабаните.

Търговците бутаха колички, натоварени с соquito — кокосови бонбони, като внимателно заобикаляха насядалите по тротоара старци, които пушеха пури и играеха домино от сутрин до вечер. Шейн говореше перфектен испански и пътьом долавяше някои откъслечни фрази и думи, които мъжете си подхвърляха по време на играта.

Ел Тамбор се намиреше на един ъгъл, малко по-надолу по улицата, непосредствено до малка хлебарница. Входната му врата беше закована с шперплат. Заведението беше напълно безлюдно и очевидно бе затворено за постоянно.

Шейн влезе в хлебарницата, поръча си *medianoche* — среднощен сандвич с шунка, сирене и туршия, който се сервираше сутрин на хора, прекарвали цялата нощ в забавления. Шейн не се бе забавлявал през нощта, но не бе успял да дремне дори и за миг. Когато двамата с

Тейлър най-после си легнаха, той остана да лежи буден до нея, потънал в тревожни размисли.

Един предупредителен глас безспирно отекваше в главата му.

Тейлър е в опасност.

Шейн бе свикнал да се доверява на шестото си чувство, което бе развил по време на безбройните мисии, в които беше участвал.

Но как да помогне на Тейлър, след като не знаеше срещу какво — или кого — е изправен?

Измъчваше го чувство на безсилие, загнездило се дълбоко в душата му. На пръв поглед като че ли не съществуваше връзка между проблемите в Ту дъ Макс, убийството на Рената и взрива в дома на Тейлър. Шейн обаче подозираше, че тези събития са свързани по някакъв начин.

Разреша ли тази загадка, ще успее да спаси и Тейлър.

И трябваше да го стори, преди да е станало твърде късно.

Все още не бе споделил подозренията си с нея, защото не искаше да я тревожи ненужно, но колкото повече разсъждаваше върху случващото се напоследък, толкова по-силно вярваше, че между нещастията, сполетели семейство Максвел, съществува някаква връзка.

— Защо Ел Тамбор не работи? — попита той на испански жената, която му подаде неговия *medianoche*.

— Имаше полицейска акция и ченгетата го затвориха.

— Кога?

— Преди две вечери.

— Защо?

— Никой не знае.

Шейн излезе от пекарната. Джим Уилсън вече работеше за Лиза, но Шейн би искал да разбере кога точно бе напуснал Ел Тамбор. Преди две-три седмици може би. Ето един въпрос, който се нуждаеше от изясняване.

Тейлър предполагаше, че трябва да благодари на щастливата си звезда заради късмета, който беше извадила. Целият ѝ апартамент бе ужасно опушен, а мебелите във всекидневната бяха безвъзвратно изгубени, но всичките ѝ дрехи, както и кухненското обзавеждане, бяха

оцелели. Най-важното бе, че лаптопът ѝ, където съхраняваше почти завършената компютърна игра, върху която работеше от години, бе останал незасегнат благодарение на собствената ѝ разсеяност, станала причина да забрави преносимия компютър в офиса си, в компанията.

Тейлър се опита да се съсредоточи върху докладите за продажбите, които асистентката ѝ бе оставила върху бюрото по-рано сутринта. Прегледа ги набързо и забеляза, че продажбите на най-новите им продукти вървят с най-бързи темпове в Южна Калифорния, Тексас и в централната част на Маями. Очевидно жените в тези щати бяха отворени към новото и бързаха да изпробват всеки козметичен продукт, появил се на пазара.

Това означаваше, че Макс ще трябва да запланува специални промоции, които да засилят интереса към най-новите им продукти в останалите части от страната. Опитът на Тейлър в тази насока сочеше, че най-успешната стратегия включваше раздаването на безплатни мостри в големите козметични магазини. Само че една подобна кампания бе свързана с твърде големи разходи.

Чичо ѝ Дойл почука на вратата точно в момента, в който Тейлър се питаше дали той ще одобри предложението ѝ.

— Какво точно се случи в дома ти снощи? — намръщено попита той.

— Някой е подхвърлил взривно устройство във всекидневната ми. За щастие, по това време бях на гости на Шейн.

— Защо някой би...

— Нямам представа. Никога не съм предполагала, че имам врагове, които биха прибягнали до такива крайни мерки. — Цялата настръхна, когато си припомни огромните оранжеви пламъци, осветили целия двор на сградата, в която живееше.

— Възможно ли е да е станала някаква грешка?

— Бих искала да вярвам в това. Бомбата избухна посред нощ, а дворът ни не е много добре осветен. На всичкото отгоре валеше. Може би извършителят не е успял да разчете правилно номера на сградата.

Чичо ѝ Дойл се настани на един стол до бюрото ѝ.

— А може да са сбъркали и апартамента.

— На първия етаж има само два апартамента — моят и на Шейн.

Дойл я погледна изпитателно.

— Ти смяташ, че бомбата е била предназначена за Шейн?

Чичо ѝ сви рамене, повдигайки едното си рамо малко по-високо от другото. Жест, който отново ѝ напомни за баща ѝ.

— Работата му е такава, че е напълно нормално той да има повече врагове от теб. Какво, всъщност, знаеш за него?

Недостатъчно, мълчаливо си призна тя.

— Шейн е добър човек. Работил е в Агенцията за разузнаване и отбрана.

— Като какъв?

— Не съм съвсем сигурна. Нещо, свързано с антитероризма. — Тейлър са замисли за момент. — Дори и да допуснем, че Шейн е бил мишената, защо са решили да използват точно бомба? Това е възможно най-шумният начин за извършване на едно покушение. Да не говорим, че човекът, срещу когото е насочено, спокойно би могъл да избяга пред задната врата и да се спаси.

Чичо ѝ, който продължаваше да се мръщи, я погледна загрижено.

— Искам да бъдеш много предпазлива.

— Обещавам. Предполагам, че трябва да кажа на майка преди...

— Телефонирах на Ванеса и ѝ казах, че си на работа.

При нормални обстоятелства майка ѝ веднага щеше да я потърси, за да се увери, че дъщеря ѝ е добре. Само че сегашните обстоятелства изобщо не бяха нормални. А Ванеса Максвел се бе променила до неузнаваемост и вече изобщо не приличаше на себе си.

— Колко време ще е нужно, за да се ремонтира апартаментът ти?

— Нали познаваш госпожа Брайънт! Ще изчака да получи поне милион оферти, преди да предприеме каквото и да било.

— Жилището не е ли застраховано?

— Застраховано е, но тази сутрин госпожа Брайънт ме информира, че застраховката не покрива щети, причинени от пожар, избухнал в резултат на криминално деяние. Ето защо ще се наложи тя да плати ремонта.

— Имаш ли къде да живееш през това време? Бриана ще бъде във възторг, ако се преместиш при нас.

— Не, не е необходимо, но ви благодаря за предложението.

Не поясни, че ще живее при Шейн. Чичо ѝ обаче беше достатъчно прозорлив, за да се досети и сам.

Тейлър побърза да смени темата.

— Тъкмо разглеждах последните доклади за продажбите. Новите ни продукти не се продават така, както би ме се искало. Смятам, че трябва да произведем мостри, които да се раздават безплатно в магазините за продажба на козметика. Зная, че това ще струва...

— Но трябва да го направим. Нека на първо време да насочим усилията си към Сан Франциско, Сиатъл и Бостън. Няма да се занимаваме с вътрешността на страната.

Специалистите по маркетинг обикновено пренебрегнаха централните щати, тъй като най-големите пазари бяха по двете крайбрежия. По-голямата част от страната, затворена между двата океана, често биваше пренебрегвана при много от мащабните маркетингови кампании. Тейлър беше убедена, че това е грешка, но въпреки това не можеше да не признае, че рекламните кампании, насочени към големите градове по двете крайбрежия, постигаха най-впечатляващи резултати и успехът идваше веднага.

— Налага се да продължим да се борим за разрастването и утвърждаването на тази компания — продължи чичо й. — Защото продажбата й може да се окаже невъзможна в близкото бъдеще.

— Защо смяташ така? Очаквам приятелят на Шейн всеки момент да разреши проблема, свързан с информационната ни сигурност.

— Снощи разговарях с Ридли Пъдж. Той се обади на Ванеса, за да провери дали сега, когато Рената вече не е между живите, тя не би искала отново да се върне към предишния вариант на завещанието си. Отговорила му, че в момента обмисля тази възможност и ще му се обади веднага щом е готова.

Тейлър не даваше пет нари за парите, но въпреки това изпита остра болка при мисълта, че майка й изпитва колебания и като че ли няма особено желание да й завещае каквото и да било.

— Тези пари са си на майка ми. И тя може да прави с тях каквото си пожелае.

— От полицията освободиха тялото на Рената. Погребението е в петък. Смятам, че всички ние трябва да присъстваме.

— Да — съгласи се Тейлър, макар мисълта за това да я изпълваше с ужас.

Съзнаваше, че майка й ще бъде опустошена и съсипана от мъка. А предвид постоянно влошаващото се здравословно състояние на Ванеса това изпитание със сигурност щеше да я довърши.

— Има и още нещо — съобщи чичо ѝ с тих глас. Прекалено тих.

— Какво се е случило?

— Снощи ми позвъни Раул. Поиска сто хиляди долара, за да напусне Маями.

Тейлър затвори очи за миг и си припомни мъката, която бе прочела в очите на Трент при срещата им миналата нощ. Раул така и не му бе позвънил. И докато брат ѝ се измъчваше и се съсипваше от тревоги, мъжът, когото той толкова обичаше, се опитваше да измъкне тлъста сума пари от семейството.

— Ти какво му каза?

— Заявих му, че тая няма да я бъде. Не само че не разполагам с толкова пари в брой, но и смятам, че е крайно неуместно да се намесвам по този начин в живота на Трент и да се опитвам да се отърва от неговия... приятел.

— Майка вече му е предлагала пари. Той би могъл...

— Най-напред се обадил на нея. Но тя отказала да му даде и цент.

Тейлър се облегна назад и уморено отпусна рамене.

— Иска ми се да вярвам, че майка ми най-после е помъдряла и е предпочела да не се бърка повече в живота на Трент, но се боя, че случаят не е такъв. Тя просто се промени до неузнаваемост. И аз не съм сигурна дали това се дължи на силните лекарства, които взема, или на смъртта на Рената. По всяка вероятност причините са комплексни. Истината обаче е, че тя вече не е същият човек.

— Съжалявам, Тейлър. Зная колко ти е тежко в този момент. Иска ми се изобщо да не бяхме намирали Рената.

— Но тя наистина е дъщеря на майка ми. ДНК тестът го доказва.

— Зная, но това момиче ни донесе само неприятности. Големи неприятности.

Валеше като из ведро и топлите дъждовни струи безмилостно шибаха пожълтялата трева. За него този дъжд дойде като благословия след безжалостната жегата в Маями. Високите палми се огъваха под напора на силния вятър и стенеха тъжно в своята самота.

Той самият се бе отдал на среднощно бдение.

Нямаше никаква работа и затова седеше безмълвно и наблюдаваше ярките светкавици, които от време на време раздираха мастилено черното небе.

И чакаше глухия тътен на гръмотевиците да отправи своето злокобно предупреждение.

— Тейлър не се изплаши достатъчно от бомбата — изрече на глас той. — И дори не подозира, че тя е следващата ми жертва.

Само че все още бе твърде рано да отнеме живота ѝ.

— Не бива да прибързвам с най-силния си коз.

Дъждовните капки удряха по стъклото и го разсейваха. Вятърът бе сменил посоката си и сега завихряше дъждовните струи и ги насочваше право към прозореца му.

Ето това е!

Трябваше да подходи към цялата ситуация от друг ъгъл. И да отправи сериозно предизвикателство към Шейн Донован. Да го поразтърси малко. Копелето напълно си го заслужава.

И да стресне Тейлър до смърт.

Откъде да започне?

Убиецът ти те наблюдава във всеки един миг от живота ти.

Той се изсмя доволно. Кучката заслужаваше да умре. И колкото по-скоро осъзнае, че краят приближава, толкова по-доволен щеше да бъде той.

22.

Шейн седеше с Оги в апартамента си и чакаше Тейлър да се прибере от работа. Знаеше, че преди да си дойде вкъщи Тейлър ще мине през дома на майка си. Тази вечер отново валеше. Но този път отвън вилнееше истинска буря. Небето се раздираше от светкавици, чуваше се непрекъснатият тътен на гръмотевиците.

Телефонът иззвъня и той грабна слушалката с надеждата, че може да е Тейлър. Обаждаше се Винс.

— Разполагам с информацията, която поиска.

След посещението си в Кале Очо Шейн веднага позвъни на Винс. Помоли го да използва познанствата си в полицията, за да разбере причините за полицейската акция в Ел Тамбор, завършила със затварянето на бара.

— Дватамата братя, които притежават Ел Тамбор, са използвали бара за пране на пари, спечелени от индианско бинго.

— Индианско бинго? Говориш за пари, дошли от казината на семинолите^[1]? — попита Шейн.

— Точно така. Всички смятали, че печалбите постъпват направо в племето, но няколко от индианците се подали на алчността си и започнали да отклоняват част от сумите. Изпирали ги през Ел Тамбор, след което ги внасяли в частна банкова сметка.

— А собствениците на Ел Тамбор съответно са получили тлъста комисионна.

— Абсолютно вярно.

Джим Уилсън бил ли е замесен в тази измама?

— Трудно е да се каже. По време на операцията е работил там, но напуснал преди полицията да удари заведението.

— Много удобничко, ако питаш мен. Уилсън е умен и начетен мъж. Счетоводител при това. Не може да не е знаел какво се върши в бара.

— Един от братята може и да се съгласи на споразумение с полицията, което означава, че ще изпее имената на всички участници в

измамата — заяви Винс. — Но дори и да се окаже, че Уилсън е бил замесен, това все още по никакъв начин не означава, че именно той е човекът, който изпраща скрити послания чрез уебстраницата на компанията.

— Така е, но е напълно възможно точно той да стои зад тази работа. Кодираниите съобщения може да представляват офшорни банкови сметки. Или пък да се използват като начин за връзка със семинолите, които все пак трябва да знаят къде точно са отишли парите им.

— Да, звучи разумно. Публикуваш цялата информация в нечия уебстраница, но я скриваш така, че да може да се разчете само от посветените. Хората, които ползват тази информация, могат да се намират във всяко едно кътче от страната и по всяка вероятност дори не се познават. За полицията ще бъде дяволски трудно, ако не и невъзможно, да навърже всички тези хора в една престъпна организация.

Шейн насочи разговора към взрива в дома на Тейлър и научи от Винс, че в полицията все още не разполагат със следа. Затвори телефона и отново насочи мислите си към Тейлър. Двамата вече бяха доста близки.

Дали не беше настъпил моментът да ѝ каже всичко?

Не можеше да отлага повече, защото съзнаваше, че ще става все по-трудно да ѝ разкрие цялата истина. А и изобщо не можеше да предположи как ще приеме признанието му. Точно в този момент ѝ се бяха струпали доста неприятности, а взривът в дома ѝ само бе увеличил проблемите ѝ.

Запита се как гледа Тейлър на връзката им? Какво изпитва към нея? За себе си знаеше, че я обича. И бе напълно сигурен в чувствата си.

Но дали тя, дълбоко в сърцето си, не продължаваше да е влюбена в Пол Аштън?

Дали нощем не продължаваше да се моли и да очаква завръщането му?

Тейлър се прибра няколко секунди по-късно. Само един поглед му беше достатъчен, за да разбере, че в дома на майка ѝ се бе случило нещо неприятно. Сега не беше моментът да повдига въпроса за Пол Аштън.

— Какво има? — прегърна Тейлър и я придърпа към себе си.

— Майка ми настоява да организираме голямо погребение на Рената. Исква да се обадя на всичките ѝ приятели и да им съобща датата и часа и траурната церемония. За нея това ще е огромно изпитание. И не съм сигурна, че ще успее да го преживее.

Шейн я целуна по челото.

— Мили боже, наистина не зная какво да ти кажа.

— Предложих ѝ да организираме скромна траурна церемония в тесен семеен кръг, но тя не иска и да чуе за това. Ако Трент беше там, за да ме подкрепи, може би щях да успея да я убедя, но той е зает да издирва Раул.

Шейн я поведе към кухнята.

— Направих салата от морски дарове. Защо не похапнем първо?

— Ти си приготвил вечеря? — Устните ѝ се разтегнаха в усмивка. — Точно такива мъже обичам.

Шейн я потупа по стегнатия задник.

— Аз пък обичам жени като теб.

Тейлър седна на масата, а той ѝ сипа чаша вино и ѝ сервира простичката салата, която бе приготвил по-рано вечерта. Докато подреждаше масата, Шейн ѝ разказа всичко, което бе научил за Джим Уилсън и за измамата с парите от индианското бинго.

— Значи смяташ, че нашата уебстраница се използва от криминални престъпници, които крадат пари от коренните жители на тази страна?

— Това е една от възможностите. Едно нещо обаче е сигурно — уебстраницата на компанията се използва за някакви незаконни машинации. Иначе не виждам защо някой би си губил времето да се занимава с кодирането на информацията в нея.

— Лиза е наела Джим на работа. Боя се, че той може да направи нещо, с което да съсипе бизнеса ѝ.

— Или да ѝ създаде проблеми със закона, ако започне да крие информация и в нейната уебстраница.

Тейлър си взе от салата, сдъвка я внимателно и едва тогава проговори отново.

— Струва ми се, че е редно да я предупредя. Тя вече преживя достатъчно. Няма да е честно, ако не ѝ кажа, че е дала работа на един криминален престъпник.

— Не можем да докажем нищо. Все още. Ако ѝ кажеш за проблема с вашата уебстраница, тя може да се изпусне и да спомене за това пред Джим. А той ще изтрие цялата информация, преди да сме успели да докажем каквото и да било.

— Но аз вече ѝ казах. Попитах я дали знае кодовете за достъп. Предположих, че Трент може да ги е записал някъде в дома им по време на брака им. Аз самата си ги бях записала на лист хартия, който държах в бюрото в апартамента си, но пожарът, естествено, го изпепели.

Шейн погледна часовника си.

— Дай да ѝ се обадим и да ѝ предложим да се срещнем някъде за по едно питие. Ако все още не е споменала за проблемите на компанията ви пред Уилсън, ще я предупредим да не споделя тази информация с когото и да било.

Два часа по-късно Тейлър седеше във ВИП залата на Беш — един от най-изисканите клубове в Саут Бийч. Беше си тръгнала от дома на майка си с ужасно главоболие и силната музика в заведението допълнително усилваше тъпата болка, която пулсираше в главата ѝ.

— Къде се бави Лиза? Не е в неин стил да закъснява толкова — промърмори тя и погледна Шейн.

— По всяка вероятност е попаднала в задръстване по пътя насам.

Поръчаха си mojitos — кубински коктейл, приготвен от ром с лимонов сок. Тейлър изгледа Шейн, припомнила си разговора, който бе провела с Дойл по-рано през деня.

— Шейн, мислиш ли, че е възможно бомбата да е била предназначена за твоя апартамент, но извършителят да я е подхвърлил у дома по грешка?

— Какво? — възкликна Шейн, смръщил вежди.

— Ами предишната ти работа те е сблъсквала постоянно с твърде опасни хора, нали така?

Шейн я изгледа напрегнато — поглед, с който Тейлър бе започнала да свиква и да очаква в моменти като този.

— Ако някой е искал да ми отмъсти, той просто щеше да ме убие. Тази бомба бе предназначена за сплашване, не за убийство.

— Предполагам, че имаш право, но не забравяй, че в двора е много тъмно, а през онази вечер валеше. Твърде е възможно бомбата да е била подхвърлена в дома ми по грешка.

— И на мен ми се иска да вярвам, че става дума за някакво недоразумение, но случилото се не ми дава мира. Сериозно съм обезпокоен — Шейн остави чашата си на масата. — И се боя, че може би те грози сериозна опасност.

В първия момент Тейлър не обърна голямо внимание на думите му. После обаче забеляза тревогата, изписана на лицето му, видя стаения в очите му страх.

— Каква опасност?

— Не зная, но една жена вече е мъртва. Искам да бъдеш много предпазлива. Не ходи никъде сама. Аз ще те придружавам до сградата на компанията. Ако се наложи да излезеш някъде, или да отидеш до дома на майка ти, искам да ми се обаждаш, за да мога да дойда с теб.

— Но кой би искал да ме нарани? — Задаваше си този въпрос по цял ден, но все още нямаше отговор.

— Заплахите за живота ти вероятно са свързани с наследството на майка ти и продажбата на компанията. Не съм сигурен. Шестото ми чувство обаче ми подсказва, че си в опасност.

Тейлър знаеше, че Шейн не е човек, който прави от мухата слон. Очевидно беше, че е силно загрижен за нейната безопасност. В гърдите ѝ се надигна някакво странно, неизпитвано досега чувство.

Благодарност... И може би още нещо.

В тежки и мъчителни моменти като този всеки човек се нуждае от приятел, на когото да се опре. За Тейлър беше изключително важно да знае, че има поне един човек, който е силно загрижен за нея и прави всичко, за да я подкрепи и насърчи.

— Чудя се дали Раул не е в дъното на всичко това — рече тя и отпи от питието си. — Обадил се на чичо Дойл и му поискал сто хиляди долара, за да се махне от Маями и от живота на Трент.

— Наистина ли? Интересно. Този човек има много странно минало. В един период от живота си на няколко пъти посягал на себе си и дори бил хоспитализиран, защото се опитал да се самоубие, след като бил изоставен от приятелката си. След това се премества в Саут Бийч и изведнъж решава, че е гей.

— Мъжете често не могат да приемат и да се примирят със своята сексуалност. Ами погледни брат ми. Години наред беше щастливо женен... или поне така смятахме.

— Възможно е Раул да е бисексуален. Напоследък това е доста модерно. Макар че неговите сексуални предпочитания изобщо не ни влизат в работата. Важният въпрос в случая е дали той по някакъв начин е забъркан в цялата тази бъркотия. Парите винаги са били достатъчно сериозно основание за извършване на убийство. След като вие двете с Рената бъдете отстранени, Трент ще остане единственият наследник на парите на майка ти.

Тя поклати отрицателно глава.

— Майка ми все още не е решила какво да бъде последното ѝ завещание. Може да се окаже, че никой от двамата ни няма да наследи каквото и да било.

— Трент знае ли това?

— Не. Чичо Дойл смята да разговаря с него тази вечер. Ще му каже за завещанието и за изнудването от страна на Раул.

Един отдавна забравен спомен изплува от най-тъмните кътчета на съзнанието ѝ. В първите дни след изчезването на Пол тя просто бе обезумяла от тревоги и притеснения. Помисли си, че в този момент Трент сигурно се чувства по същия начин.

— Поведението на Раул в случая е непроситимо. Не мога да повярвам, че може да бъде толкова жесток, че да не се обади на брат ми и да му каже, че е добре.

— Много си права. За жалост той не е единственият себичен егоист, който се възползва от членовете на семейството ти. Компанията на Кейлъб е твърде неподходяща за майка ти, която в момента е особено крехка и уязвима.

Тейлър се опита да не мисли за огромната промяна, настъпила у майка ѝ, и за отчуждението, настанило се помежду им.

— Очаквах, че майка ще ме покани да се преместя при нея докато ремонтират апартамента ми, но тя не го направи. Не прояви и никакъв интерес към експлозията. Държеше се така, сякаш...

— Сякаш какво?

— Сякаш смята, че аз съм организирала експлозията, за да привлека вниманието на всички към себе си.

Шейн покри ръцете ѝ със своите.

— Ужасно съжалявам, миличка.

— През цялото време си мисля, че съвсем скоро ще я изгубя, но, в известен смисъл, не мога да не си дам сметка, че това вече е факт. На

времето двете бяхме толкова близки. Майка ми не е лесен човек и общуването с нея на моменти ставаше изключително трудно, но двете винаги сме се разбирали добре. Аз...

Тя бутна Шейн с лакът.

— Лиза идва, но е задно с Джим. О, господи! Та той я прегръща.

— Опитай се да я накараш да те придружи до тоалетната. Разкажи ѝ какво става и подчертай, че е изключително важно да не говори за това с никого.

— Здравсти! — Гласът на Тейлър прозвуча прекалено весело, но Лиза като че ли не забеляза това.

— Спомняш си Джим, нали, Тейлър?

— Разбира се.

— Чух нещо по новините за експлозия в апартамента ти — подхвърли Джим.

Тейлър се запита дали думите му отговарят на истината. Беше гледала вечерните новини заедно с майка си. И не чу нито дума по въпроса. Един слаб взрив в нечий дом беше нищо в сравнение с останалите престъпления в Маями.

— Какво се случи? — попита Лиза.

— Все още не знаем — отвърна Шейн. — Не изключвам възможността това да е едно ужасно недоразумение. Провалена сделка с наркотици, или пък неправилно прочетен адрес. За късмет, Тейлър беше при мен по време на взрива.

— О, господи! Какъв ужас! — възкликна Лиза. — Защо не ми се обади? Нямах представа какво се е случило преди Джим да види репортажа по новините малко след като ти ми позвъни тази вечер.

— Ами днешният ден беше истинска лудница — отвърна Тейлър. — Бях толкова заета, че не ми остана нито една свободна минутка.

— Разбирам какво имаш пред вид — заяви Джим, а на лицето му заигра усмивка, адресирана единствено към Лиза.

— Чух, че вече работиш за Лиза.

— Не, двамата работим заедно — поправи я Лиза с усмивка, която Тейлър виждаше на лицето ѝ за пръв път след раздялата с Трент. — Уебстраницата на Миднайт Лейс пожъна небивал успех. Продажбите са просто невероятни.

— Наистина ли? — чу се да казва Тейлър.

— Продажбите по интернет значително надвишават тези в магазина. Не можеш да си представиш колко много жени в тази страна няма откъде да си купят такива елементарни неща като ароматизирани масла, свещи и...

— Кожени белезници — с усмивка довърши Джим.

— Ами кондоми с вкус на пина колада? — попита Шейн. — Обзалагам се, че изобщо не се намират в повечето градчета.

На Тейлър ѝ се искаше да се разсмее, но не можеше. Ставаше дума за най-добрата ѝ приятелка и тя очевидно беше емоционално обвързана с мъж, който можеше да се окаже криминален престъпник. Той щеше да разбие сърцето ѝ — за пореден път — и да съсипе бизнеса ѝ. А Лиза току-виж се озовала в затвора.

Сервитьорката застана до тях и си записа поръчката им. Джим се спря на мартини с бял шоколад, а Лиза предпочете моjito. Тейлър веднага забеляза погледите, които атрактивната руса сервитьорка хвърляше на Шейн.

— Радвам се, че ми се обади в магазина — каза ѝ Лиза. — Дватама с Джим работим твърде много напоследък. И имахме нужда от малко почивка. Извинявайте, че закъсняхме, но навън вали и движението е по-ужасно от всякога.

Тейлър само кимна в отговор.

— В петък е погребението на Рената. А майка е неописуемо разстроена. Мислиш ли, че ще можеш да дойдеш?

— Разбира се, че ще дойда — Лиза докосна ръката на Джим. — Ще бъдем там на всяка цена.

— Разбира се — подкрепи я Джим, но очевидно никак не бе очарован от тази идея.

— Трябва да прескоча за малко до тоалетната — Тейлър се изправи. — Лиза, ще дойдеш ли с мен?

— Нямам...

Тейлър ѝ хвърли стария съзаклятнически поглед от годините им в Иейл и Лиза веднага я последва. Музиката гърмеше оглушително и те не успяха да разменят нито дума докато вървяха към елегантната тоалетна, облицована с черен мрамор и лъскава неръждаема стомана.

— Лиза, ти и Джим...

— Живеем заедно в апартамента над магазина.

Лиза прегърна Тейлър и се засмя.

— Не вярвах, че мога да бъда щастлива отново, но ето че се случи. Джим е съвършеният партньор за мен. През деня работим заедно, а след като се мръкне се прибираме у дома и изпробваме любовните играчки, които продаваме.

— Лиза, специалистите, които разследват проблемите със сигурността на информацията в компютърната ни система, смятат, че Джим може би е отговорен за случващото се с нашата уебстраница.

— Джим! Няма начин!

Тейлър веднага забеляза враждебността, появила се в тъмните очи на приятелката ѝ.

— Просто ме изслушай, моля те!

Ноздрите на Лиза се разшириха от гняв, дишането ѝ стана тежко и накъсано. Тейлър изчака една млада жена с къса вечерна рокля да измие ръцете си и да напусне тоалетната на ВИП салона.

— Полицаите са затворили бара, в който работеше Джим, заради незаконно пране на пари, отклонени от индианското бинго. Не е изключена възможността той е да бил замесен в тази схема. И не ми казвай, че мъж с външния вид и образованието на Джим не е могъл да си намери подходяща работа и се е принудил да си вади хляба като барман. Той е главният заподозрян за подправяне на уебстраницата на Ту дъ Макс. А в момента работи върху страницата на твоята компания. Тревожа се, че би могъл да съсипе бизнеса ти и да те въвлече в някаква незаконна дейност.

Лиза кръстоса ръце пред гърдите си.

— Джим ми помогна страшно много. Изумена съм от брилянтните му идеи и от скоростта, с която лансира продуктите по интернет и започна да осъществява успешни продажби. Освен това в моята уебстраница няма нищо странно и необичайно.

— И да има, едва ли ще го забележиш. И аз самата не разбирам как точно става, но съществуват определени пароли и икони, които осигуряват достъп до скрития в страницата текст. Ако не бяха възникнали някои проблеми с нашите поръчки, ние изобщо нямаше да разберем за съществуването на скрития текст.

— Джим е добър човек. Просто през последните години не му е вървяло достатъчно и заслугата за това е изцяло на майка ти. Двамата с него станахме много близки и аз съм сигурна, че не би ме наранил по никакъв начин.

Тейлър можеше да изтъкне, че на Лиза вече ѝ се е случвало да се излъже в избрания от нея мъж, но не го направи. Дългогодишното им приятелство бе започнало да се поразклаща в последно време. И на нея никак не ѝ се искаше да задълбочи този процес. Още повече че, за момента поне, не разполагаше с никакви доказателства в подкрепа на теорията си. Беше си извлякла поука от случилото се с Рената и не желаше да прибързва.

— Добре, приемам доводите ти, но те моля за една услуга. Не споменавай пред Джим за скрития текст, който открихме в нашата уебстраница.

Лиза не отговори веднага, но в крайна сметка се съгласи.

— Добре. Няма да му кажа.

— Благодаря — с облекчение отвърна Тейлър, макар да си даваше сметка, че този мъж щеше да засили отчуждението помежду им.

— Трябва да проумееш, че майка ти е изключително манипулативна личност. Аз обаче възнамерявам да дам на Джим още една възможност да докаже себе си. Двамата с него ще спечелим цяло състояние от продуктите на Миднайт Лейс. Ти само стой и гледай.

[1] Североамериканско индианско племе, населяващо земите на Флорида — Б.пр. ↑

23.

Дойл остави Бриана при майка ѝ в болницата и отиде да се види с племенника си. Трент не се появи в компанията през целия ден, което беше твърде необичайно. Дойл знаеше, че момчето обикаля улиците на Маями и се опитва да открие Раул.

Пресметливото обратно копеле, което изнудваше семейството за пари, но не желаше дори да си направи труда да позвъни на Трент! На Дойл никак не му се искаше точно той да съобщи лошата новина на Трент, но в случая просто нямаше избор. Рано или късно племенникът му щеше да узнае всичко и тогава може би щеше да обвини Дойл в прикриване на истината.

Дойл изкачи стълбите към луксозния мезонет в Саут Бийч, който Трент бе купил след развода. Натисна звънеца и изчака да му отворят, заслушан в класическата музика, която долиташе от апартамента.

Вратата се отвори със замах.

— О, здрасти. Помислих си, че ми носят пицата, която поръчах — рече Трент.

Дойл очакваше да бъде поканен да влезе, но племенникът му стоеше на вратата и като че ли нямаше никакво намерение да го пусне в апартамента.

— Отбих се, за да поговорим за Раул.

— Какво за мен? — попита Раул и надникна иззад тъгла на коридора.

Дойл безмълвно се наруга загдето бе допуснал да го забъркат в цялата тази каша. Не разбираше манталитета на хомосексуалистите и не одобряваше начина им на живот. Трент обаче бе част от семейството и в случая той просто нямаше избор.

Докато брат му умираше, Дойл стоеше до него в болницата и държеше ръката му.

— Сега ти оставаш единствената опора на семейството. Грижи се добре за тях.

А семейството си го биваше! Тейлър като че ли беше най-нормалната от всички, но дори и тя се бе увлякла по един напълно безполезен и неизвестен фотограф, който се интересуваше не толкова от собствената си кариера, колкото от парите на семейството. Ако питаха него, изчезването на Пол Аштън беше най-доброто нещо, което можеше да се случи на племенницата му.

— Радвам се да те видя, Раул — рече Дойл. — Отбих се да проверя дали не сте се чули с Трент. Зная, че той много се безпокоеше за теб.

Раул веднага пусна в ход усмивката, която бе покорила безброй жени и също толкова много мъже.

— Онзи рехабилитационен център не върши никаква работа. По цял ден слушахме лекции. А след това ни караха да медитираме. От цялата тази работа обаче няма никаква полза. Аз имах нужда от нещо по-различно.

Дойл се изкушаваше да възрази, но си даваше сметка, че едва ли ще постигне нещо. Бриана го бе осведомила с най-големи подробности за промените, които настъпваха в мисленето на хората, пристрастени към метадрин.

— Наех един доброволец от организацията **Живот без наркотици**, който ще живее заедно с нас и ще помогне на Раул да се справи с проблема — заяви Трент.

Дойл дори не си направи труда да попита колко ще струва това. Имаше си свои собствени финансови проблеми и никак не му се занимаваше и с грижите на Трент.

— Погребението на Рената е в петък. Майка ти държи да поканим всички познати на семейството. Смятам, че вие двамата също трябва да присъствате.

— Разбира се — отвърна Трент. — Кой се занимава с организацията?

— Тейлър.

— Добрата стара Тейлър — подхвърли Раул, а на лицето му се появи неприятна, самодоволна усмивчица.

Дойл едва успя да овладее гнева си. Напоследък все по-често му се случваше да губи контрол над емоциите си.

— Мисля също, че е редно да посетиш майка си. И да се помириш с нея. Ако не се появиш на погребението, тя ще започне да се

пита дали наистина не си убиецът на дъщеря ѝ.

— Нейно Величество написа ли ново завещание? — попита Раул.

— Не зная — отвърна Дойл, макар чудесно да знаеше, че не е.

— Тя нарочно се бави, за да измъчва семейството, нали?

Колкото и да не му се искаше, Дойл трябваше да признае, че предположението на Раул бе попаднало точно в десетката. Неповторимата Ванеса Максвел! Вярна на себе си дори и пред лицето на смъртта. Твърдо решена да ги манипулира до последния момент. И да ги държи в неизвестност.

— Предлагам да навестим майка ти утре сутринта преди работа и да я попитаме дали можем да помогнем по някакъв начин при подготовката за погребението — рече Дойл.

Трент отклони поглед встрани и Дойл осъзна, че изобщо не е очарован от идеята. И той самият не беше. Но предложението бе дошло от Бриана и Дойл вярваше, че е разумно.

— Страхотна идея — възкликна Раул, а на лицето му отново изгря мегаватовата му усмивка. — Наистина смятам, че е крайно време да изгладиш отношенията с майка си.

Тейлър вдигна поглед от бюрото си и видя Бриана, която тъкмо влизаше в кабинета ѝ.

— Здравей. Дойдох, за да помогна. Къде е списъкът?

— Какъв списък?

— Дойл ми каза, че майка ти ти дала списък на хората, които трябва да бъдат информирани за утрешното погребение и поканени да присъстват на опелото.

— Точно така — кимна Тейлър. Откакто бе влязла в кабинета си отлагаше тези обаждания, защото просто не знаеше какво да каже на хората, когато им позвъни. — Високо ценя помощта ти.

Бриана засия срещу нея и лъчезарната ѝ усмивка сякаш освети, макар и само за миг, света около Тейлър.

— Преди време ти ме увери, че сме приятелки. И сега е мой ред да ти помогна, доколкото мога.

Прочувствените думи, изречени в един хотел в Ню Орлиънс, сякаш бяха останали в някакъв друг живот. Тейлър обаче си ги спомняше добре и не се отричаше от тях. Искрено вярваше, че Бриана

е много специален човек. За нея тя винаги щеше да си остане член на семейството без значение какво щеше да се случи с брака ѝ с Дойл.

Тейлър подаде на Бриана копие от тефтера на майка ѝ.

— Нямам представа колко от тези особи са в града. Не зная и колко от тях ще успеят да дойдат предвид факта, че им се обаждаме в последния момент. Но смятам, че сме длъжни да опитаме. Ти поеми половината от имената в списъка. Аз ще се погрижа за останалите.

Следващият един час измина неусетно. Тейлър успя да разговаря с повечето от хората от нейния списък и остави съобщения на онези, с които не успя да се свърже. Проведе поредния разговор и въздъхна дълбоко. Изпитваше неописуемо облекчение, че бе изпълнила молбата на майка си. И преливаше от благодарност към Бриана, която бе поела половината от товара.

Видя, че премигва една от лампичките на вътрешния ѝ телефон. Обаждаше се Трент. Бриана вече я бе информирала за неочакваната поява на Раул в апартамента му. Беше ѝ казала още, че Дойл бе предпочел да не споменава пред брат ѝ за опита на Раул да измъкне пари от семейството.

— Разполагаш ли със свободна минутка, за да се видим? — попита Трент, след като Тейлър вдигна слушалката.

— Разбира се. В твоя кабинет или в моя? — попита тя, припомнила си старата шеговита фраза, която използваша на времето.

— В моя — в гласа на Трент нямаше и следа от усмивка.

Тейлър отбеляза в списъка името на последния човек, с когото бе разговаряла, и забързано пое по коридора към кабинета на Трент.

— Какво има? — попита в мига, в който влезе в стаята.

— Тази сутрин ходих с чичо Дойл да видя майка.

— Аз ходих снощи. Тя...

— Изобщо не прилича на себе си.

— Точно така. Преди няколко дни разговарях с лекаря ѝ за лекарствата, които взима. Зная, че изпитва силни болки. Ракът бързо се разпространява, състоянието ѝ се влошава с всеки изминал ден, но...

— Онзи тип Кейлъб ѝ дава болкоуспокояващите в по-големи дози от предписаните.

Сякаш някакъв товар се смъкна от плещите на Тейлър. Пред нея отново стоеше нейният брат, човека, когото познаваше толкова добре, че на моменти двамата се разбираха дори и без думи.

— Точно това си помислих и аз. Двамата с Шейн помолихме Мария да следи броя на болкоуспокояващите таблетки, които майка приема. Съвсем скоро ще разберем дали подозренията ни са основателни.

Трент кимна, загрижено смръщил вежди.

— Тя като че ли се зарадва, че ме вижда.

Тейлър предпочете да не му казва, че майка ѝ се отнасяше към нея с обезпокоителна студенина и враждебност.

— Каза ми, че смята да възстанови завещанието си в предишния му вид. До известна степен поне.

Интересно, помисли си Тейлър. Майка ѝ бе заявила пред Ридли Пъдж, че още не е решила как точно ще изглежда окончателния вариант на завещанието ѝ.

— И какво смяташ, че означава това?

Трент се засмя невесело.

— Кой знае? Вярвам обаче, че не ни вини чак толкова за смъртта на Рената, че да ни изключи от завещанието си.

Тейлър не беше толкова сигурна, че майка им не ги обвинява — нея най-вече — за убийството на Рената. При всеки разговор с Ванеса тя изпитваше чувство на вина, макар да знаеше, че не бе наранила Рената по никакъв начин.

— Двамата с Раул имаме големи планове за нашия дял от наследството.

Раул.

Кръвта ѝ се смрази при споменаването на името му. Бриана вече ѝ бе разказала за обстоятелствата, при които чичо ѝ Дойл бе заварил Раул в мезонета на Трент.

А ето че днес двамата вече имаха планове за дяла на Трент от наследството, което той щеше да получи след месеци или — ако имаха късмет — след година, че и повече.

Каква патологична алчност и безсрамие!

— Не ми харесва безсърдечния начин, по който двамата с Раул обсъждате богатството на майка. В момента трябва да ѝ помогнем да преживее погребението и да се уверим, че ще живее спокойно и щастливо до... последния си ден.

— Не е нужно да ми държиш такъв тон! — рязко ѝ се сопна Трент. — Всички знаем, че майка умира. Какво толкова лошо виждаш

в това, че двамата с Раул обсъждаме бъдещите си планове?

Тейлър излезе от кабинета му, без да каже нито дума повече. През първите няколко минути от разговора им си бе помислила, че пред нея стои старият Трент. Само че се бе излъгала.

Брат ѝ се бе променил толкова много, че тя сякаш вече не го познаваше. Беше се превърнал в студен и себичен непознат.

— Хайде да отидем да хапнем нещо — предложи тя на Бриана, когато отново се върна в кабинета си. Точно в този момент не бе в състояние да продължи с телефонните обаждания. Още повече че следващото име в списъка ѝ беше това на леля ѝ Софи, бившата съпруга на Дойл.

Докато се изкачваха по стълбите към трапезарията за ръководния персонал на компанията, Бриана набързо изреди имената на хората, с които вече бе разговаряла. Двете седнаха на една малка масичка до прозореца, от който се разкриваше прекрасна гледка към Коръл Гейбълс и залива Бискейн.

— Изпитвам неподправен ужас при мисълта за това погребение — призна Тейлър, след като си поръчаха по една салата за обяд. — За разлика от майка си, аз никога не съм държала особено на хорското мнение, но сега, след цялата публичност, която придоби смъртта на Рената, и след полицейския обиск, извършен в дома ми, се боя, че хората ще започнат да се питат дали наистина не съм замесена в убийството ѝ.

Въздъхна дълбоко.

— Знаеш какви са хората. Някои ще си помислят, че съм убила Рената, за да не ѝ позволя да наследи парите на майка. Други ще решат, че... О, не зная...

Бриана се присегна и хвана ръката на Тейлър.

— Не позволявай на хорските приказки да те разстройват. Няма начин да сложиш край на клюките и сплетните. Истинските приятели обаче никога няма да повярват, че си убила Рената.

— Зная, че имаш право. Затова единственото, което искам, е да бъде разкрит истинският убиец. И не за да се сложи край на слуховете и клюките по мой адрес, а за да може майка да намери покой и да изживее спокойно последните дни от живота си.

Сервитьорката донесе салатите и през следващите няколко минути двете се храниха мълчаливо.

— Шейн ще те придружи ли на опелото? — попита Бриана.

— Да.

Тейлър би могла да добави, че Шейн изобщо не я изпуска от поглед и ѝ позволява да се движи сама единствено из сградата на компанията, където е постоянно заобиколена от много други хора. С времето беше открила, че той е упорит като муле. Вярваше, че животът ѝ е в опасност и никой по никакъв начин не можеше да промени това негово убеждение.

— Много съм щастлива заради теб. Радвам се, че този мъж се появи в живота ти.

Тейлър едва не отвърна, че и тя самата е много щастлива, но се въздържа, защото ѝ се стори, че едно подобно изявление би било израз на непочтеност по адрес на Пол. Откакто спеше с Шейн, тя не си позволяваше често да мисли са Пол, но от време на време изпитваше силно чувство на вина.

— Питам се как ли би приел Пол всичко това.

— Ами, сигурна съм, че Рената нямаше да му хареса. Той...

— Не, аз имах предвид материалите в пресата, в които името ти се свързва с убийството на Рената.

— Нямам представа. Най-лошото, с което двамата с Пол трябваше да се справяме на времето, беше отношението на майка. Тя все повтаряше, че Пол не е достатъчно добър за мене. С това просто се опитваше да ми втълпи, че нейните префърцунени приятелчета очевидно очакват от мен да се омъжа за някой богаташ, а не за един никому неизвестен фотограф.

— Първо Трент, а след това и Рената. На Ванеса ѝ се наложи да приема много неща, които преди години щяха да я разстроят дълбоко.

— Признавам, че и аз съм изненадана от тази промяна. Майка дори одобрява връзката ми с Шейн. Но това вероятно се дължи на факта, че Рената първа ѝ е споменала за нас двамата.

Бриана остави вилницата и избута чинията си настрана.

— А ти какво изпитваш към него?

Безсмислено беше да се опитва да заблуждава Бриана.

— Харесвам го... много. Хубаво е да имам човек до себе си, на когото мога да се опра при нужда. Той е мил и интелигентен...

— И секси.

Тейлър не можа да сдържи усмивката си. Шейн наистина беше сексапилен мъж.

Двете с Бриана единодушно заявиха, че не желаят десерт, но впоследствие ревизираща мнението си и решиха да си поделят една порция от специалитета на готвача — лимонов пай.

— Бриана, ще те питам нещо, но искам да бъдеш напълно откровена с мен. Единствено Трент от цялото семейство харесваше Пол. Ти какво мислеше за него?

— Намирах го за забавен и очарователен, но не можех да не забележа, че се интересува най-вече от себе си и от собствената си кариера и не обръща особено внимание на хората около него. Та дори и на теб.

Десертът им пристигна и те се нахвърлиха върху него.

— Ммм... — блажено възкликнаха и двете.

— Виж, Шейн е друго нещо — продължи Бриана. — Още когато го видях за пръв път в дома на майка ти, разбрах, че си е изгубил ума по теб. През онзи ден той се държа учтиво с всички нас, но изобщо не се постара да ни впечатли или очарова по някакъв начин. Цялото му внимание беше насочено към теб. Изглеждаше като обсебен от присъствието ти.

Толкова много неща се бяха случили от тогава насам, че Тейлър отдавна не се бе сецала за първите си впечатления от Шейн. Веднъж, преди още да се запознаят, го бе уловила да гледа към прозорците на апартамента ѝ. Очевидно я бе наблюдавал без тя да си даде сметка за това.

— За какво се замисли? — попита Бриана.

— Спомних си за първите си няколко срещи с Шейн. Тогава интуицията ми подсказваше, че около него има нещо смуцаващо.

Бриана взе последната хапка от пая.

— Женската интуиция е могъща сила. И на моменти се оказва единственото оръжие, с което разполагаме.

Тейлър кимна в знак на съгласие.

— Може би съм доловила чувството за опасност, което като че ли витае около него. Шейн е работил в антитерористично подразделение към Агенцията за разузнаване и отбрана. В миналото му има неща, за които не може да говори.

— Не може или не иска?

— Имаш ли вече някакви новини от твоя приятел, който трябваше да разшифрова кода, използван в нашата уебстраница? — попита Дойл.

— Разбрах, че от ДИА изпратили Ханк за една седмица в Германия. Заминал преди няколко дни. Скоро ще се върне и веднага ще се заеме с нашия проблем.

— Опасявам се, че не разполагаме с много време. Никак не ми се иска да изгубим всички евентуални купувачи, проявили интерес към компанията.

Шейн също се безпокоеше от това забавяне. И той не разполагаше с време. Готов беше да се обзаложи, че Джим Уилсън е въввлечен по някакъв начин в цялата схема. Колкото повече разсъждаваше върху ситуацията, толкова повече се засилваха съмненията му по повод евентуалната връзка между проблемите на компанията, убийството и взрива в дома на Тейлър.

Не можеше да се избави от чувството, че пропуска нещо важно. А това го докарваше до бяс.

Искаше да помогне на Тейлър. Искаше го така, както не бе желал нищо друго през целия си съзнателен живот. Някой, или нещо, излагаше живота ѝ на опасност. Колкото по-скоро успее да подреди парченцата на този пъзел, толкова по-големи ставаха шансовете му да ѝ помогне.

Ама че каша! Полицаяте бяха стигнали до задънена улица в разследване убийството на Рената и взрива в апартамента на Тейлър. Те двамата с Винс също не бяха открили абсолютно нищо до момента.

— Раул се е върнал при Трент — информира го Дойл, след като му разказа всичко с най-големи подробности. — Трент е наел някакъв компаньон, от когото се очаква да помогне на Раул да преодолее проблема с наркотиците. Да си чувал нещо за програмата **Живот без наркотици**.

— Да, спомням си, че четох нещо за тези компаньони. Струва ми се, че беше в Пийпъл. Известните холивудски актьори и рок звездите често се изправят пред сериозни проблеми, породени от пристрастяването им към най-различни вещества. Затова си наемат

компаньон, който ги придружава навсякъде и се грижи работодателят им да не припарва до наркотиците.

— В такъв случай компаньонът на Раул ще бъде неимоверно зает.

— Компаньоните придружават рок звездите по турнета и не се отделят от актьорите на снимачната площадка. Тяхното постоянно присъствие обаче по никакъв начин не би могло да реши същинския проблем. Зависимостта към наркотиците си остава, независимо от усилията на компаньона да държи своя работодател **чист**.

— Разбира се, че е така. Трент би трябвало да си дава сметка за това.

— Пристрастеността не изчезва просто ей така. Зависимостта остава. Всеки наркоман се нуждае от сериозни суми, за да подхранва ужасния си навик. В крайна сметка парите свършват и пред него се откриват две възможности — да стане дилър, пласиращ дрога, или да започне да краде.

Дойл се върна в кабинета си, а Шейн отново насочи вниманието си към компютъра. Без особени затруднения успя да проникне в база данните на *Сън уърлд банк*. Беше му нужен почти цял час, за да се запознае с финансовото състояние на семейство Максвел.

Не че беше съвсем наясно какво точно търси.

Често употребяваната фраза за наркоманите, които, в крайна сметка, се превръщат или в дилъри, или в крадци, обаче, събуди някакви асоциации в главата му. Според него в основата на всички проблеми, пред които бяха изправени членовете на семейство Максвел, бяха парите. Кой от тези хора харчеше повече отколкото печелеше? Кой от тях изпитваше сериозни финансови затруднения и отчаяно се нуждаеше от пари?

Сметките на Дойл Максвел се оказаха на червено. Всички банки му бяха отказали овърдрафт, а последните няколко вноски по ипотеката му все още не бяха изплатени.

Много интересно...

Шейн прегледа сметките на Тейлър и Трент, но не забеляза нищо необичайно. Сигурен беше обаче, че Трент съвсем скоро щеше да се окаже в затруднение заради огромните разходи, свързани с присъствието на Раул в живота му.

Ванеса Максвел беше съвсем друга история. Преди няколко седмици — горе-долу по времето, когато бе научила за съществуването

на Рената — тя бе изтеглила значителни суми от сметките си.

Повечето от парите вече бяха изхарчени в луксозни магазини, салони за красота и изискани заведения в периода, през който Рената бе все още жива. Имаше и няколко тлъсти чека, издадени на името на Кейлъб, както и на самата Рената.

Защо Ванеса е платила такава голяма сума на Кейлъб? Чекът беше написан преди състоянието ѝ да се влоши дотолкова, че да се стигне до силните обезболяващи, които тя вземаше в момента. Което означаваше, че по онова време Ванеса е разсъждавала съвсем трезво и е била наясно какво точно върши.

И какво е станало с чека на Рената? След убийството ѝ в стаята ѝ не бяха намерени никакви пари.

Шейн прегледа още веднъж сметките на Ванеса и попадна на още нещо.

— Проклет да съм! — гласно възкликна той, приковал поглед върху монитора.

24.

Тейлър се взираше в тъмната и студена дупка, изкопана в земята и си представяше как Рената Ролинс — толкова млада и жизнена приживе — ще бъде положена вътре, за да поеме своя път към вечността.

Защо не си бе направила труда да я опознае по-добре?

Защо се бе отнесла толкова сурово и несправедливо с нея?

Не съди прибързано хората, които не познаваш!

Трябваше по-рано да си припомни тази фраза и да си даде сметка, че характерът на Рената е резултат от трудния живот, който бе водила. Защото тя никога не бе имала привилегиите, които Тейлър бе приемала за даденост през целия си живот.

Внезапно си представи Рената като малко момиченце да играе на дама на тротоара.

Усмехната.

Щастлива.

Какво се бе случило с това малко момиченце?

— Добре ли си? — прошепна Шейн.

Тя кимна и се облегна на него. Черпеше утеха от силната му ръка, обвита около кръста ѝ. Опелото в параклиса се бе оказало много по-мъчително отколкото бе очаквала. Крехкото и изнемощяло тяло на майка ѝ се тресеше от задавени ридания, а Тейлър едва се сдържаше да не се спусне към нея, за да я прегърне и утеша.

Ванеса обаче седеше от другата страна на пътеката заедно с Кейлъб Басет. Той я бе прегърнал покровителствено през раменете и през цялото време ту ѝ шепнеше нещо, ту ѝ предлагаше носна кърпичка.

Опелото, извършено от свещеник, който не знаеше нищо за живота на Рената, беше милостиво кратко. Свещеникът описа покойницата като невинно агънце, призвано в небесните селения и жена, чието състрадание към околните и благотворителност в полза на обществото ще се помнят вечно.

Кухи и изтъркани фрази, напълно изпразнени от съдържание. Тейлър обаче не винеше свещеника. Той не познаваше Рената и не знаеше нищо за нея. И само един господ знаеше какви му ги бяха наприказвали Кейлъб и Ванеса.

При все това Тейлър не можеше да не си помисли, че погребалното слово щеше да прозвучи много по-убедително и искрено, ако бе произнесено от човек, който поне отчасти бе познавал покойницата. Тя се взираше в присъстващите и не можеше да си представи как ще застане на гроба на Рената, заобиколена от всичките тези непознати.

На погребението дойдоха поне стотина човека — много повече отколкото Тейлър очакваше — но само шепа хора сред тях познаваха Рената. В един момент Тейлър изпита дълбока благодарност към приятелите на майка ѝ, появили се на погребението. Макар че всички те изобщо не знаеха коя е Рената, присъствието им може би щеше да донесе известна утеха на майка ѝ.

Може би, но едва ли. Ванеса изглеждаше безутешна.

Шейн поведе Тейлър към белите сгъваеми столове, подредени от едната страна на зиналия гроб. Двамата седнаха до Бриана и Дойл. Точно срещу тях, от другата страна на гроба, седяха Раул и Трент редом с майка ѝ и Кейлъб.

Останалите опечалени един по един излизаха от параклиса и бавно се насочваха към гроба. За късмет температурата на въздуха беше нормална, а влажността — по-ниска от обичайното. Високо над главите им кръжеше чайка, която се опитваше да открие някаква храна по океанския бряг.

Тейлър си помисли, че мястото е изключително красиво и спокойно. Доволна бе, че именно тук се намираше вечният дом на сестрата, която така и не бе успяла да опознае.

Ниската червена стена бе обрасла с пълзящи растения с ярки розови цветове. Една огромна индийска смокиня бе разпростряла клоните си над тази част от гробището. Дори и през най-горещите дни на лятото под листата ѝ беше сенчесто и прохладно. Няколко метра по-надолу се издигаше градинска беседка, от която се носеше омайният аромат на гардении.

— Ковчегът е много красив — прошепна Бриана.

— Прекрасен е.

Тейлър изведнъж си даде сметка, че майка ѝ бе организирала погребението по същия начин, по който години наред бе подготвяла изисканите си партита. Докато тя самата трябваше да се заеме с най-неблагодарната работа и да се обади на всичките тези хора, майка ѝ се бе погрижила всичко около погребението да бъде красиво и изпълнено с много вкус.

Просто съвършено.

Целият параклис бе окичен с прекрасни букети от бели цветя — от екзотични орхидеи до уханните огромни цветове на диви рози. Ковчегът, изработен от блестящ махагон и излъскани до блясък месингови дръжки, бе покрит с покров от бели орхидеи. Върху тях бяха нахвърляни току-що напъпили бели рози, преплетени с върбови клонки.

Парцелът около гроба бе обсипан със стотици хиляди листенца от бели рози. Аранжорът някак си бе успял да засипе с белите листенца дори и прясно изровената пръст. Уханните бели рози покриваха изцяло земята около тъмната дупка.

Но цялата тази белота по никакъв начин не можеше да прикрие трагичната истина — пред всички тях зееше студен и злокобен гроб.

Тъмен и дълбок.

Тейлър вдигна поглед към Шейн, когато чу свещеникът да се прокашля, преди да прочете последната молитва. Шейн отвърна на погледа ѝ. В очите му се четеше загриженост. Тейлър преплете пръсти с неговите.

Когато отново вдигна очи от гроба, видя, че Кейлъб се взира право в нея. Цялата настръхна, прикована под зловния му поглед, реши, че трябва час по-скоро да изтръгне майка си от лапите на този мъж.

Главата на Тейлър пулсираше от непоносима болка. Преживяното напрежение си казваше думата. След погребението всички се бяха върнали в къщата на майка ѝ. Но Тейлър вече едва издържаше, макар че бяха изминали едва двадесетина минути от изпитанието, което, по всяка вероятност, щеше да продължи поне няколко часа.

— Струва ми се, че имам нужда от един тилебол — прошепна тя в ухото на Шейн.

— Добре. Тъкмо ще използваме случая, за да поговорим с Мария. Сигурен съм, че тя знае откъде би могла да си вземеш аспирина, а аз ще я поразпитам за лекарствата на майка ти.

— Да се надяваме, че ще успеем да я намерим.

Цяла армия от сервитьори обикаляше из къщата и предлагаше ордъври на присъстващите. Имаше и една огромна маса с размерите на тенис корт, цялата отрупана с храна. Освен мокрия бюфет в къщата, отвън, до басейна, имаше още един бар.

Украсата на къщата със сигурност бе дело на цяла гвардия от цветари и аранжори. Бели рози и бели орхидеи. Тейлър бе готова да се обзаложи, че в момента в цял Маями едва ли можеше да се намери и един стрък от тези цветя.

Откриха Мария и Пабло в апартамента на прислугата. И двамата бяха предпочели да се приберат в дома си, за да освободят кухнята за многочислената армия от бармани и сервитьори.

— Maria, tenga aspirin? — Тейлър посочи с пръст главата си и се почувства ужасно глупаво. За пореден път съжали, че не бе учила испански вместо напълно безполезния френски.

Мария, която бе работила в този дом достатъчно дълго, за да разбира плахите ѝ опити да се изразява на испански, веднага я поведе към малката баня. Тя самата несъмнено разбираше английски много добре, тъй като почти двадесет години работеше за семейството. Само че не можеше да го говори.

Тейлър взе три хапчета и ги изпи с чаша вода, предложена ѝ от Мария. После двете се върнаха във всекидневната и Шейн веднага поведе с Мария разговор на испански.

Икономката му показва списъка с имената на лекарствата, които бе преписала от шишенцата в банята на Ванеса. Срещу всяко наименование с цифри бе отбелязан броят на хапчетата във всяко шишенце.

— Виж това! — Шейн ѝ посочи бройката на хапчетата **Викодин**. — Струва ми се, че взима твърде много от тези.

— Не съм съвсем сигурна що за лекарство е това. Зная, че е обезболяващо, но, доколкото си спомням, майка вземаше **Перкосет**. Викодинът по-силен ли е?

— Много по-силен. Освен това продължителната му употреба неизменно завършва със сериозна пристрастеност. Лекарството е

стопроцентов опият. В гетата го наричат хероинът на богатите. Въздействието му е почти същото. Единствената разлика е, че не се инжектира като хероина, а се приема на хапчета през устата.

— Но ако тя наистина го взема в твърде високи дози, хапчетата ѝ ще свършат твърде бързо. И тогава лекарят ще разбере, че нещо не наред.

Шейн сложи ръка на рамото ѝ.

— Не разчитай на това, скъпа. Системата на нашето здравеопазване е пред разпад. Лекарите са толкова преуморени от работа и изтормозени от множеството съдебни искове, заведени срещу тях, че не разполагат с никакво време за подобни проверки. Лекарят на Ванеса може изобщо да не си спомни колко хапчета ѝ е изписал в последната рецепта.

— Имаш право. Ще трябва да му се обадя отново. И този път ще му се наложи да ме изслуша — Тейлър се замисли за момент. — Не. Ще отида да говоря с него лично. Ако направя нужното, за да го убедя, може би ще успея да помогна на майка.

— Добра идея — подкрепи я Шейн. — Сега смятам да попитам Мария за мнението ѝ за нещата, които се случват в къщата напоследък. Изглежда ми умна жена, а и познава майка ти от много години.

Шейн се обърна към Мария и двамата поведоха разговор на бърз испански. Икономката отговаряше охотно на въпросите му и разпалено жестикулираше. Пабло също се намеси в разговора и добави нещо с доста по-тих и спокоен глас. Тейлър, която успяваше единствено да разбере по някоя и друга дума, веднага осъзна, че двамата икономисти са силно разстроени и обезпокоени.

— Какъв е проблемът?

Шейн се обърна към нея.

— И двамата не харесват Кейлъб. Твърдят, че той се възползва от майка ти. Рови се из нещата ѝ и постоянно слухти из къщата. Вечер я чака да заспи, излиза и се прибира чак на зазоряване. Лично ѝ дава всички хапчета. Дори и в случаите, в които Ванеса може да си ги вземе и сама.

Тялото на Тейлър бе разтърсено от някакво непознато чувство — твърде горчиво и болезнено, за да е обикновен гняв. Този мъж бе успял по някакъв начин да се промъкне в живота на Рената, да я оплете в мрежата си и да се възползва от нея. А ето че сега си бе поставил за

цел да стори същото и с майка ѝ, която в момента беше силно уязвима и почти безпомощна.

— Мария, Пабло, gracias^[1] — напрегнато промълви тя. — Muchas gracias^[2].

Тръгна към вратата, опитвайки се да реши как точно да се противопостави на Кейлъб. Шейн размени още няколко приказки на испански с двамата икономисти, след което я настигна. Тейлър веднага сподели плановете си с него и му заяви, че смята да се изправи срещу Кейлъб и да му поиска обяснение за поведението му.

Шейн я поведе към страничната врата и двамата излязоха отвън, край басейна, където част от гостите разговаряха помежду си с приглушени гласове, хапваха ордъври и отпиваха от питиетата си.

— Струва ми се, че пряката конфронтация с Кейлъб едва ли е най-уместното решение в случая. Не вярвам разговорът ти с него да доведе до някакъв положителен резултат.

— Но какво да направя тогава? Да наблюдавам безучастно как трови майка ми и я ограбва най-безсрамно?

Шейн хвана брадичката ѝ с огромната си ръка и я погледна право в очите.

— Искаш ли да задълбочиш още повече конфликта, възникнал между теб и майка ти?

— Не, разбира се.

— Подозирам, че Кейлъб само чака да се нахвърлиш отгоре му и да го засипеш с обвинения. Ако го направиш, той веднага ще се оплаче на майка ти, ще се обърне към нея за съчувствие и ще получи пълната ѝ подкрепа.

— Вероятно имаш право — съгласи се тя. — И какво ще правим в такъв случай?

— Веднъж вече ти предложих двамата с Трент да поговорите с Ванеса. Продължавам да смятам, че това е най-доброто решение. Вие сте нейни деца. Споделете с нея своите страхове и притеснения. Запознайте я с разкритията и подозренията си. А аз ще се постарая Кейлъб да не ви се пречка по време на този разговор.

— Добре — съгласи се Тейлър, макар да изпитваше сериозни съмнения, че ще постигнат нещо по този начин. Напоследък не само майка ѝ се държеше изключително студено с нея. Отношението на Трент също не беше същото както преди. Последният им разговор бе

завършил катастрофално и тя се питаше до каква степен би могла да разчита на брат си.

— Тейлър, Шейн, ето къде сте били! — Лиза се приближи към тях, хванала под ръка Джим Уилсън.

— Благодаря, че дойдохте — рече Тейлър, опитвайки се вложи в думите си цялата искреност, на която беше способна. Последният ѝ разговор с Лиза много напомняше на онзи с брат ѝ и думите, които си бяха разменили тогава далеч не бяха приятелски.

— Погребението беше невероятно. Дори и за град като Маями — заяви Джим.

Тейлър почувства засиления натиск на ръката на Шейн, която лежеше на гърба ѝ, и преглътна саркастичната забележка, с която веднага щеше да постави Джим на мястото му. Защото този счетоводител, който повече приличаше на сърфист, нямаше никакво право да критикува майка ѝ.

— Знаеш каква е Ванеса — намеси се Лиза. — Винаги е знаела как да изпипа нещата до съвършенство.

Що се отнася до Тейлър, тя лично смяташе, че демонстрираните днес разточителство и перфекционизъм бяха прекалени. Дори и според стандартите на майка ѝ. Само че за нищо на света не би го признала пред когото и да било. Е, може би, единствено пред Шейн.

— Тейлър, защо не си втре в къщата? — Гласът на леля ѝ Софи.

— Здравей, лельо Софи. Нали си спомняш Лиза? И Шейн Донован? — Тейлър се обърна към Джим. — А това е Джим Уилсън.

Леля ѝ Софи удостои всеки един от тях с кратко и отсечено кимане.

— Тейлър, би трябвало да си втре при майка си. Онзи противен мъж нито за миг не се отделя от нея. Редно е не той, а ти да стоиш до Ванеса.

Преди Тейлър да успее да отговори, леля ѝ Софи я хвана за ръката и я поведе към всекидневната.

— Забелязах, че съпругът ми е довел онази уличница със себе си. Човек би си помислил, че ще се сети да я остави у дома предвид трагичния повод, по който се събира семейството.

— Лельо Софи, но те са женени. Щеше да бъде много странно, ако чичо Дойл не я бе довел със себе си.

В очите на леля й Софи заблестяха злобни и отмъстителни пламъчета.

— Тази курва носи само неприятности. Искам да знаеш, че успя да ми отнеме съпруга само благодарение на уменията си на сантерийска вещица.

— Смяташ, че го е омагьосала? О, лельо Софи, не вярваш сериозно в това, нали?

— Дала му е да пие от техните любовни отвари, а мен ме е урочасала с противните си заклинания.

Тейлър въздъхна дълбоко и осъзна, че тилеболът все още не е подействал.

— Защо чак сега споменаваш за това?

— Защото току-що научих.

— И кой ти каза?

— Няма значение — рязко заяви Софи. — Имам си някои източници.

Тейлър никога преди не бе виждала леля си в такова състояние. Вярно, че целият й живот се въртеше около религията и благотворителността, но в момента Софи изглеждаше изключително неуравновесена и разстроена. Дори и непосредствено след развода поведението й беше далеч по-разумно.

Предателството и измяната бяха тежки удари в живота на всеки човек. А също и загубата на любим човек, реши Тейлър. Но ето че тя самата най-накрая бе намерила сили да се откъсне от миналото и да продължи с живота си. Защо и леля й Софи не можеше да направи същото?

Всекидневната беше претъпкана с хора. Цяла тълпа се бе струпала около майка й, която — като по чудо — все още стоеше права. А би трябвало да поседне и да се опита да пести силите си.

— Трент е при майка — рече Тейлър и погледна леля си. — Точно в този момент тя няма нужда от мен.

— Онази уличница също е там.

Тейлър бе видяла Бриана, която стоеше близо до майка й, но предпочете да не споменава името й, защото предполагаше каква ще бъде реакцията на Софи.

— Ти я харесваш, нали? — В гласа на възрастната жена се прокраднаха обвинителни нотки.

— Да — изрече късо Тейлър, полагайки усилия да не изпитва чувство на вина. Бриана беше нейна приятелка и заслужаваше подкрепата и лоялността ѝ.

— Значи е използвала магиите и върху теб.

— Не вярвам в това — поклати глава Тейлър, извикала на помощ цялото си самообладание и търпение.

— Разполагам с доказателства.

Тейлър погледна през рамо с надеждата, че Шейн е някъде наблизо и ще ѝ се притече на помощ. Вместо това се изправи очи в очи с Раул Кеткарт. Непосредствено до него стоеше умопомрачителна блондинка.

— Здравейте, госпожо Максвел — поздрави Раул и дари Софи с очарователна усмивка. — Изглеждате прекрасно с този костюм.

Тейлър изобщо не подозираше, че Раул познава Софи. Очевидно бе ходил заедно с Трент на посещение при леля ѝ на Фишър Айлънд.

— Това е моята компаньонка Фелън Джеймс. — На лицето му засия поредната усмивка и Тейлър за кой ли път се запита какво намира брат ѝ в този мъж. — Тя неотлъчно стои до мен, за да е сигурна, че не посягам към наркотиците и не близвам алкохол.

— До този момент Раул се държи като много добро момче — похвали го Фелън.

Тейлър успя да изобрази нещо като усмивка на лицето си. Тя лично смяташе, че Раул има нужда от лечение в специализирана клиника, което да открие и премахне причините, довели до зависимостта му от дрогата. В момента Раул контролираше порока си, но какво щеше да стане, след като компаньонката му си тръгне?

— Двете с Тейлър тъкмо обсъждахме сантерийските култове — рече му Софи. — Ти вярваш ли в тези заклинания?

— Разбира се. Нали съм наполовина кубинец. Майка ми не би могла да си представи живота си без тези ритуали — Раул се засмя. — Смятам, че всички трябва да се пазим от очи, които урочасват.

— Извинете ме — не издържа Тейлър. — Боя се, че трябва да ви изоставя. Отивам да потърся брат си.

— Той е в библиотеката с Доул — извика след нея Раул.

Бяха ѝ нужни няколко минути, за да си пробие път сред хората, които я спираха, за да ѝ изкажат съболезнованията си. Най-после се добра до библиотеката и почука на вратата. Отвори ѝ чичо ѝ Доул.

— Прекъсвам ли ви?

— Не — отвърна Трент. — Двамата тъкмо умувахме как бихме могли да се справим с проблема Кейлъб Басет.

— И аз исках да поговорим по същия въпрос.

Разказа им какво бе научила от Мария за хапчетата викодин и за наглото държание на Кейлъб.

— Мисля, че двамата с Трент трябва да помолим майка да ни отдели малко време, за да я запознаем с тревогите и опасенията си. Шейн обеща да държи Кейлъб далеч от нас по време на разговора. Чичо Дойл, ти би могъл да му помогнеш.

— Добра идея — съгласи се Дойл. — Ще взема и Бриана със себе си. Кейлъб не може да отдели очи от нея.

— Предполагам, че ще се наложи да изчакаме поне още час докато хората започнат да се разотиват — рече Трент. Гласът му прозвуча унило и напрегнато.

— Проблеми ли имаш? — попита Тейлър.

— Парични — отвърна той. — Помолих чичо Дойл за заем, но се оказа, че и неговото финансово състояние не е по-добро от моето.

— Аз бих могла да ти заема малка сума — предложи Тейлър, макар това да означаваше, че ще трябва да изтегли част от парите, с които възнамеряваше да основе собствена компания.

— Малка сума не ми върши работа. Трябва час по-скоро да продадем компанията.

— Надявам се, че майка ти няма да възрази да продължим с плановете за продажба веднага щом оправим онази бъркотия с компютрите.

Дори и без да пита, Тейлър знаеше, че Трент се нуждае от тези пари, за да плати разходите по лечението на Раул. Компаньонка като Фелън сигурно струва цяло състояние.

О, Трент, помисли си тя. Не си причинявай това!

[1] Благодаря (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Много благодаря (исп.) — Б.пр. ↑

25.

Шейн стоеше непосредствено до Бриана, която разговаряше оживено с Кейлъб. Дойл бе отскочил до мокрия бар край басейна, за да вземе още едно уиски за Кейлъб, който, както се оказа, пиеше само *Джони Уокър*.

Ама че негодник!

За всички беше повече от ясно, че това питие ще му дойде в повече, защото той отдавна вече се бе наквасил до козирката.

Тейлър и Трент обясниха на Кейлъб, че имат намерение да помогнат на майка си да си легне. А той самият се оказа твърде зает да ухажва Бриана и да се налива със скъпото *Джони Уокър* със син етикет, за да се занимава с Ванеса.

— Къде си живял, преди да се установиш в Ню Орлиънс? — попита го Бриана.

Шейн предварително бе инструктирал Бриана и Дойл, обръщайки специално внимание на информацията, която трябваше да се опитат да изкопчат от Басет. Само че това щеше да се окаже нелесна задача. Макар и пиан, Басет, леко присвил очи, изслуша въпроса на Бриана и веднага отклони поглед встрани.

Този човек може и да беше пиан, но никак не бе глупав.

— Къде ли не, скъпа. Къде ли не... Защо питаш?

— Заради странния ти акцент. Когато се срещнахме за пръв път в Ню Орлиънс ти определено имаше британски акцент. А сега говориш като човек от дълбокия юг. Мисисипи или пък Арканзас.

Хитрата усмивка, появила се на лицето на Кейлъб, не издаваше почти нищо.

Той нехайно сви рамене. Носеше спортно сако на Версаче в зелено и лилаво. Беше го облякъл веднага след погребението. Негодникът очевидно не си падаше особено по черния цвят. В град като Де Мойн можеше и да го арестуват заради екстравагантно крещящите цветове на сакото, но в Маями никой не обръщаше особено внимание на тези неща.

— Ето питието ти — рече Дойл, който застана до тях и подаде на Кейлъб още една чаша с Джони Уокър.

— Благодаря. — Той се огледа наоколо. Районът около басейна вече бе почти безлюден. — Страхотен прием, а? Чудесно сбогуване с моето бебче.

— Вярваш ли, че полицаите ще успеят да разрешат случая и да открият извършителя на престъплението? — продължи да го разпитва Бриана.

— Не. Та те дори не се и опитват.

Отпи от питието си и прикова похотлив поглед върху дълбоко изрязаното деколте на Бриана. За един съсипан от скръб баща, погребал току-що дъщеря си, Кейлъб се забавляваше дяволски добре.

— Знаеш ли дали Рената е имала някакви врагове в Ню Орлиънс? — попита го Дойл. — Защото е възможно някой от тях да е...

— Не, няма такова нещо. Всички в Ню Орлиънс я обожаваха.

Хайде бе!

— Такава безсмислена загуба! Та тя беше толкова млада — възкликна Бриана. — Целият живот беше пред нея. И аз работих известно време като танцьорка. Не бях кой знае колко по-различна от Рената, а пък виж ме сега...

Кейлъб не се нуждаеше от повече насърчение. И без друго почти не отлепяше поглед от съблазнителното деколте на Бриана.

— Смятам да започна нов живот тук, в Маями — обяви Кейлъб, след като изпи на една глътка остатъка от питието си. — Никога повече няма да се занимавам с продажбата на застрахователни полици. Не, господа.

— И какви точно са плановете ти? — попита Дойл.

— Винаги съм проявявал интерес към недвижимите имоти. Мечтата ми е да продавам мезонети и скъпи апартаменти на пенсионерите, които искат да изживеят тук последните години от живота си. Зная, че те не са никак малко и търсенето на луксозни жилища е голямо.

Шейн веднага си представи Кейлъб като преуспяващ брокер на недвижими имоти. И по-странни неща се случваха на този свят. А човекът пред него можеше да бъде изключително убедителен и

чаровен. Когато решише, можеше да изобрази на лицето си усмивка, достатъчно ярка, за да освети цял Маями.

— Искаш ли още едно питие? — попита той и изпитателно се вгледа в Кейлъб. — Смятам да взема едно и за себе си.

— Разбира се. *Джони Уокър* със син етикет. И внимавай да не ми сипят нещо друго.

— Разбрах.

Шейн бе готов да заложи живота си, че преди идването си в Маями Кейлъб не бе и опитвал синьо Джони. Той протегна напред разперената си длан, взе чашата на Кейлъб и се отдалечи преди той да е забелязал, че пръстите му изобщо не се докосват до стените на чашата.

Не че Кейлъб му обърна някакво внимание. Той бе изцяло погълнат от прелестите на Бриана.

Идеята за отпечатъците на Кейлъб бе хрумнала на Шейн по време на разговора им. Реши да ги свали от чашата, а след това да ги пусне в база данните на полицейските участъци в съседните щати.

Току-виж пък попаднал на нещо.

Вярно, че лебедите не обичаха да си спомнят за живота си като грозни патенца, но неохотата на Кейлъб да сподели каквото и да било за миналия си живот говореше за някакви тайни, скрити в миналото му. Шейн мислено си бе отбелязал забележката на Кейлъб за застрахователните полици, които бе продавал. Но, доколкото им бе известно, той изобщо не бе работил в Ню Орлиънс.

Какви тогава бяха тези полици? Възможно е да се е занимавал с това преди много години, още преди къщата му да изгори до основи. Но дали е продължил и след това?

Застрахователните компании в страната не бяха чак толкова много. Както и в много други области на бизнеса и търговията, големите акули бяха погълнали по-малките рибки и сега, необезпокоявани, владееха целия пазар. Ако този тип бе работил като застрахователен агент под името Кейлъб Басет, Шейн щеше да го открие за нула време.

— Онзи мъж ей там, със зеленото сако, иска едно уиски *Джони Уокър* със син етикет. С много лед — рече Шейн на бармана. — Много държи на синия етикет.

— За съжаление синьото Джони свърши. Той го изпи до капка. В момента имаме Джони Уокър със златен етикет. То дали ще свърши работа?

Шейн кимна утвърдително и пресметна, че Кейлъб бе погълнал огромно количество уиски. Вярно, че приемът продължаваше вече повече от пет часа, но все пак...

Шейн се промъкна в кухнята, където доставчиците вече прибираха посудата и почистваха, взе една хартиена салфетка и внимателно загърна чашата, за да запази отпечатъците по нея. С периферното си зрение зърна Раул, застанал малко по-надолу по коридора. Кубинецът целуваше блондинката, която уж трябваше да го пази от наркотиците.

Иди, че го разбери пък този!

Шейн изсипа леда от чашата в мивката и се скри в килера, за да се обади по клетъчния си телефон. Винс вдигна на първото позвъняване. Шейн го запозна с плана си да провери отпечатъците на Кейлъб и Винс веднага се съгласи, че идеята е добра.

— Ще ми се да имах малко свободно време, за да отида до Арканзас и да се поразровя в щатските архиви. Все си мисля, че може би ще открия нещо за Басет. В момента обаче не искам да оставям Тейлър сама. Освен това бих могъл да бъда по-полезен тук и да помогна в разследването на убийството.

— Ако агенцията ми беше по-голяма и разполагах с повече детективи, щях да изпратя някой да свърши работата на място.

Винс тъкмо прохождаше в този бизнес и се занимаваше предимно с разследвания, свързани с информационната сигурност на компютърни мрежи и системи. Беше взел Шейн при себе си, защото го познаваше от съвместната им работа в ДИА. След година, ако нещата между тях вървяха все така добре, Шейн щеше да откупи половината от агенцията. И тогава щяха да помислят за назначението на още хора.

— И сто човека да имахме под ръка, едва ли щяхме да успеем да изровим нещо важно за Басет. Обзалагам се, че се е постарал да прикрие следите си добре.

Трент спусна пердетата и оправи леглото за лягане, а Тейлър въведе майка си в прилежащия будоар и ѝ помогна да съблече черния

костюм на Шанел, с който бе облечена по време на погребението. Ванеса едва се държеше на краката си, а ръцете ѝ силно трепереха. Тейлър не можеше да прецени дали това се дължи на изтощението, или на силните лекарства, които вземаше.

— Всичко беше прекрасно — рече Тейлър, защото чувстваше, че от нея се очаква точно това. — Просто свършено.

— Да. Аз също смятам, че мина добре. Дойдоха толкова много от приятелите ми.

— За това трябва да благодарим на Бриана. Тя свърши по-голямата част от работата и се обади на всички тези хора.

Майка ѝ не отговори нищо. Бавно влезе в банята. Тейлър не я последва, а се върна в спалнята.

— Майка е в банята.

Трент бе застанал пред масата, върху която бяха подредени много семейни фотографии в изискани сребърни рамки. В средата бе поставена последната рекламна снимка на Дънкан Максвел, направена за каталога на Ту дъ Макс.

— Той ми липсва. А на теб? — попита Тейлър.

— Не можеш да си представиш колко много. Ако беше жив, татко щеше да знае какво да направи в случая.

— Знаеш, че той нямаше да се съгласи да продадем компанията.

— Бих искал да я задържа и заедно с Раул да поемем управлението ѝ, но не разполагам с достатъчно пари, за да откупя вашите дялове.

— Трент, защо си толкова притеснен финансово? Ако смяташ, че това не е моя работа, просто го кажи, но искам да знаеш, че съм готова да ти помогна. Ти само кажи как.

Трент се обърна към нея и в очите му за миг проблеснаха познатите от миналото пламъчета. Той изведнъж сякаш се преобрази и се превърна в брата, който Тейлър познаваше толкова добре.

— Благодаря. Високо ценя подкрепата ти. Не се нуждая от парите веднага, но в най-близко бъдеще ще имам нужда от тях. Ще ми трябва цяло състояние, за да измъкна Раул от блатото, в което затъва.

Точно както беше предположила! Надяваше се, че се е излъгала в преценката си за Раул. Искаше ѝ се да вярва, че времето, парите и — най-вече — любовта на брат ѝ, не са напразно прахосани заради един

празноглав и суетен мъж, който ще го зареже в мига, в който на хоризонта се очертае нещо по-добро и примамливо.

— Какво правите? — Зад тях се разнесе слабият и неуверен глас на майка им.

Тейлър се обърна и я погледна.

— Гледаме снимката на татко. Той ужасно ни липсва.

— И на мен ми липсва. — В очите ѝ заблестяха сълзи.

Тейлър се спусна към нея.

— Нека да ти помогна да си легнеш.

Заведе майка си до леглото, настани я внимателно и грижовно я зави.

Без грим кожата на Ванеса имаше обезпокоителен пепеляв цвят. Очите ѝ изглеждаха по-ясни и бистри, но в тях се четеше неизразима тъга и умора.

Точно както бе предвидила Тейлър, този толкова мъчителен ден се бе отразил изключително тежко върху майка ѝ. Струваше ѝ се, че не е честно спрямо нея да водят запланувания от тях разговор точно в този момент, но пък изобщо не беше сигурна дали в скоро време ще им се предостави друга такава възможност.

Трент седна в долния край на леглото.

— Майко, много сме обезпокоени за теб.

Тя ги изгледа под полуспуснатите си клепачи.

— Нищо ми няма. Просто днешният ден беше много изтощителен.

Тейлър също се настани на леглото. Не знаеше откъде да започне, макар че поне десетина пъти мислено бе провеждала същия този разговор.

— Тревожим се, защото кръвните ти изследвания не са добри.

— Всички знаехме, че това рано или късно ще се случи, нали така?

Тейлър кимна и хвърли един бърз поглед към Трент. Ето това вече бе жената, която им бе дала живот. Жената, която винаги гледаше истината право в очите.

— Да, всички сме наясно, че болестта е необратима и състоянието ти постепенно ще се влошава — съгласи се Трент.

— Смъртта ми е само въпрос на време.

На Тейлър ѝ се искаше да възрази, да изкрещи с пълно гърло, че това не е така, но знаеше, че няма смисъл. Всички знаеха горчивата истина.

— С малко повече късмет и подходящо лечение би могла да поживееш още доста време — увери я Трент.

— Майко, притесняваме се от количеството обезболяващи, които приемаш — рече ѝ Тейлър.

— И откъде знаете колко обезболяващи вземам? — Гласът на майка ѝ беше тих. Тя като че и нямаше сили да говори по-високо, но в тона ѝ се прокраднаха ледени нотки.

Тейлър, твърдо решена да не навлича излишни неприятности на Мария, отвърна:

— Не знаем, но съдим по държанието ти и начина, по който говориш. Освен това очите ти не изглеждат... както трябва.

— Днес цял ден не съм пила обезболяващи. Кейлъб на няколко пъти се опита да ме убеди да взема поне едно хапче, но аз не желяех да пропусна нито миг от погребението. Току-що взех първото си хапче за деня. И в момента чакам да ми подейства.

— Мислиш ли, че Кейлъб ти дава тези хапчета твърде на често? — попита Тейлър.

— Н-не съм сигурна. Както сигурно знаете, постоянно изпитвам силни болки. И-имам нужда...

Тейлър се присегна и хвана ръката на майка си.

— Знаем, че изпитваш болка и не бихме искали да страдаш. Но... ако си постоянно упоена и неадекватна, как ще се радваш на живота?

— Бихме искали да наемем медицинска сестра, която да се грижи за теб. Така ще сме сигурни, че взимаш лекарствата си съгласно предписанието на лекаря — додаде Трент.

— Не искам сестра. Кейлъб ми е достатъчен.

— Майко, той не може нито да те облече, нито да ти помогне да си легнеш — изтъкна Тейлър.

— Винаги мога да се обърна към Мария, ако имам нужда от нещо.

— Това означава, че си изцяло зависима от Кейлъб по отношение на лекарствата, които приемаш — рече Трент. — Какво ще стане,

когато той си тръгне? Вече погребяхме Рената и съм сигурен, че той съвсем скоро ще си отиде.

Майка им бавно завъртя глава върху възглавницата, опитвайки се да възрази безмълвно.

— Той ще остане тук при мен докато си извади разрешително за брокер на недвижима собственост.

О, страхотно, помисли си Тейлър. Просто страхотно.

Тя стисна ръката на майка си.

— Наистина ли смяташ, че това е добра идея? Имам предвид оставането на Кейлъб в дома ти. И какво ще си помислят приятелите ти? — попита тя, защото смяташе, че Ванеса държи да запази доброто име и репутацията, които бе градила с такова постоянство пред целия си живот.

— Но вие ги видяхте днес. Те всички харесаха Кейлъб.

Тейлър, решила, че е време да бъде максимално честна и откровена, заяви:

— Сега, когато Кейлъб постоянно се мотае наоколо, тази къща вече като че ли не е наша. Това не е семейният дом, в който се събирахме всички, когато татко беше жив.

— Нямате право да вините Кейлъб заради враждебността, която проявява към вас. Вие двамата сте главните заподозрени в убийството на Рената. Затова полициите претърсиха домовете ви.

— И не намериха абсолютно нищо — напомни ѝ Тейлър.

— Майко — отново се намеси Трент, — двамата с чичо Дойл днес прекарахме известно време в библиотеката. Установихме, че някой се е ровил из документацията. Предполагаме, че е Кейлъб.

— А бижутата ти на сигурно място ли са, майко? — попита Тейлър.

— Ами формулите за продуктите на Ту да Макс? — додаде Трент.

— Разбира се, че всички ценни неща се съхраняват в сейфа. С изключение на няколкото бижута, които нося всеки ден.

Тя ги изгледа за миг, а след това затвори очи. Изминаха няколко секунди преди да ги погледне отново.

— Зная какво си мислите вие двамата, но грешите. Кейлъб е добър човек. Той е баща на Рената. И никога не би ме наранил.

— Ще ми се можех да се съглася с теб. Знаеш ли, че той всяка нощ излиза и до сутринта обикаля из клубовете на Маями?

Тейлър не беше абсолютно сигурна за клубовете, но къде другаде би могъл да ходи по цяла нощ?

— Разбира се, че излиза вечер. Кейлъб има нужда от малко забавления. Нали прекарва по цял ден с мен. А това сигурно му действа ужасно депресиращо.

— Защо не му дадеш известна сума, за да си наеме собствен апартамент, където ще може да се готви на спокойствие за изпита за брокер? — предложи Трент.

— Имам нужда от него. Искам да е тук, при мен.

Тези думи разкриха истинските измерения на влиянието, което Кейлъб Басет имаше върху майка им. От известно време насам Тейлър допускаше подобна възможност, но все се надяваше, че жената, дала ѝ живот, е достатъчно прозорлива, за да проумее, че този мъж е мошеник.

— Искам да знаете, че много ви обичам и двамата — каза им майка им. — И се гордея с всеки един от вас.

— И ние те обичаме. — Тейлър се изправи, приближи се до другия край на леглото и целуна майка си по бузата.

Тейлър се наведе напред и я целуна по другата буза.

— Обичам те. Толкова много те обичам.

— Ей, какви са тези съзливии излияния? — възкликна Кейлъб, който точно в този момент влезе в стаята. Около него се носеше силната миризма на Джони Уокър.

— Ние сме едно семейство — отвърна Тейлър, насилвайки се да говори с приятен и учтив глас. В края на краищата, вече беше повече от ясно, че ще им се наложи да се съобразяват с този човек. — И се обичаме.

— Колко мило! Много мило наистина. — Кейлъб хвана ръката на майка ѝ и я целуна. — Искаш ли да ти донеса лекарството?

— Не. Аз вече го изпих.

Кейлъб погледна към Тейлър и Трент.

— Да се махаме оттук тогава и да те оставим да поспиш.

— Обичам те! — Тейлър отново целуна майка си. — Утре след работа ще се отбия да те видя.

— Лека нощ, майко — рече Трент.

— Обичам ви и двамата — повтори майка им. Гласът ѝ беше слаб и несигурен, но преливаше от любов.

Тримата излязоха от спалнята на Ванеса. Тейлър изчака да стигнат до фойето пред трапезарията и едва тогава се обърна и погледна Кейлъб право в очите.

— Недей да предозираш лекарствата на майка ми. Давай ѝ точно толкова болкоуспокояващи, колкото са предписани от лекаря.

— Но тя постоянно изпитва силна болка.

— Зная, но за нея не е полезно да е упоена през цялото време. Искам да е с ясно съзнание, за да може да изживее пълноценно малкото време, което ѝ е останало.

Кейлъб сви рамене.

— Добре. Мисля, че трябва да се отнасяте с мен като с член от семейството. Аз съм бащата на Рената. Все едно че сме роднини.

Обърна се и се запъти към басейна. Веднага щом се скри от погледа им, Трент прошепна в ухото на Тейлър:

— Исусе! Нали не смяташ, че е успял да убеди майка, че е член от семейството и, като такъв, трябва да бъде включен в завещанието ѝ?

— Нищо не постигнахме — рече Тейлър, когато двамата с Шейн излязоха от къщата и се насочиха към колата ѝ. — Майка не желае да се раздели с Кейлъб и няма никакво намерение да му позволи да напусне дома ѝ.

— И ние нямахме кой знае какъв късмет. Този Кейлъб е голям хитрец. Но, въпреки това, ми подсказа някоя и друга идея.

Докато вървяха един до друг в душната и гореща вечер, Тейлър изслуша разказа му за чашата с отпечатъците и за плановете му да прегледа архивите на големите застрахователни компании. Само че все не успяваше да се концентрира върху думите му. Беше уморена до смърт и след разговора с майка си се тревожеше за нея повече от всякога.

Благодаря ти, господи, че ми изпрати Шейн в този труден период от живота ми.

Забележката на брат ѝ по повод завещанието на майка им също не ѝ даваше мира. Имаше моменти, в които той приличаше на стария

Трент. През повечето време обаче беше напълно обсебен от мисълта за пари.

И от Раул.

Бяха паркирали колата ѝ под една улична лампа. Силната ѝ светлина осветяваше бял плик за писма, пъхнат под едната чистачка.

— Не може да е глоба за неправилно паркиране — отбеляза тя, когато приближиха до колата.

— Не го пипай!

Двамата напрегнато огледаха плика. Върху него с големи почернени букви — очевидно набрани на компютър — пишеше ТЕЙЛЪР МАКСУЕЛ.

Тейлър го извади изпод чистачката, но Шейн веднага го грабна от ръката ѝ.

— Може да е просто съболезнователна картичка.

— Може, но позволи ми аз да го отворя. Ако се окаже, че е писмо бомба, никак не ми се иска да избухне в красивото ти лице.

Той се отдалечи на около три-четири метра, обърна се с гръб към Тейлър и разкъса плика.

Не последва взрив.

Шейн се обърна и се запъти обратно към нея. Лицето му бе застинало в мрачна и напрегната гримаса.

— Предчувствията ми не са ме лъгали. — Подаде ѝ лист хартия.
— Ти наистина си в опасност.

Тя прочете изпратеното ѝ послание.

УБИЕЦЪТ ТИ ТЕ НАБЛЮДАВА ВЪВ ВСЕКИ
ЕДИН МИГ ОТ ЖИВОТА ТИ.
ПРИГОТВИ СЕ ДА УМРЕШ, ТЕЙЛЪР.
ПРИГОТВИ СЕ ДА ПОСЛЕДВАШ РЕНАТА.

26.

Една улична котка измяука жалостиво под прозореца на Шейн. Тейлър рязко подскочи и седна в леглото. Шейн изобщо не бе заспивал и знаеше, че Тейлър също е будна.

След като намериха заплашителното писмо двамата отидоха в полицейския участък. Детективите, които работеха по случая с убийството на Рената, се отнесоха сериозно към отправените заплахи. Особено пък след скорошния взрив в апартамента ѝ. Не стигнаха до там, че да ѝ кажат, че вече не я смятат за заподозряна за смъртта на Рената, но Шейн забеляза промяна в отношението им към нея.

— Това беше само една котка — рече ѝ той, надигна се, седна в леглото и я взе в прегръдките си.

— Зная. Но съм твърде нервна. И не мога да проумея защо някой би искал да ме убие.

Вече бяха говорили за това, без да стигнат до задоволителен отговор. Шейн трябваше да ѝ зададе един въпрос, макар никак да не му се искаше да го прави. Полицаяте трябваше да го сторят, но очевидно все още не бяха стигнали до това.

Рано или късно все пак, щяха да я попитат. Той обаче трябваше да го направи сега.

— Ти имаш ли завещание? Кой ще наследи парите ти, ако умреш?

— Аз имам много малко мои пари. Татко ми завеща малък попечителски фонд. Трент получи абсолютно същото. Моят баща вярваше, че децата трябва сами да си проправят път в живота. Остави всичко, което притежаваше, на майка ми. Смяташе, че тя ще живее още много години и се надяваше, че през това време ние двамата с Трент ще успеем да се докажем и да спечелим собствени пари, преди да наследим фамилното богатство.

— Кой ще наследи малкото пари, които притежаваш?

Отговорът ѝ се забави със секунда-две.

— Брат ми.

Не беше нужно Шейн да изрича на глас мислите, които се въртяха в главата му. Ванеса беше неизлично болна и смъртта ѝ можеше да настъпи всеки момент. Ако и Тейлър си отиде скоропостижно от този свят, Трент щеше да наследи цялото богатство на семейство Максвел.

— Трент не би го направил. Вярно, че много се промени напоследък, но все пак той е мой *брат*. — Тейлър се отдръпна от него, премести се назад и опря гръб в таблата на леглото. — И защо му е да ме предупреждава? Защо просто не се опита да ме убие?

Бяха обсъждали този въпрос по-рано вечерта, но Тейлър все още изпитваше потребност да говори за това.

— Който и да е човекът, изпратил това писмо, той очевидно иска да те изплаши. — Отдръпна се назад и седна до нея. — Твоят страх му доставя огромно удоволствие.

— Аз обаче няма да му доставя удоволствието да разбере колко много се страхувам. Ще продължа да ходя на работа както обикновено. Не казвай на никого за писмото. Не искам близките ми да се тревожат за мен. И най-вече майка.

Шейн се наведе над нея и включи малката настолна лампа, поставена върху нощното шкафче. Оги лежеше на пода до леглото. Повдигна глава и я наклони на една страна. Шейн лекичко го потупа по гърба.

— Чакай малко. Как очакваш да ти помогна, щом хората, които биха могли да ми съдействат и да те държат под око, няма да знаят нищо за случилото се?

— Ако разкажем на всички, тогава онзи, който се опитва да ме сплаши, ще разбере, че наистина е успял.

— Не е задължително. Искам да ми позволиш да кажа на няколко човека, които няма да те изпускат от поглед в сградата на компанията. Дойл като че ли ще ни бъде най-полезен в случая.

— А също и Трент. Той е там всеки ден.

Шейн не пожела да изрече съмненията си на глас.

— Трент не може да е човекът, който стои зад това — отново заяви Тейлър и този път думите ѝ прозвучаха още по-убедително. — Познавам брат си и зная, че никога не би убил когото и да било.

Шейн се наведе към нея и я целуна по бузата.

— Парите обикновено стоят в основата на повечето убийства. Изключения правят само престъпленията, породени от страст, които обикновено са спонтанни и непредумишлени. Нашият убиец очевидно преследва някаква цел. Ако успеем да разберем каква е тя, ще можем по-лесно да разкрием самоличността му.

Шейн не можеше напълно да отхвърли парите като мотив за извършените престъпления, но случаят като че ли беше по-различен. Първо избухна бомбата, която вероятно бе замислена като предупреждение, а сега се получи и това заплашително писмо. Убиецът очевидно се забавляваше за тяхна сметка. И изпитваше огромно задоволство при мисълта за страховете и притесненията им.

— Радвам се, че си до мен в този момент — едва чуто промълви Тейлър. — Сигурна съм, че двамата заедно ще успеем да се справим с трудностите.

— Можеш да си абсолютно сигурна в това.

— Цяла вечер размишлявам върху тази бележка. Може да е оставена там от всеки един от гостите, дошли в дома на майка ми след погребението.

— Не е изключено някой да е отишъл с кола до там, да е оставил плика и да си е тръгнал веднага.

— Така е, но все пак ми се струва, че е по-вероятно да е някой от присъствалите на погребението.

— Може би. Искам да проумееш, че този човек внимателно обмисля всеки свой ход. И според мен в случая става дума за борба за надмощие или пък за някаква вендета. — Шейн се замисли за момент. — Повечето жертви на убийства загиват от ръката на някой свой познат.

— Значи някой измежду познатите ми желае смъртта ми — заключи тя и гласът ѝ леко потрепери. Прехапа долната си устна и отклони поглед встрани. — Възможно ли е Кейлъб Басет да е този човек?

— Възможно е, но е малко вероятно според мен. Защо му е било да убива Рената? Та тя беше гъската, която снася златни яйца. Неговият пропуск към света и богатството на майка ти.

— В такъв случай може да е Джим Уилсън. Той изпитва силна неприязън към семейството.

— Вече го проверихме много внимателно. Допускам, че той е човекът, проникнал в компютърната ви система. Но защо му е да убива Рената? Или пък теб?

— Има нещо, което не знаем. Нещо, което не успяваме да разберем.

Шейн я прегърна и я привлече към себе си.

— Не мисли повече за това тази вечер. Ако имаме късмет, ченгетата може би ще успеят да свалят нечии отпечатащи от плика.

Притисна устни към нейните в нежна целувка. Как, по дяволите, бе допуснал толкова бързо да се увлече по тази жена? В началото бе просто заинтригуван от снимката ѝ.

А ето че вече бе влюбен в нея.

— Шейн, питах се... за теб.

О — *ох!* Започна се.

— Зная толкова малко за теб. За миналото ти.

— Какво би искала да знаеш? — наложи си да попита той.

— Къде си пораснал? Какво беше семейството ти?

— До седемнадесет годишната си възраст живях в Германия. Майка ми е германка. Тя е прекрасен човек. Сигурен съм, че ще я харесаш. Омъжила се за американски военнотруженец, който загинал при пътно транспортна злополука. Семейството ѝ живеело наблизко и тя се преместила при тях, но направила всичко възможно да ме запише в училището на американската база. Така пораснах, говорейки английски и немски. В гимназията научих и френски.

— Мили боже! Вече зная, че говориш и испански. Аз учих френски години наред, а едва успявам да кажа нещо смислено при пътуванията си в Европа.

— Европейците обикновено говорят повече от един език. Испанският научих по-късно. В колежа в Джорджтаун.

Тя го изгледа изпитателно.

— Джорджтаун значи. Любопитен избор.

— Искаш ли да чуеш нещо наистина смешно? Бях приет и в Йейл, но предпочетох Джорджтаун, защото намразих Ню Хейвън в мига, в който го видях. Джорджтаун повече ми напомняше за Европа.

— Уау! Ако се беше записал в Йейл, може би щяхме да учим там по едно и също време.

— Виждаш ли? Съдбата все пак си знае работа и ето че в крайна сметка двамата с теб се срещнахме.

Съдбата и онзи боклук — Пол Аштън.

— След колежа постъпих в армията. Служих в подразделение Кобра. Останалото го знаеш. Участвах в редица секретни операции, целящи да изкарат на светло връзката между наркокартелите и някои терористични организации.

При полевата си работа пред последните две години използвах модерни армейски компютри и съвременен софтуер. Така придобих определени познания в сферата на информационната сигурност. Работата ми за ДИА беше секретна и нямам право да ти кажа нищо повече от онова, което вече знаеш.

Това последното не беше изцяло лъжа. Вярно, че участието му в последната мисия представляваше класифицирана информация, но нищо не му пречеше да ѝ каже за срещата си с Пол. Естествено, не би могъл да я запознае с всички подробности, защото те бяха класифицирани с гриф *Строго секретно*.

Би трябвало обаче да ѝ каже, че мъжът, когото бе обичала — и може би все още обичаше, — си е жив и здрав.

Не можеше обаче да поеме този риск. Не искаше Тейлър да го напусне. Не и след случилото се тази вечер. Когато опасността отmine, той ще ѝ разкаже за срещата си с онзи мръсник и ще ѝ каже как бе видял снимката ѝ.

— Как се казва майка ти?

— Гизела. Наследил съм нейните сини очи и тъмната коса на баща ми. Всички останали в семейството са руси. Баба ми Ру все още е жива, но дядо Клаус почина преди почти пет години. През целия ми живот той ми беше като баща.

В следващия миг се поправи.

— Не, той ми беше баща. Отгледа ме и вършеше за мен всичко, което се очаква от един баща.

— Майка ти не се ли омъжи отново?

— Не. Веднъж я попитах защо и тя ми отговори, че не би могла отново да преживее загубата на мъж, когото обича.

— Напълно я разбирам. — Тейлър замислено се загледа в отсрещната стена.

О, по дяволите! Защо беше казал това? Защо не помисли, преди да си отвори устата?

След кратко мълчание тя продължи с въпросите.

— Чуваш ли се често с близките си?

— Обикновено им се обаждам в неделя, след като се върнат от църква. Зная, че баба всяка неделя приготвя гала обяд, на който присъстват майка и братовчедите ми.

Не беше си ходил у дома от твърде дълго време, но не бе пропуснал нито една неделя, без да си спомни за близките си.

Всички те ужасно му липсваха. Дядо му най-вече.

Службата му в подразделение Кобра го бе превърнала в самотник, който не можеше — не можеше да си позволи — да се довери на когото и да било. Беше пожертвал много години от живота си в борбата срещу тероризма. Борба, която в последните години не слизаше от първите страници на всички вестници по света.

Част от него копнееше да се върне отново на служба. Беше обаче достатъчно интелигентен и знаеше, че е изхабен. Боеше се, че ако се включи отново в борбата, би могъл да се окаже в тежест на колегите си и да допусне непоправими грешки.

— Изумително. В нашето семейство имахме същата традиция. Неделните обяди бяха много специални. Дори и след като Трент и аз се изнесохме от къщи и заживяхме отделно, продължихме да се събираме в дома на родителите ми всяка неделя.

Усмихна се на спомена, а след това попита:

— Ами семейството на баща ти?

— Родителите му идваха няколко пъти в Германия, за да ни видят. И двамата са вече покойници. И тъй като баща ми е бил единствено дете, имам само няколко далечни братовчеди, които не познавам.

Шейн се наведе над нея и загаси лампата. Притисна я към себе си и прошепна:

— Искам да знаеш, че съм луд по теб. И няма да позволя да ти се случи нещо лошо. Можеш да си сигурна в това.

Обичаше я, но все още не можеше да ѝ го каже. Не че не искаше, по дяволите, но все не можеше да прогони Аштън от мислите си. Твърде рано беше да ѝ се обяснява в любов. Особено като знаеше, че не е бил напълно честен с нея.

Тейлър се сгуши до него.

Ухаеше на неговия сапун, защото се бе изкъпала в неговата баня, след като се върнаха от полицейския участък. Той докосна с устни шията ѝ, а след това целуна любимото си местенце точно под ухото ѝ.

Добре де, едно от любимите му местенца.

Както всеки път, и сега Тейлър откликна на ласките му с доволна въздишка. Ето затова обичаше да я целува под ухото. Всяка целувка там бе съпроводена с въздишка.

— Шейн, аз...

Каза си, че всичко е наред. Тейлър очевидно все още не бе готова да каже нещо повече, но той усещаше, че чувствата ѝ към него бавно се променят. Припомни си колко тежко бе преживяла майка му смъртта на баща му. Още си спомняше нежеланието ѝ да приеме случилото се и да продължи напред с живота си. И прекрасно знаеше какво бе преживяла Тейлър след изчезването на Пол.

Затова сега щеше да ѝ е нужно повече време.

Шейн притисна устни към нейните. Те бяха топли и влажни. Езикът ѝ веднага потърси неговия.

Желанието го връхлетя като мощна приливна вълна. Тейлър, обхваната от също толкова силен копнеж, се притискаше към него и, понесена на вълните на страстта, му се предлагаше безрезервно. Без всякакви задни мисли и задръжки. Тялото и душата ѝ му се отдаваха напълно и това нямаше нищо общо с лоялността, която Тейлър може би изпитваше към един друг мъж. Мъж, който изобщо не я заслужаваше.

Шейн не можеше да промени миналото, но имаше пълен контрол над настоящето.

Погледна надолу към Тейлър и едва различи лицето ѝ на бледата лунна светлина, която проникваше през прозореца.

— На времето трябваше да се запиша в Йейл. Ако го бях направил, щях да те срещна много по-рано.

— Не. Аз вярвам в съдбата. Писано ни е било да се срещнем сега, точно в този период от живота си.

Той бавно съблече тениската през главата ѝ. Можеше просто да пъхне ръка под нея, но искаше, когато я люби, да усеща голото ѝ тяло, притиснато към неговото.

Плъзна ръка по голата ѝ кожа, гладка и мека като коприна. Тейлър одраска гърба му с дългите си нокти.

Невероятно еротична ласка.

Шейн сведе устни към гърдите ѝ, макар да знаеше, че не гърдата е целта на неизразимо нежната милувка. Той целуваше сърцето ѝ, завладян от равномерния ритъм, който чувстваше с устните си.

— Целуни зърното ми — прошепна тя.

Той веднага се подчини, погали едното ѝ зърно с език и бавно го пое между устните си. Беше толкова възбуден, че се опасяваше, че няма да издържи още дълго и ще свърши като някой неопитен тийнейджър. Затвори очи и здраво стисна клепачи.

После си каза, че това е просто поредната му мисия.

И тя в никакъв случай не беше невъзможна. Вече бе постигнал половината от онова, което искаше. Двамата с Тейлър имаха интимна връзка.

И какво, ако тя не го обича толкова силно колкото той нея? С времето — и малко повече късмет — и това ще стане.

А до този момент късметът определено беше на негова страна.

Тя плъзна ръка между краката му и обви пръсти около твърдия му член.

— Искам те. Веднага.

Той ѝ позволи да го насочи към горещата влага между краката ѝ. А след това тялото му ѝ каза всичко онова, което той все още не смееше да изрече на глас.

— Не зная какво да мисля — заяви Шейн и напрегнато погледна Винс. Двамата се срещнаха сутринта в една от клетките в счетоводния отдел на Макс, предоставена му за временно ползване за времето на разследването. Беше извикал Винс още с пристигането си в компанията и го бе запознал със заплашителното писмо, адресирано до Тейлър.

— Убедих Тейлър да ми позволи да кажа на чичо ѝ и на брат ѝ за писмото. Искан да преценя реакциите им и да си направя съответните заключения за евентуалното участие на някой от двамата в цялата тази история.

— И как приеха новината?

— И двамата изглеждаха искрено шокирани. Стори ми се обаче, че Трент... Не зная. Той като че ли изглеждаше *прекалено* изненадан.

— Смятам, че трябва да послушаш инстинкта си.

— Според статистиката парите са главният мотив за извършване на убийство. Рената вече не е между живите. Ако и Тейлър си отиде, тогава Трент ще наследи цялото богатство на семейството.

— Така е, но аз започвам да се питам дали наистина парите са в основата на последните трагични събития.

— Ако не са парите, тогава какво?

— Не зная. Зная само, че Тейлър се нуждае от сериозна защита. В същото време обаче не бива да го правим твърде очевидно, за да не подплашим убиеца. Искам да й сложим проследяващо устройство.

— Добра идея, но как смяташ да се снабдиш с подобно устройство?

И двамата бяха използвали такива проследяващи чипове по време на работата си в ДИА. Устройствата бяха съвсем малки — като главичка на топлийка. Можеха да бъдат прикрепени — и оставаха съвършено незабележими — към всякакви дрехи или бижута. Обикновено се монтираха върху ръчните часовници, защото повечето хора сваляха часовника си само нощем докато спят.

— Имам някои познати. А също и пари. Мисля, че мога да се снабдя с монитор и няколко проследяващи чипа.

Предпочете да не обяснява, че има много пари. Дядо му му бе завещал значителна сума, а той самият бе изхарчил много малка част от парите, които бе получил по време на службата си в армията. Тъй като беше консервативен по природа, бе предпочел да вложи парите си не в акции, а в облигации, в резултат на което бе успял да увеличи значително размера на вложенията си.

И беше готов да ги похарчи до цент, за да помогне на Тейлър.

— Целта ми е да следя не само Тейлър, но и още няколко човека. В нейния случай искам винаги да знам къде се намира, защото се боя да не й се случи нещо непредвидено. Що се отнася до останалите, искам да знам къде ходят и с кого се срещат.

— Останалите?

— Трент, Раул, Джим Уилсън. — Шейн замълча за момент, а след това решително прибави още едно име. — Дойл Максуел.

— И нито една жена?

— Статистиката сочи, че вероятно става дума за мъж.

— Напоследък жените стават все по-агресивни. Преди години можеше спокойно да заложиш живота си в подкрепа на твърдението, че убиецът е мъж. Днес вече не е така.

Шейн се облегна назад и се загледа в тавана.

— Софи Максвел ми се видя доста странна. Тейлър сподели с мен, че разговаряла с леля си след погребението и тя ѝ се сторила твърде неуравновесена. През цялото време говорила за магии, заклинания и сантерийски култове.

— А какво мислиш за настоящата съпруга на Дойл?

Шейн знаеше, че Винс е хвърлил око на Бриана.

— За мен е малко вероятно да има някакво участие в тази история. Не си струва да хабя чипа заради нея.

— Добре, а кой ще седи по цял ден пред монитора, за да наблюдава движението на обектите?

Шейн очакваше този въпрос. Проследяващите чипове се контролираха от малък екран, който много приличаше на радарен монитор. Необходим беше обаче човек, който да наблюдава екрана и да записва маршрутите на хората, контролирани от проследяващото устройство.

— Ще поема заплатите на двама нови служители, които ще бъдат наети с едничката цел да стоят пред монитора на смени и да записват движението на обектите двадесет и четири часа в денонощието.

Винс кимна.

— Ако започнем да печелим добре, ще можем да наемаме повече хора за такива операции.

Малката им компания разполагаше с малък офис и секретарка в един от западните квартали на Коконът драйв. И двамата обаче знаеха, че поддръжката и охраната на информационната сигурност е доста печеливш и рентабилен бизнес и очакваха да печелят добре, след като компанията им се утвърди на пазара.

Но за момента им се налагаше да пестят и да се опитват да съкращават всички излишни разходи. Мисълта за това накара Шейн да зададе следващия си въпрос.

— Ти провери ли сградата на компанията за микрофони?

— Не. Защо да го правя? Пък и не разполагаме с нужното оборудване. Освен това не смятам, че е необходимо. Проблемът на

компанията произтича от сигурността на компютърната им система.

— Питам се дали някой не подслушва кабинетите им. Само по този начин нашият човек е могъл да разбере, че Тейлър не е приела на сериозно експлозията в дома си. Тя беше убедена, че става дума за някаква грешка.

— И той решил да ѝ изпрати писъмце. — Винс изразително вдигна едната си вежда. — Ако питаш мен, смятам, че нашият човек работи точно тук, под носа ни, и изобщо не му трябва подслушвателни устройства, за да разбере какво става в компанията. Другият вариант е да има шпионин тук, в административната сграда, който му докладва с най-големи подробности за всичко, случващо се в компанията и в личния живот на семейство Максвел.

— Имаш предвид Раул Кеткарт, така ли?

— Точно така, макар че не съм готов да изключая напълно брата от кръга на евентуалните заподозрени.

Шейн също не бе готов да го стори.

— Започвам да си мисля, че проблемът с информационната сигурност на компютърната им система може изобщо да не е свързан с убийствата.

— Твърде е възможно да е точно така. Ханк Олфелд трябва всеки момент да се върне в страната. Когато разбие кода, ще разберем със сигурност за какво точно става дума.

— Предлагам, въпреки всичко, да проверим цялата компания за подслушвателни устройства. Аз ще купя метлата. По-късно може отново да ни потрѳба за някое друго разследване.

Винс се съгласи и Шейн му даде кредитната си карта, за да закупи електронната метла. Макар да знаеше, че Дойл и Трент са наблизо, Шейн не искаше да оставя Тейлър сама.

Шейн не бе споделил с Винс разкритията, до които бе достигнал докато се ровеше из банковите сметки на членовете на семейство Максвел. Проникването му в банковите файлове беше незаконно, но той не би се спрял пред нищо и би нарушил закона отново, за да спаси живота на Тейлър.

Не беше казал на Винс и за Пол Аштън. Винс беше най-близкият му приятел от години насам, но не виждаше причина да му разказва за Аштън.

27.

Тейлър вдигна поглед, когато Шейн почука на отворената врата на кабинета ѝ и попита:

— Имаш ли свободна минутка?

— Разбира се. Влизай.

— Хайде да отскочим до трапезарията. Трябва да хапна нещо.

Тейлър понечи да възрази, защото трябваше спешно да прегледа докладите за продажбите, но се отказа. Шейн не би прекъснал работата ѝ, ако не ставаше дума за нещо важно.

Когато излязоха в коридора, той ѝ прошепна:

— Току-що разговарях с полицаите. Единствените отпечатъци върху писмото и плика са моите.

— Очаквах нещо такова.

За нейно огромно изумление гласът ѝ леко потрепери. Не бе предполагала, че ще е толкова разочарована от факта, че полицаите не бяха постигнали никакъв напредък в разследването.

Шейн я прегърна през раменете.

— Не позволявай това да те разстрои и сломи. Човекът, който те заплашва, е изключително умен, но и той, рано или късно, ще допусне грешка.

Мълчаливо се изкачиха до третия етаж, където се намиреше трапезарията за ръководния персонал на компанията. Шейн избра една маса, която се намиреше непосредствено под монтираната на стената тонколона.

— Искях да разговаряме извън кабинета ти, защото се боя, че някой може би записва разговорите ти — обясни ѝ Шейн, след като двамата седнаха. — Изпратих Винс да купи електронно устройство, което открива микрофони за подслушване.

— Микрофони? Мислиш, че някой ни подслушва?

Не можеше дори да си представи, че това е възможно, но пък, от друга страна, никога не си бе помисляла дори, че може да се превърне в мишена на някакъв смахнат убиец.

— Възможно е. Помисли само. Взривът в дома ти не те изплаши достатъчно. А това пищиса — извинявай, ядоса — убиеца и го принуди да ти изпрати заплашителното писмо. Но как е разбрал, че не си изплашена? Или убиецът е човек от близкото ти обкръжение, или просто подслушва разговорите ти.

В думите му имаше смисъл. Изобщо не бе повярвала, че бомбата е била предназначена за нея и на няколко пъти бе заявявала това.

Пред няколко човека.

— В писмото пишеше: Убиецът ти те наблюдава във всеки един миг от живота ти. Това би могло да означава, че е поставил бръмбари за подслушване. Иначе откъде би могъл да знае какво правя по цял ден.

— Скоро ще разберем — увери я Шейн и ѝ се усмихна окуражаващо. — Винс би трябвало да се върне най-много до час.

— Ако кабинетът ми наистина се подслушва, ще можем ли да намерим записващото устройство? То не трябва ли да е някъде наблизо?

— Само в случай, че си имаме работа с аматьор, в което искрено се съмнявам. Съвременните устройства изпращат силен сигнал, който може да се улови от цяла миля разстояние. Шансовете ни да открием устройството, записващо всички разговори, са почти нулеви.

Тя се загледа в отсрещната стена на празната трапезария и мислите ѝ отново я върнаха към изминалата нощ. Трудно ѝ беше да повярва, че този мускулест и спокоен мъж, който се владееше напълно във всяка ситуация, е същият Шейн, който я бе любил с такава неизразима нежност.

Беше ѝ казал, че е луд по нея. А тя не бе отговорила нищо, неспособна да преодолее изненадата си.

Сутринта бе дошла на работа и се бе опитала да се съсредоточи върху докладите за продажбите. Дори се бе помъчила — за кой ли път — да разгадае загадката с писмото и заплахата за живота ѝ.

Само че все не успяваше да се абстрахира от спомена за предишната нощ и мислите ѝ все се връщаха към отношенията ѝ с Шейн.

Когато беше близо до Шейн сърцето ѝ преливаше от чувства, които смяташе, че е загубила навеки. Започна да си дава сметка, че през годините на доброволно наложена самота се бе лишила от

удоволствието да има до себе си мъж, на когото държи. И който държи на нея.

Ето че сега бе открила такъв мъж. Не кой да е мъж, а Шейн.

Човек, на когото вярваше безрезервно.

До такава степен, че да му повери живота си.

— Шейн... — започна тя, но замълча, защото не знаеше как да продължи.

— Да?

— За снощи...

— Какво за снощи?

Просто го кажи, рече си тя.

— Не зная как да го кажа.

После дълбоко си пое дъх.

— След като Пол изчезна, реших, че никога повече няма да се привържа към друг мъж. Но съм се лъгала. Искам да знаеш, че много държа на теб.

Погледът му я погали като милувка. После плъзна пръсти по бузата ѝ и рече:

— Готов съм да повтора всичко, което ти казах снощи. Наистина съм луд по тебе.

Сведе устни към нейните. Тя го целуна с широко отворени очи. Имаше още нещо, което трябваше да му каже.

— Шейн, аз бях силно влюбена в Пол и когато той изчезна, животът ми изведнъж стана... празен. Изпитвах толкова мъчителна болка, че едва се справях с ежедневните си задължения. Не желая нещо подобно да ми се случи отново.

Поколеба се за миг, а след това продължи:

— Харесвам те. Държа на теб, но няма да си позволя да се влюбя отново.

— Добре, аз...

— Ето къде сте — извика Винс, който точно в този момент се появи в трапезарията. — Търсих ви навсякъде.

Подаде на Тейлър една бележка. Тя я разтвори така, че да може и Шейн да прочете написаното:

Кабинетът ти се подслушва.

Ледена тръпка на ужас пробяга по гръбнака ѝ.

Винс претърси цялата трапезария с устройството, което приличаше на малък микрофон, подобен на онези, които използват певците по време на концерт.

— Тук е чисто — обяви той, след като свърши.

— Провери ли и останалите кабинети? — попита Шейн, след като Винс седна на масата до тях.

— Не, реших, че първо трябва да го обсъдим. Кабинетът на Тейлър беше празен. А аз затворих вратата, за да не ме видят какво правя.

— Къде откри бръмбара?

— В телефонния апарат.

Шейн се обърна към Тейлър.

— Това е предпочитаното място за поставяне на подслушвателни устройства.

— Оставих го там.

— Добре. Предлагам тази вечер, след като всички си тръгнат, да претърсим и останалите кабинети. Не искам никой друг да знае за това.

— Защо не си извадил подслушвателя от телефона ми? — поинтересува се Тейлър.

— Така ще имаме възможност да подаваме на убиеца заблуждаваща информация.

На Тейлър ѝ хрумна нещо.

— Бих могла да се престоря, че смятам да замина някъде сама. Той ще налага примамката и веднага ще тръгне след мен.

— Не толкова бързо — възрази Шейн. — Никак не ми харесва мисълта, че ще се изложиш на опасност.

— На мен планът ми се струва добър — обади се Винс. — Двамата с теб ще я прикриваме през цялото време.

— Хайде да вършим нещата едно по едно. Най-напред трябва да прегледаме и останалите кабинети в сградата.

— Ами апартаментите ни? — попита Тейлър.

— Ще проверим навсякъде. Дори и в колите си.

Шейн стоеше с Винс в коридора пред кабинета на Тейлър. Скритото в телефона ѝ устройство не би могло да запише разговора им от такова разстояние. Работното време бе свършило и в сградата на Макс бяха останали само те тримата.

— Проверих апартаментата ти и опустошеното жилище на Тейлър — информира го Винс. — Не намерих нищо. Обходих и всички кабинети в административната сграда на компанията. Чисти са. Подслушва се единствено офиса на Тейлър.

— Интересно. Убиецът определено преследва единствено нея от семейството. Освен ако няма подслушвателни устройства и в дома на майка ѝ.

— Ще ни трябва много убедително извинение, за да влезем в дома на Ванеса и да го проверим.

— Може би Тейлър ще успее да разбере кога е следващото посещение на майка ѝ при лекаря.

— Наистина ли смяташ, че е необходимо да проверим за микрофони и къщата на майка ѝ?

— Проклет да съм, ако зная. Цялата тази история ми се струва твърде налудничавата. И не бих искал да пропусна нещо.

— Успя ли да откриеш нещо ново за Кейлъб Басет? — попита Винс.

— Да. Работил е за *Американ Мучуъл Иншурънс* до преди пет години, когато предявил към компанията иск за обезщетение по болест под претекст, че е наранил гърба си докато изпълнявал служебните си задължения. Това е една от най-старите измами на света.

— Къде точно е работил по това време?

— В Елмира, Луизиана. Намира се в горната част на щата, близо до границата с Арканзас. Позвъних в офиса, в който е работил, и попаднах на много отзивчива жена, която — ако се съди по гласа — трябва да е поне на осемдесет години. Та тя ме осведоми, че Кейлъб бил ерген и живеел сам. Местните дами го смятали за изключително привлекателна партия.

— Интересно. Значи по онова време Рената не е била заедно с него.

— Очевидно. Постарах се да я опиша максимално точно докато разговарях с възрастната дама. Тя заяви, че не я познава, но смятам, че не бихме могли да приемем думите ѝ на доверие. Трябва да отида до там и да поразпитам местните хора.

— Кога е напуснал Елмира?

— Около шест месеца след като предявил иска за обезщетение. След което се преместил в Ню Орлиънс.

— Мислиш, че там се е запознал с Рената и тя му е разказала историята за осиновяването си?

— Изглежда ми напълно вероятно. Ню Орлиънс е истински магнит за всякакви откачалки, лентяи и мошеници, а също така и за талантиливи художници и музиканти. Знаем, че в един период от живота си Басет наистина е имал дъщеря, но не знаем къде е тя в момента.

— Мислиш ли, че е възможно Рената наистина да е била неговата осиновена дъщеря?

— Възможно е, но се съмнявам. Според мен истинската му дъщеря е омъжена жена с шест деца и живее съвсем близо до мястото, на което е отраснала.

Шейн бе добре запознат със статистиката. Жителите на селските райони в южните щати рядко се отдалечаваха на повече от петдесет мили от населеното място, в което са завършили гимназия.

— Съгласен съм. Не познавам много бащи, които биха лентяйствали по цял ден докато дъщерите им ги издържат с парите, спечелени със събличане в стриптийз бар.

— И, за да спечелят още малко, се занимават и с проституция.

— Ти вече вложи доста лични средства в това разследване — подхвърли Винс. — Мислиш ли, че ще трябва да платим на някого, който да замине за Елмира и да се поразрови още малко?

Шейн вече бе разсъждавал върху този въпрос.

— Не. Не виждам как би ни помогнало това. Рената е мъртва. Има ли някакво значение дали наистина я е осиновил и отгледал, или просто се е запознал с нея някъде в Ню Орлиънс?

— Може и да има. Тейлър изглежда смята, че майка ѝ възнамерява да включи Басет в завещанието си. Ако успеем да докажем, че той не е човекът, отгледал Рената, тогава тя вероятно няма да му завещае нищо.

— Чувал съм за една почтена и реномирана фирма в Монтгомъри. Аз...

— Наеми ги. Аз ще платя.

— Обещах на майка, че ще се отбия да я видя след работа — рече Тейлър. Беше уморена и мечтаеше да се прибере у дома, но

искаше на всяка цена да се види с майка си.

— Няма проблем. Ще минем от там. — Шейн ѝ се усмихна и тя мигновено се почувства по-добре. — Опитай се да разбереш кога ще е следващото посещение на майка ти при лекаря. Ще се възползваме от отсъствието ѝ, за да претърсим къщата за подслушватели.

Кейлъб Басет им отвори, когато двамата пристигнаха пред дома на Ванеса и позвъниха на входната врата.

— Здравсти.

Кейлъб ги покани да влязат като махна с ръка, в която стискаше изискана кристална чаша, пълна с прозрачна кехлибарена течност и кубчета лед. Джони Уокър със син етикет без съмнение.

— Как е майка? — попита Тейлър.

— Добре е. Отвън е, до басейна. Печем ребърца на барбекюто.

Ребърца? Майка ѝ никога не ядеше ребърца. Бяха твърде мазна и неподходяща храна за една истинска дама.

— Можете да хапнете заедно с нас. Изпекли сме много.

Тейлър си помисли, че Кейлъб бе престанал да се държи като човек, който я обвинява за смъртта на Рената. Та той се отнасяше с нея почти... дружелюбно. Какъв ужас!

— Имаме други планове — излъга Тейлър. Двамата с Шейн имаха идея да прескочат до Уок и да хапнат суши, но не го бяха решили със сигурност. — Искам само да се видя с майка за няколко минути.

— Разбира се.

Последваха Кейлъб до басейна, където се намираше барбекюто. Майка ѝ се бе излегнала на един шезлонг със задължителния коктейл с джоджен в едната ръка.

— Как се чувстваш? — попита Тейлър.

— Доста добре. Само малко съм уморена. Нищо повече.

Тейлър се опита да се усмихне, забелязала, че очите ѝ на майка ѝ изглеждат размътени. Ако е само уморена и не изпитва болка, защо тогава взема толкова много обезболяващи? Отговорът, естествено, беше Кейлъб Басет.

— Ще ходите ли скоро пак при лекаря? — попита Шейн.

— Утре — отвърна Кейлъб.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита Тейлър.

— Не, няма нужда. Аз ще я заведа — заяви Кейлъб, който се бе навел над скарата на барбекюто и обръщаше печашите се ребърца.

— Искам аз да те заведа — настоя Тейлър и погледна умолително майка си.

— Не, скъпа. Не е необходимо да излизаш от работа. Утре само ще ми вземат малко кръв за обичайните изследвания — отвърна майка ѝ. — След това ще отида да се срещна с Ридли Пъдж. Трябва да се погрижа за новото си завещание.

С периферното си зрение Тейлър забеляза хитрата усмивка, появила се на лицето на Кейлъб, който продължаваше да се занимава с ребърцата. Испита неприятното чувство, че Трент може би ще се окаже прав. Кейлъб Басет, който толкова успешно играеше ролята на баща на Рената, като че ли наистина щеше да наследи част от парите на майка ѝ.

— Никога няма да престанеш да се правиш на герой, Шейн. Този път обаче няма да успееш.

Той се загледа в тъмнината, потънал в размишления.

— Шейн Донован си мисли, че е героят на Тейлър. И изобщо не си дава сметка, че е една жалка пародия на истинския герой.

Рояци мушици се въртяха около главата му. Ама тия гадинки изобщо ли не спят? — зачуди се той. Цикади и щурци пееха безспирно от тревата наоколо. Време беше да влезе вътре, където климатичната инсталация правеше живота в Маями сравнително поносим.

От друга страна, Маями беше град, който нямаше равен на себе си. Най-известното населено място в слънчевия щат Флорида. Град с много забавления, първокласни нощни клубове и секси жени.

Всеки можеше да се скрие задълго в Маями.

Абсолютно всеки.

— Писмото все пак стигна до Тейлър. И я изплаши до смърт. Сега вече знае, че със сигурност ще умре.

Важно беше тя да си даде сметка срещу какво точно е изправена. Нищо, че за момента той не можеше да ѝ позволи да разбере истинската самоличност на човека, който възнамерява да я убие.

Но само за момента.

Ще изчака още известно време докато тя проумее напълно истинските измерения на трагедията, пред която е изправена.

— Тейлър ще умре. И тя го знае. Не знае единствено къде и кога. И не подозира, че нейният герой няма да успее да я спаси.

Моментът на смъртта ѝ ще бъде най-важният в живота ѝ. Защото смъртта разкрива истинската самоличност на хората по начин, по който животът не би могъл да го стори.

28.

Дойл знаеше, че е безсмислено да спори с Бриана и да възразява срещу взети от нея решения. Щяха да продадат къщата. Защо им е на двама човека една толкова голяма и скъпа къща?

— Смятам да започна работа в *Маями спайс* — информира го тя докато си пиеха кафето на закуска. — Ще печеля купища пари от комисионните.

— Не е нужно да работиш. Не сме я закъсали чак толкова.

Тя се наведе към него и го целуна по бузата.

— Искам да работя. Изпитвам потребност да допринеса, с каквото мога за стабилността на този брак. Твърде дълго си живях и се забавлявах на твой гръб.

Господи, наистина обичаше тази жена! И беше готов на всичко за нея.

— Софи се обади снощи — съобщи Бриана.

Бившата му съпруга никога до този момент не се бе обаждала в дома им и Дойл усети, че се изпотява при мисълта, че все пак го е направила.

— Защо не ми каза снощи?

— Не исках да развалям хубавата вечер.

Бяха прекарали една незабравима вечер на плажа в Кий Ларго, където си организираха пикник за двама. Наблюдаваха работата на местните рибари и това се оказа много по-забавно отколкото Дойл бе предполагал. А залезът беше просто неописуемо красив.

Но най-хубавото от всичко бе, че Бриана не пожела да се любят. Беше приела съвсем спокойно разговора, по време на който Дойл ѝ обясни, че не изпитва постоянна потребност от секс. Беше я накарал да разбере, че се нуждае от едно-единствено нещо. От нея.

— И какво искаше Софи?

— Обвини ме, че съм прибягнала до Сантерия, за да те отнема от нея. Заяви, че съм урочасала не само нея, но и цялото семейство.

— О, Исусе Христе! И защо точно сега? След всичките тези години?

Бриана поклати глава и русата ѝ коса се залюля върху раменете ѝ.

— Кой знае?

— Ти не приемаш сериозно всичките тези приказки за черната магия, нали?

Бриана го погледна изпитателно и в продължение на няколко секунди не каза нищо.

— Сантерията е по-скоро бяла магия. Когато santeros — свещениците — изпълняват техните ритуали, те са облечени в снежнобели роби. Кастро има собствен babalaou — висш свещеник, — с когото се консултира всеки ден.

Дойл се засмя.

— Нанси Рейгън пък ежедневно се консултиреше с астролог.

— Не е същото — сериозно възрази тя. — Виж, Макумба е лошата страна на Сантерия. Тя се занимава с черна магия.

— Черна магия, бяла магия... Ама ти наистина ли вярваш в тези неща?

— Майка ми ми забола малка брошка в деня, в който ме донесла вкъщи от болницата, за да ме пази от лоши погледи и заклинания.

— Брошка като онази, която намерихме у Рената?

— Точно така. Предполагам, че и аз, като нея, съм доста суеверна.

Дойл не можеше да повярва, че една толкова интелигентна жена като Бриана вярва в такива глупости като Сантерия.

— Скъпа, не се тревожи заради Софи. Ако ти се обади отново, просто затвори телефона.

— Ще го направя. Но за всеки случай ще помоля майка да ми помогне с limpieza. Това е ритуал, който предпазва от магии и уроки. Тя знае как да го направи.

— Та тя току-що се прибра от болницата. Сигурна ли си, че трябва да я притесняваш с тези неща?

— Ммм, може би не. — Бриана започна да си играе с празната си чаша. — Преди смъртта си Рената също беше притеснена от сантерийските заклинания. Смяташ ли, че заплахите може да са дошли от Софи?

— Съмнявам се. Защо ѝ е на Софи да се занимава с Рената?

— За отмъщение. Всичко, което се случва напоследък, е опит за отмъщение.

Дойл не се опита да спори с нея. Съпругата му притежаваше шесто чувство за тези неща.

— Напоследък имам ужасното предчувствие, че... Тейлър е в опасност.

— Шейн е неотлъчно до нея. Той ще я пази.

— Извинявай, че се забавих толкова — рече Ханк Олфилд, след като се обади на Шейн късно след обяд. — Началниците ме изпратиха за няколко дни в Германия. Току-що се върнах.

— Успя ли да разбиеш кода?

— Аз не, но компютърът се справи. Става дума за наркотици. Предимно кокаин. И малко хероин.

Шейн беше толкова изненадан, че не успя да отреагира веднага и за момент по линията се възцари пълно мълчание. До този момент беше абсолютно сигурен, че Джим Уилсън използва сайта, за да пере парите, отклонени с измама от печалбите на индианското бинго.

— Имаш ли нещо против да ми изпратиш всички детайли по електронната поща? — най-сетне попита Шейн.

— Ще го направя.

— Много съм ти задължен.

Шейн затвори телефона и тръгна към кабинета на Тейлър. Надникна вътре и ѝ даде знак да излезе. Не искаше гласът му да бъде записан от подслушвателното устройство.

— Току-що разговарях с моя човек в ДИА. Успял е да разбие кода и да разчете скритата в уебстраницата информация — информира я той, когато се отдалечиха надолу по коридора. — Наркотици.

— О, боже! И защо точно в нашия сайт?

— Добър въпрос. Предполагам, че извършителят е решил, че полицаите няма да се сетят да търсят точно там.

— И какво ще правим сега? Ще се обадим ли на ченгетата?

— Ще трябва да го направим, но предлагам първо да изчакаме Ханк да ни изпрати разкодираната информация по електронната поща. Искам аз пръв да я разгледам.

— Ще можеш ли да разбереш кои са хората, които стоят зад всичко това? И къде се намират?

— Може би. Точно това върших през последните две години в Южна Америка. Проследявах пътя на парите, получени от продажба на наркотици, които се използват за финансиране на терористични организации. Но не храни големи надежди. Тези хора са изключително умни и знаят как да прикриват следите си. Затова използват уебсайтовете на напълно законни компании като Ту дъ Макс. Те може да се намират в коя да е точка на света и пак да имат достъп до нужната им информация. И не само те, но и приятелчетата им.

— Нашият доставчик ни уверяваше, че сайтът ни е напълно сигурен и защитен.

— До, но очевидно някой се е добрал до кода.

Тейлър въздъхна.

— Мисля, че е време да кажем на Дойл и на Трент.

— Хайде да не говорим за това с никого докато не хвърля един поглед на декодираните материали.

— Ти смяташ, че извършителят може да е Раул, нали?

— Когато станеш силно зависим от вредния си навик, пред теб се очертават само две възможности — да станеш или наркочилър, или крадец. Мисля, че не бива да пренебрегваме този факт. И никак не ми се иска Трент да го предупреди, че сме по петите му.

Целуна я по бузата и леко я потупа по задника.

— А сега се връщай на работа. Материалите, изпратени от Ханк, вероятно вече са се получили. Ще отида да видя за какво става въпрос.

Тръгна обратно към счетоводния отдел и в този момент иззвъня клетъчният му телефон. Обаждаше се Винс.

— Мониторът и проследяващите устройства пристигнаха токущо. Изненадан съм от бързината на доставката.

— Платих допълнително, за да съм сигурен, че всичко ще бъде доставено в рамките на двадесет и четири часа. Ще минеш ли по-късно край апартамента ми, за да ми донесеш чиповете. Искам веднага да започнем следенето на Тейлър.

— Няма проблем. Вече наех двама души, които могат да започнат работа утре сутринта. Лично ще ги обуча как да работят с монитора.

— Не зная обаче как ще закачим чиповете на другите обекти без те да разберат за това.

— Сигурен съм, че ще измислиш нещо. Винаги го правиш.

Продължаваше да се чуди как ще се справи с този проблем, когато отвори пощата, изпратена от Ханк. Наистина ставаше дума за наркотици. Пред погледа му се разкриха подробности за мащабна операция, чрез която големи пратки, пристигащи от Колумбия, се разпределяха за различни градове на територията на Съединените щати.

Внимателно проучи материалите и веднага забеляза познатата схема.

По дяволите!

Как е възможно да е чак толкова глупав? И защо изобщо не бе помислил за тази възможност?

Тейлър лежеше на канапето в дома на Шейн и гледаше канал Дискавъри. Оги се бе сгушил в краката ѝ. Програмата бе посветена на морските крави във Флорида, които бяха застрашени от изчезване.

Винс се бе отбил преди малко и бе донесъл чиповете. Шейн веднага постави един от тях в златния ръчен часовник на Тейлър. Часовникът беше с перлен циферблат, украсен с малки диаманти. Беше го получила като подарък от родителите си в деня, в който се дипломира в колежа.

Чипът изобщо не се забелязваше. Противно на очакванията ѝ обаче, проследяващото устройство не ѝ вдъхваше никаква сигурност и тя се чувстваше все така застрашена и безпомощна. Тейлър знаеше, че няма да може да се успокои докато полицаите не хванат убиеца на Рената.

Даже и Шейн ѝ се струваше притеснен.

През цялата вечер беше изключително мълчалив, което изобщо не му беше присъщо. Те двамата обикновено прекарваха времето си в разговори. Освен ако не се любеха, естествено.

Шейн седеше на канапето до нея. Преструваше се, че гледа телевизионната програма, но Тейлър интуитивно чувстваше, че нещо не е наред.

— Шейн, притеснява ли те нещо? — попита го тя.

— Трябва да поговорим, Тейлър.

Замисленият поглед и сериозният му глас я разтревожиха още повече. В главата ѝ зазвъняха предупредителни звънчета.

— Хайде да спрем телевизора. — Тя натисна едно копче върху устройството за дистанционно управление.

Погледът му беше толкова мрачен, че Тейлър почувства, че започва да губи самообладание.

— Искам да знаеш, че не те срещнах случайно. Преди време видях твоя снимка и още тогава пожелах да се запозная с теб.

— Видял си моя снимка? Къде?

Последва дълго мълчание. Шейн понечи да я докосне по рамото, но се спря и отпусна ръката си върху облегалката на канапето.

— Къде си видял моя снимка? — повтори тя.

— Пол Аштън ми я показва.

Той познаваше Пол и не ѝ бе казал! Защо? — запита се Тейлър, докато обмисляше трескаво различните възможности.

— Откога познаваш Пол Аштън?

— Срегнахме се в Колумбия.

— Преди да изчезне.

Шейн се поколеба.

— Тейлър, той изобщо не е изчезвал. Пол Аштън е жив и живее в Коста Рика.

— Не! — Тази едничка дума прозвуча като задавен и измъчен стон.

— Истина е.

Цялото ѝ тяло изведнъж пламна, по гръбнака ѝ пробягаха огнени тръпки. Това просто не можеше да бъде вярно.

— Какво? Не ти вярвам. След изчезването му наех детективи. И те не можах да го намерят.

— По това време той вече е бил в Коста Рика.

— Не! — изплака тя. От гърлото ѝ се изтръгна болезнен стон. Приличаше на животно, хванато в капан.

Скочи от канапето, едва не се спъна в Оги и се затича към прозореца. Прикова невидещ поглед в потъналия в тъмнина двор. Попаднала бе в плен на силни и противоречиви емоции — болка, облекчение, шок и гняв. Пое си дълбоко въздух и го задържа в дробовете си, опитвайки се да се овладее.

Изминаха няколко минути преди силният шок да отшуми и да се трансформира в друго, по-спокойно, но също толкова болезнено състояние. През цялото време Оги стоеше до нея и ближеше ръката ѝ.

Тейлър седна отново на канапето, сгъна крака пред себе си, обгърна ги с ръце и подпря брадичка върху коленете си.

— Защо не ми каза, че е жив? Толкова много се безпокоях за него.

Шейн запази мълчание.

— Той не ме е обичал, нали? — чу се да пита Тейлър.

Шейн я прегърна през раменете.

— Скъпа, зная, че ти е много трудно...

Тя отблъсна ръката му.

— Престани да ме наричаш скъпа. Искам да узная цялата истина.

— Добре. Работех под прикрие в Богота. Запознах се с Пол благодарение на един от шефовете на наркокартелите. Той уж работеше като фотограф, но в действителност вземаше дейно участие в работата на картела.

Думите му ѝ подействаха като физически удар. Искаше ѝ се да изкрещи с пълно гърло **Не**, но си даваше сметка, че казаното от Шейн звучи повече от убедително.

— Не мога да ти кажа повече подробности за операцията, която проведохме, но е достатъчно да знаеш, че разбихме работата на картела. Пол знаеше много ценна информация. Така че вместо да го върнем тук и да го предадем в ръцете на правосъдието, ние го освободихме, а той обеща никога повече да не влиза в страната. Правителството често сключва подобни сделки, когато иска да проникне в структурата на някой картел и да го разбие отвътре.

— Но той можеше да ми се обади... по някакъв начин. — Гордостта изведнъж взе връх над останалите емоции и Тейлър почувства силния гняв, надигнал се в душата ѝ.

— Трябвало е да го направи. Аз на негово място бих го сторил.

— Знаеш ли къде се намира сега?

— Не. Други колеги го ескортираха до Коста Рика.

— Но би могъл да разбереш къде се намира, нали?

— Предполагам. Защо?

— Искам да разговарям с него и да му кажа какъв негодник е.

— Той е нещо много по-лошо. И не мисля, че наистина искаш да разговаряш с него. Защото той е човекът, който използва уебсайта на компанията, за да урежда разпределението на пратките с наркотици. Очевидно отново се е върнал в бизнеса.

— О, боже! — Тя притисна ръце към корема си и мълчаливо се залюля напред-назад върху канапето. — Аз съм виновна. Паролите бяха в бюрото в апартамента ми. Дори му казах какво означават всичките тези цифри и символи. Предполагам, че той просто ги е преписал.

— Подозирам, че използва уебстраницата ви от години — заяви Шейн. — Трябваше да се досетя, че е той, но все си мислех, че е под постоянното наблюдение на ДИА.

— По всичко личи, че е успял да надхитри властите. — Точно както надхитри и мен, помисли си тя.

— Трябва да действаме много внимателно, за да не го подплашим. Ако се усъмни, че сме го разкрили, той веднага ще напусне Коста Рика и ще се покрие в някоя друга латиноамериканска страна, където изобщо няма да успеем да го намерим. Трябва да направим всичко възможно, за да го задържим и изправим пред съда тук.

— Искам да разговарям с него.

— Добре, но ще трябва да изчакаш докато го заловим. Не мисля, че ДИА ще поеме случая, тъй като парите не постъпват в терористична организация, но аз, въпреки това, ще се свържа с тях. Те вече ще решат на кого да възложат провеждането на операцията.

— И как ще стане това? Сградата на компанията ще се напълни с агенти или какво?

— Нищо подобно. Може да дойде някой, за да те разпита, но другите няма защо да идват до тук. Те могат да проникнат в сайта на компанията по всяко време и от всяко място. Ще проучат цялата схема, ще арестуват Аштън в Коста Рика, след което ще го екстрадират. Едва тогава ще можеш да разговаряш с него лично.

И какво би могла да каже на човек, когото бе обичала — обичала го бе с цялото си сърце и душа, а той се бе оказал безсърдечен негодник и криминален престъпник?

И как така не бе разбрала що за човек е той? Та тя беше изключително умна и преуспяваща делова жена, която не се

прехласваше по всеки срещнат мъж!

— Защо не ми каза, че се познаваш с Пол? Защо чака толкова дълго? Не можеше ли да ми кажеш по-рано? Защо скри този факт? — Изстрелваше въпросите един след друг като куршуми.

— Разбирам, че си разгневена и не мога да те виня за това. Трябваше да ти каза много по-рано, но се боях, че веднага ще хукнеш да го търсиш в Коста Рика.

Тя леко вирна брадичка сякаш мълчаливо го предизвикваше да направи така, че гневът ѝ към него да намалее.

— Преди да видя декодираните материали изобщо не ми бе хрумвало, че той може да е човекът, който използва уебсайта на компанията. От документите става ясно, че Пол отново е прибягнал до услугите на неколцина от старите си приятелчета. Точно този факт ме насочи към него. След това си спомних, че ми спомена за паролите, които си държала в бюрото си у дома. И тогава изведнъж всичко ми се изясни.

— Щеше ли някога да ми кажеш, че го познаваш?

— Ужасно съжалявам, че не го сторих веднага. Поне десетина пъти започвах, а след това се отказвах. Защото се боях да не те загубя.

Шейн лежеше в леглото и се взираше в светлата пътека, очертана от лунните лъчи по тавана на спалнята му. Тейлър се бе свила в другия край на леглото. Разделяше ги огромно, празно и студено пространство. Беше се отдръпнала от него. Не бе пожелала да го докосне дори.

Не би могъл да я вини за това. След случилото се тази вечер тя може би никога повече нямаше да се довери на друг мъж.

Нямаше да се довери и на него.

И най-ужасното от всичко бе, че той, въпреки всичко, се бе опитал да смекчи, доколкото е възможно, тежкия удар. Защото онзи мръсник никога не я бе обичал. Съвсем съзнателно се бе възползвал от нея и не се свенеше да се хвали с постиженията си.

Имаше и още нещо. Аштън не беше просто отрепка и долен престъпник. Той беше откачено копеле. Да, можеше да бъде изключително чаровен, особено с жените, но Шейн винаги бе знаел, че дъската му хлопа. И то доста.

На времето Шейн бе възразил срещу решението на началниците му да сключат сделка с Аштън и да го освободят. Те обаче не пожелаха да го послушат. И ето че сега щеше да им се наложи да разбият поредната мрежа за дистрибуция и продажба на наркотици, изградена от същия Пол Аштън.

При онази тяхна среща преди години Аштън му бе разказал за Тейлър през смях. Той колекционираше жени и имаше изумително красива приятелка в Богота. Шейн изобщо не се съмняваше, че си имаше приятелка и в Коста Рика.

Тогава, по време на разговора им, Шейн не се засмя на разказа му. В очите на Тейлър долови нещо, което го развълнува дълбоко. След време се улови, че не може да откъсне мислите си от нея.

Не беше очаквал обаче, че ще се влюби в нея.

— Спиш ли? — прошепна той.

— Не.

— Искам само да разбереш едно нещо. Обичам те. И не бих те наранил по никакъв начин.

Тя не промълви нито дума в отговор.

29.

След като пусна Оги навън, за да се облекчи, Тейлър ласкаво го потупа по гърба.

— Излизам за малко, но ще се върна бързо, за да те нахраня.

Остави Шейн да спи и тихичко се измъкна от апартамента му. Почти не бе мигнала през изминалата нощ. Не беше от хората, които се гневят силно и за дълго, но въпреки това продължаваше да е бясна. На Шейн. И на самата себе си.

Но най-вече на Пол Аштън.

Отключи задната врата на собствения си апартамент. Жилището ѝ миришеше като отдавна немит пепелник. Беше дошла, за да си вземе дрехи и се надяваше, че те няма да вонят на дим.

Влезе в спалнята с намерението да отиде направо до гардероба, но изведнъж се спря и отвори чекмеджето, в което държеше снимките на Пол. Не си направи труда да ги погледне. Вместо това ги накъса и хвърли парченцата в тоалетната.

Мълчаливо си призна, че постъпва детински, но не можеше да отрече, че веднага се почувства малко по-добре. Негодникът бе изчезнал без следа, а тя го бе търсила години наред, като през цялото това време беше толкова уплашена и съкрушена, че едва успяваше да функционира като нормално човешко същество. Изпаднала бе в дълбока депресия, която продължи почти две години и изложи на риск както здравето, така и успешната ѝ кариера.

А той през всичкото това време спокойно си е живуркал в Коста Рика и се е издържал с пари от продажба на наркотици, спечелени чрез уебсайта на собствената ѝ компания!

— Не мисли за миналото — изрече на глас тя. — Измисли как да си отмъстиш.

Оказа се, че дрехите в гардероба наистина миришат на дим. Някои повече от останалите. Тъмнозеленият костюм с марката на *Цана Бучмън*, който възнамеряваше да облече, не беше чак толкова вмирисан.

Но все пак излъчваше слаб мирис на пушек. Малко дезодорант и парфюм би трябвало да се справят с проблема.

Влезе в дрешника и струпа на пода цяла купчина от дрехи, които възнамеряваше да занесе на химическо чистене. Непосредствено след взрива бе почистила част от дрехите си. Време беше да се погрижи и за останалите. Ако продължава с това темпо, сметката ѝ за химическо чистене ще се изравни с националния дълг.

Тъкмо излизаше от спалнята, когато телефонът върху тоалетната масичка иззвъня. Тейлър погледна нататък и се запита кой ли се обажда толкова рано.

Дано не се е случило нещо с майка ѝ!

Спусна се нататък и сграбчи телефонната слушалка.

— Ало?

— Добро утро, любима.

Тейлър изпусна дрехите на пода и приседна на леглото. От две години не бе чувала този глас.

Пол Аштън.

Негодникът. Наркотрафикантът.

Успокой се, мислено си напомни тя. Гледай да не го подплашиш. Остави на властите да се занимават с него. Ако успеят да го арестуват и да го тикнат в затвора, това щеше да е най-доброто отмъщение.

Не допускай да разбере, че знаеш за подвизите му в уебстраницата на компанията.

— Липсвах ли ти, Тейлър? Защото ти със сигурност ми липсваше.

— О, боже! П-пол, наистина ли си ти?

Гласът ѝ трепереше и това изобщо не бе преструвка. Беше преизпълнена с толкова силен гняв към този мъж, че едва успяваше да произнесе думите. Надяваше се обаче той да си помисли, че става дума за дълбоко вълнение, породено от неочакваната му поява.

— Мислех те за мъртъв.

— Не, скъпа. Наистина се опитаха да ме убият, но това се оказа далеч не лесна работа.

— В плен ли те държаха през цялото това време? — невинно попита Тейлър.

— Нещо такова.

— Къде си сега? — Връзката беше много чиста, за да се обажда чак от Коста Рика.

— При теб, в Маями.

О-ох! Какво ли е намислил този негодник?

— И какво точно се случи? Едва не се поболях от притеснения по теб.

— Зная, любима. И ужасно съжалявам, но, повярвай ми, и аз преминах през същински ад. Едва днес за пръв път ми се удаде възможност да се свържа с теб.

— Защо? Какво става?

— Много е сложно, за да ти обяснявам по телефона. Трябва да се видим, за да ти разкажа всичко очи в очи.

В гласа му се долавяше такава неподправена искреност, че Тейлър едва не му повярва отново.

— Добре. Кога?

— Хайде да се срещнем в Брю Ха-Ха. Да кажем... след петнадесет минути.

— Добре.

Пол не се бе променил. Изобщо.

Все още очакваше от нея да захвърли всичко и да хукне за срещата с него. Спомни си колко време бе прекарвала в тревоги по него и по измислената му кариера. Опитвала се бе дори да омаловажава собствените си успехи, за да не се чувства той непълноценен и пренебрегнат.

А в крайна сметка се оказа, че е била пълна глупачка. Пол беше красавец и чаровник, но иначе беше човек без съдържание. Самовлюбен глупак с огромни претенции без покритие. Веднага се сети за Кейлъб. Още един такъв глупак — без морал и дълбочина.

За разлика от Шейн Донован, който беше пълна противоположност на тези двамата.

— Да видим сега какво ще ми каже Пол, за да оправдае продължителното си отсъствие — изрече на глас Тейлър.

Облечена беше с шорти и тениска. Реши да отиде така, а след това да се върне и да се приготви за работа. Среса косата си, но реши да не слага никакъв грим.

Кой го беше грижа какво ще си помисли Пол за нея?

Нямаше намерение да губи и минутка от времето си, за да се опитва да изглежда красива заради него. Отвори едно чекмедже и измъкна чифт слънчеви очила. Дори и в този ранен час на деня слънцето в Маями бе ослепително.

Брю Ха-Ха се намираше само на няколко минути път от дома ѝ. Реши да не се връща в апартамента на Шейн за дамската си чанта. Знаеше, че ако е буден, той ще иска да знае накъде е тръгнала и веднага ще заяви, че трябва да я придружи.

Срещата ѝ с Пол обаче беше съвсем лична. За нея бе важно да чуе какво има да ѝ каже в свое оправдание.

И държеше да е сама.

На излизане от двора налетя право на Трент. Беше ѝ достатъчен само един поглед, за да разбере, че брат ѝ е плакал.

Раул.

Сега пък какво бе направило онова влечуго?

— Трябва да поговорим — рече ѝ той, а гласът му потреперваше от едва контролирани емоции.

— Какво се е случило?

Трент я изгледа за момент, а след това заяви:

— Раул смята да се ожени за Фелън.

— Компаньонката, която нае, за да го държи далеч от дрогата?

— Оказа се, че е дъщеря на Рупърт Джеймс.

— Медийният магнат, който живее в Бока Ратън?

— Точно той. Фелън си е изгубила ума по Раул. Снощи той си тръгна заедно с нея.

— Всичко това се случи ужасно бързо, не смяташ ли?

Трент сви рамене.

— И аз поканих Раул да се премести при мен само няколко дни след като се запознахме.

Тейлър знаеше, че от нея се очаква да каже нещо в подкрепа на Трент. Да изрази съчувствието и съжалението си за случилото се. Думите обаче не идваха. Вярваше, че случилото се е за добро и знаеше, че Трент, който очевидно силно страдаше в момента, с времето ще надмогне болката и, в крайна сметка, ще намери своята половинка.

Защото Раул определено не беше този човек.

— Предполагам, че Раул е бисексуален, нали?

— Да. Знаех го от самото начало, но си мислех, че ме обича достатъчно, за да остане с мен. Така отчаяно исках да намеря човек, с когото да прекарам остатъка от живота си... Човек, който да ми позволи да бъда такъв, какъвто съм. И смятах, че съм го намерил в лицето на Раул.

И аз смятах, че съм намерила мъжа, с когото да прекарам остатъка от живота си, но се оказа, че и двамата сме сбъркали. Пол Аштън се оказа по-голям мръсник и от Раул.

Струваше й се невероятно, че един толкова умен и интелигентен човек като брат й е могъл да се подведе по лъжливата същност на мъж като Раул. Веднага обаче си напомни, че самата тя се бе измамила по същия начин. Двамата с Трент бяха брат и сестра и очевидно си приличаха повече отколкото смяташе. Особено пък напоследък.

— Преди да ме напусне Раул си призна, че той е накарал кубинката от отдела по пласмент да сплаши Рената с всичките онези приказки за магии, уроки и заклинания. Освен това се срещнал с леля Софи и успял да я убеди, че Бриана й спретнала магия, за да провали брака й с Дойл.

— И защо го е направил?

— Искал да създаде неприятности на чичо Дойл, който отказваше да му позволи да работи в компанията.

— Не мога да повярвам, че е способен на толкова детинско и незряло поведение! А защо е искал да сплаши Рената?

— Раул никога не е крил, че парите означават много за него. Смяташе, че Рената ще наследи *моя дял от наследството* и това сериозно го притесняваше.

— Достатъчно, за да посегне на живота й?

Трент дълбоко си пое дъх и бавно издиша.

Струйката въздух разроши тъмната коса, паднала напред върху челото му.

— Не вярвам, но не мога да го твърдя с абсолютна сигурност. До снощи и през ум не ми бе минавало, че той ще ме напусне заради жена.

Тейлър погледна часовника си. Петнадесетте минути, отпуснати й от Пол, бяха изминали.

— Трент, бих искала да си поговоря още с теб, но се налага да отскоча за няколко минути до Брю Ха-Ха, за да се видя с Пол.

— С Пол? Шегуваш ли се?

— Не, за съжаление.

— Значи се е върнал? И къде е бил през цялото това време?

— Не зная. Обеща да ми обясни всичко като се видим.

— Как е възможно един човек да изчезне вдън земя, а след това изведнъж да се появи и да се държи така, сякаш нищо не се е случило? В цялата тази история има нещо гнило.

— Ще намеря отговор на този въпрос, след като разговарям с него. — Не й се искаше да губи излишно време, за да обяснява на Трент каква глупачка е била по отношение на Пол Аштън.

— Надявам се Пол да има дяволски добро извинение за случилото се. Защото ти премина през ада заради него.

Тейлър му подаде ключа от апартамента си.

— Изчакай ме, моля те. Искам да ти разкажа всичко за Пол.

После бързешком се отдалечи, разяждана от чувство на вина. Трябваше да остане и да даде възможност на Трент да излее душата си пред нея. Не можеше обаче да си позволи да пропусне срещата с Пол, защото цялото й същество копнееше за разплата.

Намали крачка, изпълнена с колебания. Даваше си сметка, че в момента нищо не е в състояние да намали болката на брат й. Абсолютно нищо.

Времето щеше да излекува наранената му душа, щеше да му позволи да погледне на случилото се с по-трезв и рационален поглед. И в края на краищата щеше да разбере, че напускайки го, Раул просто му бе направил услуга. Голяма услуга.

Пол я чакаше пред Брю Ха-Ха. Русата му коса бе вързана на конска опашка с дължината на пура.

Беше загорял.

И пращящ от здраве.

А на лицето му грееше мегаватова усмивка.

Изглеждаше точно така, както си го спомняше от миналото.

Носеше потник под широка синя памучна риза с навити ръкави. На едната му ръка бе татуиран огромен паяк. Ето това беше нещо ново. И отвратително.

Тейлър успя да се усмихне, твърдо решена да прикрие гнева, който клокочеше в гърдите й и заплашваше да избухне като детонирана граната.

Докосна лицето му с върховете на пръстите си.

— Бях изгубила надежда, че ще те видя отново.

Странна усмивка, напълно непозната за Тейлър, заигра по устните му.

— Но аз се върнах.

Тейлър почувства някакъв твърд предмет да се притиска към ребрата ѝ. Погледна надолу и видя блестящата хромирана цев на пистолет. Опита се трескаво да прецени шансовете си.

Зад тях няколко човека пиеха кафето си под сянката на огромното смокиново дърво в Брю Ха-Ха. Пол стоеше с гръб към тях, а свободната му риза напълно скриваше пистолета от погледа им. Само един писък и тези хора щяха да ѝ се притекат на помощ.

Един писък и щеше да е мъртва.

— Колата ми е паркирана по-надолу по улицата — информира я той. Говореше толкова нехайно, все едно че двамата просто обсъждаха времето. — Мърдай.

Шейн се събуди от студения нос на Оги, който се притискаше към ръката му. Претърколи се в леглото и видя, че Тейлър вече е станала.

— Тя изведе ли те навън, момче? — попита Шейн и погледна Оги.

Разбира се, че го е извела. Тейлър обожаваше кучетата и беше силно привързана към Оги. По всяка вероятност беше в банята. Или пък правеше кафе в кухнята.

Дали днес щеше да е в по-добро настроение?

Вероятно не.

Беше дълбоко наранена от лъжите му. И нямаше лесно да му прости мълчанието по отношение на познанството му с Пол.

Облекчи се в тоалетната, а след това тръгна по коридора към другата баня. Тя се намираше непосредствено до спалнята, която Шейн бе превърнал в кабинет. Тейлър не беше там.

Нямаше я и в кухнята.

Добре, очевидно все още беше бясна и бе решила да се върне в апартамента си. Изведнъж нещо прещрака в главата му.

Спомни си, че видя часовника с монтирания чип за проследяване да си седи на нощното шкафче от нейната страна на леглото.

— О, мамка му!

Без да губи време за бельо, Шейн навлече чифт дънки и грабна някаква тениска. Прокара пръсти през разрошената си коса и бързо излезе от апартамента си. Оги го следваше по петите.

Двамата претичаха през двора. Шейн сви ръка в юмрук и силно почука по входната врата на апартамента ѝ. Няколко секунди по-късно Трент им отвори. Шейн веднага забеляза червените му, подпухнали очи.

— Къде е Тейлър?

— Всеки момент трябва да се върне. Отиде да се види с Пол Аштън.

Думите на Трент му повлияха като силен юмрук в корема. Шейн изведнъж сякаш остана без дъх. Трябваше му няколко секунди преди да успее да възкликне отново:

— О, мамка му!

Дойл застана пред кабинета на Тейлър. Тя все още не бе дошла на работа. Странно, помисли си той. Тейлър обикновено идваше първа в офиса. Особено пък в ден като днешния, за който бяха насрочили среща с един от най-важните дистрибутори на продукцията им.

Трент също го нямаше. Цялата шибана компания започваше да се разпада пред очите му. Семейството като че ли вече не се интересуваше от собствения си бизнес. Всички щяха да си отдъхнат, след като продадат компанията. И колкото по-скоро, толкова по-добре, горчиво си помисли той.

Видя секретарката си, която тичаше по коридора към него.

— Госпожа Максвел ви търси по телефона. Настоява, че въпросът е спешен и не търпи отлагане.

Дойл бързо се върна в кабинета си и грабна слушалката.

— Ванеса, какво се е случило?

— Тейлър ми позвъни току-що — през сълзи отвърна Ванеса. — Била е отвлечена.

— Отвлечена?

Дойл се отпусна на стола си. Изведнъж се почувства напълно изцеден. Стар. Нямаше собствени деца. За него Тейлър беше дъщерята, която никога не бе имал. И как можа точно на нея да се случи такова нещо?

— Т-там ли си о-още? — Ванеса вече плачеше на глас.

— Да, тук съм.

Дойл се загледа в снимките, които брат му бе закачил на стената. На една от тях бе снимана Тейлър в деня, в който се дипломира в Йейл. Дойл си спомни гордостта, която бе изпитал тогава. Гордееше се с Тейлър не по-малко от родителите й.

Ако не и повече.

— Кой е отвлякъл Тейлър? И какво искат?

— Т-тя не ми каза. Или просто не можеше да го направи. Каза, че ще се обади отново.

— Добре. Запази спокойствие. Очевидно става дума за пари. Ще трябва да направим всичко възможно да съберем...

— Да се обадя ли в полицията? Тейлър ме предупреди да не го правя, но...

— Веднага ще потърся Шейн Донован. Двамата с него ще дойдем при теб. Не предприемай нищо, преди да сме го обсъдили. Разбра ли?

— Да, но Кейлъб смята, че би трябвало да се обадим в полицията...

— Пет пари не давам какво смята Кейлъб! Искам да ме чуеш добре. Ще трябва внимателно да обсъдим създалото се положение и да изработим план за действие, ако искаш отново да видиш дъщеря си.

С все сила затръшна слушалката. Беше толкова изпотен, че ручейчета пот се стичаха по слепоочията към веждите му. Избърса челото си с ръкав и викна на секретарката си да му намери незабавно номера на клетъчния телефон на Шейн.

Докато я чакаше, позвъни на Бриана.

— Лоши новини, скъпа. Някой е отвлякъл Тейлър.

— Знаех си — проплака Бриана. — Предчувствах, че я грози опасност.

Секретарката му подаде телефонния номер на Шейн.

— Ще се срещнем при Ванеса. Искам веднага да тръгнеш нататък — рече Дойл на Бриана.

Избра телефонния номер на Донован, който му отговори на второто позвъняване.

— Защо си оставил Тейлър сама? — веднага попита той.

— Откъде знаеш, че е сама? — изстреля в отговор Шейн.

— Защото някой е успял да я отвлече. Току-що се е обадила на майка си.

— Похитителят е Пол Аштън. В момента с Трент сме в Брю Ха-Ха. Посетителите в кафенето са я видели да се качва в колата му.

— Аштън? Мислех, че е мъртъв.

— Не е. Това е дълга история. Аз...

— Тръгвам към дома на Ванеса. Ела там възможно най-бързо. Вземи и Трент.

— Ще доведе и Винс.

— Добра идея.

— Какво иска Аштън? — попита Шейн.

— Кой знае? Според Ванеса Тейлър не й казала името на похитителя си. Но споменала, че ще се обади отново с повече информация.

— Можеш да си абсолютно сигурен, че става дума за Аштън. Повярвай ми, зная какво говоря.

30.

— Всички да се успокоят — разпореди се Шейн. Гласът му прозвуча толкова остро, че Оги, който седеше до него, уплашено трепна. — Споровете и плачът няма да ни помогнат да си върнем Тейлър.

— Аз предлагам да се обадим в полицията — заяви Кейлъб.

— Ако го направим, все едно че подписваме смъртната й присъда — рязко възрази Трент.

Шейн вече бе разяснил на членовете на семейството, събрали се в библиотеката, схемата, по която Пол бе използвал уебстраницата на компанията им, за да пласира наркотици от Колумбия. Всички бяха шокирани от разкритията му. Всички, с изключение на Ванеса, която не спираше да плаче и бе трудно да се прецени какво мисли за случилото се.

— Основният въпрос е какво иска Аштън — намеси се Дойл. — Пари? Защо тогава още не е назвал сумата?

— Не мисля, че става дума за пари — обади се Бриана. — А за отмъщение.

Шейн прокара пръсти през косата си и за пореден път се прокле безмълвно загдето бе изпуснал Тейлър от погледа си.

— Все още не е назвал сумата, защото иска да ни измъчи — рече Шейн. — Да ни накара да се поизпотим.

— Защо е накарал Тейлър да позвъни на Ванеса? — попита Винс. — Защо не се е обадил лично?

— Не иска да разберем, че той е похитителят — каза им Шейн. — Няма откъде да знае, че Трент случайно се е видял с Тейлър и тя му е споменала за срещата си с Пол.

— Значи не подозира, че знаем — отбеляза Кейлъб. — Освен ако Тейлър не му е казала.

— Не я подценявай, Кейлъб! — сърдито изръмжа Шейн. — Разбира се, че няма да му каже.

— Говорете малко по-тихо — разпореди се Винс, който вече бе проверил къщата за подслушвателни устройства.

— Намери ли нещо? — попита го Шейн.

— Намерих един „бръмбар“ в кабинета и един в остъклената трапезария на верандата.

— Местата, на които обикновено се събира цялото семейство — отбеляза Дойл. — А Пол чудесно знае това.

— Тук няма ли бръмбари — отнесено попита Ванеса. Бе видяла Винс да проверява помещението и бе изслушала обясненията на Шейн, но очевидно не бе схванала абсолютно нищо.

— Тук няма нищо, скъпа — отвърна Кейлъб.

— Тази стая беше убежището на брат ми. Едва напоследък започнахме да я използваме по-често — обясни Дойл.

— Тук можем да разговаряме спокойно — увери ги Винс. — Трябва само да говорим малко по-тихо, за да сме сигурни, че другите бръмбари няма да уловят нито дума от изреченото в тази стая.

— Защо не ги махнете? — попита Кейлъб.

— Не искам Аштън да се досети, че подозираме нещо — отвърна Шейн. — Освен това бихме могли да ги използваме, за да му подхвърлим някаква лъжлива информация.

Трент не издържа и се намеси отново.

— Защо прави всичко това?

— Добър въпрос — изръмжа Шейн. — Струва ми се, че Бриана като че ли има право. За Пол това е своеобразен начин на отмъщение. Прав ли съм, Ванеса?

Майката на Тейлър го погледна изпитателно, а след това кимна утвърдително.

— Предполагам, че е... възможно.

— Какво се опитваш да кажеш? — попита Кейлъб.

Шейн замълча. Предпочете да изчака отговора на Ванеса. След проверката на банковите й сметки, смяташе, че знае какво ще чуе.

— Не е никаква тайна, че никога не съм харесвала този мъж — заяви Ванеса. — Струва ми се, че никой от тук присъстващите не го харесваше особено.

— Вярно е — съгласи се Трент. Дойл и Бриана само кимнаха.

— Боях се, че Тейлър може да реши да се омъжи за него — продължи Ванеса. — Исках да се отърва от Пол и затова наех частен

детектив.

— Кого по-точно? — поинтересува се Винс.

— Рик Мастърс. Той следи Пол в продължение на три месеца. — Ванеса махна с ръка по посока на бюрото. — В края на периода ми изпрати подробен писмен отчет.

— И какво се казва в него? — попита Шейн.

— Пол търгуваше с наркотици. На времето смятах, че е просто дребен местен дилър. В отчета на господин Мастърс липсваше информация, която да ме наведе на мисълта, че Аштън е наркотрафикант от международна величина, който използва собствената ни уебстраница, за да движи бизнеса си.

— Мастърс по всяка вероятност е разкрил само някои от дребните му сделки — заключи Шейн. — Парите, спечелени от сериозните операции, постъпват в офшорни сметки. Не бива също така да забравяте, че по онова време Аштън се е преструвал на фотограф, пробиващ си с мъка път в професията. Не е искал да...

Входният звънец иззвъня.

— Това сигурно е Лиза — обади се Трент.

— Обадил си се на Лиза? — възкликна Бриана.

— Да. Двете с Тейлър бяха много близки по време на връзката ѝ с Пол. Може би знае нещо, което би ни помогнало в случая.

Миг по-късно Мария въведе Лиза в библиотеката. Трент, който вече я бе информирал за отвличането, ѝ разказа набързо за наетия от Ванеса частен детектив и за резултатите от разследването му.

Шейн през цялото време галеше Оги, опитвайки се да се поуспокои. Струваше му се, че губят ценно време, макар да съзнаваше, че Трент има право. Лиза може би наистина разполагаше с ценна информация.

— Тейлър ми е като сестра — заяви тя. — И ще направя всичко по силите си, за да ѝ помогна. Джим също.

— Не виждам какво би могъл да направи Джим в случая — рязко отвърна Ванеса.

— Просто е на разположение. В случай че ни потрябва. — Лиза дълбоко си пое дъх. — Онова, което ще ви кажа, трябва да бъде запазено в тайна. Зная, че всички вие подозирахте Джим в използване на уебстраницата ви за престъпни цели и дори в убийство.

— Вече знаем, че Джим не се е докосвал до уебстраницата на компанията.

— И няма нищо общо със смъртта на Рената — убедено изрече Лиза. — Джим е постъпил в Ел Тамбор, за да помогне на местното полицейско управление. Както сигурно знаете, брат му е детектив. Именно той му предложил да поработи в бара под прикритие, защото прекрасно познавал изключителните му познания като счетоводител. Джим се справил със задачата и разрешил случая, но ако това излезе наяве преди процеса, животът му може да се окаже в опасност.

Интересно, помисли си Шейн. Изобщо не бе помислял за подобен сценарий.

— Може би трябва да се обадим на брат му. Все пак е детектив и сигурно ще може да ни помогне — предложи Кейлъб.

— Ако разбере, че сме се свързали с полицията, Пол може да убие Тейлър — възрази Бриана.

— Съгласен съм — подкрепи я Дойл. — Когато Тейлър позвъни отново, трябва да се държим така, все едно че нямаме и най-малка представа за самоличността на похитителя ѝ.

— Точно така — съгласи се Шейн. — Ванеса, трябва да я попиташ кой я е отвлякъл, за да видим как ще ти отговори.

— Ще го направя — отвърна Ванеса. — Смятам да не взимам никакви лекарства. Искам главата ми да е бистра и да мога да разсъждавам нормално.

— Искаш ли да ни кажеш как успя да се отървеш от Пол? — попита Шейн.

— В началото възнамерявах да се обадя в полицията, но реших, че това ще отнеме много време. А и не можех да бъда сигурна, че няма да сключи сделка с ченгетата и веднага да излезе на свобода.

— И с право — подхвърли Винс.

— Вие не познавате Пол — продължи Ванеса. — Той излъчва силен магнетизъм. Чаровен е и е изключително убедителен. Боях се, че след като излезе на свобода той щеше да успее да убеди Тейлър, че е бил натопен, наклеветен и какво ли още не.

— Разбирам какво имаш предвид — намеси се Бриана. — Пол наистина притежаваше определено излъчване. Знаеше как да влезе под кожата на жените и да ги очарова.

Ванеса кимна.

— Затова отидох при Пол и му заявих, че ако не напусне Маями, ще съобщя в полицията всичко, което зная за него.

— И тогава той ти поиска сто и петдесет хиляди долара — отбеляза Шейн.

— За да се премести — отвърна Ванеса. — Реших, че си струва да платя, за да се отърва от него. Изобщо не ми хрумна, че може да се стигне до тук.

Шейн също не бе предвидил, че това може да се случи. Искаше се много кураж, за да се решиш да се върнеш в страната, след като си сключил сделка с правителството. Пол Аштън или беше голям смелчага, или просто беше напълно откачен.

— В един момент предложих пари и на Раул, за да се отървем от него. Но след това Кейлъб ме накара да разбера, че не бива да се намесвам в живота на децата си.

— Всеки човек трябва сам да се справя с грешките си — заяви Кейлъб. — Как иначе ще се поучи от тях?

— И тъй като започнах да ви разказвам за нещата, които съм вършила в определени моменти от живота си, трябва да ви кажа и още нещо, което смятам за важно. — Ванеса се поизправи на стола си и отклони поглед от Кейлъб. — Дори и без ДНК теста бях сигурна, че Рената е моя дъщеря. Вие не знаете, но двамата с Кейлъб се запознахме в дома на приемното семейство, което ме отгледа. Той беше първата ми любов. Той е бащата на Рената.

На Шейн му бе необходима цяла минута, за да схване истинското значение на думите ѝ. Ако съдеше по изразенията на лицата им, другите бяха също толкова изненадани.

— И защо не ни го каза веднага? — попита Трент с натезал от възмущение глас. — Ако го знаехме, нямаше да се отнасяме толкова зле с Рената.

Добър въпрос.

Ванеса тежко въздъхна.

— Трябваше да ви кажа. Искане ми се да го бях сторила, но се боях, че двамата с Тейлър няма да разберете увлечението ми по Кейлъб.

— О, майко, разбира се, че щяхме да разберем.

— И аз не исках да ви казва — обади се Кейлъб. — Не мисля, че трябва да се ровим в миналото. През живота си съм направил много

неща, с които никак не се гордея, и не исках Ванеса да се срамува от мен. Сега обаче съм напълно нов човек.

Да бе, сигурно!

— И как взе Рената? — поинтересува се Бриана.

— Приемната майка на Ванеса взе бебето от нея. После дойде при мен, за да подпиша формуляра за осиновяването. Аз обаче отказах да им дам дъщеря си. Взех я и я отгледах. Тя беше светлината на живота ми.

Разбира се. Затова ѝ позволи да те издържа като се съблича в стриптийз бар, помисли си Шейн. Наведе се и потупа Оги, за да прикрие отвращението, изписало се на лицето му.

Кейлъб, сякаш прочел мислите му, продължи:

— Винаги съм бил против решението на Рената да работи като танцьорка, но тя беше невероятно упорита и своенравна. Такава беше още от мига, в който си стъпи на крачетата и започна да ходи сама.

— В това отношение се е метнала на мен — замислено прошепна Ванеса. — Понякога аз също съм прекалено неотстъпчива.

— Трябвало е да бъдеш такава, за да оцелееш — заяви Кейлъб.

— В момента сме изправени пред сериозна криза — продължи Ванеса — и искам всички вие да разберете, че за мен Кейлъб е част от семейството. И ще остане с мен до края на дните ми. Ще бъде неотлъчно до мен по време на това изпитание.

— Ние също — увери я Бриана. — Ние също.

— Не зная какво ще правя, ако моите грешки станат причина за смъртта и на двете ми дъщери.

— Смяташ, че Пол е убил Рената? — попита Лиза. — Защо? Та той дори не я е познавал, нали?

— Така е, но за него това е бил най-сигурният начин да си отмъсти на Ванеса — отвърна Шейн. — И да предизвика хаос в компанията.

— Е, това, последното го постигна със сигурност — обади се Доул.

— Ашгън си е откупил известно време, през което да продължи да печели пари, използвайки уебстраницата на компанията — додаде Шейн.

— Пол идваше тук доста често — отбеляза Трент. — Знаел е как да проникне в къщата дори и при включена алармена система. Съвсем

спокойно е могъл да се проникне незабелязано и да убие Рената.

— Струва ми се, че в момента трябва да насочим всичките си усилия към Тейлър. Трябва да открием мястото, на което Аштън я държи. — Шейн си даваше сметка, че в гласа му се прокрадва нетърпение, но не можеше да си позволи да изгуби още време. — Мислих много по въпроса и смятам, че я държи в частен дом, или на някое изолирано и уединено местенце.

— По всяка вероятност — съгласи се Винс. — Трудно е да изкараш една жена от кола и, заплашвайки я с пистолет, да я принудиш да се качи по стълбите или пък в асансьора на голяма жилищна сграда. Никой похитител не би го направил, защото винаги съществува опасността да го забележи някой и да позвъни на ченгетата.

— Така че подобна вероятност изглежда малко вероятна — додаде Шейн.

— Докато идвах насам, се свързах с ДИА — информира ги Винс. — Аштън изчезнал от Коста Рика преди около два месеца. Наблюдаващият го офицер не знае как е напуснал страната, но, по всяка вероятност, Пол е влязъл в Щатите с фалшив паспорт.

— Което означава, че е с друго име — обясни Шейн. — В противен случай е щял да бъде арестуван още на летището.

— Поведението му до този момент напълно съответства на профила на повечето бегълци — продължи с разясненията Винс. — Веднъж влязъл в страната, той е предпочел да се върне в района, който познава добре.

— Някой от вас има ли някаква представа къде може да е завел Тейлър? — попита Шейн. — Всички вие го познавате. Опитайте се да си спомните за местата, които е споменавал по един или друг повод.

— Той обичаше Саут Бийч. Всъщност, обожаваше това място — заяви Лиза. — Харесваше клубовете, плажа. Тейлър работеше много, а той по цял ден се мотаеше по плажа Лумус, където ходят всички красавици.

— Беше ли известен из нощните клубове? — попита Шейн.

— О, разбира се. Не е лесно да се проникне в скъпите и изискани нощни заведения в Саут Бийч. Той обаче имаше връзки навсякъде.

— Кой иска да се заеме с нощните клубове? — попита Винс.

Лиза веднага изяви желание да поеме тази част от разследването.

— Джим ще ми помогне. Още тази вечер ще се постарая да ги обиколим.

— Някой от вас случайно да има снимка на Пол? — попита Шейн.

— Сигурна съм, че тук някъде трябва да има снимка, правена на една семейна вечеря скоро след като Тейлър започна да излиза с него. С времето той престана да ни посещава толкова често — рече Ванеса.

— Трент, пазиш ли още нашите семейни снимки? — попита Лиза. — Там би трябвало да има снимки на четирима ни.

Трент кимна.

— Пазя ги и зная точно къде се намират.

— Пол почти не се е променил — рече Шейн. — Посетителите в Брю Ха-Ха ни казаха, че е с руса коса, която носи прибрана в къса опашка.

— Щом изглежда по същия начин, смяташ ли, че би се появил в някой от нощните клубове? — попита Лиза. — Ами ако някой го разпознае?

— И какво като го разпознае? — попита Шейн.

На никого не би му хрумвало да се обади в полицията, ако Пол не се набива на очи и не създава неприятности. Освен това той е изключително арогантен и самоуверен. Съмнявам се, че би сметнал това за някакъв риск.

— Сигурен съм, че живее някъде наблизо — рече Трент. — Тейлър ми спомена, че ѝ е определил среща само петнадесет минути след разговора им.

— Уместна забележка. — Шейн се ядоса, че не бе успял веднага да получи тази информация от Трент. Беше така разтревожен от изчезването на Тейлър, че изобщо не му бе хрумвало да го попита за това.

— Кои квартали са близо до Саут Бийч и по атмосфера приличат на него? — попита Шейн. — Не беше живял в Маями достатъчно дълго и не познаваше града добре.

— Мид Маями Бийч — отвърна Дойл. — Намира се на север от тук.

— В района има много изискани и скъпи хотели, както и високи жилищни сгради, в които се предлагат модерни апартаменти — додаде Трент. — Срещат се и еднофамилни домове.

— Ето затова ни трябват снимките.

Шейн се изправи и тръгна из стаята, като се спираше и говореше с всеки от присъстващите. Оги не се отделяше от него.

— Сега идете да потърсите снимките. Ще се срещнем отново тук след два часа. Ще изберем най-хубавите снимки на Пол и ще ги покажем на жителите на Мид Маями. И в нощните клубове.

— Ако Тейлър си бе сложила часовника, щяхме за нула време да я намерим с помощта на проследяващото устройство — отбеляза Винс, след като останалите си тръгнаха, а Кейлъб отиде да помогне на Ванеса да потърси снимките.

— Така е, но в момента не можем да направим нищо по въпроса. Имаме нужда от добър план и от късмет.

— И от повече хора — додаде Винс.

— Аз ще осигуря парите. Наеми още хора и им обясни какво трябва да правят. — Шейн се замисли за момент. — Може би трябва да наемем и този Рик Мастърс. Веднъж вече е разследвал Пол...

— Забрави за това — прекъсна го Винс. — Този тип разчита единствено на миналата си слава и се занимава предимно с проследяване на неверни съпрузи. Били са му нужни цели три месеца, за да закове Аштън. Представяш ли си?

— Имаш право, но аз, въпреки всичко, ще поискам от Ванеса доклада на Мастърс. Искам да го прочета. В него може да има нещо, което да ни помогне.

— Трябва да поставим записващо устройство в телефона на Ванеса, за да запишем следващото обаждане на Тейлър.

— Точно така. Предполагам, че това ще стане чак след ден-два. Аштън иска да ни побърка от притеснение.

— Това е добре — отвърна Винс, опитвайки се очевидно да му вдъхне известна надежда. — Това означава, че няма да посегне на живота ѝ. Тейлър му трябва жива, за да се обади отново.

— Предполагам, че ще последват още няколко обаждания. Струва ми се, че цялата тази история е свързана по някакъв начин с информацията, която открихме в уебстраницата на компанията.

— Кое те кара да мислиш така?

— Имам известен опит с този тип. Аштън може и да убие за отмъщение, но парите са главната му цел. Мисля, че той по някакъв начин е научил, че сме декодирали материалите, скрити в уебсайта.

Затова в момента му се налага да проникне в друг подобен сайт и да прехвърли цялата информация. Не може да си позволи да не изпрати необходимите данни на своите доставчици и дилъри.

— Но това ще отнеме време. Особено пък ако тези хора не използват електронната поща. А те, ако имат малко ум в главите си, със сигурност не биха посегнали към нея. Защото ако го направят ще оставят след себе си следа, която да ни отведе до тях. Всеки един от тях ще трябва да проникне в новия сайт и да източи информацията, използвайки кода.

— И знаеш ли какво означава това? — попита Шейн и веднага след това отговори на собствения си въпрос. — Че има изтичане на информация от ДИА. Някой е предупредил Ашгън. И той отвлече Тейлър — за да спечели време. В момента, в който хората му получат информацията, Пол ще я убие.

31.

Окована с белезници за леглото, Тейлър се взираше в тавана на рибарската барака, в която е бе отвел Пол. Над главата ѝ висяха паяжини, а навсякъде около нея миришеше на мухъл. Най-силно вонеше обаче дюшекът под нея.

Пол я бе принудил да поеме с колата на юг към Биг Пайн Кий, който се намираще почти до Кий Уест. Беше един от по-големите острови в района — напълно безлюден, обрасъл с храсталаци и огромни махагонови дървета. По бреговете растяха големи мангрови дървета, измежду които се спотайваха крокодили и дебнеха миещите се мечета, видрите и миниатюрните еленчета, които бяха основната атракция в тази част на Флорида.

На кого би му хрумнало да я търси точно тук?

На никого. Дори и на Шейн.

Трент сигурно вече му е казал, че е отишла да се срещне с Пол. А майка ѝ със сигурност бе информирала цялото семейство, че е била отвлечена. Пол не ѝ позволи да спомене името му, но те вече знаеха, че именно той е похитителят ѝ.

Слънцето залезе и в спусналия се сумрак Тейлър видя един ястреб с червена опашка да прелита по небето, понесъл се с въздушното течение. Бараката се състоеше от една-единствена стая с единичен прозорец. В нея имаше само легло и стол. Отвън, над водата на залива, бе построена дървена рибарска веранда.

Пол я бе закопчал с белезници за леглото и бе излязъл с обяснението, че трябва да се обади по телефона. Имаше цяла чанта, пълна с крадени клетъчни телефони. Малко след като излязоха от Маями ѝ даде един от тях, за да позвъни на майка си, а след това го захвърли в океана.

Пол несъмнено искаше да се обади на определен човек, но държеше да използва обикновен телефон, в случай че полицаите вече контролираха разговорите, проведени от клетъчни телефони. Дали майка ѝ щеше да се обади в полицията въпреки изричното

предупреждение да не го прави? Тейлър нямаше отговор на този въпрос. Напоследък майка ѝ никак не приличаше на себе си.

Една вледеняващо тревожна мисъл изведнъж изникна в съзнанието ѝ.

Ами ако Пол не се върне?

Бараката изглеждаше така, сякаш никой не бе влизал в нея през последните няколко години. Ако умреше окована за това ръждясало желязно легло, само един господ знае кога щяха да намерят тялото ѝ.

Не, Пол сигурно щеше да се върне.

Поради някаква причина тя все още му трябваше жива. Беше споменал, че тя ще трябва още веднъж да се обади на майка си. Може би щеше да измисли някакъв начин да подсказе на Шейн къде се намира.

Някаква ключова дума или фраза.

Но каква?

— Мисли. Мисли — тихичко прошепна тя.

Неусетно заспа докато се опитваше да измисли нещо. Събуди я бръмченето на кола, която се приближаваше по черния път към бараката. Видя светлината на фаровете, която проникна през мръсните стъкла на прозореца.

Пол несръчно се провря през вратата. И двете му ръце бяха заети. В едната стискаше прожектор, който освети малката стая, а паяжините по тавана заблестяха като сребро.

Усети миризмата на алкохол в дъха му и осъзна, че той вероятно е бил в някой бар. Използвал е телефона и... е чакал. Какво? Кого?

Пол стовари една оранжева пластмасова кофа до леглото.

— Ако ти се ходи до тоалетна, използвай я.

Тя не промълви нито дума в отговор, а той остави на пода и другите неща, които носеше. Тейлър видя чантата, която бе забелязала в багажника на колата по-рано през деня. Пол разполагаше с достатъчно огнева мощ, за да изтрие от лицето на земята една бананова република.

Защо са му толкова много пистолети?

Той отново излезе навън и този път донесе един охладител и няколко торби с продукти. Ако се съдеше по тези запаси, Пол очевидно планираше да остане тук няколко дни. Достатъчно дълго, за да я

открие Шейн, ако успее да му подсказе по някакъв начин местонахождението си.

Пол запали една керосинова лампа и бараката изведнъж оживя, осветена от кехлибарената светлина. Започна да тършува из едната торба.

— Гладна ли си? — Подхвърли ѝ едно протеиново блокче и бутилка минерална вода.

Тейлър не ги докосна.

— Скъпа, не се цупи. Трябва да хапнеш нещо, нали?

— Не се цупя. Но ти не желаяш да отговориш на въпросите ми. Какъв е смисълът да разговаряме тогава?

Той напълни една пластмасова чаша с кубчета лед от охладителя, отвори бутилка Грей Гууз и напълни чашата. Кубчетата лед започнаха да пропукват и звукът отекна в топлата и задушна стая.

— Искаш ли?

Тя поклати отрицателно глава.

— Би могла да се позабавляваш малко.

— Кога ще ме пуснеш да си ходя?

Без да ѝ отговори, той отпи голяма глътка водка.

— Защо постъпваш така с мен? Никога не съм те наранявала по някакъв начин.

Не за пръв път му задаваше този въпрос, но и сега, както и преди, не последва отговор.

— Имам право да зная защо ме отвлече.

Той я изгледа за момент и тя забеляза дивите и жестоки пламъчета, които проблясваха в зелените му очи. Какво, за бога, бе видяла в този мъж?

— Ти винаги си била толкова... толкова съвършена. — Усмихна се — по-скоро на себе си, отколкото на нея. — Толкова упорито се опитваше да подпомагаш кариерата ми, а изобщо не предполагаше, че аз вече съм звезда. И ме съжаляваше.

— Не, не съм. Аз... — Млъкна, преди да му е казала, че го обичаше.

— Ти вярваше, че си по-добра от мен.

— Но това е нелепо! Аз... — Не довърши изречението, признавайки мълчаливо, че в определен смисъл наистина бе изпитвала превъзходство над него. А той го бе доловил.

— Ти и майка ти ме смятахте за недостоен за теб.

— Не виждам причина да...

— Ако искаш да узнаеш истината, остави ме да говоря.

Затвори бутилката с водка и я прибра в охладителя. Завъртя паянтовия стол, възседна го и я погледна, стиснал чашата в едната си ръка.

— Знаеш ли, че майка ти ми плати, за да се махна от живота ти?

Тейлър не беше кой знае колко изненадана, пред вид опита на майка ѝ да прогони Раул от живота на Трент.

— Тя разбра, че търгувам с наркотици много преди вие да откриете кодираната информация, скрита в уебстраницата на компанията.

— Никога не го е споменавала.

— Пред теб не е, но ме е изпяла на ченгетата. И те ме заловиха в Колумбия.

Тейлър знаеше, че това изобщо не отговаря на истината. Шейн и останалите агенти от ДИА бяха заловили Пол. Не го поправи обаче, защото се боеше да не създаде неприятности на Шейн.

— Имаш ли някаква представа какъв е животът на един изгнаник в Коста Рика? Все едно, че бях в затвора. Не можех да пътувам никъде, не можех да направя каквото и да е без разрешение от наблюдаващия ме офицер. — Отпи още една глътка водка. — И всичко това благодарение на майка ти и голямата ѝ уста.

Тейлър не каза нищо в отговор, но за пръв път си даде сметка за причината за гнева и омразата, които разяждаха душата му. Винаги бе знаела, че Пол и майка ѝ изпитват силна взаимна неприязън, но не бе предполагала, че омразата му към нея е толкова силна.

И все пак реакцията му ѝ се струваше прекалено крайна и неестествена. Сигурно имаше и още нещо.

— Бяха ми нужни почти две години, за да изградя отново мрежата си под носа на наблюдаващия ме офицер. Защото федералните така и не се досетиха за вашия уебсайт. Тези ченгетата изобщо не са толкова умни, колкото си мислят.

Ухили се.

— В Япония имам един първокласен хакер. Той влиза когато си иска в компютрите на ДИА, а те дори не подозират за това. В мига, в

който успяха да разбият кода и да изпратят на Донован декодираните материали, разбрах, че трябва да предприема нещо.

— Този японец ли проникна в нашия уебсайт, за да скрие вътре вашата кодирана информация? — попита Тейлър, само за да го накара да продължи да говори. Колкото повече научаваше, толкова по-големи ставаха шансовете ѝ да се измъкне жива от ръцете му.

— Точно така. Изпратих му паролите, които ти държеше в бюрото си. Много тъп ход от твоя страна. А още по-тъпо е, че вече години наред използвате едни и същи пароли, без изобщо да ви хрумне да ги смените.

Тя кимна едва-едва в знак на съгласие. Едничката ѝ цел беше да го накара да продължи да говори.

— А сега Донован ще разкаже всичко на ченгетата. Освен ако майка ти не успее да го убеди да изчака няколко дни.

— Защо са ти тези няколко дни?

— Трябва да информирам моите хора за новия сайт, който ще ползваме. И докато не се свържа с всички тях, ще трябва да продължа да работя с вашия сайт.

Тейлър се чу да въздиша дълбоко.

— И защо не ми каза да предупредя майка, че Шейн не бива да се обръща към властите?

Той се засмя. Злобно и жестоко.

— Шегуваш се, нали? Докато те държа тук, Донован няма да посмее да се обади на ченгетата.

— И всичко това само за да си отмъстиш на майка ми?

Той се замисли за момент. Непрекъснато въртеше чашата си с едната ръка и полуразтопените кубчета лед тихичко се удряха в стените ѝ.

— Не, има и още нещо. Искях да научиш един урок. Да разбереш, че не може да гледаш отвисоко един мъж и да се смяташ за по-добра от него, само защото притежаваш повече пари и си завършила някакъв префърцунен университет.

— Не съм те гледала отвисоко...

— Освен това страданието на майка ти ми доставя истинско удоволствие — прекъсна я Пол. Очевидно изобщо не се интересуваше от онова, което Тейлър имаше да му каже. — Заради нея преминах през ада. Защо да не се поизмъчи и тя малко?

— Както знаеш, майка е болна от рак на кръвта. А това е смъртоносно заболяване. Не мислиш ли, че и без твоята намеса тя понася достатъчно болка?

— Болка?

Той рязко скочи от стола, обърна се и отново се приближи до охладителя. Този път извади отвътре една ябълка.

— Аз ще ти кажа какво е болка. Болка е да бъдеш принуден да живееш в Коста Рика. Без климатична инсталация. Без нито един свестен нощен клуб. Абсолютна дивотия. Пълна скука.

— Бедничкият!

Саркастичната забележка се изплъзна от устните ѝ, преди да успее да помисли за последиците. За момент си помисли, че Пол ще я удари. Той обаче само се усмихна.

Злобно и отмъстително.

— Ха да видим дали ще запазиш мнението си за мен и през следващите няколко дни.

Отхапа парче ябълка и започна да дъвче шумно и настървено.

— Дадох си обет, че ако успея да се измъкна от ада, в който ме тикна майка ти, ще направя всичко възможно, за да я накарам да страда. След това обаче разбрах, че тя и без друго умира и отчаяно се опитва да открие дъщерята, от която се е отказала още при раждането ѝ.

Отхапа от ябълката. После се ухили.

— И знаеш ли какво? Това вече наистина ме вбеси. Защото собствената ми майка ме е зарязала по същия начин, по който Ванеса изоставила Рената.

Жестоката истина проблесна в очите му. Това е, помисли си Тейлър. Той мрази Ванеса и я обвинява за стореното от собствената му майка. Пол беше сложна и комплицирана личност, а Тейлър винаги бе подозира, че душата му има и по-тъмна и мрачна страна. На времето си обясняваше това с артистичната му природа, но сега вече знаеше истината.

Пол презираше майка ѝ поради няколко причини. Ванеса нямаше никакво участие в провала на наркорежата му в Колумбия. И не тя беше жената, оставила го за осиновяване. Единствената вина на Ванеса се състоеше в убеждението ѝ, че Пол не е достатъчно добра партия за дъщеря ѝ.

— Бях осиновен от най-противното и жестоко семейство, което някога е живяло на тази планета. Избягах далеч от тях в мига, в който навърших осемнадесет години.

— Винаги си ми казвал, че родителите ти са мъртви.

— Казвах ти много неща, а ти беше достатъчно глупава да ми вярваш.

Прав беше. Тейлър изпита още по-силен гняв към себе си, когато чу тази истина, изречена не от кой да е, а от самия Пол!

— Не се ли опита да откриеш майка си?

— Не. Защо да го правя? Та тя едва изчакала да ме роди, за да се отърве от мен.

— Може след това да е съжалявала за стореното. Защото майка ми определено съжалява.

Пол изсумтя презрително и отгриза ново парче от ябълката.

— Съмнявам се. Тя и Ванеса си приличат като две капки вода. И двете са долни и егоистични кучки.

Въпреки непоносимата жегата в малката и задушна барака, Тейлър изведнъж настръхна, пронизана от ужасяващо подозрение. Ледени тръпки на страх пробягаха по гръбнака ѝ.

— Ти си убил Рената, нали?

— Чак сега ли го разбра?

— Защо? Та ти дори не я познаваше.

— Донован слухтеше наоколо. Трябваше да отклони вниманието му по някакъв начин.

Пол се изсмя, очевидно доволен от себе си. Той е луд, помисли си Тейлър. Напълно откачен.

Как е могла да живее толкова време с този мъж и да не забележи, че е психопат?

Но дори и в този момент беше в състояние да си даде сметка, че колкото по-луд е един човек, толкова по-разумен и нормален съумява да изглежда в очите на хората. Спомни си, че бе учила нещо по въпроса в курса по психология в Йейл.

И въпреки това не можеше да допусне, че не е забелязала абсолютно нищо. Та той беше хладнокръвен убиец. Отнемаше човешки живот с едничката цел да *отвлече вниманието* от себе си. Беше човек, който изпитваше толкова силна омраза към собствената си

майка, че бе готов да накаже друга, напълно невинна жена, за нейните грешки.

— Можех да убия Рената с някоя от тези играчки. — Бръкна в торбата и извади отвътре един пистолет със заглушител. — Искан обаче убийството да изглежда като извършено от аматьор, за да насоча подозренията към някой от вас.

Отново се изсмя.

— Най-хубавото в цялата история е, че майка ти се хвана на тази уловка. Знаеш ли, съществуват много хитри и рафинирани начини за тормоз над един човек. Ванеса скърбеше дълбоко за дъщерята, която току-що беше намерила, и в същото време, обвиняваше теб и Трент за смъртта ѝ. А ето че сега вече знае, че скоро ще изгуби и другата си дъщеря.

Тейлър вече и сама се бе досетила, че Пол планира да я убие, но сега за пръв път го чуваше да признава намеренията си на глас. Може би трябваше да изпита шок при това изявление, но тя стоеше като хипнотизирана и изпитателно се взираше в лицето му.

— А най-хубавото от всичко е, че никой не подозира, че съм тук — заяви Пол. — След като всичко свърши, ще се преместя в Ел Ей. Вече имам ново име и нова самоличност. Ще се установя в Калифорния и ще започна нов живот.

Слънцето тъкмо изгриваше над залива Бискейн, когато Шейн се срещна отново с Винс, Джим и Лиза. Тримата цяла нощ бяха обикаляли клубовете, показвайки снимката на Пол на персонала и посетителите.

Шейн, придружен от Оги, който го следваше неотлъчно, прекара целия предишен ден в жилищния район Мид Маями. Звънеше на входните врати на къщите и показваше на обитателите им снимката на Пол. Когато се мръкна и стана неудобно да безпокои хората в домовете им, Шейн поведе Оги по улиците и двамата часове наред обикаляха квартала.

Беше дал на Оги да подуши тениската, с която бе спала Тейлър пред последната нощ, която бяха прекарвали заедно. Оги не беше обучаван да издирва хора, но пък притежаваше дяволски силно

обоняние. И обожаваше Тейлър. С малко повече късмет Оги току-виж попаднал на нещо.

Само че късметът като че ли не беше на тяхна страна.

Не намериха и следа от Тейлър.

— Бил е забелязан в няколко от клубовете — докладва Лиза.

— Но хората от персонала до един твърдят, че не знаят къде живее — добави Джим.

— На мен ми хрумна нещо друго — рече им Лиза. — Пол много държи на добрата си физическа кондиция. На времето всеки ден тренираше в един фитнес клуб. Името му е Фиш Фор Лайф.

— Тази сутрин ще можете ли да обиколите фитнес клубовете? — попита Шейн.

— Разбира се. Ще се заемем, но се боя, че няма да успеем да минем през всичките. Твърде много са.

— Сигурен съм, че Трент и Бриана с радост ще ви помогнат — намеси се Винс. — Започнете от тук, от Саут Бийч, и бавно се придвижвайте на север.

— Аз ще поема Мид Маями — предложи Шейн. — Аштън е достатъчно арогантен и си позволява да посещава нощните клубове, защото знае, че те не са естествената среда на Тейлър. Много се съмнявам обаче, че ще посмее да се появи в Саут Бийч посред бял ден.

— Да, твърде умен е за това — съгласи се Винс.

Шейн ги посъветва да се приберат у дома и да поспят малко. Той самият се върна в Коръл Гейбълс, където Дойл, Ванеса и Кейлъб стояха до телефона и чакаха обаждане от Тейлър. Дойл му отвори вратата и двамата заедно тръгнаха по коридора към библиотеката. Оги вървеше плътно до тях.

— Бриана си легна — информира го Дойл.

Кейлъб дремеше в един стол, но Ванеса беше будна.

— Тейлър не се ли е обаждала? — попита Шейн, макар вече да знаеше какъв ще е отговорът на въпроса му.

— Не — рече Ванеса.

— Сигурен съм, че иска да ни измъчи, но ако съм прав, че всичко това е заради уебстраницата, той съвсем скоро ще я накара да се обади отново.

— Мислиш ли, че ще я пусне, ако изпълним всичките му условия? — попита Ванеса.

— Дълбоко се съмнявам в това. За момента той все още не подозира, че знаем, че именно той е отвлякъл Тейлър. Поради тази причина не би могъл да си позволи да я остави жива.

— Съгласен съм — подкрепи го Дойл. — Трябва да я намерим, преди да е станало твърде късно.

— Защо не се опитаме да поспим малко? — предложи им Шейн. — Трябва да починем малко, за да сме свежи на сутринта.

— Добра идея — съгласи се Дойл.

— Ще изчакам до девет часа, когато отворят повечето учреждения, и ще се заемем с агенциите, отдаващи жилища под наем — сподели плановете си Шейн. — Съмнявам се, че си е купил къща в района, но въпреки това ще накарам хората си да обиколят агенциите. А също и фитнес клубовете. За всеки случай.

— Накарах Мария да оправи леглото в стаята за гости — обади се Ванеса. — Двамата с Оги можете да спите там.

Шейн ѝ благодари и се отправи към стаята, стиснал в ръка доклада на частния детектив, нает от Ванеса, за да разследва Аштън. Съмняваше се, че ще успее да заспи, но смяташе поне да опита.

Знаеше, че е жизненоважно да запази мисълта си бърза и логична. Но в момента беше толкова разстроен, че трябваше да полага неимоверни усилия, за да съсредоточи вниманието си върху нещата, които трябваше да се свършат.

Прочете доклада. Винс имаше право. Мастърс очевидно не го биваше много като детектив. Докладът му беше твърде повърхностен и Шейн си помисли, че той съвсем съзнателно бе надул сметката, която Ванеса бе платила за услугите му.

Мастърс бе вървял по петите на Аштън из целия град. Засякъл го бе да продава минимално количество кокаин. Дори бе запечатал сделката на снимка.

32.

На сутринта Тейлър вече имаше план. Не беше особено обещаващ, но все пак беше нещо.

Пол се размърда на леглото до нея. Не я бе докоснал с пръст през изминалата нощ. Слава тебе, господи! Стигаше ѝ и унижението, че бе принудена да се изпишка в кофата и бе благодарна, че Пол не бе направил опит да прави секс с нея.

— Ръката ме боли — заяви тя и гласът ѝ прозвуча по-силно от необходимото.

Искаше да го събуди. Трябваше да накара Пол да премести белезниците на лявата ѝ ръка. С дясната ръка се справяше значително по-добре.

Той я погледна през полуспуснатите си клепачи, изсумтя и се обърна на другата страна. Тя го скрита с коляно.

— За бога, остави ме да поспя малко!

— Наближава единадесет часа.

Това беше лъжа, но успя да привлече вниманието му.

Пол рязко скочи от леглото и едва след това погледна часовника си.

— Какво? Няма още осем.

— На мен ми се стори, че е по-късно. Не си нося часовника. — Съдбоносна грешка. Ако се бе сетила да го сложи на ръката си, преди да излезе, Шейн щеше вече да я е намерил.

Пол измъкна един банан от торбата с продуктите и го размаха към нея.

— Искаш ли нещо за ядене?

— Не, но, моля те, сложи белезниците на другата ми ръка, защото тази ме боли непоносимо.

— Стига си се оплаквала. След минутка ще го направя.

Той излезе навън и Тейлър го чу да навлиза в храстите, които използваше като тоалетна. Набързо изрече една молитва, молейки се планът ѝ да успее.

Пол се извърна и извади ключа за белезниците от джоба си.

— Ще ги сваля за няколко минути, за да можеш да се обадиш на майка си.

Отключи белезниците и ги остави от другата страна на леглото. След телефонния разговор щеше да закопчее лявата ѝ ръка за таблата на леглото. Тейлър раздвижи пръсти, опитвайки се да възстанови кръвообращението в изтръпналата си ръка.

Пол ѝ подаде един клетъчен телефон, който миг преди това извади от пътната чанта, и заяви:

— Обади се на майка си. Кажи ѝ никой да не влиза в уебсайта на компанията. За известно време ще спрете да приемате поръчки по интернет. Кажи ѝ, че ако изпълни всички разпореждания, похитителите ти ще те освободят. Разбра ли? Похитители. В множествено число.

— Защо не ме пуснеш да си вървя, след като се обадя по телефона?

— Може и да го направя. — Докосна устните ѝ с палец. — Ако се държиш като добро момиче.

Лъжеше. Ако планът ѝ не успее, с нея е свършено. Тейлър внимателно огледа разположението на бутоните на клетъчния телефон.

— Хайде. Обади се на Ванеса. Кажи ѝ точно онова, което те инструктирах, но не споменавай името ми.

— Ами ако тя ме попита *кои* са похитителите ми?

— Кажи ѝ, че не знаеш имената им.

Тейлър избра номера. Майка ѝ отговори на второто позвъняване с едно тихо и неуверено *ало*.

— Аз съм.

— Слава богу! Толкова се притесних. Добре ли си?

Тейлър долови слабо кълтене, което означаваше, че майка ѝ е включила говорителя на телефонния апарат. А това, на свой ред, означаваше, че в стаята при нея има и други хора. Тейлър се молеше Шейн да е наблизко. Боеше се, че другите може и да не схванат същността на измисления от нея план.

— Да. Добре съм.

— Хайде, давай. Говори по-бързо — прошепна Пол.

— Хората, които ме държат, ще ме освободят само ако изпълните точно инструкциите, които ще ви кажа сега.

Докато говореше Тейлър натисна цифрите 2 и 7 върху клавиатурата на малкия телефон.

Пол като че ли не забеляза нищо. Обърна се с гръб към нея и се наведе над охладителя. Тя натисна 5, 3 и 9.

— Някой се намесва в разговора — рече майка ѝ.

Тейлър продължи да говори.

— Майко, трябва веднага да отидеш в Ту дъ Макс и да направиш необходимото никой да не влиза в уебстраницата на компанията. За известно време ще се наложи да забравите за поръчките по интернет. Разбра ли?

Пол извади бутилка минерална вода. Надигна я към устните си и отметна глава назад. Тейлър отново натисна същите цифри в същата последователност.

— По линията се чува някакво пиукане — рече майка ѝ.

— Не зная кои са похитителите ми, но трябва да знаете, че изобщо не си поплюват.

Пол се усмихна, очевидно доволен от чутото. Обърна се с гръб и започна да рови в торбата с продуктите.

Тейлър отново натисна същите цифри.

Този път майка ѝ не каза нищо. Тейлър бе готова да се обзаложи, че някой от присъстващите в стаята — вероятно Шейн — я бе инструктирал да не коментира повече звуците, които чува в слушалката.

Пол се обърна към нея.

— Предупреди я да не се обажда в полицията.

— Майко, ако се обадиш в полицията, ще ме убият.

— Обичам те. — Гласът на майка ѝ прозвуча като едва доловим шепот.

— И аз те обичам — отвърна Тейлър. — Кажи на Шейн, че го обичам.

Пол рязко изтръгна телефона от ръката ѝ и сложи край на разговора.

Кажи на Шейн, че го обичам.

Беше произнесла последното изречение с почти умолителен глас и Шейн почувства огромна буца да се надига в гърлото му. Никога

преди не я бе чувал да влага толкова силни емоции в думите си. Цялото му тяло като че ли изтръпна от болезнения копнеж, изпълнил душата му.

Господи, колко много я обичаше...

Никога не му бе хрумвало, че е способен на такава любов. Тя извираше от някакво тайно и съкровено кътче в душата му, за чието съществуването не бе подозирал дори.

Дойл прекъсна мислите му.

— Какво означаваше всичкото онова пиццене по време на разговора? Защо накара Ванеса да престане да го споменава?

— Мисля, че Тейлър се опитваше да ни даде някакъв знак.

— На мен ми се стори, че става дума за преплитане на линии — обади се Кейлъб.

— Случи се три пъти, а Тейлър нито веднъж не отговори на забележката на Ванеса в тази връзка. Тя очевидно не искаше Аштън да разбере за това.

— Но тя говори за похитители. Мислиш ли, че Пол не е сам? — попита Ванеса.

— Съмнявам се. Той се опитва да ни заблуди.

Шейн усилено размишляваше върху странните сигнали по време на разговора, а Оги го гледаше право в очите и се държеше така, сякаш бе разпознал гласа на Тейлър.

— Веднага тръгвам за службата и ще се погрижа никой да не влиза в сайта на компанията. — Дойл се запъти към вратата. — Ще измисля някаква история за опасност от вируси.

Дойл си тръгна и в този момент на Шейн му хрумна нещо.

— На бутоните на мобилните телефони са изписани букви. Може би Тейлър се опитваше да ни съобщи нещо, разчленявайки го буква по буква.

— Но това бяха само някакви пиукания — отвърна Ванеса. — Как да разберем кои точно бутони е натискала?

И тогава го осени прозрението. Програмата по канал Дискавър.

— Всяка цифра от клавиатурата на мобилните телефони звучи по различен начин. Нужен ни е електронен усилвател, който веднага ще даде отговор на въпроса ти. Двамата с Тейлър видяхме как става това в едно предаване по телевизията. А тя е достатъчно умна и го е запомнила.

Грабна малкия касетофон, който бяха използвали, за да запишат разговора.

— Звукозаписните студиа разполагат с такива усилватели.

Затича се към колата си и заедно с Оги отпрашиха към Маями. Обади се по клетъчния телефон, за да разбере кое е най-близкото студио. Срещу сериозно възнаграждение собствениците му се съгласиха да позволят на Шейн да използва техния усилвател.

Кажу на Шейн, че го обичам.

— И аз те обичам, скъпа. Не се бой. Скоро ще те намеря.

Шейн гледаше цифрите, които бе получил след използването на електронния усилвател. Тейлър бе натиснала 2, 7, 5, 3, 9. Беше го направила три пъти, като всеки път набираше същите цифри в абсолютно същата последователност.

Цифрите по всяка вероятност не означаваха номера на адрес. В Маями нямаше улици с такива големи номера, но Шейн все пак ще накара Винс да провери. За всеки случай.

Буквите, изписани върху бутоните за тези цифри бяха: abc, pqrs, jkl, def и wxyz.

Шейн реши, че по всяка вероятност става дума за наименование на някакво място. Изведнъж разпозна една от думите. Буквите от последните три цифри образуваха думичката *кий*^[1].

Значи Тейлър изобщо не беше в Маями. Намираше се на място, името на което съдържаше думичката *кий*. На някой остров.

Но кой точно?

Оставаха само още две букви. Но от тях не можеше да се образува цяла дума.

Инициали?

Това трябва да е.

Ако само познаваше този район малко по-добре! Спомни си за доклада на частния детектив и бързо се върна при колата си. Аштън на няколко пъти бе ходил до места, обозначени с общото име *кий*, за да продава наркотици, но в доклада не се уточняваха имената им.

Извади една карта от жабката на колата и я разгледа внимателно. Забеляза дяволски много места, които съдържаха в името си думата

кий. Преброи тридесет и четири по-големи острова и безброй малки точкици, отбелязани върху картата.

Изведнъж погледът му бе привлечен от един от тях. Биг Пайн Кий^[2].

Тейлър беше натиснала цифри, съдържащи буквите b и p. Ето това беше.

Щеше да претърси всеки сантиметър от този остров. Оги със сигурност щеше да му помогне. В този момент му хрумна още нещо.

Взе клетъчния си телефон и позвъни на Рик Мастърс. Частният детектив бе следил Пол по време на обиколките му из островите. Може би познаваше явките му на Биг Пайн Кий.

Шейн остана истински изненадан, че намира Мастърс в офиса му. Напоследък толкова не му вървеше, че изобщо нямаше да се учуди, ако в отговор на позвъняването му детективът му бе отговорил, че се намира в командировка в Тибет. Шейн веднага му обясни по какъв въпрос го търси.

— Знаете ли, този бизнес не е от лесните и всичко струва пари. Аз...

— Веднага ще ви дам номера на кредитната си карта.

Шейн я извади от портфейла си и бързо продиктува цифрите. Изобщо не си направи труда да пита за каква сума става въпрос. Ако Тейлър загубеше живота си, всичките пари на света нямаше да му я върнат обратно.

— Да, на няколко пъти проследих вашия човек до Биг Пайн Кий.

Гласът на детектива извика в главата на Шейн типичния образ на бял южняк от Флорида, с провиснало над колана на панталона му бирено коремче и дълбоко вкоренена в душата му омраза към кубинците.

— Биг Пайн е известен с развития си риболов. Много рибари има там. Както и хора, които се гмуркат за удоволствие. На острова е пълно с канали...

— Къде точно ходеше Аштън?

— Ще стигна и до там.

Шейн го чу как опъна от цигарата си.

— Там има една полуразрушена дървена колиба, построена от рибарите през тридесетте години. След това на острова са били

построени други, далеч по-удобни и луксозни рибарски хижи. С климатици и с хладилници, в които да си изстудяват бирата.

— Зная за какво става въпрос.

— Предполагам, че господин Аштън си е харесал онази съборетина, само защото е много закътана и скрита от хорските погледи. Голям зор видях докато го проследя до там, тъй като никой друг не посещава тази част от острова.

Тейлър изпрати с поглед Пол, който пак тръгна нанякъде. Едната половина от лицето ѝ още я болеше от шамара, който бе получила. Знаеше, че поема голям риск, произнасяйки последните думи, но държеше да ги каже.

Ако умреше, искаше Шейн да знае колко много го обича.

Не остана изненадана, че Пол ревнува достатъчно, за да я удари.

Копелето си мисли, че е дар божи за всички жени.

Имаше време, когато и тя вярваше в това. Но то бе безвъзвратно отминало.

За разлика от Пол, Шейн беше мъж, на когото всяка жена би могла да разчита. Мъжествен, но и изненадващо нежен и чувствителен.

Защо не му бе казала колко много означава той за нея?

Защото твърде късно бе осъзнала дълбочината на чувствата си. Когато човек е изправен пред лицето на смъртта, той преосмисля живота си и осъзнава истински стойностните неща в него.

Може би с това се обясняваше огромната промяна, настъпила у майка ѝ в последно време. Тази толкова елитарна и високомерна жена прие в дома си селяндура Кейлъб Басет и призна за своя дъщеря една вулгарна стриптийзърка. Когато смъртта чука на вратата, човек престава да се съобразява с условностите и изискванията на обществото. Онова, което е притежавал в миналото, хората, които е познавал, вече нямат значение.

Защото най-важното в живота е да обичаш и да бъдеш обичан.

Тейлър не можеше да си представи, че би могла да продължи живота си без Шейн.

Дълго време бе вярвала, че обича Пол, но сега, връщайки се назад в миналото, си даваше сметка, че връзката им, повърхностна и лишена от дълбочина и взаимност, бе подхранвана единствено от задоволителния секс и времето, прекарано в забавления.

Шейн се бе появил в един особено мъчителен период от живота ѝ, в който кризите следваха една след друга. И през цялото това време се държа прекрасно.

Подкрепяше я безрезервно.

Помагаше ѝ.

— Човек на действието, който никога не говори празни приказки — тихичко промълви тя.

Мислите ѝ се насочиха към майка ѝ и Трент. Към чичо Дойл и Бриана. Помисли си, че може никога да не ги види отново. Че може да ѝ бъде отнета възможността да им каже колко много означават те за нея.

Изпита мъчителна болка при мисълта за онова, което щеше да изгуби, и трябваше да мобилизира цялата си воля, за да сподави надигналия се в гърлото ѝ вик на отчаяние. Гърдите ѝ се разкъсваха от непоносима болка, сълзите, които отказваше да пролее, пареха очите ѝ.

— Престани да се измъчваш по този начин. Мисли позитивно! — произнесе на глас тя.

Молеше се Шейн да си спомни програмата по канал Дискавъри и да декодира съобщението, което му бе изпратила. Не знаеше какво още би могла да направи. На излизане от бараката Пол бе взел със себе си клетъчните телефони и пистолетите.

Дори и да успееше да го обезвреди по някакъв начин, Тейлър пак нямаше да успее да се измъкне, защото продължаваше да е закопчана с белезници за леглото. Може би ще успее да го убеди, че трябва отново да премести белезниците на другата ѝ ръка и да се възползва от момента, за да го нападне.

— Изчакай ден-два — рече си тя. — Ако дотогава никой не ти се притече на помощ, ще трябва да се опиташ да го елиминираш сама.

Пол бе заминал някъде, защото имаше нужда от електричество. Трябваше да включи лаптопа си, за да провери колко от хората му бяха влизали в уебсайта на компанията. Времето на Тейлър на този свят щеше да изтече в мига, в който всички те успеят да се свържат помежду си чрез уебстраницата на Макс.

Беше сигурна, че Пол изобщо няма да са поколебае да я убие.

Шейн, който следваше точно указанията, дадени му от неприятния детектив, шофираше бързо по магистралата, която на места минаваше само на около два метра от брега на океана. Караше и си мислеше, че не би искал да се намира на този път по време на ураган.

Слънцето беше залязло още преди два часа и сега светът около него тънеше в мрак. След като разгада съобщението, изпратено му от Тейлър, Шейн, придружен от Оги, незабавно напусна Маями. Преди това обаче сложи пистолета си в багажника на колата. Остави съобщение за Винс на клетъчния му телефон, но не си направи труда да се свърже с останалите.

— Единствено Винс би могъл да ми помогне — рече на глас той и погледна Оги.

В един момент си бе помислил, че може би трябва да се обади в полицията, но се отказа, защото знаеше, че Аштън ще убие Тейлър в мига, в който забележи полицейско присъствие на острова.

— Така че ще трябва да разчитам единствено на себе си.

И на глока в багажника на колата. Макар че до този момент бе използвал олекотения пистолет само по време на учебни стрелби.

По време на службата си в армията Шейн неведнъж бе изпадал в затруднено положение, но никога досега не бе убивал човек. Беше ранил няколко неприятеля при една престрелка в Гуидад дел Есте — убежището на терористите в Южна Америка.

— Този път обаче може да е по-различно. Нали, Оги?

Оги го погледна с разбиране и Шейн се опита да си спомни кога за последно бе хранил кучето.

— При първа възможност ще ти се реванширам, момче. Само да освободим Тейлър и ще те почерпя един Биг Мак.

Шейн отби от път номер 33 и навлезе на територията на Биг Пайн Кий. Островът просто пулсираше от живот. Мастърс се оказа прав. Това място беше истински рай за рибарите и гмуркачите.

Мина край един мотел — *Барнакъл Бед енд Брекфаст*, който предлагаше легло и закуска. Надписът на вратата му рекламираше луксозните условия на самия бряг на океана.

Мастърс му бе споменал, че мотелът е построен под формата на звезда, но в тъмнината Шейн успя да различи само неестествените чупки на фасадата му. След малко мина край още един такъв мотел, който, ако се съдеше по вида му, трябва да е бил проектиран от Хензел и Гретел.

Увеличи скоростта като непрекъснато се оглеждаше за черния страничен път, който щеше да го отведе до порутената рибарска колиба.

— Ами ако тя не е там? — високо попита той, адресирал и този път въпроса си към Оги. — Ако не съм разгадал правилно посланието й?

Кучето го погледна с безкрайно тъжните си очи и Шейн едва не пропусна отбивката. Пое по черния път, който, точно както му беше казал Мастърс, продължаваше около миля, превръщайки се постепенно в обрасъл с бурени дълбок коловоз. Пътят го отведе до някакъв гъсталак, състоящ се от растения, твърде ниски, за да са дървета, и прекалено високи, за да минат за обикновени храсти.

Беше тъмно като в подземното царство. Единствената светлина идваше от фаровете на колата му. Ако указанията на Мастърс бяха правилни, вече беше съвсем близо. Налагаше се да спре, ако не искаше фаровете на колата да предупредят Аштън за приближаването му и да провалят плановете му.

Шейн паркира колата, остави клетъчния телефон на таблото и отвори прозорците. Макар че вече беше нощ, навън беше горещо и влажно като в пералня. Оги щеше да се свари, ако го остави да стои в колата със затворени прозорци.

— Не мърдай от мястото си! — заповяда Шейн и строго погледна кучето.

Слезе от колата, отвори багажника и извади пистолета от кобура. Защо не се бе сетил да вземе фенерче? Окъпан в пот, бавно пое по пътеката, като се спъваше в непрогледния мрак.

След малко пътят леко зави и той видя слаба светлина точно пред себе си.

[1] На английски език *key*. Думата означава нисък остров, в повечето случаи коралов, разположен по протежение на морския бряг — Б.пр. ↑

[\[2\]](#) На английски език Big Pine Key — Б.пр. ↑

33.

Тейлър се взираше в паяжините, провиснали от тавана докато Пол пишеше нещо на преносимия си компютър. Опитваше се да прецени колко време ще е необходимо на Шейн, за да се сети, че му е изпратила съобщение, и да го разгадае.

Ами ако майка ѝ изобщо не се бе свързала с Шейн?

Възможно е, реши тя, но беше сигурна, че чичо ѝ Доул и Бриана непременно щяха да информират Шейн за случилото се. Налагаше се да запази спокойствие. Твърде рано беше да се надява на помощ.

— Знаеш ли кое е най-разпространеното престъпление в Америка?

Зададе въпроса, за да го ядоса. Правеше го откакто се бе върнал в колибата и гневът му ѝ доставяше някакво перверзно удоволствие.

— Данъчните измами — отвърна Пол, без да вдигне поглед от компютъра.

— ГРЕШЕН ОТГОВОР! Това е второто най-разпространено престъпление. Първото е неправилното пресичане.

Той я изгледа предупредително.

— Престани да ме прекъсваш с глупавите си статистики. Опитвам се да се съсредоточа върху работата си.

Нали точно затова те дразня!

С периферното си зрение долови някакво движение през мръсното стъкло на прозореца. Може би беше козодой. В Биг Пайн Кий беше пълно с тях.

Продължи скришом да наблюдава прозореца, защото не искаше да привлече вниманието на Пол. Прозорецът беше точно пред него. Вярно, че цялото му внимание бе съсредоточено върху компютъра, но чантата с пистолетите беше в краката му.

ТРЯС! Вратата се отвори с трясък. Наоколо се разхвърчаха трески, ключалката се удари в отсрещната паянтова стена и проби дупка в нея. Шейн влезе в стаята, насочил пистолета си към Пол.

Тейлър изпита такава силно чувство на облекчение, че очите ѝ мигом се напълниха със сълзи. Дълбоко в сърцето си нито за миг не бе изгубила надежда. През цялото време бе вярвала, че Шейн ще успее да разгадае посланието ѝ.

— Какво, по дяволите... — Лицето на Пол се разкриви от силния шок. Лаптопът му падна на пода.

— Отключи белезниците. Веднага!

— Шейн, внимавай. В краката му има цяла чанта, пълна с оръжия.

— Горещите! — изрева Шейн.

Пол бавно вдигна ръце.

— Ключът за белезниците е в джоба му.

— Бавно бръкни в джоба си и извади ключа — разпореди се Шейн.

Пол се забави колкото можа, но, в крайна сметка, все пак извади ключа.

— Отключи белезниците.

Пол се надвеси над Тейлър и тя видя отражението си в очите му. Забеляза също и животинската ярост, която тлееше в погледа му.

Пол пъкна малкото ключе в ключалката. Белезниците се отвориха и Тейлър освободи китката си. Ръката ѝ беше почти безчувствена от продължителното седене в една и съща поза, а пръстите ѝ, които не се оросяваха добре, отдавна бяха изтръпнали.

— Добре ли си? — попита я Шейн.

— Да. Добре съм.

— Изпъни ръцете си напред — заповяда Шейн, насочил поглед към Пол.

— Ще можеш ли да му сложиш белезниците? — попита я Шейн. — Или предпочиташ аз да го направя докато ти го държиш на прицел?

— Аз ще му ги сложа. — Тейлър никога не бе хващала пистолет и се боеше да не обърка нещо в този толкова съдбоносен момент.

Пол протегна ръце към нея, обърнати с дланите нагоре. Тейлър регулира белезниците, за да обхванат по-дебелите му китки. Дясната ѝ ръка беше напълно изтръпнала. Опита се да надене белезниците на китките му, но все не успяваше да се справи.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита Шейн.

— Мисля, че вече схванах как става. — Едната му китка вече бе обхваната от гривната на белезниците, но Тейлър все не успяваше да ги закопчее.

Шейн пристъпи към тях. Тейлър вдигна поглед към него и понечи да му извика да не се приближава. Белезниците се изплъзнаха от безчувствените ѝ пръсти и паднаха на пода. Тя се наведе да ги вземе.

Само с едно светкавично действие Пол измъкна от джоба на ризата си малко джобно ножче. В следващия миг острието му бе опряно в гърлото ѝ.

— Хвърли пистолета на леглото, ако не искаш кучката да умре веднага.

Моля те, господи, не позволявай това да се случи, помоли се Тейлър. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Как може да е толкова несръчна и непохватна?

Сега Пол щеше да убие и Шейн.

И да изпита неописуемо удоволствие от смъртта му.

— Чу ме! — изрева Пол. — Пистолетът!

Глокът меко тупна на дюшека. Пол го сграбчи със свободната си ръка.

— Мислех да изчакам няколко дни преди да я убия — рече им Пол. — Но твоята поява тук ми дава възможност да внеса някои подобрения в плана си. Ще оставя тук два трупа. Убийство, последвано от самоубийство. По този начин ченгетата — ако изобщо някога открият това място — няма да търсят друг извършител.

— Полицаяте вече пътуват насам. — Гласът на Шейн прозвуча съвършено спокойно.

— Блъфираш. Много добре си спомням как действаше в Колумбия. Винаги си се смятал за голяма работа. Сигурен съм, че си дошъл съвсем сам, да се издигнеш в очите на Госпожица Съвършенство и да се превърнеш в нейния единствен герой.

— Той вече е моят герой — заяви Тейлър. Съществуваше реалната възможност този маниак да отнеме живота им и тя искаше да е сигурна, че Шейн ще узнае, макар ѝ преди смъртта си, колко много означава за нея. — Той беше до мен и ме подкрепяше безрезервно както никой...

— Обичам те, Тейлър!

— О, стига сте се лигавили! — Пол размаха пистолета и даде знак на Шейн да се приближи до леглото.

Шейн пристъпи напред и застана до Пол.

— Как ни откри? — попита Пол.

— Тейлър ми изпрати съобщение при последното си обаждане.

— Невъзможно! Та аз чух всяка нейна дума.

— Направих го като натисках бутоните на клавиатурата докато говорех. — Въпреки ножа, опрян в гърлото ѝ, Тейлър просто не можеше да не изпита гордост от собствената си находчивост и изобретателност.

Неприятният смях на Пол отекна в смълчаната нощ.

— Дявол да го вземе, ама ти се оказа голяма умница! — възкликна Пол. — Затова те харесвах толкова. Красива и умна.

— Няма да постигнеш нищо, ако ни убиеш — намеси се Шейн. Говореше със спокоен и овладян глас. — Всеки момент ще пристигне помощ. Не вярваш наистина, че съм изминал целия този път до тук, без да се обадя на някого, нали?

— Няма значение — отвърна Пол. — В момента се опитвам да реша кого от двамата ви да убия първи. Кой ще страда повече, ако стане свидетел на смъртта на другия.

— Ти си едно болно копеле — заключи Шейн.

— А ти си пищисан, защото излязох по-умен от теб и те надхитрих.

— Той ме откри, когато...

Ръмжейки зловещо, една черна топка влетя в стаята.

Оги.

Хвърли се към Пол, оголил зъби като кръвожаден вълк. Пол се завъртя и насочи пистолета към Оги. Тейлър сграбчи ръката му и изстреляният куршум попадна встрани от кучето. Шейн се спусна към Пол, но Оги го изпревари и заби зъбите си в ръката му.

Пол изрева от болка и се свлече на пода. Оги и Шейн се стовариха отгоре му. Започнаха да се търкалят по изгнилия дървен под — едно неясно кълбо от ръце, крака и кучешка козина.

Шейн сграбчи ръката на Пол, изви я зад гърба му и той изтърва пистолета. Оръжието издрънча на пода. Шейн го взе и допря дулото в слепоочието на Пол.

— Махни това куче от мен.

— Пусни, Оги.

Кучето се отдръпна, но продължи да ръмжи по посока на Пол, който кървеше обилно. Тейлър, която познаваше Оги като изключително спокойно и дружелюбно куче, изобщо не бе предполагала, че животното има такива огромни зъби и никога не си бе помисляла, че е в състояние да ухапе някого.

— Искам да ти кажа, че майка ми няма нищо общо с ареста ти в Колумбия — заяви Тейлър, приковала поглед в лицето на Пол. — Заслугата за това е изцяло на Шейн.

— Всичко беше операция на ДИА.

— Попитай ме дали ми пука — отвърна Пол, но Тейлър веднага разбра, че, ако се бе досетил за това, той със сигурност щеше да насочи отмъщението си към Шейн.

— Никога не съм знаела, че Оги е бил обучен да напада хора — рече Тейлър.

Тя лежеше в прегръдките на Шейн в спалнята на една малка хижа в Пармър плейс на Биг Пайн Кий. Наложиха се да изчакат ченгетата и да дадат показания. Когато свършиха, вече бе твърде късно, за да се връщат в Саут Бийч. Решиха да останат на острова, но преди това се обадиха на Ванеса, за да съобщят, че Тейлър е в безопасност.

— Не е обучаван да напада, но като повечето кучата, и той съвсем инстинктивно защитава собственика си. Когато го оставих в колата, му заповядах да не мърда от мястото си. Изненадан съм, че е скочил през отворения прозорец на колата и ме е последвал.

Оги сякаш разбра, че разговарят за него. Изправи се и сложи глава на леглото. Шейн го погали, а след това Тейлър също плъзна ръка по лъскавата му козина.

— Ти се появи точно навреме — рече му тя.

— И ме спаси от куршума — додаде Шейн. — Нямах никакво намерение да се оставя да ни застреля. Смятах да се съпротивлявам до последно.

Тейлър бързо го целуна по бузата.

— Аз говорех напълно сериозно, когато казах, че ти си моят герой.

— А пък ти си невероятно умна. Не съм сигурен, че на мен би ми хрумнало да използвам бутоните на мобилния телефон, за да изпратя съобщение.

— Не знаех какво друго да направя. Радвам се, че успя да разгадаеш посланието ми.

Устните им се срещнаха в бавна и продължителна целувка.

— Значи най-накрая си го призна — прошепна Шейн. — Влюбена си в мен.

— Да, така е. А и ти също ме обичаш.

— И кога ще се оженим?

— Веднага.

— Май много си падаш по мен, а?

— Е, не се главозамайвай толкова! — лекичко го плесна Тейлър. — Искам да се оженим колкото е възможно по-скоро, защото на майка може да не ѝ остава още много време на този свят.

— Идеята ми харесва.

— Искам да ми помогне в планирането и подготовката на сватбата. Тя няма равна на себе си, когато трябва да се организира някакво празненство. А и така ще има с какво да се занимава и няма постоянно да си мисли за болестта.

— Ще се обадя на майка и на баба и ще им изпратя самолетни билети. Те от години все ми повтарят, че е крайно време да се ожения и да подредя живота си. Сигурен съм, че ще им е трудно да повярват, че най-накрая съм решил да го направя.

— Винаги съм искала да се омъжа край басейна в къщата на майка ми. Имаш ли някакви възражения?

— Всичко ще бъде така, както го желаш, скъпа. А и планирането на една сватба не е мъжка работа.

— Дали бих могла да се надявам, че след две седмици Кейлъб Басет вече ще си е тръгнал от дома на майка ми? Две седмици ми се струват напълно достатъчни за подготовката на една скромна сватба в тесен семеен кръг.

— Не, Кейлъб ще е там и след две седмици.

Шейн ѝ разказа, че Кейлъб Басет е истинският баща на Рената и първата голяма любов в живота на Ванеса. Тейлър беше смаяна от изненада. Никога не би предположила, че майка ѝ би могла да се

влюби в мъж като Кейлъб, но, от друга страна, по онова време тя е била съвсем млада.

Тейлър внимателно изслуша разказа на Шейн за останалите събития, случили се по време на нейното пленничество в рибарската колиба на острова. Посрещна с огромно задоволство новината, че Джим не е криминален престъпник. Лиза заслужаваше да обича добър и почтен мъж.

Всички ги очакваха с нетърпение, когато на следващия ден след обяд пристигнаха в къщата на Ванеса. Майка ѝ бе наела специална кетъринг фирма, която се бе погрижила за изобилната храна, сервирана на голяма маса в салона.

Самата Ванеса седеше на един шезлонг край басейна, а Кейлъб се суетеше около нея. Тейлър се затича към нея и се хвърли в прегръдките ѝ.

— О, небеса! Вече бях започнала да си мисля, че съм те изгубила завинаги.

Майка ѝ избухна в сълзи, което беше крайно необичайно за нея. Тейлър много рядко я бе виждала да плаче.

— Не плачи. Вече съм безопасност. И съм тук, при теб.

— Това са сълзи на щастие.

И изведнъж Тейлър също заплака.

Сълзи на радост. Сълзи на щастие. Породени от любов.

Шейн я прегърна, а Оги нежно близна ръката ѝ. Тейлър избърса сълзите си с кърпичката, която Бриана ѝ подаде, и се заслуша в Шейн, който започна да разказва за кошмарния им сблъсък с Аштън.

— Проявил си изключителна смелост — рече Ванеса и насочи признателния си поглед към Шейн.

— А кучето ти е невероятно умно — отбеляза Дойл.

Тейлър внимателно погледна майка си, а след това ѝ съобщи новината.

— Пол е убил Рената.

Кейлъб кимна.

— И ние стигнахме до това заключение.

Тейлър се съмняваше в това, но реши да не спори. Този човек беше баща на Рената и неразделна част от живота на майка ѝ. И тя беше решена да направи всичко, за да изпълни с щастие и радост последните дни на майка си.

— Съжалявам, че се отнасях с такова подозрение към вас двамата — заяви Ванеса на Тейлър и на Трент, който седеше наблизо. — Постъпих ужасно. Не знам как можах да допусна, че собствените ми деца са способни да извършат престъпление.

— Вината е моя — обади се Кейлъб и в гласа му наистина прозвучаха нотки на разкаяние. — Но вярвах, че един от вас е извършил убийството, за да попречи на момиченцето ми да получи своя дял от наследството.

— Не се обвинявай! — рече му Ванеса. — Всеки друг на твоето място би си помислил същото. Аз обаче съм тяхна майка и не трябваше да допускам съмненията в душата си. Но стресът, свързан с издирването и намирането на Рената, както и силните обезболяващи медикаменти, които приемам, като че ли бяха размътили мозъка ми напълно.

— Това вече няма значение — заяви Трент.

— Той е прав — съгласи се Тейлър. — Няма абсолютно никакво значение.

— Радвам се, че всичко се изясни — обади се Лиза. Тя се бе излегнала в един шезлонг заедно с Уилсън. — Повече никакво обвиняване на невинни хора, нали? Всичко вече е забравено и простено.

— Има нещо обаче, което никога няма да забравя — рече Тейлър и ги изгледа един по един. — Шейн ми разказа как всички вие сте се включили в издирването ми. Искам да ви благодаря за усилията. Това означава много за мен.

Пак обходи с поглед лицата им.

— В един момент бях започнала да си мисля, че никога повече няма да ви видя отново. И знаете ли за какво съжалявах най-много? За това, че така и не бях намерила време да ви кажа колко много ви обичам. Всички вас.

— И ние те обичаме — заяви в отговор чичо й Доул. Останалите побързаха да се присъединят към него.

Тейлър се отдръпна от Шейн. Приближаваше се към всеки един от присъстващите и го целуваше. Бриана и Лиза се разплакаха, Тейлър почувства, че очите й отново се напълниха със сълзи.

— Плачат, защото са щастливи. Иди, че ги разбери! — възкликна Шейн.

— Жени! — присъедини се към него Винс и недоумяващо поклати глава.

— Това е причината, поради която повечето жени плачат на сватбите си. — Последната забележка дойде от Кейлъб. — Защото са невероятно щастливи.

— Като стана дума за сватби — Шейн изгледа всички присъстващи, — искам да ви кажа, че помолих Тейлър да се омъжи за мен и тя прие.

Ванеса плесна с ръце.

— От години тайничко планирам сватбата ти.

— Искам да се омъжа тук, край басейна. Ще направим малка сватба в тесен семеен кръг. Нищо грандиозно, майко. Сватбата ще е след две седмици.

— В такъв случай днешното събиране може да мине за годишно парти — обади се Трент. — Хайде да отворим шампанското.

— Имаме толкова много поводи за празнуване — подкрепи го Бриана.

— Тази сутрин проведохме семейно съвещание — съобщи чичо й Дойл. — И решихме да не продаваме Ту дъ Макс. Двамата с Трент оставаме. Бриана също ще се включи в управлението на компанията.

Тейлър посрещна новината с известна изненада, но тя я накара да се почувства отново щастлива. Сега, когато Раул вече не беше между тях, нещата в компанията щяха да потръгнат отново.

— Знаем, че ти самата би предпочела да изградиш собствена компания за компютърни игри. Можеш да започнеш да работиш върху нея веднага след медения си месец — додаде чичо й Дойл.

— С най-голямо удоволствие — съгласи се Тейлър.

Тя наистина предпочиташе да създаде своя собствена компания, но се радваше, че останалите членове от семейството бяха решили да запазят бизнеса, който на времето означаваше толкова много за баща й. И беше сигурна, че Бриана ще се окаже изключително ценно попълнение в отбора.

Следобедът вече преваляше. Близките на Тейлър все още бяха в дома на майка й, похапваха, разхождаха се край басейна и се забавляваха. Оги бе възнаграден за смелостта с огромна пържола, след което бе заспал доволно в краката на Шейн.

Тейлър най-накрая успя да издебне Кейлъб насаме. Няколко въпроса, свързани с Рената, не ѝ даваха мира, но Тейлър не искаше да помрачи радостта на майка си, която щастливо обсъждаше плановете си за предстоящата сватба. Затова реши да ги зададе на Кейлъб.

— Ужасно съжалявам за загубата ти — каза на Кейлъб тя. — Ще ми се да бях опознала Рената по-добре.

— Знам, че щеше да я харесаш. На моменти беше много непокорна и двамата с нея се карахме повече отколкото е нормално за баща и дъщеря, но тя беше добро момиче.

— Тя знаеше ли, че е дъщеря на майка ми?

— Казах ѝ едва след като гледах онази телевизионна програма и разбрах, че Ванеса се опитва да открие отдавна изгубената си дъщеря. — Кейлъб замълча за момент и погледна към майка ѝ, седнала в другия край на басейна. — И тя направо пощуря. Не можеше да повярва, че през всичките тези години съм крил истината от нея.

Тейлър не би могла да я вини, макар да не можеше да си представи какво ли е изпитвала Рената в онзи момент.

— Но тя винаги е знаела, че ти си неин баща, нали?

— Да, но мислеше, че Мери Джо е нейна майка.

— Защо не си ѝ казал истината?

Кейлъб не се засегна нито от въпроса, нито от по-резкия ѝ тон.

— Не исках да тръгне да издирва майка си, защото това щеше да ни навлече още по-големи неприятности. И без друго не ни беше никак лесно да се справяме с нея. Но аз я обичах. Може и да ти е трудно да го повярваш, но това е самата истина.

Нещо в гласа му подсказа на Тейлър, че това не е цялата истина. Имаше и още нещо. Вгледа се напрегнато в очите му, предизвиквайки го да ѝ разкаже всичко.

Най-накрая той продължи.

— Давах си сметка, че съм изгубил майка ти завинаги. Рената обаче много приличаше на Ванеса и всеки ден ми напомняше за нея. Не исках тя да хукне да търси майка си и да ме изостави.

Но промени решението си веднага щом разбра колко много пари притежава майка ми. Тейлър не изрече последната мисъл на глас. Даваше си сметка, че Кейлъб, по свой си начин, може би през целия си живот бе обичал Ванеса.

— Рената не искаше да идвате тук, нали?

Кейлъб поклати глава.

— В началото отказваше, но аз успях да я убедя. И знаеш ли какво? Влюби се в това място веднага щом го видя.

— Тя прости ли на майка за това, че я е изоставила веднага след раждането ѝ?

— Не. Не напълно. Рената харесваше Ванеса, но целта ѝ беше да изкопчи от нея всичко, до което успее да се добере.

Тейлър си помисли за Пол и за омразата, натрупала се в душата му. Част от нея бе породена от предателството на майка му, изоставила го като новородено бебе. Рената, за разлика от него, не бе живяла с тази мисъл през целия си живот, но въпреки това и тя бе преизпълнена с горчивина и ненавист.

— Как стана така, че Рената започна работа като стриптийзьорка?

Кейлъб изразително завъртя очи.

— Беше твърдо решена да стане танцьорка във Вегас, но не беше достатъчно добра за там. Поработи известно време като сервитьорка, но след това откри, че като стриптийзьорка ще печели значително повече.

— Ти беше ли с нея в Лас Вегас?

— Не. По онова време продавах застрахователни полици. Рената замина за Вегас сама. И не ми се обади в продължение на три години. После, най-неочаквано, звънна по телефона. Имала нужда от пари. Поговорихме си и аз успях да я убедя да се върне в Ню Орлиънс.

— Видя ли се с нея? Разбра ли с какво се е занимавала във Вегас?

— Да, отидох да я видя. Беше си сменила името от Пеги Сю Басет на Рената Ролинс. Призна, че си вади хляба като стриптийзьорка. И заяви, че каквото и да ѝ кажа няма да я накарам да се откаже от работата си.

Тейлър му повярва. Не бе могла да опознае Рената добре, но, по време на кратките им контакти бе останала с впечатлението, че Рената е изключително своенравна и твърдоглава.

— Въпреки всичко беше добро момиче. Когато си нараних гърба, тя ме покани да живея при нея. Аз, естествено, покривах моя дял от разходите с обезщетението, което получавах.

Тейлър кимна. Помисли си, че хората често живеят по начин, който тя самата не би могла да разбере. Всеки човек има право на собствен избор, и тя не би искала да се превръща в съдник на когото и да било.

Дълбоко я потискаше обаче мисълта, че мъжът, когото лично тя бе довела в семейството, бе убил Рената точно когато ѝ предстоеше да започне нов, по-добър живот.

— Питаш се защо никога не съм се опитал да открия майка ти, нали? — попита Кейлъб.

— Предполагам, че си се опитвал. Или греша?

— Греша. Нито веднъж не я потърсих. Ванеса беше точно като Рената. Имаше звезди в очите. Сигурен бях, че е избягала в някой голям и бляскав град. И знаех, че никога не би била щастлива в някое малко и прашно градче с мъж като мен.

Тейлър тихичко въздъхна. Кейлъб наистина обичаше майка ѝ. Съмняваше се, че тя лично някога ще се привърже към този мъж, но нейните чувства в случая бяха без значение. Важното беше какво изпитва майка ѝ.

Шейн се приближи към тях. Оги го следваше по петите.

— Какво става?

— Дватамата с Кейлъб си говорехме за Рената.

— Мисля, че ще отида да си взема едно уиски — подхвърли Кейлъб.

Бавно се отдалечи от тях. Тейлър го изпрати с поглед. После се обърна към Шейн и му разказа всичко, което бе научила за Рената.

— Трябваше да разбере — заяви тя. — Всичките тези въпроси не ми даваха мира.

Той я привлече към себе си.

— Вече не можеш да направиш каквото и да било, за да ѝ помогнеш. Престани да се измъчваш заради нея.

— Зная, но...

— Хайде, ела да влезем вътре и да позвъним на семейството ми. Те ще бъдат ужасно развълнувани от новината.

Хванаха се за ръце и заедно влязоха в къщата, в която тя бе отраснала. В този момент Тейлър си даде сметка, че това отново е нейният дом, пълен със смях, любов и много щастливи спомени.

— О, боже! Само след две седмици ще се казвам Тейлър Донован. Звучи добре, нали?

— Прекрасно. — Наведе се и я целуна с неизразима нежност. — Обичам те...

Издание:

Мерил Сойър. Опасни лъжи

ИК „Компас“, Варна, 2005

Корица: Станислав Колев

Редактор: Любен Любенов

Предпечатна подготовка: „Компас“, Варна

Печат и подвързия: „Абагар“ АД, Велико Търново

Размери: 20×13

Корици: меки

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.